

[Đồng Nhân Anh Hùng Xạ Điêu] Tĩnh - Khang

Contents

[Đồng Nhân Anh Hùng Xạ Điêu] Tĩnh - Khang	2
1. Khang - Chương 1: Nguyên Nhân	2
2. Khang - Chương 2: Người Là Đệ Đệ, Ta Là Ca Ca	5
3. Khang - Chương 3: Tín Vật Đỉnh Ước	9
4. Khang - Chương 4: Luyện Cung Tiên	12
5. Khang - Chương 5: Mặt Than Là Như Thế Này Luyện Thành	16
6. Khang - Chương 6: Chúc Mừng	19
7. Khang - Chương 7: Tuyệt Giao	21
8. Khang - Chương 8: Mai Siêu Phong	25
9. Khang - Chương 9: Sư Phụ	28
10. Khang - Chương 10: Đồ Đệ	32
11. Khang - Chương 11: Tiên Thiên Thần Công	36
12. Khang - Chương 12: Bích Hải Triều Sinh Khúc	40
13. Khang - Chương 13: Luyện Tinh Hóa Khí	44
14. Khang - Chương 14: Bị Từ Bỏ.....	47
15. Khang - Chương 15: Xạ Điêu	51
16. Khang - Chương 16: Thuần Mã	56
17. Khang - Chương 17: “thuần Mã”	59
18. Khang - Chương 18: Ghen Tị	63
19. Khang - Chương 19: Luận Võ	66
20. Khang - Chương 20: Phụ Trách	70
21. Khang - Chương 21: Tiểu Khất Cái	74
22. Khang - Chương 22: Trừ Độc	78
23. Khang - Chương 23: Khuê Xứ Cơ	81
24. Khang - Chương 24: Quán Quýt	84
25. Khang - Chương 25: Người Quan Trọng Nhất	88
26. Khang - Chương 26: Mục Niệm Từ	90
27. Khang - Chương 27: Âu Dương Khắc	93
28. Khang - Chương 28: Huyết Xà	96
29. Khang - Chương 29: Người Qua Đường Giáp...	101
30. Khang - Chương 30: Ba Tát...	104
31. Khang - Chương 31: Gặp Lại...	109
32. Khang - Chương 32: Quách Tĩnh Của Ta...	112
33. Khang - Chương 33: Thái Hồ...	116
34. Khang - Chương 34: Lục Quán Anh...	120
35. Khang - Chương 35: Lục Thừa Phong...	124
36. Khang - Chương 36: Niệm Hoa Châm	128
37. Khang - Chương 37: Bơi Lội	131
38. Khang - Chương 38: Nụ Hôn Đầu Tiên	134
39. Khang - Chương 39: Ta Sẽ Phụ Trách	138
40. Khang - Chương 40: Thắng Thua	142

41. Khang - Chương 41: Phụ Trách...	146
42. Khang - Chương 42: Lời Đã Nói Ra	151
43. Khang - Chương 43: Cứu Người	154
44. Khang - Chương 44: Xà Trói	160
45. Khang - Chương 45: Bất An	163
46. Khang - Chương 46: Lạc Đường	167
47. Khang - Chương 47: Hiểu Lâm	172
48. Khang - Chương 48: Bị Áp? Phản Áp?	174
49. Khang - Chương 49: Đảo Đào Hoa	178
50. Khang - Chương 50: Chu Bá Thông	182
51. Khang - Chương 51: Cửu Âm Chân Kinh	186
52. Khang - Chương 52: Đêm Mưa	191
53. Khang - Chương 53: Rời Đảo	193
54. Khang - Chương 54: Ích Kỷ	196
55. Khang - Chương 55: Thù Cha	200
56. Khang - Chương 56: Thiết Chưởng Phong	203
57. Khang - Chương 57: Hết Cùng Lại Thông	209
58. Khang - Chương 58: Đêm Xuân	213
59. Khang - Chương 59: Đại Kết Cục	221

[Đồng Nhân Anh Hùng Xạ Điêu] Tĩnh - Khang

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, xuyên không, nhất thụ nhất công, công sủng thụ, nữ vương thụ, trung khuyến công, đồng nhân, cổ tra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-anh-hung-xa-dieu-tinh-khang>

1. Khang - Chương 1: Nguyên Nhân

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang trong miệng ngậm một cọng cỏ, nằm trong bụi cỏ mọc so với y còn cao hơn, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn mây trắng chậm rãi bay trên trời.

Tại sao lại biến thành như vậy?

Vấn đề này y đã luôn tự hỏi mấy năm nay.

Y vô duyên vô cớ bị tai nạn xe cộ, vừa mở mắt liền biến thành một đứa bé. Trong nội tâm hưng phấn, quả nhiên chính mình chưa tới số chết, may mắn được xuyên qua, nhưng bất ngờ phát hiện nguyên lai chính mình xuyên đến thế giới ‘Xạ điêu anh hùng truyện’, mà y chính là Dương Khang.

Là Dương Khang a! Là Tiểu vương gia Dương Khang a!

Bất quá sau khi hưng phấn xong, y mới phát giác có điểm gì là lạ, bởi vì dựa theo nội dung của truyện, y hẳn là mười tám năm sau mới gọi Dương Khang, lúc vừa mới sinh ra, theo lý nên gọi Hoàn Nhan Khang mới đúng.

Cũng không biết là có phải do y xuyên qua nên ảnh hưởng đến nội dung vốn có của truyện này hay không, khi y và Quách Tĩnh sinh ra thì hơn mười ngày sau Hoàn Nhan Hồng Liệt mới xuất hiện, thảm án Ngưu gia thôn cũng thực sự xảy ra.

Bao Tích Nhược bị thương, đem y lúc đó còn quần tã lót phó thác cho mẫu thân Quách Tĩnh, Lý Bình. Lý Bình một đường gian khổ mà dẫn dắt hai đứa bé chạy trốn tới đại mạc.

Chỉ chớp mắt, đã trôi qua sáu năm.

Dương Khang cho tới bây giờ đều không thể tin được, cuộc sống phú quý của y cứ như vậy bay mất. Có ai xuyên qua xui xẻo như y không? Người ta xuyên qua không làm vương hầu cũng làm võ lâm chí tôn, y thế nhưng lại cùng Quách Tĩnh gốc nghèo kia tại thảo nguyên chăn dê nuôi cừu.

Thật sự là.....quá nhàm chán a! Cuộc sống phú quý của y đâu? Cẩm y ngọc thực của y đâu? Mỹ nữ như mây của y đâu?

Dương Khang hung hăng cắn đứt cọng cỏ trong miệng, ném phải hương vị ngây ngô.

Mỗi ngày mở mắt, chính là vắt sữa dê, đốn củi, chăn thả, hơn nữa Quách bá mẫu không giống như người Mông Cổ dùng đồng cỏ và nguồn nước làm nhà, mà dùng nhánh cây dựng một cái túp lều nhỏ, chung quanh vài trăm dặm đều không có một bóng người.

Quách bá mẫu sáng sớm mỗi ngày sẽ dạy y và Quách Tĩnh học chữ, đương nhiên đối với người đã học hơn mười năm như y mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Ngược lại, Quách Tĩnh lúc mới bốn tuổi được xem là đối tượng trọng điểm phụ đạo của Quách bá mẫu.

Buổi sáng y và Quách Tĩnh sẽ đi chăn thả dê, cừu, mà phần lớn công việc y đều đem giao cho Quách Tĩnh đi làm, chính mình thì nằm trên cỏ nhìn trời xanh ngắt ngời.

Không phải y ghét bỏ Quách Tĩnh vừa ngốc vừa vụng về, bất luận hần không có chỉ số IQ cao, hay là thông minh hơn người, thì cũng chỉ là tiểu hài nhi sáu tuổi, bọn họ căn bản không có tiếng nói chung!

Dương Khang âm thầm rửa xả Quách Tĩnh, thì đột nhiên trên trời xẹt qua một cái bóng đen, từ nơi không xa đánh tới. Xen lẫn tiếng dê kêu là tiếng hô của hài đồng, hắc điều phần nộ vỗ cánh rời đi.

“Khang đệ! Khang đệ!”

Tiếng kêu lần nữa vang lên làm y muốn nôn ra máu. Dương Khang chẳng muốn đáp lại, hận không thể để Quách Tĩnh tìm không thấy y mới tốt, chỉ là không quá vài giây, Quách Tĩnh mày rậm mắt to, khuôn mặt nhỏ nhắn đã xuất hiện trên đỉnh đầu của y.

Dương Khang uất ức, mỗi lần y trốn đi, Quách Tĩnh đều chuẩn xác rất nhanh tìm được y, chẳng lẽ tiểu tử này là chó săn?

“Khang đệ! Hắc điều! Dê! Dê!”

Quách Tĩnh đầu đầy mồ hôi, miệng không nói rõ chỉ vào xa xa.

“Người là muốn nói, vừa có một hắc điều vọt xuống, làm một con dê bị dọa chạy?”

Dương Khang động cũng không động, miễn cưỡng nói.

Quách Tĩnh không ngừng gật đầu, Tiểu Mã bên cạnh hần vẫn còn kinh hoảng chưa bình tĩnh lại, không ngừng đá bãi cỏ.

“Vậy mau đi tìm a!”

Dương Khang nhếch miệng, thấy Quách Tĩnh còn chưa đi, giận dữ nói:

“Đi đi, bầy dê còn lại ta giúp ngươi trông chừng.”

Quách Tĩnh mừng rỡ, xoay người leo lên Tiểu Mã, hô quát đi.

Dương Khang đứng dậy nhìn bầy dê cách đó không xa đang cúi đầu ăn cỏ, chỉ chốc lát sau, lại lần nữa nằm vật trên cỏ, cầm hai mảnh lá cây che mắt, miễn cưỡng thiếp đi.

Chờ y bị gió lạnh thổi tỉnh lại thì mới phát hiện, một giấc này của y lại ngủ đến chiều, thái dương đã xuống núi, mà lúc này Quách Tĩnh vẫn chưa trở về. Dương Khang nhảy dựng lên, đếm đàn dê, cừu bên cạnh y, ngoại trừ một con dê Quách Tĩnh đuổi theo, những con khác đều hảo hảo ở bên cạnh y.

Nhưng con dê, cừu này đều rất ngoan ngoãn, trừ phi bị kinh hãi mới chạy đi, cho nên bình thường không cần trông nom, chỉ có Quách Tĩnh chăm chỉ nên mới làm mục dương khuyến.

Nghĩ đến Quách Tĩnh, Dương Khang có chút không kiên nhẫn. Tiểu tử kia sẽ không trên nửa đường đi chơi nơi nào đó a?

Trong nội tâm kỳ thật biết rõ, dựa vào tính tình Quách Tĩnh, khả năng này căn bản là không tồn tại. Nhưng Dương Khang không biết đi đâu tìm hần, bởi vì lần nào cũng đều là Quách Tĩnh tìm y, cho nên y không có kinh nghiệm tìm người. Nhưng hiện tại thái dương đã xuống núi, lại còn trên thảo nguyên mênh mông này, y làm sao tìm được?

Bất đắc dĩ, Dương Khang lừa dê, cừu về nhà trước, Lý Bình tâm như lửa đốt ngồi chờ, Dương Khang đem sự tình kể rõ cho nàng, Lý Bình dẫn xuống lo lắng trong lòng, đem thức ăn hâm nóng lại cho Dương Khang ăn trước.

Dương Khang mặc dù biết y và Quách Tĩnh đều là Lý Bình một tay nuôi lớn, Lý Bình kỳ thật đối với y rất tốt. Đó không phải bởi vì y biểu hiện thông minh đáng yêu hơn so với Quách Tĩnh, đương nhiên y cho rằng, hài tử bình thường cũng thông minh đáng yêu hơn Quách Tĩnh.

Lý Bình đối với y không giống đối với Quách Tĩnh, là vì y không phải do nàng thân sinh, mà là hài tử được phó thác. Nói thẳng ra là, nàng xem y như khách nhân mà đối đãi.

Không dám đánh, không dám mắng, cho dù hôm nay Quách Tĩnh mất tích đến bây giờ con chưa trở về, cho dù trong nội tâm nàng sốt ruột như bị lửa đốt, cũng không hỏi y vì sao y không đi tìm dê mà lại để cho Quách Tĩnh đi tìm.

Bất quá nói cho cùng, chuyện chặn thả này không phải Quách Tĩnh so với y lành nghề hơn sao! Dương Khang không có trách nhiệm nghĩ, thế nhưng lại cảm thấy đồ ăn trước mặt một điểm khẩu vị đều không có.

“Khang nhi, như thế nào không ăn? Không hợp khẩu vị?”

Lý Bình khó hiểu nhìn Dương Khang buông đũa.

“Quách bá mẫu, ta.....ta đi ra ngoài cửa nhìn một chút.”

Dương Khang cảm thấy trong nhà quá mức áp lực, vội vàng chạy ra cửa.

Thảo nguyên ban đêm rất là đáng sợ, trừ ngọn đèn dầu lập lờ trong túp lều bọn họ ra, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh hắc ám.

Dương Khang tới tới lui lui ở trước cửa, cây cỏ dưới chân đều bị giẫm nát, cho đến khi y đem một mảnh bãi cỏ đạp hư hết, mới nghe thấy thanh âm móng ngựa xa xa.

“Tiểu tử chết tiệt! Người chạy đi đâu?”

Dương Khang nghẹn trứ một cổ oán khí, vọt tới trước mặt Quách Tĩnh chỉ vào hần mắng. Y chết cũng không thừa nhận là đang lo lắng, hết thấy đều là lỗi của Quách Tĩnh, đều do hần muộn như vậy mới về!

Quách Tĩnh cười ha hả buông tay nắm con dê nhỏ, đem áo da đang mặc khoát trên người Dương Khang.

“Người làm gì vậy?”

Dương Khang theo phản xạ muốn tránh, tuy Quách Tĩnh sinh sớm hơn y vài ngày, nhưng dáng người của hần so với y cao lớn hơn nhiều, y tránh không thoát, nhiệt độ cơ thể của Quách Tĩnh vẫn còn lưu lại trên áo da cứ như vậy khoát trên người y, thật ấm áp.

“Khang đệ, lạnh, mặc vào.”

Quách Tĩnh nói từng chữ một.

Dương Khang lúc này mới kịp phản ứng, y thể nhưng mặc áo đơn chờ hán, bây giờ đã là tháng mười, ban đêm thảo nguyên đã bắt đầu mùa đông, y lúc này mới phát giác cả người đều bị đông lạnh.

Dương Khang càng nghĩ càng tức, thân thủ gõ đầu Quách Tĩnh, hung hăng nói:

“Tiểu tử chết tiệt, ta nếu cảm mạo tuyệt đối sẽ không tha ngươi!”

Quách Tĩnh nghe không hiểu cái gì gọi là ‘cảm mạo’, nhưng hán biết Dương Khang đang lo lắng cho hán. Quách Tĩnh cười, đem tay Dương Khang ủ trong lòng bàn tay hán, nắm tay đi đến nhà của bọn hán cách đó không xa.

Dương Khang vốn muốn đem tay rút về, nhưng tay Quách Tĩnh tuy nhỏ mà rất ấm áp. Loại ấm áp này làm cho y do dự một chút, lúc này Quách Tĩnh bắt đầu kể chuyện hán chứng kiến buổi chiều, cứ như vậy quấy rầy, Dương Khang liền quên chuyện nắm tay của bọn họ.

Quách Tĩnh tuy miệng lấp bắp không rõ, nhưng y cũng hiểu đại khái.

Dương Khang lúc này mới tỉnh ngộ, nguyên lai Quách Tĩnh nhìn thấy tràng cảnh Thiết Mộc Chân, đại khái ngày mai, chuyện ‘Thiết Mộc Chân bị Triết Biệt bắn một mũi tên’, phỏng chừng sẽ đến nơi này của bọn họ.

Xem ra trời cao đối với y cũng không tệ, nội dung của truyện mặc dù bởi vì y mà sản sinh ra một chút biến hóa, nhưng vẫn là từng bước phát triển.

Ha ha! Xem ra đã đến lúc bọn họ ra sân khấu rồi! Hoa Tranh! Ta đến đây!

Quách Tĩnh cười thấy Dương Khang bên cạnh mặt mày vui vẻ, nghĩ thầm, nguyên lai Khang đệ cũng yêu thích hành quân như vậy, sớm biết thế đã dẫn Khang đệ cùng đi xem thì tốt rồi.

Hết chương 1.

2. Khang - Chương 2: Người Là Đệ Đệ, Ta Là Ca Ca

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Rạng sáng ngày thứ hai, Lý Bình cầm hai cái áo lông cừu tự tay đan đi ra chợ cách đây ba mươi dặm đổi lương thực.

Quách Tĩnh cùng Dương Khang hai người vội vàng lừa dê bò đi ra ngoài chăn thả, Quách Tĩnh nhớ tới trận ác chiến được chứng kiến ngày hôm qua, cảm thấy cực kỳ thú vị, giờ roi đuổi dê, cười trên lưng ngựa, trong miệng lớn tiếng hét to, xua đuổi bầy dê, tự xem mình là Đại tướng quân đang lãnh binh đi chiến đấu.

Dương Khang tất nhiên là chẳng muốn chơi cùng hán, bất quá y không có như ngày thường nằm trên cỏ ngẩn người, mà tìm một gò núi ngồi xuống, nhìn quanh tứ phía.

Quách Tĩnh chơi đùa trong chốc lát, cảm thấy không thú vị, leo lên gò núi ngồi bên cạnh Dương Khang, hiểu kì mà hỏi thăm:

“Khang đệ, đệ tìm cái gì?”

Dương Khang nhú mày, tuy Quách Tĩnh miệng phát âm không rõ, nhưng hết lần này tới lần khác kêu hai chữ ‘Khang đệ’ thì cực chuẩn, nguyên nhân rất có thể là do mỗi ngày đều kêu.

Bất quá Dương Khang nghe xưng hô như thế này lại không được tự nhiên, khó chịu nói:

“Quách Tĩnh, ngươi trực tiếp kêu ta Dương Khang tốt lắm, cứ ‘Khang đệ’ ‘Khang đệ’, nghe buồn nôn.”

Quách Tĩnh không hiểu vì sao Dương Khang tức giận lấp bắp nói:

“Người là đệ đệ, ta là ca ca, đệ.....đệ phải gọi ta là ‘Tĩnh ca’....”

Dương Khang rung mình một cái, không cách nào tưởng tượng chính mình gọi hần ‘Tĩnh ca ca’. Lúc này chợt nghe phía đông truyền đến tiếng vang móng ngựa, Dương Khang nhanh chóng quay đầu lại nhìn, thấy một con ngựa đang chậm rãi đi tới. Trên lưng ngựa vắt một người, sinh tử không biết.

Quách Tĩnh còn sững sờ nhìn, lại phát hiện Dương Khang vốn ngồi bên cạnh hần sớm đã nhảy bật lên, hướng con ngựa kia chạy tới.

Hần cũng tranh thủ đuổi theo, lúc này người nọ ngẩng đầu lên, tuy mặt đầy máu me cùng bùn cát, nhưng Quách Tĩnh nhận ra người này, chính là tướng quân hắc bào nhìn thấy hôm qua.

Người nọ vốn đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê, nhưng nghe tiếng bước chân vẫn là cảnh giác tỉnh lại, ngẩng đầu chỉ thấy là hai tiểu hài tử năm, sáu tuổi, tinh thần lập tức buông lỏng, thanh âm khàn khàn kêu:

“Nước.....Cho ta nước.....”

Dương Khang đem túi nước trên người cởi xuống đưa cho người nọ, đây là lúc bọn họ chặn dê mang theo tùy thân, cũng không lớn. Người nọ chớp lấy, giữa đầu uống hết.

“Còn không?”

Người nọ nhìn túi nước trên người Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đem túi nước trên người đưa tới, nhưng người nọ lại chỉ chỉ.

“Cho ngựa uống.”

Dương Khang lấy tay làm chén, để Quách Tĩnh đem nước đổ vào, uy ngựa uống nước. Dương Khang mượn cơ hội đánh giá Triết Biệt, phát hiện tay trái hần cầm mã đao, đầu đao đã bị chặt đứt, trên thân đao ngưng kết vài vết máu màu đỏ thẫm.

Trên lưng ngựa cung tiễn đều không có, đại khái là lúc bỏ chạy bị rơi mất, miệng vết thương ở vai phải không ngừng chảy máu, ngay cả chân sau của ngựa cũng bị thương, vết máu tích tấp, uồn lượn tại trên cỏ chảy đầy đất.

Dựa vào, hần chạy như vậy, không bị Thiết Mộc Chân tìm được mới là lạ đó!

Dương Khang đang nghĩ ngợi như thế nào đem hần lừa gạt về nhà, mà Triết Biệt bởi vì mất máu quá nhiều, tại trên lưng ngựa ngất đi.

Hắc, ngược lại giảm bớt việc.

“Khang đệ, cứu hần.”

Quách Tĩnh yên lặng nhìn Dương Khang, sợ trong miệng y nói ra chữ ‘không’.

Dương Khang hôm nay chỗ này chờ chính là người này, tự nhiên sẽ không phản đối, sai Quách Tĩnh đem dê bỏ đuổi trở về, chính mình nắm lấy dây cương dắt ngựa đi theo phía sau hần.

Dương Khang vốn định đem vết máu đi xử lý, bài bố trận địa, nhưng nghĩ thầm, y không phải là đang đợi Thiết Mộc Chân đuổi theo sao? Còn phải lao lực giấu đầu hở đuôi làm gì?

Cứ như vậy, hai tiểu hài tử đem Triết Biệt mang về nhà, Quách Tĩnh đem dê bỏ lừa ra sau hàng rào, tranh thủ thời gian chạy đến giúp Dương Khang đem Triết Biệt đang hôn mê đỡ xuống ngựa.

Nhưng hai tiểu hài tử khí lực có bao nhiêu? Triết Biệt trực tiếp từ trên lưng ngựa ngã xuống, hung hăng đè lên bọn họ.

Dương Khang rầm rì một tiếng, thầm than thân thể tiểu hài tử quả nhiên là không có hữu dụng, vừa định đẩy Triết Biệt trên người ra, lại phát hiện đối phương tự mình ngồi dậy, đúng là đem hần ngã tỉnh.

Triết Biệt hướng bọn họ đòi ăn, Quách Tĩnh trở lại túp lều cầm chút thịt dê cho hần. Triết Biệt ăn qua loa, sau đó xé vạt áo, băng bó vết thương trên vai mình cùng vết thương trên chân ngựa. Đột nhiên phía đông ầm ầm truyền đến thanh âm của một đàn ngựa, Triết Biệt mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ quát.

“Hừ, đúng là không phóng ta đi!”

Dương Khang hướng phía đông nhìn, thấy xa xa bụi đất bay mù mịt, nhân mã vô số kể, hướng chỗ này chạy tới.

Triết Biệt nghĩ thầm, tọa kỵ của hắn bị thương, chạy trốn trong đại mạc không được bao xa, tuy ẩn nấp chỗ này có nguy hiểm, nhưng cũng không có con đường thứ hai để chọn, nhân tiện nói:

“Ta một người đánh không lại bọn họ, phải ẩn trốn.”

Mắt thấy trong túp lều không có chỗ trốn, tình thế cấp bách, liền hướng đồng cỏ khô bên cạnh chỉ chỉ, nói:

“Ta trốn ở chỗ này. Các người đem ngựa của ta đuổi càng xa càng tốt. Các người cũng lách mình trốn đi, đừng cho bọn họ nhìn thấy.”

Nói xong, chui vào bên trong đồng cỏ khô.

Dương Khang nói với Quách Tĩnh:

“Nhanh, người đem ngựa của hắn đuổi đi, nhớ rõ ngàn vạn lần không được trở về.”

Thật sự ngàn vạn lần đừng trở về, thật vất vả mới đến phiên y lên sân khấu, y không muốn cho Quách Tĩnh đến đoạt lấy.

Quách Tĩnh như không có nghe lời của Dương Khang, yên lặng đứng tại chỗ, nói:

“Ta đi, vậy còn đệ?”

Lúc này truy binh càng lúc càng đến gần, xa xa đã nhìn thấy cờ xí lác lác, Dương Khang sốt ruột thúc giục nói:

“Yên tâm, ta trong chốc lát cũng trốn đi, nhanh đi a!”

Quách Tĩnh tuy lo lắng, mặc dù hắn ngốc, nhưng hắn biết Khang đệ thông minh hơn người, hơn nữa để con ngựa bị thương này đứng trước cửa nhà hắn sẽ gây bất lợi, vội vàng trở mình leo lên Tiểu Mã nhà mình, dắt con ngựa bị thương hướng xa xa chạy đi.

Dương Khang vội vàng lau sạch vết máu trên mặt đất, chính mình cũng đi thay bộ đồ dính máu, chờ y sau khi thay một kiện áo da, chợt nghe bên ngoài có tiếng ngựa hí cùng âm thanh người quát. Không bao lâu liền có người tiến vào, không nói hai lời nắm cổ áo Dương Khang đem y dắt ra ngoài.

Chỉ thấy vô số chiến sĩ Mông Cổ vây quanh một thanh niên cao gầy, mặc áo choàng màu đỏ, cưỡi một tuấn mã, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống Dương Khang.

“Đại vương tử, vết máu ở chỗ này bị cắt đứt, xem ra người nọ đang trốn ở chỗ này.”

Một binh lính bẩm báo. Lúc này có mấy tên lính ở trong nhà Dương Khang bọn họ lục soát, hai gã quân sĩ cầm trường mâu hướng đồng cỏ khô đâm loạn, may mắn cây cỏ chồng chất quá nhiều, không có đâm đến chỗ Triết Biệt ẩn thân.

Vài binh lính hướng Dương Khang hỏi, Dương Khang có học qua vài câu Mông Cổ, nhưng giả ngu sững sờ, vẻ mặt vui vẻ lắc đầu trả lời mình cái gì cũng không biết.

Vị đại vương tử Truật Xích kia vốn định nghiêm hình bức cung với Dương Khang, trong lúc đó có tiếng kèn xa xa vang lên, chúng quân sĩ nói:

“Đại Hãn tới!”

Truật Xích lập tức thúc ngựa nghênh đón, chúng quân sĩ hướng Thiết Mộc Chân chạy tới.

Thiết Mộc Chân nghe Truật Xích bẩm báo, đi đến phụ cận, nhìn thấy tiểu oa nhi lớn lên trắng nõn đáng yêu, tuy ăn mặc mộc mạc, khắp nơi đều là miếng vá, nhưng đứng trong một đám binh lính lại hồn nhiên không sợ, mang vẻ mặt thông dong, trong nội tâm âm thầm tán thưởng. Hắn hướng Oa Khoát Đài bên cạnh nói:

“Đi dụ dỗ y nói ra.”

Oa Khoát Đài đi tới, tháo vòng tay bằng vàng trên cổ tay xuống, quơ quơ trước mặt Dương Khang nói:

“Tiểu tử, người đem chỗ người nọ trốn nói ra, cái kim vòng này sẽ thuộc về người.”

Dương Khang cười tủm tỉm đem kim vòng cầm trong tay, cắn một cái, sau đó khó chịu trả lại hắn, nói:

“Cái này không thể ăn.”

Oa Khoát Đài cười ha ha, bất quá cũng hiểu được tình cảnh, dù sao hài tử nghèo khổ chưa thấy qua hoàng kim cũng rất bình thường.

Bất quá làm cho hắn thú vị chính là, tiểu oa nhi còn dám làm vẻ mặt ghét bỏ, y có biết hay không, cái kim vòng này có thể cho nhà y ăn cả đời a.

Oa Khoát Đài thấy Dương Khang lớn lên phần nộn đáng yêu, hắn ngồi xổm xuống, phóng nhu thanh âm nói:

“Vậy người muốn cái gì? Người nói ra, đại ca ca giúp người lấy tới.”

Dương Khang vẻ mặt méo xẹo, còn tự xưng ‘đại ca ca’! Uy Uy! Cái đó rất giống đại thúc bỉ ổi hèn mọn dụ dỗ con gái nhà lành a!

Bất quá y vẫn nghiêng đầu nghĩ, Thiết Mộc Chân thì hiểu kì chờ nghe y có thể nói ra cái gì, dù sao tại thảo nguyên có hài tử lớn lên tươi ngon mọng nước như vậy thật đúng là hiếm thấy.

Thiết Mộc Chân có chút đáng tiếc đứa nhỏ này không phải nữ oa, nếu không hắn khẳng định sẽ đem y gả cho Lôi Lôi làm thị thiếp.

Dương Khang không biết trong đầu Thiết Mộc Chân đang nghĩ cái gì, kỳ thật y muốn nói Thiết Mộc Chân đem gả Hoa Tranh cho y, nhưng cái ý niệm này chỉ có thể nghĩ ở trong đầu, trên mặt nhoẻn miệng cười với Oa Khoát Đài nói:

“Đại thúc, ta không muốn lấy gì đó, vậy phải làm sao bây giờ?”

Oa Khoát Đài bị vẻ mặt khờ dại cùng mỉm cười như ánh mặt trời làm hoa mắt, hận y không nói muốn thứ gì đó, hắn liều chết cũng muốn lấy cho y.

Thiết Mộc Chân đột nhiên bị xúc động, nghĩ thầm hắn chinh chiến cả đời, một hài tử như vậy lại vô cầu, rốt cuộc là ai khoái hoạt hơn?

Đại vương tử Truật Xích tính tình nóng nảy, không có kiên nhẫn cùng hài tử vòng vo, thấy Oa Khoát Đài dụ dỗ không có kết quả, lập tức hướng Dương Khang rút ra roi ngựa, xem y còn dám không nói.

Truật Xích vừa ra tay, người ở chỗ này đều trên mặt cứng đờ, Thiết Mộc Chân thần sắc thay đổi, hài tử xinh đẹp như vậy mà Truật Xích cũng hạ thủ được.

Oa Khoát Đài cách Dương Khang gần nhất, nhưng hắn là đệ đệ của Truật Xích, không thể vì một hài tử xa lạ mà cùng đại ca trở mặt, đành phải cứng ngắc không nói ra tiếng.

Dương Khang nháy mắt thấy roi ngựa đánh tới, trên mặt co lại, nghĩ thầm, chẳng lẽ muốn y ăn roi mới có thể vượt qua kiểm tra? Chẳng lẽ trên thảo nguyên, loại bị đánh không kêu ra tiếng mới là hảo hán chân chính?

Liều mạng!

Dương Khang khê cần môi, không né cũng không tránh, trong nội tâm y đã sớm thấy khuôn mặt này quá mức yếu đuối, mỗi ngày phơi nắng cũng phơi không đen, có thêm một vài vết sẹo có phải hay không càng thêm khí khái nam tử? Nhìn tranh mình họa trong tiểu thuyết đều là kiếm khách mặt sẹo, càng thêm được hoan nghênh a!

Trong đầu Dương Khang nghĩ loạn thất bát tao, đột nhiên cảm giác được, trước mắt thoáng qua một đạo thân ảnh, chính mình bị một người chăm chú ôm vào trong ngực áp đảo trên mặt đất, đau đớn trong dự đoán không có.

Hơi thở ôn hòa quen thuộc làm cho Dương Khang lập tức nhận ra, cái người ngốc nghếch lao tới chính là Quách Tĩnh vốn đã thoát rất xa mới phải, Dương Khang khóc không ra nước mắt, y hao tổn tâm cơ đuổi hấn đi để không đoạt danh tiếng của y, kết quả vẫn là không đánh bại được mị lực của Quách Tĩnh, xem ra toàn bộ đều là uổng phí.

Lúc này Truật Xích cầm roi ngựa đánh xuống, Quách Tĩnh đau muốn khóc, nhưng lại liều mình nhịn xuống nước mắt để bảo hộ Dương Khang chu toàn.

Truật Xích giận dữ, giơ lên roi ngựa đánh xoạt xoạt vài cái, đánh cho Quách Tĩnh đau đến nhứt triệt tâm phé.

Dương Khang thấy vô duyên vô cớ bị đánh như vậy nên nghĩ ra biện pháp, nhỏ giọng nói thầm bên tai Quách Tĩnh vài câu, hai người đồng thời phát một tiếng hô, lẫn đến bên cạnh Truật Xích, đột nhiên nhảy lên, mỗi người ôm một cái đùi của hấn, liều mạng không buông.

Truật Xích dùng sức đẩy ra, nào biết hai người này ôm cứng ngắc, không dám dùng sức nhiều. Nếu dùng sức quá mạnh, chính mình một cái có thể từ trên lưng ngựa ngã xuống.

Ngồi xem trạng huống, Oa Khoát Đài cùng Đà Lô hai người nhìn thấy bộ dáng huynh trưởng chặt vật đều cười lên ha hả, Thiết Mộc Chân nhin không được cũng mỉm cười.

Truật Xích đỏ mặt, rút.....trường đao bên hông, hướng đỉnh đầu Dương Khang bổ xuống. Quách Tĩnh vừa thấy kinh hãi, vội vàng nhào lên trên người Dương Khang.

Mắt thấy hai người con trai bị nguy hiểm, đột nhiên từ trong đồng cỏ khô bắn ra một thanh mã đao bị gãy đầu.

Triết Biệt trốn trong đồng cỏ khô nhìn ngựa mất, cuối cùng xuất đao cứu giúp.

Dương Khang nhẹ nhàng thở ra, biết rõ kiếp nạn này cuối cùng cũng xem như là bình an vượt qua. Chỉ là, y đẩy Quách Tĩnh nằm trên người ra, bất mãn cả giận nói:

“Ai bảo ngươi trở về? Ta không phải đã nói ngươi hãy chạy càng xa càng tốt sao?”

Đáng giận, hại y cơ hội biểu hiện toàn bộ không có!

Quách Tĩnh ngẩng đầu lên, trên môi do nhin đau mà cắn ra bọt máu, nhìn Dương Khang thật sâu nói:

“Ngươi là đệ đệ, ta là ca ca.”

Dương Khang bị một câu này của hấn như vậy cái gì cũng không nói được.

Hết chương 2.

3. Khang - Chương 3: Tín Vật Đỉnh Ước

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Triết Biệt đánh một trận chiến, dùng tài bắn cung cao siêu của mình khuất phục mọi người ở đây, Thiết Mộc Chân thấy tài liền chiêu hàng, Triết Biệt cũng bội phục khí lượng của Thiết Mộc Chân nên cúi đầu xưng thần.

Thiết Mộc Chân yêu mến Dương Khang thiên chân vô tà cùng Quách Tĩnh gan dạ khí khái, liền cho lưu lại cùng Triết Biệt, nhắc Triết Biệt nhớ mang theo hai người con trai này cùng lên đường.

Dương Khang bên này lôi kéo Quách Tĩnh ngồi xuống, đem áo da trên người hắn cởi xuống. May mắn trời lạnh nên bọn họ ăn mặc tương đối nhiều, roi ngựa đánh rách áo da, nhưng sau lưng Quách Tĩnh chỉ lưu lại vài vết máu ứ đọng.

Dương Khang trong nội tâm nảy lên một cổ lửa giận, trong ý nghĩ của y, Quách Tĩnh chỉ cho phép y đánh y mắng, như thế nào cho phép những người khác động thủ?

Thực tế những vết thương này là do Quách Tĩnh vì bảo vệ y nên mới thành như vậy, Dương Khang cho dù thật sự bị Truật Xích hủy dung, cũng sẽ không sinh khí như thế, nhưng sự tình không có dựa theo kế hoạch của y tiến hành, khiến cho y phi thường tức giận.

Quách Tĩnh thấy Dương Khang thay đổi quá nhanh, phát hiện gần đây Dương Khang hay cười, vẻ mặt ngây thơ, không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

“Khang đệ, người.....người sinh khí?”

“A, ta đang tức giận.”

Dương Khang tay chống cằm, hai mắt híp lại thản nhiên nói.

Quách Tĩnh vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, động cũng không dám động, cho dù thân thể trần truồng trong gió rét cũng không cảm thấy lạnh, cúi đầu suy nghĩ rốt cuộc đã làm gì dẫn đến việc Dương Khang sinh khí.

Chính là đầu của hắn vốn không được sáng suốt, suy nghĩ cả nửa ngày cũng không biết chính mình sai ở chỗ nào.

Dương Khang tức giận không nói nên lời, nhưng y cũng biết tiểu tử Quách Tĩnh này cũng là lo cho y, mà sự tình này cho dù y uốn nắn như thế nào đều không thể sửa được, một cổ lửa giận không chỗ phát tiết, Dương Khang đành phải ‘giết hại’ một ít hoa hoa thảo thảo, sau đó dắt lấy Quách Tĩnh còn đang ngẩn người vào nhà sát được.

Triết Biệt một bên nhìn hình thức ở chung của hai tiểu hài tử, cảm thấy buồn cười cực kì. Nhưng hắn cũng thực bội phục Dương Khang, đang lúc mọi người vây quanh phía dưới mà y vẫn nói nói cười cười, cùng Quách Tĩnh phấn đấu quên mình liều mình bảo hộ, thậm chí hắn phải hảo hảo dạy bảo hai người con trai này.

Đợi tối đến, Lý Bình từ trên chợ trở về. Triết Biệt tìm nàng nói rõ sự tình trải qua. Lý Bình tuy đau lòng đứa con bị thương, nhưng nghĩ thâm, hai người con trai này nếu cả đời ở thảo nguyên chăn dê thì làm sao có thể báo thù cha, không bằng đến quân đội rèn luyện, đây cũng là kỳ ngộ, liền đồng ý theo Triết Biệt đến quân đội của Thiết Mộc Chân.

Như vậy, ba người bọn họ dưới sự giúp đỡ của Triết Biệt, thu thập đồ đạc, bắt đầu dọn nhà. Kỳ thật nhà bọn họ cũng không có gì nhiều, Triết Biệt một người liền đem toàn bộ đeo trên lưng, còn lại cũng chỉ là dê bò mà thôi.

Bọn họ đi ba ngày, rốt cuộc đi tới bộ lạc Thiết Mộc Chân, sớm đã có người giúp bọn họ chuẩn bị một cái nhà bạt không lớn không nhỏ, Triết Biệt đều có những người khác dẫn đi, mà Quách Tĩnh từ nhỏ đến lớn đều không có gặp qua nhiều người như vậy, con mắt không ngừng chuyển khắp nơi.

Tối hôm đó, Lý Bình ở trong nhà bạt bôi thuốc cho Quách Tĩnh, Dương Khang ở bên cạnh luyện tập ngôn ngữ Mông Cổ, từ nay về sau sinh sống trên địa bàn của người ta, tự nhiên phải làm bọn họ hiểu mình nói cái gì.

Lý Bình nhìn vết thương trên lưng Quách Tĩnh dần dần tan máu bầm, lúc này mới yên lòng lại. Đợi đứa con sau khi mặc quần áo xong, Lý Bình cũng gọi Dương Khang tới, biểu tình nghiêm túc mà nói với bọn họ.

“Tĩnh nhi, Khang nhi, các người mấy ngày hôm nay làm rất tốt. Kiên cường hiệp nghĩa, tràn đầy phong thái phụ thân của các người.”

Quách Tĩnh lắng lắng nghe, mà Dương Khang thì có chút ngấm ra, nghĩ thầm, chắc tám phần là Lý Bình muốn nói thân thể của bọn họ.

Quả nhiên, Lý Bình bắt đầu nói từ lúc phụ thân bọn họ kết giao kể về sau, đem thân thế bọn họ, đến thăm án Ngưu gia thôn đều nhất nhất nói rõ.

Dương Khang vốn là đối với đoạn chuyện xưa này rất tinh tường, thực tế khi y còn là hài nhi đã nhớ rõ, nhưng lúc này nghe tới, cảm thấy cảm xúc bành trướng, nhiệt huyết khó nói. Quách Tĩnh ngồi bên cạnh y càng nắm chặt tay nhỏ, lông mày nhíu thành một đoàn.

“Tĩnh nhi, Khang nhi, các người hiện tại là dưới trướng Tư Hân, phải học tập võ nghệ thật giỏi, tương lai phải tìm được Đoàn Thiên Đức, thù cha không đội trời chung!”

Lý Bình nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Dạ!”

Hai tiểu hài tử trăm miệng một lời. Chỉ là Dương Khang sợ người bên ngoài nghe được, tận lực giảm âm thanh thấp xuống, mà Quách Tĩnh lại cực kì lớn tiếng nói.

Lý Bình cười nhẹ gật đầu, nhưng trong nội tâm lại thở dài. Đứa con trai này của nàng cực kì ngu dốt, tâm trí so với Dương Khang còn kém một đoạn thật dài.

Bất quá nàng cũng không bi quan, gốc có gốc phúc, đứa con bây giờ có thể khỏe mạnh ở bên cạnh mình là nàng thỏa mãn lắm rồi.

Lý Bình từ phía sau xuất ra một cái bao vải, trân trọng đặt ở trước mặt, cẩn cẩn dục dục mở ra.

Từ trong bao vải lấy ra hai cái chủy thủ, dài ngắn hoàn toàn giống nhau, đều là da lục sao, kim tương khẩu, chuôi kiếm đen.

Dương Khang mắt sáng ngời, y đã sớm biết trong truyền thuyết có nhắc đến một loại chủy thủ chém sắt như chém bùn, không nghĩ tới lại luôn luôn ở trên người Lý Bình. Chắc là sợ bọn họ tuổi còn nhỏ, cầm lấy đi chơi đùa ngược lại làm bị thương chính mình, cho nên mới chậm chạp không đưa cho bọn họ.

Lý Bình xác thực là nghĩ như vậy, nhưng mấy ngày hôm trước khi gặp phải sự kiện kia, làm cho nàng trong lòng run sợ.

Tưởng tượng hai người con trai này có thể đối mặt chuyện như vậy mà không lùi bước, như vậy hai cái chủy thủ này có thể cho bọn họ.

Nàng hoài niệm nói:

“Lúc trước ta cùng Dương phu nhân đồng thời mang thai các người, Khưu đạo trưởng đặt danh tự cho các người, phân biệt khắc vào chủy thủ này.

Chúng ta hai nhà ước định, nếu đều là bé trai liền cho hai người kết làm huynh đệ, cùng là nữ hài nhi thì kết làm tỷ muội, nếu là một nam một nữ thì kết thành vợ chồng.

Hai người các người đều là bé trai, tự nhiên chính là huynh đệ. Tĩnh nhi sinh trước Khang nhi hơn mười ngày, làm ca ca phải chiếu cố kỹ lưỡng đệ đệ.”

Quách Tĩnh trịnh trọng gật gật đầu, đương nhiên vẫn không quên hướng Dương Khang nở nụ cười.

Dương Khang biết rõ hẳn cười chính là danh phận huynh đệ rồi cuộc đã được chứng thực, nhưng y chỉ nhếch miệng, bảo y gọi hẳn ‘Tĩnh ca ca’, y chết cũng không gọi ra miệng.

Tất cả chú ý của y đều đặt lên hai cây chủy thủ, làm tiểu hài tử sáu năm, y không muốn suốt ngày cầm những tiểu đồ chơi kia, thật sự muốn có một lợi khí hảo hảo bảo vệ mình.

Chỉ thấy Lý Bình phân biệt đem chủy thủ cho bọn họ mỗi người một cái, Dương Khang không đợi được mà đem chủy thủ rút ra, sao..... chỉ cảm thấy lạnh khí, mũi kiếm sắc bén cực kì, rất là thỏa mãn. Nhưng khi y nhìn về phía chuôi kiếm thủy chủ thì lại phát hiện trên mặt khắc hai chữ ‘Quách Tĩnh’.

“Quách bá mẫu, sao không khắc danh tự của chính mình lên chủy thủ? Vì cái gì chủy thủ của ta khắc hai chữ ‘Quách Tĩnh’?”

Dương Khang phi thường không muốn, thật vất vả mới có được một lợi khí tuyệt thế, kết quả lại không phải khắc tên của y, cảm giác này giống như, người đói bụng lâu ngày chuẩn bị ăn một tảng thịt bò, lại phát hiện sớm đã bị người khác cắn một ngậm.

Lý Bình sờ lên đầu của Dương Khang, yêu thương nói:

“Hai cái chủy thủ này chính là vật trao đổi, như vậy mới có thể thể hiện tình nghĩa hai nhà Quách – Dương a.”

Dương Khang trong lòng âm thầm nôn ra máu, y đã đói bụng thật lâu, cho dù tảng thịt bò trước mắt đã bị người khác cắn một ngậm, cũng phải im hơi lặng tiếng tiếp tục ăn.

Bất quá sáng ngày thứ hai, Dương Khang thấy Lý Bình đi ra cửa thăm hàng xóm, vội vàng lôi kéo Quách Tĩnh nói:

“Quách Tĩnh, chúng ta đem chủy thủ hoán đổi a, dù sao hai cái này nhìn giống nhau như đúc, ai cũng sẽ không chú ý tới trên mặt khắc chữ gì.”

Dương Khang nghĩ Quách Tĩnh đối với y nói gì hẳn nghe vậy, Quách Tĩnh nhất định sẽ cùng y hoán đổi chủy thủ, không ngờ Quách Tĩnh lắc đầu nói:

“Không được, mẹ ta không cho đổi, ta sẽ không đổi.”

Dựa vào!

Dương Khang xuất sử tất cả vốn liếng, thậm chí cứng ngắc đoạt lấy, nhưng thân thể Quách Tĩnh so với y cường tráng hơn rất nhiều, Dương Khang cuối cùng thở hồng hộc mà vẫn không cướp được đồ trong tay hắn, giận dữ ngóc đầu lên hỏi:

“Quách Tĩnh, ngươi chờ, chờ võ công ta luyện tốt hơn ngươi, khẳng định đem chủy thủ đổi trở về!”

Quách Tĩnh không nói gì, chỉ là cầm càng thêm chặt chủy thủ trong tay.

Dĩ vãng Dương Khang muốn cái gì, Quách Tĩnh đều nghĩ tất cả biện pháp đưa đến trước mặt y, nhưng hẳn lúc này lại chấp nhất với cái chủy thủ này như thế, ngược lại càng không muốn cùng Dương Khang hoán đổi.

Quách Tĩnh không biết chữ, nhưng hẳn biết rõ, chủy thủ trong tay hắn chính là khắc tên danh tự Khang đệ, hẳn không muốn trả lại cho y.....

4. Khang - Chương 4: Luyện Cung Tiễn

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Đợi bọn họ sau khi an định, Dương Khang không thể chờ đợi được dắt Quách Tĩnh đi tìm Triết Biệt học cung tiễn.

Triết Biệt đang dạy tam tử Thiết Mộc Chân là Oa Khoát Đài bắn cung, Dương Khang đối với đại thúc có vẻ mặt ôn hòa ẩn tượng cũng không tệ lắm, nếu là Truật Xích động một chút là đánh người, Dương Khang lúc này nhất định không dám đến nhờ Triết Biệt dạy cung tiễn

Triết Biệt cũng là vừa lúc hoàn tất việc dạy, loay hoay tìm có một chút, chỉ đành cười nói với Dương Khang cùng Quách Tĩnh, chờ bọn họ lại lớn một chút hãy đến tìm hắn học cung tiễn.

Dương Khang nhìn ra hắn từ chối, bất quá y nghĩ lại cũng hiểu được, Triết Biệt hiện tại không có thời gian rồi dạy bọn họ bắn tên, liền dắt Quách Tĩnh về nhà бат của bọn họ.

Dương Khang không muốn học bắn tên, nhưng đã đi tới thế giới ‘Xạ điêu anh hùng truyện’, không học cung tiễn là một thiệt thòi.

Y từng nhớ đã đọc qua cuốn sách nào đó viết, muốn học cung tiễn trước hết phải luyện tập nhãn lực, cho nên tại nhà bắt bắt một con ruồi trồi lại, mỗi ngày vừa luyện tập ngôn ngữ Mông Cổ vừa nhìn con ruồi rèn nhãn lực.

Quách Tĩnh không biết Dương Khang đang làm cái gì, nhưng mẫu thân lén dẫn dò qua hắt, Dương Khang làm cái gì, hắt cũng phải làm theo, bởi vậy hắt đi theo bên cạnh Dương Khang nhìn chăm chăm vào con ruồi.

Dương Khang tuy ghi hận hắt không cùng mình đối chử thủ, nhưng bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cuối cùng kiên nhẫn giải thích chuyện luyện nhãn lực.

Không biết Quách Tĩnh có nghe hiểu hay không, nhưng mỗi ngày ngồi ở chỗ kia luyện nhãn lực thời gian so với Dương Khang còn nhiều hơn.

Dương Khang biết rõ nghị lực của bản thân và Quách Tĩnh, về chuyện luyện trung bình tấn hay luyện nhãn lực, y bắt quá chỉ kiên trì nhiều nhất là nửa canh giờ, Quách Tĩnh lại có thể học tư thế của y, luyện chính là một ngày, thật là làm y siêu cấp bội phục.

Kỳ thật ngẫm lại, Quách Tĩnh trong nguyên tác gốc như vậy, cũng là do không có bạn bè cùng lứa tuổi. Lý Bình mỗi ngày vì kể sinh nhai mà bốn ba, có rất ít thời gian chú ý tới sự phát triển của Quách Tĩnh.

Nguyên lai Quách Tĩnh mỗi ngày chỉ có dê bò làm bạn, hiện tại có y ở bên người, Quách Tĩnh lại vừa vụng về vừa ngốc, Dương Khang sẽ gặp trở ngại.

Dù sao cũng theo bộ lạc Thiết Mộc Chân hai năm, Quách Tĩnh ngoại trừ ít nói chuyện với bên ngoài, ngược lại cũng không có cái gì không giống người bình thường.

Dương Khang học ngôn ngữ Mông Cổ được một thời gian rồi cũng dạy hắt, vốn đồng thời học Hán ngữ cùng Mông Cổ ngữ sẽ khiến cho người ta loạn trí, thực tế Dương Khang dạy rất không có kiên nhẫn, nhưng Quách Tĩnh lại học rất nhanh, chắc là do không có chán dê nuôi ngựa, nên chuyên tâm học hành.

Đối với Dương Khang mà nói, cùng những tiểu hài tử Mông Cổ kia chơi ném đá gì gì đó, mới là làm cho y không thể chịu đựng được.

Quách Tĩnh thấy Dương Khang không đi chơi, hắt cũng đề xuống tâm tính tiểu hài tử, ở bên cạnh y học tập ngôn ngữ Mông Cổ, luyện tập nhãn lực.

Thời gian dài sau, mọi người đều biết trong nhà bát có hai tiểu hài tử rất đặc thù, chưa bao giờ đi ra chơi.

Một người lớn lên phần nộn đáng yêu, một người lớn lên đôn hậu thành thật. Tuy đều bảy, tám tuổi nhưng lại rất ít khi chơi với các hài tử cùng tuổi khác, mỗi ngày đều tránh trong trường không biết làm cái gì.

Lý Bình được Dương Khang giải thích, cho rằng bọn họ mỗi ngày luyện tập nhãn lực là do Triết Biệt dạy, vui mừng vì hai người từ khi biết thân thế bản thân nên khắc khổ luyện tập để báo thù cha, cho dù người bên ngoài tỏ vẻ nghi hoặc, đều dùng lý do hai huynh đệ bất đồng ngôn ngữ Mông Cổ, giải thích qua loa.

Đến bộ lạc Thiết Mộc Chân hai năm, Triết Biệt bắt đầu dạy tứ vương tử Đà Lôi bắn cung, lúc này hắt mới nhớ còn có hai người con trai, vội vàng tự mình tìm đến, phân phó bọn họ ngày mai đến học bắn cung.

Quách Tĩnh hưng phấn cơ hồ một đêm không ngủ, cùng hắt ngủ chung một cái giường, Dương Khang cũng bị hắt làm cho một đêm không ngủ, mang theo mắt thâm quầng kéo Quách Tĩnh đến học bắn cung.

Trời lúc này mới tảng sáng, nhưng trường tiễn đã có người chờ, Dương Khang thấy hắt ăn mặc phú quý, liền biết hắt là tứ tử của Thiết Mộc Chân, Đà Lôi.

Kỳ thật hai năm trước, lúc tìm Triết Biệt dạy bắn cung, Đà Lôi đã ở đó, nhưng Dương Khang không có chú ý tới hắt.

Qua hai năm gặp lại, hẳn so với Dương Khang cùng Quách Tĩnh lớn hơn hai tuổi, Đà Lô một thân áo lông, đầu đội mạo thượng còn có hai cái khổng tước mao điểm lệ, tự cho là uy phong lẫm lẫm, không ngừng tìm cơ hội đóng đưa đầu.

Dương Khang như thế nào lại cảm thấy như hai cái râu trên đầu Tiểu Cường, càng xem càng muốn cười.

Tiểu Cường: tên một con gián trong phim hoạt hình Trung Quốc, đánh hoài không chết.

Đà Lô đã sớm quên tiểu hài tử năm đó, nhưng lúc này vừa thấy Dương Khang đã không thể dời mắt.

Tại thảo nguyên này, hẳn vốn cho là không có ai có thể so với muội tử Hoa Tranh đáng yêu hơn, nhưng hài tử đứng trước mặt hắn, ngũ quan tựa như búp bê đồng dạng đáng yêu, da thịt giống như mỡ dê, làm cho người ta nhìn không được muốn sờ một phen.

Đà Lô trên thực tế cũng đã làm như vậy, hẳn từ trước đến nay muốn làm cái gì là làm cái đó. Nhưng hắn vừa duỗi tay ra, nhưng lại bị người bên cạnh nắm cổ tay.

Đà Lô nghi hoặc nhìn lại, thấy một hài tử cùng hắn không sai biệt lắm, mày rậm mắt to, vẻ mặt bình tĩnh nắm cổ tay của hắn.

Đà Lô nghĩ muốn hất tay ra, ngoài ý muốn phát hiện tay của đối phương rất lớn, hẳn nhất thời giây không ra.

Dương Khang lười biếng ngáp một cái, nhàn nhạt hướng Quách Tĩnh phát phát tay nói:

“Buông hắn ra a, không có việc gì.”

Dương Khang lên tiếng, Quách Tĩnh liền buông tay Đà Lô ra, hắn và Dương Khang cùng nhau lớn lên, tự nhiên biết rõ Khang đệ lớn lên dị thường xinh đẹp.

Nghe mẫu thân nói, Dương bá mẫu là mỹ nữ Giang Nam vùng sông nước, Dương Khang kế thừa hoàn toàn mỹ mạo của nàng.

Tại trung nguyên đều là dẫn người chú mục dung mạo, trên thảo nguyên mệnh mệnh này càng là hạc giữa bầy gà.

Cho nên từ nhỏ đến lớn, chỉ cần có người nhìn mặt Dương Khang, sẽ không tự chủ được mà vươn tay đụng đụng xoa xoa. Quách Tĩnh không biết từ đâu đâm đường chức bảo tiêu, ngăn cản các loại ‘tay heo’ quấy nhiễu.

Quách Tĩnh mặt không biểu tình nhìn Đà Lô, trong nội tâm kì thật lại hò hét. Thật sự, hắn không phải vì Khang đệ, hắn chỉ là muốn giúp đỡ Đà Lô mà thôi. Nếu như Đà Lô thật sự chạm vào mặt của Khang đệ, kết cục của vương tử này sẽ rất thảm....

Chính là Đà Lô hoàn toàn không có cảm kích Quách Tĩnh, hắn đem mặt không biểu tình của Quách Tĩnh xem thành một loại khiêu khích.

Thân là đứa con của Thiết Mộc Chân, làm sao có thể bị khí thế người khác dọa ngược lại? Đà Lô lạnh lùng nhắc cung trong tay nói:

“Ta muốn cùng ngươi quyết đấu!”

Dương Khang lập tức tỉnh táo tinh thần, quét sạch bối rối, hưng phấn cười nói:

“Quyết đấu như thế nào? Có cái gì cược không?”

“Đơn giản, ba mũi tên, xem ai bắn mũi tên trúng hồng tâm nhiều nhất sẽ thắng. Về phần cược thì....”

Đà Lô nhìn thoáng qua Dương Khang, cười nói:

“Nếu ta thắng, ngươi theo ta chơi một tháng.”

Hắn thỏa mãn nhìn Quách Tĩnh bên cạnh vừa nghe xong lời này, vốn không lộ vẻ gì trên mặt rút cuộc xuất hiện biểu tình.

Mà lúc này Quách Tĩnh trong nội tâm lại nghĩ, muốn Khang đệ cùng hấn chơi một tháng? Đà Lôi này không muốn sống nữa sao?

Dương Khang không nói hai lời thay Quách Tĩnh đáp ứng, cùng Đà Lôi cười nói:

“Nếu Quách Tĩnh thắng, ngươi phải ôm muội tử Hoa Tranh của ngươi theo ta chơi một tháng.”

Đà Lôi sững sờ, nhưng lời hấn nói đã ra miệng, đành phải cắn răng gật đầu.

Dương Khang lúc này càng cười đến thiên chân vô tà nói:

“Vị ca ca này, Quách Tĩnh chưa từng cầm qua cung tiễn, có thể hay không mời ngươi làm mẫu một cái?”

Đà Lôi vừa nghe, sầu lo trong lòng lập tức bị quét sạch sẽ, cảm thấy đứa nhỏ này thật sự là hồn nhiên tựa như tiểu bạch thỏ, mà chính mình thật giống như đại hoi lang.

Cùng tiểu tử không có cầm qua cung tiễn so tài bắn cung? Hấn không phải là khinh người quá đáng đi? Nhưng muốn nhìn thấy mục quang sùng bái của Dương Khang, Đà Lôi lại không muốn làm phật ý của y, lập tức lấp tên hướng mục tiêu cách đây năm mươi bước ngắm bắn.

Dương Khang nắm tay Quách Tĩnh, bảo hấn cẩn thận nhìn tư thế động tác của Đà Lôi, mà lúc này Đà Lôi đã bắn ra một mũi tên, cắm giữa hồng tâm.

Đà Lôi thỏa mãn cười cười, khoan hồng độ lượng đáp ứng Dương Khang cho Quách Tĩnh bắn thử một mũi tên trước.

Quách Tĩnh từ trường tiễn bên cạnh mang tới cung tiễn, hồi tưởng tư thế động tác Đà Lôi mới vừa làm, cũng làm có bài bản hấn hoi.

Nhưng Dương Khang nhìn ra được một ít vi diệu khác biệt, bảo Quách Tĩnh đừng lộn xộn, chính mình thì loay hoay chỉnh tay chân của hấn, cần phải tái hiện chi tiết, tỉ mỉ tất cả động tác mới này của Đà Lôi.

May mắn Quách Tĩnh cùng Đà Lôi cao không sai biệt lắm, làm cho trí nhớ thị giác của Dương Khang không có khoảng cách sai biệt gì. Y cuối cùng thỏa mãn tại bên tai Quách Tĩnh nhẹ nói:

“Nhìn ruồi bọ trong trường bông hai năm, nhưng cách hồng tâm năm mươi bước thoát nhìn không phải khoảng cách rất nhỏ a! Thử bắn một mũi tên nhìn xem.”

Dương Khang là sợ bị Đà Lôi nghe thấy lời bọn họ nói, cho nên tận lực dán bên tai Quách Tĩnh nói. Quách Tĩnh chỉ cảm thấy hơi thở của Dương Khang phun tại chỗ miễn cảm bên tai hấn, hấn ngứa cơ hồ đứng không vững, tay lấp dây cung đột nhiên buông lỏng ra.

Tên lão đảo trên không trung mấy mét, thậm chí ngay cả mục tiêu bên cạnh đều không có đụng phải, trên nửa đường liền một đầu cắm trên mặt đất.

Dương Khang sắc mặt rất khó coi, phi thường khó coi. Dương Khang quay đầu nhìn thấy Đà Lôi cười ngửa tới ngửa lui, y bắt đầu nghĩ kế hoạch một tháng này như thế nào làm Đà Lôi sống không bằng chết.

Quách Tĩnh lại đứng lên, một lần nữa di động đến bên cạnh chỗ mục tiêu kia, hai chân mở đứng, kéo căng dây cung, ‘băng’ một tiếng, mũi tên bay đi.

“Ba!”

Cắm giữa hồng tâm.

Đà Lôi kết một tiếng, tiếng cười dừng lại.

Quách Tĩnh cầm mũi tên lên, lại bắn tiếp.

“Ba!”

Một mũi tên này cũng trúng ngay hồng tâm.

Đà Lôi há to miệng, mặt không dám tin.

Quách Tĩnh cầm lấy một mũi tên cuối cùng, bắn hết sức.

“Ba!”

Một mũi tên này rõ ràng cắm giữa hai mũi tên kia.

Đà Lôi tay cầm cung nắm không chắc, lạch cạch một tiếng rơi trên mặt đất, khổng tước vũ mao rất giống hai cái râu trên đầu Tiểu Cường kia bay mất trật tự trong gió.

Dương Khang cười tủm tỉm đi đến trước mặt hắn, vỗ vỗ vai hắn nói:

“Tôi phiên người. Hoặc là, trực tiếp ôm muội tử của ngươi đến đây đi.”

Quách Tĩnh lau lau mồ hôi trên trán, nghĩ thầm hắn cuối cùng là cứu Đà Lôi một mạng a.....

Ách, không đúng.....

Đại não của Quách Tĩnh lúc này mới kịp phản ứng, cho dù hắn thắng, cũng sẽ có người vô tội bị hại.

Khóc, sớm biết như vậy để cho Đà Lôi bắn tên trước, sau đó hắn bắn hòa nhau mới đúng a!

5. Khang - Chương 5: Mặt Than Là Như Thế Này Luyện Thành

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Đà Lôi mặt lúc trắng lúc xanh, căn bản không tin hôm nay là ngày đầu tiên Quách Tĩnh bắn cung. Nhưng đã đánh cuộc, hắn lại không thể cho phép chính mình không chiến mà bại, kiên trì bắn ba mũi tên, chỉ có một mũi tên bắn trúng hồng tâm.

Nguyện đánh cuộc chịu thua, Đà Lôi ngay cả Triết Biệt cũng không chờ, căn rằng quay trở về doanh trường của hắn và mẫu phi.

Quách Tĩnh đứng ở bên người Dương Khang vẻ mặt chờ đợi, nhịn không được mở miệng nói:

“Khang đệ, đệ buông tha muội tử của hắn đi a.”

Trải qua ‘giáo dục’ hai năm của Dương Khang, Quách Tĩnh nói chuyện có chút tiến bộ, ít nhất sẽ không nói đứt quãng lấp bắp.

Đương nhiên, lúc hai người bọn họ nói chuyện đều dùng Hán ngữ, mà cùng người khác nói chuyện đều dùng Mông Cổ ngữ.

Dương Khang liếc Quách Tĩnh, nghĩ thầm, tiểu tử này muốn làm Kim Dao phò mã? Hắn đã có Hoàng Dung, đem Hoa Tranh tặng cho y có gì không thể chứ?

Quách Tĩnh bị Dương Khang liếc không rõ dụng ý, cảm thấy toàn thân không được thoải mái, muốn tiếp tục khuyên giải thì Triết Biệt đã xuất hiện ở trường tiền.

Triết Biệt ngoài ý muốn không thấy Đà Lôi, hắn bình thường mỗi ngày đều đến mà hôm nay lại không tới, nhưng Triết Biệt cũng biết Đà Lôi thân là tứ vương tử, nhất định là có chuyện gì đó nên chậm trễ. Cũng không để ý nữa, bắt đầu dạy Quách Tĩnh cùng Dương Khang hai người kiến thức cơ bản khi bắn tên.

Tuy Quách Tĩnh vừa mới bắn ra ba mũi tên phi thường vô địch, nhưng chỉ là một cổ tác khí mà thôi. Được Triết Biệt cẩn thận dạy bảo, càng chuẩn vô cùng.

Về phần Dương Khang, nhân lực của y cùng Quách Tĩnh không sai biệt lắm, nhưng lực cánh tay không thể so với Quách Tĩnh từ nhỏ đã làm công việc nặng.

Y vốn hạ quyết tâm từ nay về sau học nội công tinh diệu, nên cũng không rèn luyện thân thể, cho nên ngay cả dây cung cũng kéo không ra, có nhãn lực tốt cũng không có chỗ dùng.

Triết Biệt với một thân da mềm mịn của Dương Khang cũng không ôm hi vọng gì, tùy tiện nói cho y biết vài phương pháp gia tăng năng lực cánh tay, liền chuyển tâm dạy Quách Tĩnh.

Dương Khang chán đến chết bên cạnh phát ngốc, đột nhiên hai mắt sáng ngời nhảy bật lên. Y nhãn lực vô cùng tốt, tự nhiên có thể thấy Đà Lô từ xa đi tới, trong ngực ôm một nữ hài tử tuyết trắng đáng yêu.

Đà Lô bày ra khuôn mặt thối, cực kì không tình nguyện mà đem Hoa Tranh để trên mặt đất, trầm giọng nói:

“Đánh cuộc thua, ta ôm muội tử đến đây. Bất quá một tháng này, ta cũng muốn ở bên cạnh nàng.”

Dương Khang mới không để ý tới hắn, y ngồi xổm xuống, nhìn tiểu Hoa Tranh chỉ có bốn tuổi, cảm thấy Hoa Tranh thật hảo, thanh trong, nhu thể, dễ đẩy ngã. Y hướng Hoa Tranh khẽ mỉm cười nói:

“Tiểu muội muội, muội có biết tại sao tứ ca ôm muội tới không?”

Tiểu Hoa Tranh chớp chớp mắt to hắc bạch phân minh, thân thủ néo néo mặt Dương Khang, ngạc nhiên thở dài.

“Đại ca ca, mặt của huynh hảo hảo nhu a!”

Dương Khang mặt lập tức đen một nửa, thực tế khi y nghe được Đà Lô không che giấu chút nào cất tiếng cười to, liền biết rõ tiểu Hoa Tranh là bị Đà Lô phân phó làm như vậy. Dương Khang sao có thể chịu bị thiệt, thân thủ vuốt mái tóc mềm mại của Hoa Tranh, cười đến càng vui vẻ nói:

“Mặt của đại ca như thế nào có thể hảo nhu như mặt của tiểu muội muội! Kỳ thật tứ ca của muội chiếm tiện nghi muội a! Khuôn mặt nữ hài tử chỉ có thể cho phu quân tương lai nhu, chỉ có hắn mới có thể nhu a! Đến lúc đó Hoa Tranh gả không ra được làm sao bây giờ? Tứ ca muội thật sự đáng ghét a!”

Tiểu Hoa Tranh tuy nghe không hiểu cái gì là phu quân, nhưng bốn chữ ‘gả không ra được’ này vẫn có thể nghe hiểu, lập tức quay đầu, một bên đánh Đà Lô, một bên gào khóc, khiến cho Đà Lô chân tay luống cuống, vẻ mặt bối rối.

Dương Khang nào biết, tiểu Hoa Tranh trong bộ lạc Thiết Mộc Chân là một tiểu mỹ nhân, từ lúc sinh ra đã được sủng ái, thực tế những cái thúc bá, ca ca của nàng gặp khuôn mặt mỹ mỹ của nàng nhìn không được nhu nhu vài cái.

Tiểu Hoa Tranh tuy không kiên nhẫn nhưng là tập mãi thành thói quen. Hôm nay nghe được đại ca ca xinh đẹp này nói như vậy, tiểu tâm linh thoáng cái nhận lấy đả kích cực lớn, từ này về sau kiên quyết không cho người khác tùy tiện đụng mặt của nàng, ngay cả phụ thân Thiết Mộc Chân cũng đều không được, khiến cho vô số đại thúc hô ai oán.

Đây là nói sau.

Lúc này, Dương Khang mỉm cười nhìn Đà Lô gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nghĩ thầm ác nhân tự có ác nhân trị.

Đương nhiên, Dương Khang sẽ không tự cho mình là ác nhân, y quay đầu nhìn, không biết từ khi nào Quách Tĩnh đã đứng bên cạnh y, Dương Khang gương lông mày lên hỏi:

“Người không phải đang luyện bắn cung sao? Như thế nào lại chạy tới đây?”

Quách Tĩnh đương nhiên sẽ không nói mình lo lắng có người bị hại, hắn vừa nghiêng đầu về phía trường tiễn trống rỗng, ý bảo Dương Khang là, Triết Biệt bởi vì có việc nên đi trước.

Dương Khang nhếch miệng, biết rõ Triết Biệt mỗi ngày đều có việc để làm, chỉ có thể rút ra chút thời gian buổi sáng để dạy bọn họ bắn cung. Dương Khang nhìn Hoa Tranh đã yên tĩnh lại, liền cầm tay Quách Tĩnh đi đến một bên.

“Dạy ta luyện cung.”

Quách Tĩnh cầu còn không được, lập tức toàn tâm toàn ý dạy Dương Khang bắn tên, chỉ là Dương Khang lực cánh tay thật sự không có, cho nên Quách Tĩnh chỉ có thể đem tư thế yếu lĩnh dạy cho y.

Cứ như vậy, mỗi sáng Triết Biệt đều dạy bọn họ luyện cung cùng một ít chiêu thức võ công trên lưng ngựa, còn cố ý chọn cho bọn họ mỗi người một con ngựa nhỏ, dạy bọn họ kỵ mã bắn tên.

Hoa Tranh mỗi ngày bị đưa đến trường tiễn quan sát, tuy Dương Khang nói muốn cùng nàng chơi một tháng, nhưng Dương Khang lập tức phát hiện vị tiểu công chúa này thật khó hầu hạ.

Đà Lô trái ngược là nhìn thấu điểm ấy, làm không biết mệt sai sử muội tử đi tra tấn Dương Khang, nhưng mỗi lần như vậy Dương Khang đều có thể báo thù hấn. Ba người tra tấn cùng phản tra tấn trở thành tam giác kì quái, áp chế lẫn nhau.

Hôm nay, rốt cuộc một tháng đã đến, bọn họ thật vất vả luyện tập bắn cung, Dương Khang thả lỏng, cũng không quay đầu lại nhìn Đà Lô cùng Hoa Tranh mà ngược hướng khác để đi.

“Ngoạn đã đủ?”

Quách Tĩnh hỏi.

Quách Tĩnh hiện tại cười trộm, chỉ là hấn đương nhiên không dám ở trước mặt Dương Khang biểu hiện ra ngoài, nếu hấn không muốn xuống a tì địa ngục. Trên mặt chỉ có thể duy trì nét mặt không biểu tình, hấn mặt than đều do Dương Khang tra tấn mà ra..... Khóc.....

Dương Khang liếc mắt nhìn Quách Tĩnh, quen thuộc Quách Tĩnh y tự nhiên biết rõ, những ngày này Quách Tĩnh nhìn thấy y bị Hoa Tranh tra tấn, khẳng định sưng tới cực điểm, chỉ là tiểu tử này đạo hạnh càng ngày càng cao, tuyệt đối sẽ không nhìn ra nửa phần mảnh khoe trên mặt hấn. Lập tức hừ lạnh một tiếng, bĩu môi nói:

“Ta vốn nghĩ muốn nuôi Hoa Tranh thành nương tử của ta.”

Quách Tĩnh trên mặt cứng đờ, hấn không nghĩ tới Dương Khang nhỏ như vậy đã bắt đầu lo lắng vấn đề này. Hấn đương nhiên biết rõ cái gì gọi là nương tử, đó là người từ nay về sau sẽ cùng Dương Khang ngủ cùng một giường.

Chẳng lẽ Khang đệ từ nay về sau sẽ không cùng hấn ngủ một chỗ nữa? Không được a, hấn sẽ không quen a..... Nếu không, cùng Hoa Tranh thương lượng một chút, từ nay về sau Khang đệ ngủ chính giữa, hấn và nàng mỗi người ngủ một bên.

Dương Khang phát giác được Quách Tĩnh thay đổi sắc mặt, trong nội tâm lại cho rằng Quách Tĩnh coi trọng Hoa Tranh, nghĩ thâm, nếu là Quách Tĩnh yêu mến Hoa Tranh cũng tốt, vậy đem Hoàng Dung tặng cho y a! Lập tức cười tủm tỉm tiếp tục nói:

“Nhưng mà nha đầu Hoa Tranh kia quá kiêu căng, ta hầu hạ không nổi.”

Quách Tĩnh sắc mặt buồn lõng, nghĩ thâm, cái này tốt lắm, có thể không cần lo lắng vấn đề ngủ chung.

Dương Khang thấy vậy càng chắc chắn tiểu tử Quách Tĩnh này coi trọng Hoa Tranh, liền đem Hoa Tranh vứt bỏ ở một bên, bắt đầu tự hỏi như thế nào đem Hoàng Dung phao tới tay.

Hai người đều có tâm tư sóng vai mà đi, chợt nghe tiếng kèn ô ô vang lên, mấy tên lính trong các doanh phòng vội chạy tuôn ra.

Nghe kèn thổi lần thứ nhất, tất cả doanh sĩ đã cầm binh khí lên ngựa. Lần thứ hai kèn thổi lên, trên thảo nguyên trước viên môn đã đông nghịt một mảng, chỉnh tề xếp năm vạn người một đội, ngoại trừ ngựa thồ phì phì ở bên ngoài, càng không một chút thì thầm cùng thanh âm binh khí đụng nhau.

Thiết Mộc Chân và ba đứa con cùng đi ra viên môn, lớn tiếng nói:

“Chúng ta đã bại rất nhiều địch nhân, Đại Kim quốc cũng đã biết. Hiện nay hoàng đế Đại Kim phái tam hoàng tử, lục hoàng tử đến chỗ chúng ta lúc này, là muốn phong Tư Hấn các người một chức quan!”

Đà Lô lúc này đã ôm Hoa Tranh đuổi theo bên người Quách Tĩnh cùng Dương Khang, giảm thấp âm thanh xuống nói:

“Hoàn Nhan Hồng Hi cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt đến đây.”

Quách Tĩnh nhìn Dương Khang bên cạnh ngơ ngác hướng xa xa nhìn, cảm thấy khó hiểu.

Dương Khang thì không ngừng gào to trong lòng, ‘phụ vương’ đến đây a! Ô..... Cuộc sống phú quý tiểu vương gia của y a.....

6. Khang - Chương 6: Chúc Mừng

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Mặc dù biết cuộc sống phú quý tiểu vương gia vốn là thuộc về y đã đi xa, nhưng Dương Khang vẫn là không cam lòng, ít nhất y cũng phải liếc nhìn ‘phụ vương’ y có bộ dáng gì a!

Y mang theo Quách Tĩnh chen đến phía trước đám người vây xem, nhìn thoáng xa xa, Hoàn Nhan Hồng Liệt lớn lên anh tuấn tiêu sái, nghĩ thầm mẫu thân y những năm đó hẳn là rất hảo, chỉ là không biết cha y đang ở đâu. Lại là một số khoản nợ tình cảm không rõ a.....

Dương Khang sau nửa ngày cảm khái, liền cúi đầu phiến muộn rời đi.

Quách Tĩnh không biết vì sao Dương Khang thích cười gần đây đột nhiên tâm tình âm trầm, nhưng hắn ăn nói kém cỏi, nên sẽ không đi an ủi người, chỉ có thể yên lặng ở bên cạnh y.

Đà Lôi tuổi còn quá nhỏ, không có tư cách vào vương trường kiến thức ngoại giao, đành phải không thú vị ôm Hoa Tranh đi theo đằng sau Quách Tĩnh cùng Dương Khang, âm thầm bóp cổ tay, tại sao mình không lớn nhanh một chút.

Hoa Tranh bị Đà Lôi ôm trong chốc lát, liền muốn chạy đi chơi, Đà Lôi liền đem nàng để xuống. Không nghĩ tới Hoa Tranh nhanh như chớp chạy mất, Đà Lôi sợ nàng té ngã, tranh thủ thời gian đuổi theo.

Dương Khang cùng Quách Tĩnh yên lặng đi tới, chỉ chốc lát sau phía trước đột nhiên truyền đến âm thanh tranh chấp, ầm ầm còn kèm theo tiếng khóc rống của Hoa Tranh. Quách Tĩnh cùng Dương Khang đối nhau nhìn thoáng qua, nhanh chân hướng phía trước đi đến.

Chỉ thấy sau một gò núi nhỏ, tổng cổng có bảy, tám hài tử đem Đà Lôi cùng Hoa Tranh vây quanh ở chính giữa, tối thấy được chính là một hài đồng mười một, mười hai tuổi mặc phú quý, chỉ vào Đà Lôi mắng to. Mà Hoa Tranh sau lưng Đà Lôi thì che chở tiểu bạch thỏ trong ngực, khóc nức nở.

Dương Khang nhú nhú mày, chỉ nghe đôi câu vài lời liền minh bạch nguyên nhân gây ra sự tình.

Nguyên lai vị hài đồng này chính là Thốc Tát Hợp, hắn mang theo hài tử bộ lạc đi săn, mà Hoa Tranh không đành lòng thấy tiểu bạch thỏ chết như vậy, Đà Lôi liền bẻ gãy mấy mũi tên bắn về phía tiểu bạch thỏ.

Lúc này đứa bé kia càng thêm dữ tợn, đi tới đẩy đầu vai Đà Lôi, nói:

“Người mắng ai? Ông nội của ta là Vương Hãn, cha ta là Tang Côn, người biết không? Ta muốn con thỏ này thì sao?”

Đà Lôi ngạo nghễ nói:

“Cha ta là Thiết Mộc Chân.”

Đứa bé kia nói:

“Phi, là Thiết Mộc Chân thì sao? Cha người là người nhát gan, sợ gia gia ta, cũng sợ cha ta.”

Đà Lôi vừa nghe, tức giận đến sắc mặt tái nhợt, cả giận nói:

“Người nói láo!”

Thốc Tát Hợp cười ha ha, kêu lên:

“Cha người sợ phụ thân ta, mọi người đều biết! Tối hôm qua cha ta thả ra hai con báo hoa, cha người là tứ kiệt lại bị hù tứ chi không dám nhúc nhích.”

Dương Khang thấy bọn họ nói chuyện tức giận càng ngày càng nặng, liền thấp giọng phân phó Quách Tĩnh nói:

“Đi đem Hoa Tranh ôm đến, lát nữa động thủ làm bị thương đến nàng sẽ không tốt.”

Quách Tĩnh nhẹ gật đầu, đi qua muốn đem Hoa Tranh đang khóc rống ôm qua, nhưng khi hắn đem Hoa Tranh ôm một cái đứng dậy, Thốc Tát Hợp lúc này mới phát hiện sự tồn tại của Hoa Tranh, nháy mắt nhìn thấy Hoa Tranh xinh như búp bê, vội vàng sai sử thuộc hạ chính là hài đồng đem Quách Tĩnh vây quanh, không cho hắn đem Hoa Tranh mang đi.

“Hắc hắc, nữ oa xinh đẹp như vậy, ta hướng phụ thân xin người làm vợ a!”

Thốc Tát Hợp cười đến vẻ mặt đắc ý, Hoa Tranh thì khóc càng ngày càng lớn.

Đà Lôi tức giận vùng một quyền trên mặt hắn, lúc hắn muốn đứng dậy đánh lại, đột nhiên có một thanh âm mang theo vui vẻ nói:

“Tuy muội tử Hoa Tranh rất ồn a, nhưng cũng không thể gả cho người man rợ này làm nương tử được.”

Thốc Tát Hợp nghe được có người nói hắn man rợ, tức giận đến lập tức đi tìm người nói là ai, không nghĩ tới lại nhìn thấy một nữ hài nhi so với Hoa Tranh càng thêm xinh đẹp, lập tức ngậy người.

Dương Khang không nghĩ tới y có thể bị người khác tưởng là nữ hài nhi, bất quá cái này phải trách y lớn lên không giống với nam hài tử trên thảo nguyên.

Trong khái niệm Thốc Tát Hợp, làn da trắng nõn là nữ hài tử, huống chi Dương Khang có chân mày cực kỳ xinh đẹp, so với nữ hài tử hắn gặp qua đều muốn xinh đẹp hơn.

Thực tế hắn còn nghe Dương Khang gọi Hoa Tranh là muội tử, còn tưởng rằng y cũng là muội muội của Đà Lôi.

Dương Khang nháy mắt khó hiểu nhìn, vốn Thốc Tát Hợp cao ngang khí ngạo thoắt cái đứng dậy trở nên ngu ngơ, chẳng lẽ hắn bị Đà Lôi đánh đến chấn động não? Không thể nào? Nào có khoa trương như vậy.

Thốc Tát Hợp nhìn Dương Khang vui vẻ cùng Hoa Tranh khóc sụt sùi, do dự trong chốc lát, liền chọn Dương Khang xinh đẹp hơn.

Hắn xoa xoa tay, cười hì hì xum xoe nói:

“Vị muội tử này, muội tên là gì a? Có hôn ước hay chưa?”

Hắn ngừng thở chờ Dương Khang trả lời, nữ hài tử xinh đẹp như vậy, khẳng định đã bị người sớm định hôn ước. Bất quá cũng không sợ, hắn khẳng định sẽ đem nàng cướp tới tay!

Dương Khang nghe vậy không nói gì, con mắt Thốc Tát Hợp chạy đi đâu? Y rất giống nữ hài tử? Nhưng hắn nói cũng có lý, y còn chưa tới thời kỳ vỡ giọng, thanh âm xác thực nghe rất thanh thúy, hơn nữa còn có khuôn mặt này....

Dựa vào, y tưởng thành nhất định phải để râu mép! Dương Khang âm thầm thề.

Bất quá y ở bên ngoài nhặt hai túi đá, vốn đang nghĩ hỗ trợ đánh nhau. Xem ra thật đúng là mắt công!

Dương Khang là người thông minh, bọn họ hiện tại ba người còn che chở Hoa Tranh, mà đối phương có bảy, tám người, hơn nữa mỗi người đều so với bọn hắn lớn tuổi hơn, cái này không cần đánh cũng biết rõ ai thắng ai thua.

Cho nên Dương Khang hướng Thốc Tát Hợp cười một tiếng nói:

“Đúng vậy, ta đã sớm có hôn ước.”

Thốc Tát Hợp đầu tiên là bị tiểu dung của Dương Khang làm ngẩn ngơ, lập tức giận dữ nói:

“Là ai? Ta muốn tìm hấn quyết đấu!”

Dương Khang chau mày, người nơi này như thế nào động một chút là quyết đấu? Y đưa mắt nhìn thoáng qua trên người Quách Tĩnh cùng Đà Lôi, Đà Lôi yên lặng lui về phía sau một bước.

Dựa vào! Đà Lôi chết tiệt! Cho người trốn, chọn người!

Dương Khang vừa định hướng Đà Lôi chỉ, không nghĩ tới Quách Tĩnh lại ôm Hoa Tranh tiến lên một bước, nhàn nhạt nói:

“Là ta.”

Đà Lôi sau lưng Quách Tĩnh nháy mắt chọc ghẹo, mà Dương Khang thì bất mãn nhéo cánh tay Quách Tĩnh, oán hỉn sao không cho Đà Lôi đi ra nhận lấy cái chết. Dương Khang mặt không biểu tình cho Dương Khang nhéo thống khoái.

Dương nhiên tất cả chuyện này đều rơi vào mắt Thốc Tát Hợp, theo căn cứ chính xác là ‘liếc mắt đưa tình’, tức giận lan tràn mà dẫn dắt một đám người vây quanh bọn họ hướng trường tiền mà đi đến.

Quyết đấu, tự nhiên là so tài bắn cung.

Không có sáng ý....

Dương Khang cùng Đà Lôi hai người mang theo tiểu Hoa Tranh, nhàm chán đứng bên sân trường tiền, nhìn Quách Tĩnh một mũi tên lại một mũi tên phá hủy lòng tự trọng yếu ớt của Thốc Tát Hợp.

“Thiệt, không nghĩ tới Thốc Tát Hợp yếu như vậy, sớm biết như vậy ta đã lên!”

Đà Lôi vẫn không quên khoe khoang hình tượng mà bắt đầu nổ pháo.

Dương Khang hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm sau này y nhất định sẽ báo thù hôm nay. Nội tâm đang nghĩ kế hoạch, đột nhiên cảm thấy tay áo bị siết chặt, là Hoa Tranh nắm tay áo của y.

Dương Khang cúi đầu xuống, cười tủm tỉm mà hỏi thăm:

“Chuyện gì? Có phải là bị hù sợ? Không sợ, lập tức xong việc.”

Tiểu Hoa Tranh lại mở to đôi mắt khờ dại và vô tội mà hỏi thăm:

“Dương đại ca, nguyên lai người cùng Quách ca ca là một đôi tình nhân a!”

Đà Lôi nghe vậy chợt cười ra tiếng, Dương Khang thì mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

Đang muốn giải thích thì tiểu Hoa Tranh như hạ quyết tâm thật lớn, nắm tay lại nói:

“Dương đại ca, ta từ đây về sau sẽ vứt bỏ mộng tưởng làm nương tử của người, thật sự, chúc mừng các người.”

Nói xong ôm tiểu bạch thỏ buồn bực chạy mất.

Dương Khang đứng tại chỗ, yên lặng hóa đá...

7. Khang - Chương 7: Tuyệt Giao

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang bị ‘nội thương’ vô cùng, y không nghĩ tới tiểu Hoa Tranh sẽ nghĩ như vậy, y vừa định đuổi theo, lại bị Thốc Tát Hợp vừa so bắn cung xong một phen giữ chặt.

Thốc Tát Hợp nói cái gì hần nhất định sẽ chuyên cần luyện tập bắn cung để lớn lên lấy y, Dương Khang nghe được siêu cấp không kiên nhẫn, hung hăng mà đem tay của hần hất ra, lạnh lùng trừng mắt hần một cái rồi đuổi theo hướng Hoa Tranh chạy.

Quách Tĩnh khó hiểu nhìn thoáng qua Đà Lô, mà Đà Lô thì nhún vai, tỏ vẻ mình rất vô tội. Quách Tĩnh cũng không hỏi cái gì, vội vàng đuổi theo.

Mà Thốc Tát Hợp thấy Dương Khang mạnh mẽ thì càng thêm mê muội, si ngốc nhìn bóng lưng Dương Khang thật lâu không chịu dời đi.

Đà Lô đi qua vỗ vỗ bờ vai của hần, dùng vẻ mặt cùng tiểu dung thông cảm, giáo dục đồng học Thốc Tát Hợp đem tình cảm lưu luyến sâu sắc này phát huy hết cỡ.

Bị Dương Khang chinh cả một tháng, cũng nên đến phiên hần lên mặt đi! Ha ha!

Dương Khang không biết Đà Lô dám tính kế sau lưng y, y hiện tại trước tiên phải tìm được Hoa Tranh, sau đó thay đổi cái ý niệm chết tiệt kia trong đầu nàng.

Chính là tuổi Hoa Tranh còn nhỏ không biết chạy đi đâu, ngoặt vài cái doanh trường cũng không thấy thân ảnh nàng.

Dương Khang cắn cắn ngón tay, một lửa giận không chỗ phát tiết, đúng lúc Quách Tĩnh đuổi theo. Dương Khang vừa nghĩ tới, nường tử tương lai cho y là gay, là do Thốc Tát Hợp tạo thành, sai là hần. Nhưng Dương Khang chính là giận chó đánh mèo, vung nắm tay coi Quách Tĩnh là bao cát đầu vô mà đánh.

Quách Tĩnh sớm đã thành thói quen tính tình hỉ nộ vô thường của Dương Khang, hơn nữa nói thật, lực đạo Dương Khang thật sự đối với hần mà nói chỉ là khoa chân múa tay, cho nên mặt không biểu tình mặc y đánh.

Dương Khang đánh hần vài quyền, giận liền tiêu tan, tính tình của y qua như gió, lại ngẩng đầu nhìn trời, mặt vui vẻ.

“Quách Tĩnh, chúng ta thương lượng một cái được không?”

Quách Tĩnh cũng không có bởi vì Dương Khang lộ ra vui vẻ mà buông lỏng đề phòng, ngược lại còn cảnh giác.

“Chuyện gì?”

Dương Khang cười đến như gió mùa xuân.

“Từ nay về sau không cho người đối hảo với nữ hài tử, được không?”

Quách Tĩnh nghe vậy ngẩn ngơ, nhìn ánh mắt khẩn cầu của Dương Khang, sau nửa ngày cũng không có phản ứng.

Dương Khang cho là hần không chịu đáp ứng, càng dán tới, cả người cơ hồ là ở trên người Quách Tĩnh, nắm lấy vạt áo của hần nói:

“Đáp ứng ta, được không? Tĩnh ca ca?”

Quách Tĩnh toàn thân cơ thể cứng đờ, hần đã sớm muốn nghe Dương Khang gọi hần một tiếng ca ca, lúc này đột nhiên nghe được, bị Dương Khang tận lực phóng nhu âm thanh gọi, cho dù Dương Khang kêu hần lên núi đao xuống biển lửa, hần đều không chút do dự đáp ứng, càng đừng nói Dương Khang chỉ là yêu cầu hần từ nay về sau không được chủ động đối tốt với nữ tử, lập tức liền ngây ngốc mà nhẹ gật đầu.

Dương Khang thấy hần đáp ứng, càng vui vẻ ra mặt. Nghĩ thâm, tiểu Hoa Tranh coi như xong a, chờ mười năm sau Hoàng Dung xuất hiện, chỉ cần Quách Tĩnh không chủ động đối tốt với nàng, Hoàng Dung sẽ không vừa ý cái tên ngốc nức ních Quách Tĩnh này.

Y đã từng phân tích qua, Hoàng Dung mưu trí đầy người, nàng từ nhỏ mất mẹ, phụ thân Đông Tà Hoàng được sư lại không quan tâm đến nàng, cho nên có rất ít người thật sự đối hảo với nàng.

Quách Tĩnh trong nguyên tác không biết diện mục chân thật của nàng mà sủng ái nàng, theo ý nàng, cho nên một khóa tâm hồn thiếu nữ một mực đặt trên người Quách Tĩnh.

Di? Bất quá..... Hoàng Dung so với Hoa Tranh càng không dễ hầu hạ a..... Dương Khang lo lắng, bất quá mặc kệ thế nào, y phải thử mới biết được, nếu thật sự không được không phải còn có Mục Niệm Từ sao!

Quách Tĩnh hiện tại không biết Dương Khang đánh trúng chủ ý gì, đầu của hắn không ngừng phát ra âm thanh Dương Khang vừa gọi ‘Tĩnh ca ca’, nhất thời nhiệt huyết sôi trào không kiềm chế được.

Chỉ là trên mặt hắn không có biểu lộ, cảm thấy lại nhớ..... muốn làm cho Dương Khang gọi lại một lần nữa. Chính là..... Hắn nhìn Dương Khang không ngừng biến ảo biểu tình, không dám đem yêu cầu này nói ra miệng.

Hai người cứ đùa giỡn như thế, cũng không biết có cái gì không ổn, nhưng toàn bộ đều đã rơi vào trong mắt một người hữu tâm, chỉ là sự việc sẽ bị nghĩ khác.

Cách đó không xa, Đà Lô vỡ bả vai Thốc Tát Hợp, cười tủm tỉm nói:

“Thấy được a? Hai người này tình cảm rất tốt, người căn bản không có đường sống chen chân vào.”

Thốc Tát Hợp một phen lau nước mắt, oán hận nói:

“Ta không tin! Bọn họ tuổi còn nhỏ, mấy năm tiếp theo, ta nhất định trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa!”

Đà Lô lửa cháy đổ thêm dầu nói vài câu cổ vũ, Thốc Tát Hợp cảm động đến rơi nước mắt, hai người vốn vừa mới liều mạng người chết ta sống, lại xuất hiện kì tích xưng huynh gọi đệ.

Chờ Dương Khang dắt lấy Quách Tĩnh một lần nữa đi tới, thì phát hiện Thốc Tát Hợp cùng Đà Lô đã kết nghĩa huynh đệ.

Dương Khang không nói gì, nghĩ thầm, qua không đến mười năm, Thốc Tát Hợp sẽ bị Thiết Mộc Chân không chút do dự chém đầu, bất quá gia gia Thốc Tát Hợp là nghĩa phụ của Thiết Mộc Chân, Thốc Tát Hợp cùng Đà Lô kết nghĩa, chỉ sợ cũng không có ý nghĩa gì.

Bất quá tư tưởng tiểu hài tử chính là đơn thuần như thế, Đà Lô cùng Thốc Tát Hợp vui sướng nói với cha mình, Thiết Mộc Chân cùng Tang Côn đều cười ha ha, chỉ là trong nội tâm nghĩ cái gì thì không ai biết.

Dương Khang nghĩ, dù sao không phải lôi kéo Quách Tĩnh cùng kết nghĩa là được, sau này Thiết Mộc Chân còn có thể đánh trung nguyên, trong đó có dân tộc a.....

Quách Tĩnh biết rõ Dương Khang lại lâm vào trạng thái đi vào cõi thần tiên, cho nên cũng bị tập mãi thành thói quen bị y lôi kéo đi loạn khắp nơi, cho đến khi Dương Khang đột nhiên dừng bước, mới khó hiểu nâng đầu lên.

Đứng ở trước mặt bọn họ, nam có, nữ có, tổng cộng bảy người.

Dương Khang nhìn thoáng qua, liền biết bảy người phong trần mệt mỏi chính là Giang Nam thất quái. Bọn họ chỉ vì một lời đánh cược, từ Giang Nam ngàn dặm xa xôi chạy đến thảo nguyên, tìm Quách Tĩnh tám năm.

Dương Khang tuy cực kì xem thường võ công Giang Nam thất quái, nhưng thực sự bội phục khí khái nhất ngôn cửu đỉnh của bọn họ.

Dù không muốn đem Quách Tĩnh ném cho bọn họ dạy, nhưng cho tới bây giờ y đành phải chấp nhận truyện phát triển theo hướng này. Cho nên liền kêu danh tự Quách Tĩnh.

Giang Nam thất quái quả thật như bị điện giật, liền lập tức hướng bọn họ vây quanh. Đương nhiên mục tiêu của bọn họ là Quách Tĩnh cao lớn cường tráng, Dương Khang đáng người mảnh khảnh tự nhiên bị bọn họ bỏ qua một bên, ngay cả danh tự đều không muốn nghe.

Dương Khang hướng Quách Tĩnh phát phát tay, chính mình đi về nhà trước. Quách Tĩnh vốn định đem y cản lại, nhưng bảy người quái nhân bên cạnh hắn thần sắc kích động đem hắn ngăn lại.

Dương Khang một người buồn bực về tới trưởng bối bọn họ, Lý Bình ban ngày sẽ đi trưởng bối khác cùng các nữ quyến dẹt chân lông, cho nên cũng không có ở đây.

Dương Khang một đầu ngã trên giường, trong lúc nhất thời cảm thấy bên cạnh không có tồn tại của đầu gối, cảm giác chung quanh thật yên tĩnh.

Dừng, y mới không cần!

Dương Khang đem mặt chôn trong gối nằm, không lâu sau liền ngủ thật say.

Chờ y mở to mắt lần nữa, thì phát hiện Quách Tĩnh đang ngồi bên giường yên lặng nhìn y. Dương Khang bò lên, phát hiện bên ngoài trời đã tối, y lại ngủ một giấc lâu như vậy.

Quách Tĩnh thấy y tỉnh, liền bưng tới cơm nóng do Lý Bình lưu lại cho Dương Khang. Dương Khang vừa ăn vừa giương mắt nhìn Quách Tĩnh vẻ mặt không biểu tình, cười hắc hắc nói:

“Bảy người kia muốn người làm cái gì?”

Quách Tĩnh do dự một chút, cũng không trả lời.

Dương Khang lại cười.

“Có phải bọn họ muốn dạy võ công cho người? Bảo người buổi tối đi gặp bọn họ?”

Quách Tĩnh nhẹ gật đầu, nghĩ thầm bọn họ phân phó hắn chờ nói ra ngoài, nhưng đây là Khang đệ chính mình thông minh đoán được, cùng hắn không quan hệ.

Quách Tĩnh tự nhiên không biết Dương Khang đã sớm biết nội dung phát triển của cốt truyện, mà là trong khái niệm của Quách Tĩnh, Dương Khang so với hắn thông minh hơn vô số lần, cho dù y căn bản không có khả năng mà vẫn biết rõ một số sự tình, cũng rất bình thường.

“A? Ở nơi nào?”

Dương Khang nuốt xuống thức ăn, hướng Quách Tĩnh vươn tay.

Quách Tĩnh theo thói quen cầm lấy khăn tay bên cạnh giúp Dương Khang cẩn thận lau sạch ngón tay.

“Ở bên trái núi hoang.”

“Bây giờ là giờ nào?”

“Vừa qua khỏi giờ Tuất.”

Thì ra mới hơn bảy giờ. Dương Khang nhắm mắt lại suy nghĩ trong chốc lát, lần nữa mở to mắt thì mặt mũi tràn đầy vui vẻ.

“Quách Tĩnh, bọn họ hẹn người là giờ tý a, người đợi tới thời gian ước định đi, ta đi trước.”

Quách Tĩnh nghe vậy bắt lấy tay Dương Khang, cau mày nói:

“Một mình người đi?”

Hiện tại trời đã tối rồi, ban đêm trên thảo nguyên cái gì cũng có khả năng phát sinh, hắn làm sao có thể yên tâm để y một mình đi.

Dương Khang lại cho rằng Quách Tĩnh sợ y đoạt sự phụ của hắn, cảm thấy ảm đạm, nhưng trên mặt lại cười đến sáng lạn nói:

“Đúng vậy, ta một mình đi trước, đi đến trước mặt những sự phụ tương lai kia của người nói người sợ tối, làm cho bọn họ không cần phải thu người làm đồ đệ, thu ta đi!”

“Khang đệ!”

Quách Tĩnh cầm lấy tay Dương Khang càng phát ra lực. Hắn nhận thức Dương Khang không phải mới một, hai năm, tự nhiên phân biệt được Dương Khang nói dối hay nói thật.

Quách Tĩnh nhìn Dương Khang trên mặt cười sáng lạn, đáy lòng bất đầu hoảng hốt, hắn không biết Dương Khang muốn gì, nhưng trực giác cho hắn biết, y sẽ làm chuyện nguy hiểm.

Dương Khang hất tay Quách Tĩnh ra, nhàn nhạt nói:

“Được rồi, ta đi trước a, người không được theo ta a! Nếu không, ta và người tuyệt giao!”

Dứt lời liền nhảy xuống giường, vén màn cửa trướng bông chui ra ngoài, đi vào bóng tối.

Quách Tĩnh sững sờ nhìn Dương Khang bỏ tay mình ra, lại uy hiếp tuyệt giao, nội tâm lo lắng cho Dương Khang vùng vẫy một lát, liền lấy việc nghĩa không chùn bước theo sát.

Hết chương 7.

8. Khang - Chương 8: Mai Siêu Phong

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Quách Tĩnh đi theo Dương Khang ra trướng bông, nhưng hắn không dám đi gần quá, may mắn Dương Khang ăn mặc một thân bạch y, trong buổi tối cực kì bất mắt.

Dương Khang thì cõi lòng đầy tâm sự, căn bản không có chú ý tới Quách Tĩnh. Được rồi, chính y cũng hiểu được, dùng tuyệt giao uy hiếp hắn là tương đối ngậy thơ, nhưng chuyện y muốn làm không thể cho Quách Tĩnh đi theo.

Dựa theo nội dung cốt truyện, tối nay Hắc Phong song sát sẽ cùng Giang Nam thất quái triển khai một hồi ác chiến, Trần Huyền Phong sẽ giết chết Trương A Sinh của Giang Nam thất quái, y tự nhiên sẽ không sinh nhận thức cái gì gọi là đồng tình, nhưng y còn nhớ rõ, dựa theo nội dung phát triển của cốt truyện, giết Trần Huyền Phong chính là Quách Tĩnh.

Hơn nữa, chủ thủ dùng để giết hắn có khắc tên y!

Cái này không phải là chuyện đùa giỡn.

Trong nguyên tác, y vốn gọi là Hoàn Nhan Khang, cho nên khi trượng phu chết, Mai Siêu Phong đi khắp nơi cũng không tìm được người nào là Dương Khang để báo thù chồng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hiện tại y tên Dương Khang a! Y không muốn bị Mai Siêu Phong mù một mắt vì báo thù chồng mà giết y, cho nên vắt óc ngăn cản.

Nếu như có thể cùng Quách Tĩnh hoán đổi chủ thủ thì tối thuận tiện, nhưng tiểu tử này cái gì cũng đều dựa vào y, nhưng chuyện đó kiên quyết không đổi. Làm y bí quá hóa liều, thật sự là đáng giận!

Dương Khang cắn ngón tay, sinh hờn dỗi, trong bóng đêm yên lặng lên núi. Không bao lâu, y liền leo lên núi hoang như Quách Tĩnh nói. Tại trong bụi cỏ không có gì đặc biệt, dưới ánh trăng, phát hiện cỏ xanh chồng chất bạch sắc gì đó, bộ dáng thật là kì dị.

Dương Khang tuy là đi tìm kiếm thứ này, nhưng đột nhiên chứng kiến, cũng không khỏi sinh ra rùng mình.

Cái bạch sắc chồng chất đó đều là đầu lâu, lại được xếp chỉnh tề. Hạ tầng năm cái, trung tầng ba cái, thượng tầng một cái, mỗi cái chồng chất rất quy luật.

Trên đỉnh đầu lâu có năm cái lỗ thủng, bộ dáng như dùng năm ngón tay đâm vào, giống như ngón tay cắn thặng điều khắc mà thành.

Dương Khang nói như thế nào cũng là người hiện đại, đối với đầu lâu tuy cảm thấy trái tim băng giá, nhưng cũng không có đặc biệt sợ hãi, y đi đến vài bước, phát hiện đồng đầu lâu trên chưa có hư thối hoàn toàn, rốt cuộc nhin không được đem toàn bộ cơm vừa ăn nôn ra.

Dựa vào! Hắc Phong song sát thực TMD hung tàn.

TMD: một câu chữ thề.

Lúc Dương Khang đọc nguyên tác, Dương Khang vẫn còn rất cảm thông việc Trần Huyền Phong chết, Mai Siêu Phong bị mù một mắt. Nhưng khi chứng kiến cảnh chân thật như vậy, đối với y thật sự là một loại đả kích.

Nguyên nhân luyện võ có rất nhiều loại, vì cường thân kiện thể, vì báo thù rửa hận, vì bảo vệ thân nhân, vì truy cầu cảnh giới võ học cao nhất, vì muốn có được thanh danh để được vạn người kính ngưỡng, vì hiệp ta nghĩa lớn.....

Phương thức luyện công cũng đồng dạng có rất nhiều loại, từ Kim Dung đến Cổ Long rồi đến Lương Vũ Sinh. Hắc Phong song sát chỉ vì luyện võ công mà giết người, phương thức thật là hiếm thấy.

Kim Dung, Cổ Long, Lương Vũ Sinh: tên các tác giả viết truyện kiếm hiệp.

Dương Khang cũng không phải người cổ hủ, cũng sẽ không kiên trì đạo lý cái gì giết người phải đền mạng như ở hiện đại, y biết hiện tại đang ở thế giới võ hiệp, chỉ cần có võ công cao, lời nói liền có quyền lực. Thậm chí cá lớn nuốt cá bé cũng có thể tiếp nhận. Nhưng lấy người vô tội làm công cụ luyện võ, đây quả thật là làm y cảm thấy phát rồ.

Nói cho cùng, Hắc Phong song sát rốt cuộc vì cái gì mà luyện công a? Là bởi vì cũng ham tuyệt thế võ công ‘Cửu âm chân kinh’? Từ đảo Đào Hoa chạy ra, sợ bị Hoàng đế sư giết nên trốn trong đại mạc? Sau đó giết người, giết người, lại giết người? Vậy người này sinh ra có ý nghĩa gì nữa?

Dương Khang đem những gì có trong bụng nôn ra hết, ngược lại cảm giác càng khó chịu. Y cương trực đứng thẳng dậy, chợt nghe sau lưng truyền đến một thanh âm khàn khàn nói:

“Tiểu oa nhi nhà ai? Như thế nào nửa đêm lại chạy tới nơi đây?”

Dương Khang bị dọa đến động cũng không dám động, nghe thanh âm là nữ, mà chung quanh vừa rồi không có những người khác, như vậy đáp án cũng chỉ có một, phía sau y chính là Thiết thi Mai Siêu Phong.

Dương Khang cứ như vậy bị mắc kẹt giữa hai phía, phía trước là một đồng đầu lâu hư thối đến một nửa, mà phía sau chính là đầu sỏ làm nên cái phía trước, nhất thời Dương Khang cảm giác như mình đang nằm mơ.

Bất quá y cũng biết mình là thân thể tiểu hài tử, sẽ không bị Mai Siêu Phong một phát trảo chết, trở thành thủ cấp tiếp theo trong cái đồng phía trước.

Dựa theo kế hoạch sẽ đụng phải Mai Siêu Phong, Dương Khang liền dùng biểu tình tiểu hài tử xoay người, thiên chân vô tà bĩu môi nói:

“Ta cùng bằng hữu cãi nhau.”

Mai Siêu Phong không ngờ tới có hài tử lớn lên khả ái như thế, được nguyệt quang chiếu xuống, càng như là một pho tượng búp bê, làm cho cả người sáng ngời.

Mai Siêu Phong vốn muốn giết người thế nhưng dừng tay lại, vòng vo một hồi biến thành khom lưng, nhu nhu mặt Dương Khang, khanh khách cười nói:

“Oa tử đáng yêu như thế a, cha mẹ ngươi là ai?”

Nàng lúc này vừa thấy tướng mạo Dương Khang, lại thấy phục sức trên người y, cho y là hài tử vương tộc Mông Cổ, nên có vài phần kiêng kỵ hơn.

Chỉ là thấy hài tử nhu thuận đáng yêu sắc mặt buồn bã nói:

“Ta không có cha mẹ.”

Mai Siêu Phong sững sờ, nàng cùng sư huynh Trần Huyền Phong hai người một lòng luyện võ, hơn 40 tuổi mà còn không có hài tử.

Tuy ngẫu nhiên sẽ có tiếc nuối, nhưng ý niệm này trong đầu chỉ thoáng qua. Có thể tối nay nhìn thấy oa tử phần nộn óng ánh như thế, đột nhiên mẫu tính nổi lên.

Dương Khang nhẫn chịu móng tay Mai Siêu Phong dao động trên mặt mình, chỉ cần nghĩ đến mấy móng tay này mỗi ngày dùng để xuyên qua đầu người, là y cảm thấy chán ghét cùng buồn nôn.

Nhưng y không thể nôn, bởi nếu nôn ra, cái tay này sẽ cắm trên đỉnh đầu của y.

Dương Khang mượn cơ hội đánh giá Mai Siêu Phong, phát hiện sắc mặt nàng tuy có chút ngăm đen, nhưng bộ dáng lại có chút xinh đẹp, ước chừng là 40 tuổi. Nghĩ đến thời gian tuổi trẻ cũng là một cô nương cực kì xinh đẹp.

Mà hiện tại nàng không có chăm sóc chưng diện, tóc cũng chỉ buộc chỉnh tề, ngoài trừ móng tay nàng quá dài, nàng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Dương Khang tự cho mình kiến thiết tâm lí tốt lắm, sau đó chậm rãi hướng Mai Siêu Phong di động qua, mang theo âm thanh rung động sợ hãi nói:

“A di, nơi này..... Nơi này thật là khủng khiếp a..... Có thể hay không dẫn ta rời đi?”

Mai Siêu Phong nhìn bộ dáng Dương Khang nắm lấy góc áo nàng, ý nghĩ thương xót nổi lên, trong nháy mắt đã quên cái cảnh giống như địa ngục Tu La này là do chính nàng tạo thành, vội vàng phóng như âm thanh nói:

“Hảo hảo, a di mang người rời đi. Nếu không, về nhà a di ngồi chờ một chút?”

Dương Khang bị Mai Siêu Phong nắm lấy cánh tay, căn bản không thể cự tuyệt. Huống chi bản ý của y là kéo dài thời gian, không cho Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong đụng mặt Giang Nam thất quái, cho nên liên tục gật đầu đồng ý.

Lập tức cảm giác được bên hông chính mình bị siết chặt. thân thể bay lên trời, y liền biết bị Mai Siêu Phong mang đi.

Kế hoạch đã thành công một nửa, Dương Khang tâm tình buông lỏng. Y căn bản không ngờ tới, một khắc y vừa mới bị Mai Siêu Phong mang đi, một thân ảnh nho nhỏ vọt tới phụ cận, nắm lấy quần áo Mai Siêu Phong.

“Hi hi, hần là bằng hữu của người? Có muốn hay không mang hần cùng một chỗ?”

Mai Siêu Phong tủm tỉm cười nói. Nàng hiện tại tâm tình rất tốt, đương nhiên không ngại bắt cóc nhiều hơn một hài tử.

Dương Khang lạnh lùng nhìn Quách Tĩnh, lòng nóng như lửa đốt, biết rõ tiểu tử này cuối cùng cũng đi theo, không biết trong nội tâm là cao hứng chiếm nhiều một chút, hay là tức giận Quách Tĩnh không nghe lời nhiều hơn một ít. Mà biểu hiện của y chỉ là hừ một tiếng, nói:

“Không cần phải mang hần theo, ta vừa cùng hần tuyệt giao.”

“Ha ha!”

Mai Siêu Phong vừa định thuận tay sẽ đem đứa nhỏ này giết chết, nhưng vừa định ra tay mới nhớ mình không thể ở trước mặt Dương Khang bại lộ diện mục hung thủ, cho nên móng tay định đâm vào đỉnh não của Quách Tĩnh biến thành một chưởng đem hần đẩy ra.

Chỉ một lần tử này, Dương Khang cũng đã sợ tới mức hồn phi phách tán, thanh âm kinh thét dừng trong cổ họng. May mắn Mai Siêu Phong không có hạ độc thủ, tiếng thét chói tai này của y liền ngạnh sinh nhẫn nhin trở về, biến thành một hồi ho khan.

Mai Siêu Phong cho rằng Dương Khang bị xương người chết bên cạnh hù sợ, cũng không trông nom Quách Tĩnh nữa, vội vàng ôm y biến mất trong bóng tối.

Quách Tĩnh liều mạng đuổi theo, nhưng hắn làm sao có thể đuổi kịp Mai Siêu Phong? Chỉ chốc lát sau đã không nhìn thấy thân ảnh kia.

Quách Tĩnh ảo não ngã ngồi trên mặt đất, nắm chặt tay. Hắn tuy không thông minh, nhưng cùng Dương Khang một chỗ nhiều năm như vậy, hắn cũng không ngốc.

Nữ nhân kia vừa mới đối hắn ra tay, thì mặt Dương Khang sợ tới mức thất kinh, hắn cũng nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

Cho nên loại này có thể đoán, cũng có thể đem sự tình đại khái đoán được.

Dương Khang chắc là biết địa phương hắn và bảy người quái nhân ước định có chỗ quái, cho nên mới một người đi trước dò đường, mà nữ nhân có móng tay thật dài nọ, chắc tám phần là hung thủ tạo thành một đồng đầu người kia.

Quách Tĩnh mờ mịt không biết làm sao, chợt nghe có người gọi tên của hắn, vừa ngẩng đầu, đúng là bảy quái nhân nhìn thấy hôm nay.

Quách Tĩnh tức giận, bởi vì bọn họ hãm hại Dương Khang lâm vào hiểm cảnh, nếu không phải bọn họ hện ở đây, Dương Khang như thế nào sẽ bị nữ ma đầu bắt đi?

Bởi vậy nhìn sắc mặt Quách Tĩnh không được tốt lắm, nhưng hắn ngôn ngữ kém cỏi, cũng không có chất vấn nào.

Giang Nam thất quái mừng rỡ vì Quách Tĩnh thật sự tuân thủ ước định đến đây, Kha Trấn Ác chống quái trượng cười nói:

“Hảo hài tử, có đảm lược, từ nay bái thất huynh muội chúng ta làm sư phụ, chúng ta dạy võ công cho người. Chỉ là, bằng hữu của người tuổi còn nhỏ, thế nhưng lại gian trá, chúng ta ở ngoài nghe được lời các người nói, y muốn thay thế người tới đây, nói người nhất gan sợ tối. Hừ! Thế đồ bậy bạ như vậy, từ nay về sau người cũng không nên cùng y kết giao!”

Quách Tĩnh nghe vậy liền giận dữ, từ trên mặt đất đứng lên, hướng Giang Nam thất quái ngóc đầu lên lạnh lùng nói:

“Các người vũ nhục Khang đệ của ta, ta chết cũng sẽ không cùng các người học võ công.”

Dứt lời liền đầu cũng không quay trở lại, kiên định đi sâu vào núi.

Giang Nam thất quái cứng người, bọn họ ngàn dặm xa xôi đi vào thảo nguyên, cảm thấy bọn họ chịu dạy võ công cho Quách Tĩnh, Quách Tĩnh nhất định là cảm động đến rơi nước mắt vạn phần cảm tạ, chính là còn chưa có lo lắng tới, đối phương lại chẳng thêm ngó tới bọn họ....

Sự tình biến chuyển.....

9. Khang - Chương 9: Sư Phụ

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang không nghĩ tới lại bởi vì y, Quách Tĩnh cự tuyệt bái Giang Nam thất quái làm sư phụ, không học võ công của bọn họ. Bất quá cho dù Dương Khang biết hắn nói gì, tám phần cũng sẽ gờ hai tay hai chân đồng ý.

Vốn là Quách Tĩnh tính tình cổ hủ ngốc nghếch, có thể nói là cùng Giang Nam thất quái có quan hệ.

Hoàn cảnh sinh trưởng, sự giáo dục, có tác dụng rất lớn đối với tính cách của một người.

Hơn nữa trong nguyên tác, vận mệnh của Giang Nam thất quái là chết thảm, kỳ thật nguyên nhân là do bọn họ thu Quách Tĩnh làm đồ đệ.

Võ công của đồ đệ so với sư phụ còn cao hơn, người khác nghĩ như vậy không hướng đồ đệ ra tay, đây chẳng phải là khẳng định cầm sư phụ khai đao trước? Cho nên, Quách Tĩnh không bái bọn họ làm sư phụ, kỳ thật cũng tốt.

Chỉ là, lúc này Dương Khang không có thời gian rồi tự hỏi vấn đề này, y chỉ nghe được âm thanh gió bên tai gào thét, không bao lâu liền ngừng lại, y lần nữa mở to mắt thì phát hiện mình đã đứng ở trong một hang động sạch sẽ.

“Lão tặc nương, người dẫn theo người trở về?”

Mai Siêu Phong vừa mới đứng lại, một giọng nam lạnh như băng từ trong sơn động truyền ra. Dương Khang lập tức cảm giác mình giống như xuyên đến ‘Tây du kí’, trong lúc này không cần nhìn, yêu tinh cũng ngửi ra được mùi vị người....

Dựa vào..... Y cũng không phải Đường Tăng a!

“Lão tặc phụ, ta dẫn hài tử trở về!”

Mai Siêu Phong ngữ khí mừng rỡ, nhưng cũng không có mang theo y đi vào bên trong. Dương Khang nhìn ra, mặc dù Mai Siêu Phong đối với chính mình phi thường yêu thích, nhưng vẫn là tôn trọng trượng phụ, không được Trần Huyền Phong cho phép, không dám tùy ý làm.

Nói trắng ra, nếu Trần Huyền Phong nhìn y không vừa mắt, y chính là phơi thây tại chỗ này.

Dương Khang một bên hận chết tam tông tứ đức, một bên làm ra biểu tình khờ dại vô tội, nhìn nam tử cao gầy từ trong động đi tới.

Tuy đã qua tuổi 40, vẻ mặt Trần Huyền Phong vẫn thanh khiết, trên mặt lộ ra vẻ già trước tuổi nhưng nhìn thực sự tuấn tú.

Nghĩ Hoàng đảo chủ khẳng định là chú trọng bên ngoài, thu đồ đệ là muốn tướng mạo đẹp mắt. Dương Khang thấy Trần Huyền Phong mục quang nhấp nháy nhìn y, liền làm ra thần sắc khiếp đảm, trốn sau lưng Mai Siêu Phong.

“Người nhặt oa nhi này làm gì vậy?”

Trần Huyền Phong ngữ khí bất thiện hỏi.

Mai Siêu Phong thấy Dương Khang sợ Trần Huyền Phong, liền cầm tay trượng phụ đến một bên giải thích, Dương Khang chán đến chết nhìn chằm chằm vào Trần Huyền Phong, nửa cuốn hạ ‘Cửu Âm chân kinh’ chắc chắn nằm trong ngực nam nhân này.

Bất quá y coi như là vô dụng a, nếu y là nữ, còn có thể hy sinh nhan sắc dụ ngã đại thúc, nhưng y hiện tại chỉ là tiểu hài tử tám tuổi.

Hừ! Chỉ có nửa cuốn sách ‘Cửu âm chân kinh’, y không cần!

Dương Khang khinh thường nghiêng đầu sang chỗ khác, ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt cục đá lên, bắt đầu yên lặng bắn ra cục đá.

Kỳ thật từ rất sớm trước kia, Dương Khang đã bắt đầu chú ý rèn luyện ngón tay của mình. Lực cánh tay rèn luyện thật là vất vả, nhưng ngón tay không khó khăn như vậy.

Thực tế y có nhãn lực vô cùng tốt, tưởng tượng lúc xem TV, Hoàng đảo chủ sử dụng ‘đạn chỉ thần công’, liền bắn ra cục đá từng bước từng bước hướng một điểm trên thạch bích đánh tới.

Cái gọi là ‘đạn chỉ thần công’, là đem ngón giữa tay phải cong lên, cài ngón cái phía dưới bắn ra, cũng có thể bắn ra vô dụng, cũng có thể đem ám khí cài phía dưới ngón cái bắn ra.

Thủ pháp tinh vi ảo diệu này, ám khí bắn ra thì, tầm bắn cực xa, tốc độ cực kỳ nhanh, lực đạo dị thường mạnh mẽ, tiếng xé gió dị thường vang dội.

Mặc dù Dương Khang không có nội lực, nhưng ỷ vào nhãn lực vô cùng tốt, thời gian mỗi cục đá bắn ra, đều không sai lệch chút nào trúng một điểm trên thạch bích.

Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong hai người ngay từ đầu căn bản không có để ý, nhưng Trần Huyền Phong bắt đầu phát hiện khác thường, đi đến bên người Dương Khang lạnh lùng mà hỏi thăm:

“Người đang làm cái gì?”

Dương Khang ngẩng đầu, cười hì hì nói:

“Lúc ban ngày ta nhìn thấy một quái nhân thanh bào, chính là như vậy a! Bất quá hần chỉ dùng một cục đá vô dụng, chỉ dùng cái thủ thế như vậy, trực tiếp xuyên qua tảng đá a!”

Hắc Phong song sát hít phải một ngụm khí lạnh, sắc mặt đều có chút xanh, trong lúc nhất thời không có dũng khí tiếp tục hỏi.

Dương Khang thấy vậy, thỏa mãn cười, xem ra hai người này đối Hoàng được sự sợ hãi là thật, nghĩ trong nguyên tác, khi Mai Siêu Phong nghe tới danh tự Hoàng được sự đều sợ tới mức mặt xanh như màu lá, xem ra kế hoạch của y có thể thành công. Lập tức tiếp tục thiên chân vô tà nói:

“Quái nhân thanh bào kia lớn lên thật kì quái a, mặt xấu xấu.”

Hắc Phong song sát sắc mặt đại biến, cùng nghĩ đến sự phụ có một mặt nạ da người xấu vô cùng.

“Đúng rồi, hần còn cầm một cây tiêu ngọc bích.”

Dương Khang làm bộ dáng cố gắng hồi tưởng lại.

Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong tay không khỏi nắm cùng một chỗ, không biết là muốn giúp nhau có thêm dũng khí, hay là sợ tới mức theo bản năng tìm đối phương để an ủi.

Dương Khang đột nhiên vỗ tay một cái, như là mới nhớ tới gì đó, cười hì hì nói:

“Đúng rồi, hần còn nói, hần là đến tìm đồ đệ bỏ trốn. Hần còn nói, hai đồ đệ khi sư diệt tổ, sau khi hai người chạy thoát hần liền tức giận, cắt gân chân các đồ đệ khác rồi đánh đuổi ra đảo.....”

Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong không còn một tia hoài nghi, nếu tiểu hài tử này không phải chính tai nghe được, sao có thể biết được bí mật Đào Hoa đảo tình tường như thế? Lập tức tự hỏi cũng không có, hai người nắm tay nhau hô to một tiếng liền bỏ chạy.

Trong lòng vội vàng bọn họ cũng không dám hướng Dương Khang hạ độc thủ, trong khái niệm của bọn họ, sự phụ chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ nói nhiều với một tiểu hài tử như vậy, nếu bọn họ hướng đứa bé này hạ độc thủ, nhất định sẽ làm sự phụ càng tức giận, cho nên đầu cũng không dám quay lại, xuất sử bình sinh khinh công cao nhất chạy thực mạng.

Dương Khang mở to hai mắt, nhìn một mảnh đen kịt yên tĩnh ban đêm, đứng ngốc thật lâu mới xác định Hắc Phong song sát thật là bị y dọa chạy, lúc này mới đắc ý cười lên ha ha.

Không sai không sai, nghĩ trong giang hồ nghe tin Hắc Phong song sát đã sợ mất mật, thế mà y mới nói mấy câu đã bị hù chạy. Tuy là y cáo mượn oai hùm, nhưng khó nén khoái chí trong lòng. Chỉ là y mới cười vài tiếng, chợt nghe sau lưng có một thanh âm cực kỳ cổ quái nói:

“Cười đủ chưa?”

Dương Khang một cái kết dừng lại tiếng cười.

Dựa vào! Gần đây rất lưu hành ở sau lưng nói chuyện dọa người sao?

Dương Khang tức giận quay đầu, vừa định nâng nắm tay kháng nghị, lại đột nhiên phát hiện người đứng phía sau này, thấy như thế nào cũng nhìn thực quen mắt.

Thanh bào, sửu diện, tiêu bích ngọc.....

Dương Khang biết rõ, hiện tại trên mặt y là biểu tình phản kích, tựa như hải tử nói sói đến đây, rồi thật sự nhìn thấy sói đến.

Dựa vào! Hoàng được sư như thế nào lại tự mình đến thảo nguyên thảo hai đồ đệ chạy trốn? Nguyên tác không có đoạn này a!

“Người là ai? Làm sao biết sự tình đảo Đào Hoa của ta?”

Hoàng được sư mắt thấy hai đồ đệ đào tẩu, nhưng không có ý muốn đuổi theo, hẩn chăm chú nhìn Dương Khang, muốn từ nét mặt của y tìm ra một chút manh mối.

Dương Khang vắt hết óc nghĩ biện pháp ứng đối, chẳng lẽ muốn y nói là từ Khúc Linh Phong mà biết?

Khúc Linh Phong cũng ở Ngưu gia thôn, hơn nữa cũng có lui tới với hai phụ thân của y và Quách Tĩnh. Nhưng lúc ấy y căn bản chưa có sinh ra, làm sao biết rõ sự tình này?

Hai là, bọn người Khúc Linh Phong tuy bị Hoàng được sư cắt gân chân đuổi ra khỏi đảo Đào Hoa, nhưng đối với Hoàng được sư tôn kính không mấy may thay đổi, thậm chí nằm mộng cũng muốn trở về. Cho nên cũng không có khả năng say rượu nói đùa luyên thuyên.

Càng đáng sợ chính là, nếu như y tùy tiện bịa đặt lí do lừa gạt Hoàng được sư, dựa vào sự thông minh của Hoàng được sư, cho dù hiện tại không phát hiện, về sau cũng sẽ phát hiện, vậy đến lúc đó y thật sự chết chắc rồi.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Dương Khang nội tâm gấp đến độ xoay vòng, trên mặt cũng không khỏi hiện ra thần sắc khó xử.

Nhưng Hoàng được sư lại cho là y không phải không biết nói rõ cái gì, mà là không biết nói cái gì.

Lập tức kích động nắm bờ vai của y, gấp giọng hỏi:

“Người đã gặp hẩn? Hẩn ở nơi nào?”

Dương Khang bị cái này khiến cho không hiểu làm sao.

Hẩn? Ai a?

Chẳng lẽ Hoàng được sư ngàn dặm xa xôi đi vào thảo nguyên, lại không phải vì hai đồ đệ kia

Cùng lúc đó, Quách Tĩnh đầu đầy mồ hôi tại trên thảo nguyên tìm người không có mục đích, Giang Nam thất quá tử ý muốn giúp, nhưng hẩn cự tuyệt trợ giúp của bọn họ, một mình một người hướng trong núi sâu mà đi.

Tuy hẩn biết rõ cho dù có tìm thấy Khang đệ, cũng không thể một mình một người đánh lại người bất cọc Khang đệ, nhưng hẩn chán ghét Giang Nam thất quá tử. Ai bảo bọn họ vũ nhục Khang đệ!

Quách Tĩnh càng nghĩ càng tức giận, lúc này tại trong núi sâu một mình độc hành, vốn nên sợ hãi, nhưng trong lòng tức giận cùng lo lắng cho Dương Khang nên áp đảo sợ hãi, kiên định dựa theo trực giác trong bóng đêm hướng phía trước đi tới.

“Hải tử, một mình ngươi đi chẳng phải chịu chết?”

Đột nhiên một tiếng thở dài trong bóng tối vang lên.

Quách Tĩnh sửng sốt một chút, phát hiện chung quanh không có một bóng người, chẳng lẽ chính mình đã gặp sơn tinh dã quái? Nhưng hẩn cứ đi lên phía trước, nhàn nhạt nói:

“Ta muốn đi cứu Khang đệ, cũng chỉ có ta mới cứu được đệ ấy.”

Lời này hẩn nói vô cùng thật, ẩn ẩn còn lộ ra một chút chua xót. Hẩn và Dương Khang hai người cùng nhau lớn lên, cũng chỉ có hai người mới quan tâm lẫn nhau.

Trong bóng tối một lần nữa khôi phục trầm mặc, Quách Tĩnh tiếp tục đi lên phía trước, chợt nghe phía trước lại truyền đến một tiếng thở dài.

Hắn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một đạo sĩ, cầm trong tay một cây phát trần đứng thẳng dưới ánh trăng. Người này đỉnh đầu búi tóc cao cao đứng vững, một kiện đạo bào không nhiễm một hạt bụi, tại đây bão cát liên miên, không biết như thế nào có thể làm sạch như vậy.

“Hài tử, người kia võ công rất cao.”

Đạo sĩ xoay người lại khuyên nhủ.

“Ta không sợ.”

Quách Tĩnh nắm chặt tay.

“Chết, ta cùng y chết chung.”

“Nếu y đã chết?”

Đạo nhân kia tiếp tục hỏi.

Quách Tĩnh thân hình nho nhỏ run lên, không thể tưởng tượng được Khang đệ thích cười còn mới gần đây lại biến thành những cái đầu lâu kia, nhưng sau một lát hắn siết chặt ngón tay, cắn răng nói:

“Ta đây sẽ luyện hảo võ công, thay y báo thù!”

“Vậy người vì sao vừa rồi không bái bảy người kia làm sư phụ? Hay là ngại bọn họ võ công không cao?”

Đạo nhân kia nhú mày.

Quách Tĩnh ngóc đầu lên nói:

“Bọn họ vũ nhục Khang đệ, cho dù bọn họ võ công cao tới đâu, ta cũng không cùng bọn họ học võ!”

Đạo nhân kia cười nhẹ gật đầu.

“Hảo hài tử, từ nay về sau có muốn hay không bái ta làm thầy học võ?”

Quách Tĩnh sững sờ, không nghĩ tới người này sẽ nói như vậy.

Tuy hắn không biết người kia là ai, nhưng đạo nhân này là dùng ngữ khí hỏi thăm, hiển nhiên là cực kỳ coi trọng ý kiến của hắn, cùng ngữ khí Giang Nam thất quái hoàn toàn bất đồng, làm cho hắn cảm thấy hảo cảm tăng nhiều. Nhưng hắn vẫn còn nghi hoặc mà hỏi thăm:

“Người là ai?”

Lời này hỏi một chút cũng không lễ phép, nhưng đạo nhân này không ngại chút nào, khẽ mỉm cười nói:

“Ta gọi là Vương Trùng Dương.”

10. Khang - Chương 10: Đồ Đệ

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Quách Tĩnh không biết Vương Trùng Dương là ai, nhưng hắn có thể nhìn ra người này võ công cực cao. Nếu hắn có thể bái người này làm sư phụ, khẳng định được ích lợi vô cùng.

Chỉ là..... Chỉ là hắn còn phải đi cứu Khang đệ.....

Vương Trùng Dương đương nhiên biết rõ nguyên nhân hắn do dự, vừa cười vừa nói:

“Người yên tâm đi, ta vừa mới nhìn thấy người nọ cũng đi theo, bằng hữu của người hẳn chết không được. Ân..... Chỉ là ta không muốn gặp người nọ, người trước tiên đi đi, cứ đi lên phía trước có thể tìm thấy bằng hữu của người.

Nếu muốn bái ta làm thầy, đêm mai giờ này ở đây đến tìm ta. Đừng đem thân phận của ta và những người khác nói ra, về phần bằng hữu của người, ha ha, liệu người có thể không.....”

Vương Trùng Dương vừa nói vừa hướng xa xa đi đến, cuối cùng thì bóng người đã chui vào trong bóng tối, nhưng tiếng nói lại vẫn ở bên tai Quách Tĩnh nói chuyện như thường, có thể nghe rõ ràng.

Quách Tĩnh ngây người một lát, lập tức tăng tốc độ đi nhanh về phía trước. Tuy đạo sỹ kia nói Khang đệ không chết được, nhưng hẳn không thấy tận mắt hẳn sẽ không yên tâm.

Lại đi về phía trước nửa canh giờ, Quách Tĩnh rốt cuộc thấy được Khang đệ tâm tâm niệm niệm ôm đầu gối ngồi trên một tảng đá lớn, sững sờ ngửa đầu nhìn sao.

Y triển khai một vòng tiểu dung, từ nhỏ đến lớn, vô luận y trốn ở đâu, hẳn đều tìm được y.

Quách Tĩnh liếc thấy tiểu dung Dương Khang, lòng rất cuộc yên ổn xuống, nhưng vẫn lo lắng đi qua tình tế xem xét Dương Khang trên người có bị thương hay không.

Dương Khang không nói gì, cho Quách Tĩnh xem ba vòng, sau đó Quách Tĩnh ngoan ngoãn lui ra phía sau đứng, hai mắt khát vọng khẩn cầu nhìn Dương Khang.

Làm sao vậy? Loại tình huống này, không phải di chứng do sống sót sau tai nạn chứ?

Quách Tĩnh gặp ánh mắt Dương Khang nghi hoặc, vội vàng cúi đầu xuống, nắm chặt hai tay thấp giọng nói:

“Chúng ta..... Chúng ta không có tuyệt giao.....”

Dương Khang nghe vậy sững sờ, lập tức một cổ ác khí nổi lên trong lòng, chứng kiến bộ dáng ‘vợ bé’ Quách Tĩnh đang bị y khi dễ. Y nhảy xuống tảng đá lớn, một quyền đánh vào ngực Quách Tĩnh, hừ lạnh nói:

“Đúng vậy, đúng vậy! Ai bảo người không nghe lời của ta, dám vụng trộm đi theo! Tuyệt giao! Ta và người tuyệt giao!”

Dương Khang đánh quyền này vào trong ngực Quách Tĩnh cũng không có cái gì gọi là lực đạo, nhưng lại làm cho tâm hắn đau.

Tuyệt giao sao? Từ nay về sau hẳn sẽ không được gọi Khang đệ sao? Không thể nghe y gọi Tĩnh ca ca sao?

Quách Tĩnh tâm đau nhức vạn phần, không nghĩ tới Dương Khang đột nhiên mở ra hai tay ôm cổ hắn, tựa ở trên vai hắn cười nói:

“Bất quá người lại có thể tìm thấy ta, ban thưởng, chúng ta một lần nữa bắt đầu làm huynh đệ.”

Những lời này thật giống như, trên thảo nguyên mệnh mông đột nhiên nở rộ một đóa hoa, làm cho Quách Tĩnh kinh hãi, nhất thời không biết tay chân mình để đâu.

Dương Khang rất không muốn, y tối nay là một đêm nguy hiểm nhất, Hắc Phong song sát là ma đầu giết người không chớp mắt, y nếu có nửa phần sơ hở, hiện tại đã là đầu một nơi, thân một ngã.

Hoàng được sư tuy cuối cùng cái gì cũng không hỏi mà rời khỏi, nhưng làm cho y sợ đến một thân mồ hôi lạnh, ngay cả sức lực trở về cũng không có.

Cho nên khi y thấy Quách Tĩnh tìm được mình, nội tâm cảm động đến cực điểm, khó tránh khỏi lộ ra vẻ mặt yếu ớt, buông lỏng thân thể, dựa vào trên người Quách Tĩnh.

Kỳ thật, đối với Quách Tĩnh, tuy y cùng hắn lớn lên từ nhỏ, nhưng trong tiềm thức vẫn có chút phòng bị với hắn.

Dù sao trong nguyên tác, Dương Khang là gián tiếp bị Quách Tĩnh hại chết, tuy nhiên là Dương Khang gieo gió gặt bão, không thể trách Quách Tĩnh.

Nhưng vấn đề là ở chỗ này, cả đời này, y là Dương Khang.

Cho nên y vẫn còn giữ khúc mắc khi cùng Quách Tĩnh ở chung, vẫn còn chút khó khăn.

Nhưng trải qua đêm nay, khi thấy Quách Tĩnh không sợ nguy hiểm mà tìm đến, tất cả khúc mắc toàn bộ cởi bỏ.

Từ nay về sau, hai người chính là hảo huynh đệ.

Quách Tĩnh ngốc ngốc vỗ phía sau lưng của y, nói:

“Chúng ta về nhà a.”

Dương Khang nghe vậy lại là một hồi cảm động, nhưng vẫn là vô thức về phía hắc lâm nương, nói:

“Ta đi không được.”

Quách Tĩnh không nói hai lời xoay người sang chỗ khác ngồi xổm xuống, Dương Khang nhướn mày, cũng không khách khí nhào tới.

Y có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, tự nhiên có người xung phong muốn công y, tất nhiên sẽ không cự tuyệt.

Hai người cứ như vậy, một người cam tâm tình nguyện công, một người thoải mái tâm hoa nộ phóng được công, đều hy vọng lúc này đường về nhà sẽ hảo, trong bóng đêm yên lặng đi về.

Quách Tĩnh không có hỏi Dương Khang gặp cái gì, hắc biết rõ Dương Khang muốn nói, tự nhiên sẽ nói. Cho đến khi bọn họ trở về ngang qua chỗ hắc và vị đạo nhân mới gặp kia, Quách Tĩnh mới nhớ tới lời đạo nhân kia nói, đơn giản cùng Dương Khang nói qua.

Dương Khang vừa nghe, vốn buồn ngủ y lập tức giật mình tỉnh lại, từ trên lưng Quách Tĩnh nhảy xuống, nắm chặt tay áo của hắc vội vàng hỏi:

“Đạo nhân kia có hay không nói cho người biết danh tính?”

Nghe chuyện này, ngược lại rất giống Mã Ngọc, nhưng chiếu theo thời gian căn bản là không đúng a!

Quách Tĩnh nhớ tới đạo nhân có nói qua, có thể đem thân phận của hắc nói với Dương Khang, liền thành thành thật thật nói:

“Hắc nói hắc gọi là Vương Trùng Dương.”

Cái gì?! Dương Khang ngây ra như phỗng.

Thiên lôi a!

Dựa vào, dựa vào, dựa vào! Tên Vương Trùng Dương kia, rõ ràng không chết!

Bất quá Vương Trùng Dương giả chết lần thứ nhất, khó có thể nói hắc giả chết thành nghiệm, lại làm lần thứ hai. Hơn nữa, Hoàng được sư đến thảo nguyên mệnh mệnh tìm kiếm, vô cùng có khả năng chỗ này có Vương Trùng Dương.

Ừ, vì trên người Vương Trùng Dương có ‘Cửu âm chân kinh’ mà đến? Dương Khang một bên nghiêng đầu suy nghĩ, một bên thuận miệng hỏi:

“Vậy đạo trưởng nọ còn có..... hay không nói cái gì?”

“A, hắc hỏi ta có muốn bái ông ta làm thầy hay không.”

Quách Tĩnh một năm một mười nói rõ.

What?! Dương Khang mắt chữ O miệng chữ A.

Cái gì?! Dương Khang cảm rớt xuống đất.

“Khang đệ, người làm sao vậy?”

Quách Tĩnh nghi hoặc mà hỏi thăm.

Dương Khang một tay đem cái cầm trở về vị trí cũ, một tay không chút khách khí nâng lên gõ đầu Quách Tĩnh.

“Người ngốc a! Như thế nào không tranh thủ thời gian bái sư? Hay là người muốn bái bảy người kia làm sư phụ?”

Quách Tĩnh không né không tránh, thản nhiên nói:

“Không, ta sẽ không bái bảy người kia làm thầy.”

“Hi hi, vậy là tốt rồi, người đi bái sư vị đạo trưởng kia a, võ công của hắn rất tốt, nhân phẩm cũng rất tốt, người thật có phúc phận a!”

Dương Khang không có chú ý tới Quách Tĩnh nói đến Giang Nam thất quái thì sắc mặt mất tự nhiên, y đang bẽ bộn nhìn trong bóng đêm tìm thân ảnh Vương Trùng Dương. Điều nói cao nhân thấy đầu không thấy đuôi, nói không chừng lúc này hắn đang ở đâu đó nghe lén bọn họ nói chuyện!

“A, hắn nói khuya mai ở chỗ này chờ ta. Khang đệ, đêm mai người đi cùng ta a, chúng ta van cầu hắn, cho hắn cũng thu người làm đồ đệ.”

Quách Tĩnh nghiêm túc nói.

Dương Khang đầu dao động giống như trống bỏi, y mới không cần học! Học võ nhiều mệt mỏi, không có lời a! Y rất mệt mỏi a!

Hơn nữa nội công Toàn Chân giáo cần người đơn thuần, nội tâm kiên định học, hiệu quả mới tốt nhất. Y tự nhận là chính mình căn bản không thích hợp. Biện pháp tốt nhất là, cho Quách Tĩnh đi học, sau hắn bảo vệ y, hắc hắc..... Cảm thấy đánh trúng tính toán nhỏ nhất, Dương Khang trên mặt nghiêm trang nói:

“Quách Tĩnh, đạo trưởng họ muốn thu người làm đồ đệ, không phải thu ta. Tuy ta cũng muốn học võ công cao thâm báo thù cho cha mẹ, nhưng ta không muốn ép buộc.”

Quách Tĩnh nhẹ gật đầu, nghĩ Giang Nam thất quái chính là ép buộc, nếu hắn cầu đạo trưởng kia thu Khang đệ làm đồ đệ, chẳng phải cũng là ép buộc sao? Lập tức không nhắc lại chuyện này nữa, mà Dương Khang thì nằm úp sấp trên lưng hắn, lầm bầm nói:

“Đi thôi đi thôi, nhanh về nhà, ta lạnh chết.....”

Quách Tĩnh sững sờ cười, không khỏi bước nhanh hơn.

Đợi cho bọn họ lúc về đến nhà cũng là sau nửa đêm. Lý Bình gấp đến độ cũng đã tự mình xuất môn đi tìm nhiều lần, gặp hai người trở về mới yên tâm.

Dương Khang chuẩn bị một phần lý do thoái thác ổn định nòng, Lý Bình nghe nói Quách Tĩnh gặp một vị đạo trưởng võ công cao cường muốn dạy võ công cho hắn, tự nhiên trong nội tâm cao hứng, không hề truy cứu hai người bọn họ ban đêm không về nhà ngủ.

Ngày thứ hai, Giang Nam thất quái lần nữa đăng môn bái phỏng, nhưng Quách Tĩnh và Dương Khang bởi vì một đêm không ngủ đang ngủ bù, không có tinh thần tiếp bọn họ.

Lý Bình thì biết rằng Quách Tĩnh đã bái sư rồi, đành phải cáo lỗi với bảy người. Giang Nam thất quái tìm tám năm, tuyệt không chịu cứ như vậy buông tha, lập tức ở lại trong bộ lạc Thiết Mộc Chân, diễn xuất cho mấy chiêu võ công, khuất phục con báo Thốc Tát Hợp mang đến, Thiết Mộc Chân mừng rỡ, lưu bọn họ dạy võ công cho Đà Lôi.

Những sự tình này Quách Tĩnh cùng Dương Khang không biết, bọn họ ngủ cả ngày, thực tế Quách Tĩnh đối với Dương Khang mất mà tìm lại được, một mực ôm y ngủ, kiên quyết không buông tay. Dương Khang vùng vẫy mấy lần không ra, liền cũng theo ý hắn.

Cho đến khi chiều tối hai người mới tỉnh dậy, Quách Tĩnh sau khi ném qua bữa cơm chiều, lưu luyến không muốn rời đi, lại bị Dương Khang không chút lưu tình đá ra khỏi trường bằng.

Dựa vào! Tranh thủ thời gian đi học tuyệt thế võ công đem về a!

Dương Khang vuốt vuốt cần cổ cứng ngắc, đốt đèn bắt đầu xem sách vở mượn của Đà Lôi.

Qua không bao lâu, Dương Khang cảm thấy ngọn đèn nhoáng một cái, y phát hiện trong trường bóng đột nhiên thêm một thân ảnh. Y bắt đầu quay đầu, phát hiện người nọ thanh bào, sừ diện, cầm tiêu ngọc bích.

“Lại làm gì vậy?”

Dương Khang nhếch miệng, lúc này trong trường của y có một người, Lý Bình lúc này vẫn chưa về, tám phần là bị Giang Nam thất quái quần lấy.

Dương Khang thiếu chút nữa chửi ầm lên hấn biến thái, nhưng mà may mắn ngay tại lúc sắp thốt ra hai chữ kia, đột nhiên nghĩ có thể là đang sờ cốt.

Di? Chẳng lẽ y vận khí tốt đến như vậy? Có thể báai Hoàng được sư làm sư phụ?

Hoàng được sư một lần nữa ngồi thẳng lên, thỏa mãn gật gật đầu nói:

“Thân cốt rất tốt, chọn người. Gọi ta sư phụ a!”

Dương Khang hai mắt sáng ngời, ngoan ngoãn kêu hai tiếng sư phụ.

Hoàng được sư hừ nhẹ một tiếng, lại thì thào lẩm bẩm:

“Người thu đồ đệ, ta cũng thu đồ đệ, đến lúc đó nhìn xem, đồ đệ người lợi hại hay đồ đệ ta lợi hại!”

Dương Khang á khẩu không trả lời được, xem ra cho dù không đổi chỗ cùng Giang Nam thất quái, y và Quách Tĩnh nhất định cũng phải luận võ a.....

11. Khang - Chương 11: Tiên Thiên Thần Công

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Mặc kệ nguyên nhân là gì, có thể được Hoàng được sư thu làm đồ đệ, Dương Khang thật sự mừng rỡ. Thực tế không cần gặp mặt Hoàng Dung cũng trở thành sư huynh muội, chẳng phải là ‘làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật’ sao?

Nếu có thể dẫn y về đảo Đào Hoa lại càng tốt hơn! Cùng Dung muội muội thanh mai trúc mã lưỡng tình tương duyệt.....

Dương Khang vô cùng loạn YY, lại không ngờ tới mình bị Hoàng được sư một tay cầm lên, một đường đi đến hoang sơn dã lĩnh. Sau đó bị lạnh lùng thông báo, từ nay về sau ở chỗ này tập võ, đem giấc mộng đến đảo Đào Hoa của Dương Khang gõ nát bấy.

Được rồi, không đi đảo Đào Hoa thì không đi, Dương Khang ai oán nghĩ.

Nhưng y không ngờ tới, đây là nơi bắt đầu ác mộng.

Hoàng được sư không biết phát điên khùng gì, đối với y cực kì nghiêm khắc. Nội công, kiếm pháp, chưởng pháp, y thuật, kỳ môn độn giáp, ngũ hành bát quái, văn học thi từ, cầm kỳ thi họa, nguyên một đồng như giống như nhồi cho vẹt ăn, nhét tới.

Dương Khang ản ản đoán được có thể là cùng Vương Trùng Dương có quan hệ, chẳng lẽ Hoàng được sư muốn y thắng Quách Tĩnh, như vậy có thể tìm được ‘Cửu Âm chân kinh’.

Dương Khang cũng hỏi qua Quách Tĩnh, Quách Tĩnh thành thành thật thật trả lời không biết. Dương Khang hỏi hán đang cùng Vương Trùng Dương học cái gì, Quách Tĩnh nói mỗi buổi tối đều ngồi ngủ.....

Dựa vào! Y có thể cùng hần đổi sư phó được không?

Dương Khang một vụn cái hối hận, y còn tưởng rằng võ công Toàn Chân giáo rất khó học! Náo loạn nửa ngày, nguyên lai võ công của Hoàng được sư mới là tối cao, bao hàm toàn diện, cái gì cũng có, cho nên cái gì cũng đều phải học.

Nhưng hối hận thì sao, sư phó cũng đã bãi, Dương Khang cũng biết Hoàng được sư không đơn giản thu đồ đệ, y đây là đụng phải đại vận mới vào được cửa đảo Đào Hoa, cho nên lập tức cắn chặt hàm răng, mặc kệ Hoàng được sư ra cái nan đề gì, y đều chấp nhận.

May mắn đại bộ phận võ học của Hoàng được sư không phải tôi luyện thể lực, mà là cần trí nhớ. Dương Khang mặc kệ như thế nào ở kiếp trước cũng đọc sách qua vài chục năm, có đôi khi từ một suy ra ba gì đó, làm Hoàng được sư suy nghĩ sâu xa không thôi.

Sau khi Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong cùng nhau bỏ trốn, Hoàng được sư cắt gân chân toàn bộ đám đồ đệ rồi đuổi đi, đảo Đào Hoa to như vậy quanh quẽ vô cùng, có khi hồi tưởng lại cũng có chút hối hận.

Lúc này gặp Dương Khang hợp khẩu vị như vậy, lập tức không đem y thành hài tử bình thường mà đối đãi, dốc hết toàn tâm toàn ý dạy bảo y.

Cứ như vậy, Dương Khang cùng Quách Tĩnh buổi tối đều tự đi tìm sư phụ của mình đi học nghệ, ban ngày thì ở trong trường bằng ngủ bù.

Nửa năm sau, Dương Khang không ngờ có người tìm y.

“Sư đệ, mời theo ta trở lại trung nguyên báai sư thôi.”

Dương Khang nhìn người trước mặt, lông mày dài tuấn mục, dung mạo xinh đẹp, đạo bào thiếu niên nho nhã, con mắt mị mẫn.

Meo meo! Doãn Chí Bình! Y đã sớm nghĩ sẽ là người này!

“Không đi, ta đã có sư phó.”

Dương Khang ngữ khí bất thiện nói.

Nha, trong nguyên tác, thời gian này y là Hoàn Nhan Khang, Khưu Xứ Cơ hấp tấp chạy tới vương phủ đòi dạy võ công cho tiểu vương gia.

Y hiện tại lưu lạc đến lớn như vậy, cũng chỉ phái đồ đệ hần tới đón y trở về?

Dựa vào! Đãi ngộ khác biệt cũng không nên như vậy a!

Quách Tĩnh ở một bên lẳng lặng đứng, cũng không có phát biểu ý kiến. Hần biết rõ Dương Khang sẽ xử lý tốt loại sự tình này, căn bản sẽ không dễ dàng bị người khác bày bố.

Doãn Chí Bình ngẩn ngơ, không nghĩ tới Dương Khang sẽ một ngụm cự tuyệt.

“Xin hỏi tôn sư là ai?”

Hần không quan tâm Dương Khang có trở về cùng hần hay không, nhưng hần cũng muốn có tin tức gì đó để bẩm báo sư phó.

Dương Khang thoáng nhìn Giang Nam thất quái vậy xem bên cạnh, biết rõ Doãn Chí Bình này hơn phân nửa là do bọn họ đưa tin gọi tới, lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

“Tục danh gia sư, ngươi còn không xứng để biết!”

Dương Khang tuy cùng Hoàng được sư học võ công mới chỉ nửa năm, nhưng lại học được mười phần ngạo khí của Hoàng được sư.

Doãn Chí Bình biến sắc, hần chưa từng chịu đãi ngộ như thế, lập tức thân thủ hướng Dương Khang chộp tới, đúng là muốn đem y trực tiếp trảo trở về.

Dương Khang tay phải tùy ý chém ra, ngón cái cùng ngón trỏ cài nâng, chỉ còn lại ba ngón tay gấp lại, ngón tay như hoa Nhất Chi Lan duỗi ra, tư thế cực kì mỹ diệu.

Doãn Chí Bình cảm thấy huyết Khúc Trì chỗ cánh tay tê rần, cánh tay nhanh co lại, cuối cùng biến chiêu nhanh chóng, chưa cho hắn thấy ‘phật trong huyết đạo’.

huyết Khúc Trì: Huyết ở chỗ lõm (giống cái ao = trì), khi tay cong (khúc) lại, vì vậy gọi là Khúc Trì.

(nói tóm lại là phía trước cùi chỏ đó).

Doãn Chí Bình trong nội tâm lấy làm kì lạ, không nghĩ tới tiểu hài tử này chưa được mười tuổi không những ra chiêu mau lẹ, mà còn nhận thức huyết cực chuẩn.

Cái này là ‘Lan Hoa phát huyết thủ’, tuyệt kĩ của Hoàng dược sư, chú ý chính là ‘Nhanh, chuẩn, kỳ, thanh’.

‘Nhanh, chuẩn, kỳ’ thì thôi đi, không nói tới. Chữ ‘thanh’ thì phải ra tay ưu nhã, khí độ bất phàm, hơi hốt, bình chân như vại, mới được cho là thành công. Nếu ra chiêu gấp gáp, tàn nhẫn, không khỏi rơi xuống tiểu thừa, không xứng với tên ‘Hoa Lan’ cao nhã.

Trong bốn chữ, ngược lại chữ ‘thanh’ này là khó khăn nhất.

Tuy Dương Khang luyện chữ ‘thanh’ này chưa đến thượng thừa, nhưng Doãn Chí Bình và người khác thấy được, y quả nhiên là thành thạo, ưu nhã thông dong.

Giang Nam thất quái cùng Doãn Chí Bình lúc này sắc mặt đều trở nên rất kỳ quái. Bọn họ đều biết, Dương Khang và Quách Tĩnh hai người này đều bái sư phụ cổ quái, tuy không biết lai lịch đối phương, nhưng có thể từ Quách Tĩnh tính tình càng ngày càng trầm tĩnh, cùng Dương Khang càng ngày càng sáng ngời mà nhìn ra, sư phụ bọn họ đều có lai lịch không nhỏ.

Bọn họ đều là võ lâm nhân sĩ, cầm được thì cũng buông được, đánh cuộc này không có kết quả gì, lập tức không muốn dây dưa nữa, cùng Doãn Chí Bình vội vàng về trung nguyên, sửa lại đề mục đánh cuộc.

Dương Khang cùng Quách Tĩnh lúc này mới yên lòng, an tâm học võ công.

Hoàng dược sư cũng không phải luôn luôn ở lại thảo nguyên, hằng năm lúc xuân về hoa nở hắn phải rời đi bốn tháng, Dương Khang tính toán, lúc này là sinh nhật nha đầu Hoàng Dung, Hoàng dược sư chạy về đảo Đào Hoa là muốn thay nữ nhi tổ chức sinh nhật.

Mà y thì mặt dày mày dạn theo sát Quách Tĩnh để gặp Vương Trùng Dương, y biết rõ, sau khi Lâm Triều Anh chết, Vương Trùng Dương từng đi vào trong Hoạt tử nhân mộ, xem qua Ngọc Nữ Tâm Kinh. Mặc dù Ngọc Nữ Kiếm Pháp là kiếm pháp của Toàn Chân Giáo, nhưng kết hợp với Ngọc Nữ Tâm Kinh là thành Song Kiếm Hợp Bích vô địch thiên hạ.

Vương Trùng Dương biết y muốn học Ngọc Nữ Tâm Kinh, nhưng cũng không có nghĩ nhiều, hắn cho rằng, Dương Khang biết rõ chuyện của Lâm Triều Anh là từ Hoàng dược sư. Bất quá Vương Trùng Dương nghe vậy cũng chỉ cười cười, cũng không thật sự đem Ngọc Nữ Tâm Kinh dạy cho y.

Nhưng Dương Khang là người không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, từ nay về sau, chỉ cần mùa xuân không có Hoàng dược sư ở thảo nguyên, y sẽ chạy đến Vương Trùng Dương mà triển hắn.

Năm thứ nhất, năm thứ hai, Dương Khang triển hắn vô dụng. Năm thứ ba, năm thứ tư, Vương Trùng Dương có chút dao động. Năm thứ năm, Vương Trùng Dương không thể làm gì hơn liền đem Ngọc Nữ Tâm Kinh và Ngọc Nữ Kiếm Pháp dạy cho Dương Khang.

Hắn căn bản không biết, vì sao Dương Khang đối bộ Ngọc Nữ Tâm Kinh cùng Ngọc Nữ Kiếm Pháp này chấp nhất như thế, theo hắn thấy, Hoàng dược sư đã dạy cho y đã đủ nhiều, vì sao còn muốn học thứ khác?

Dương Khang cũng không có giải thích nhiều, dựa vào trí nhớ ghi tạc kiếm pháp trong đầu.

Đến năm thứ sáu học võ công của Hoàng dược sư và Vương Trùng Dương, Dương Khang cùng Quách Tĩnh đã là thiếu niên mười bốn tuổi.

Quách Tĩnh lớn lên đáng người cường tráng, mày rậm mắt to, nhấc tay nhấc chân đều ẩn chứa khí thể làm lòng người e dè. Tuy biểu lộ nghiêm túc, nhưng hai đầu lông mày lộ ra ánh khí mười phần, thường xuyên làm cho thiếu nữ hàng xóm mặt đỏ tim đập.

Mà Dương Khang càng làm cho người ta kinh tâm động phách, y thường xuyên một thân thanh bào, nổi bật lên làn da càng ngày càng trắng nõn. Tóc đen sáng mềm thường xuyên được cột hờ ở phía sau đầu, ngẫu nhiên sẽ rơi xuống vài sợi tóc nghịch ngợm, lộ ra đôi mắt linh động phát ra ánh sáng, cùng gương mặt ngây thơ, càng làm cho người ta không dời mắt. Y cho người ta cảm giác tựa như một con mèo cao quý lười biếng, nhưng toàn thân lại tản ra khí chất nguy hiểm.

Không phải không có cô nương yêu mến Dương Khang, chỉ là Dương Khang quá đẹp, đệ nhất mỹ nữ Hoa Tranh so ra còn kém y. Không có một người nào, không có một nữ nhân nào sẽ thích nam nhân so với mình còn xinh đẹp hơn.

Dương Khang rất uất ức, phi thường chịu đả kích. Những năm gần đây, tuy y có vóc dáng rất cao, nhưng bởi vì luyện võ công phái Cổ Mộ mà làn da của y càng bóng loáng trắng nõn, làm y rất hối hận.

Bất quá làm y vui mừng chính là, Quách Tĩnh trong lúc này theo Vương Trùng Dương học được chính là Tiên thiên thần công.

Tiên thiên thần công là cái gì? Là võ công làm cho người ta tuyệt tình tuyệt dục.

Nam đế Đại Lý Đoàn Trí Hưng sau khi theo Vương Trùng Dương học võ công Tiên thiên thần công, liền đối với hậu cung tần phi không dậy nổi hứng thú, mới khiến cho Chu Bá Thông cảm sung hân.

Cho nên, từ nay về sau cho dù Quách Tĩnh có thấy Hoàng Dung, phỏng chừng cũng sẽ không sinh ra cái gì tình ý. Vì vậy, Dương Khang phi thường yên tâm.

Dương Khang một mực đem Quách Tĩnh xem là tình địch, bất quá ném đi cái thân phận tình địch này, huynh đệ của y cũng thật đáng thương. Luyện loại Tiên thiên thần công này, chẳng phải từ nay về sau đoạn tử tuyệt tôn?

Dương Khang nhất thời khó hiểu, liền đem vấn đề này hỏi Hoàng được sư. Không nghĩ tới Hoàng được sư cũng cười khổ nói:

“Tiên thiên thần công không phải chỉ có thân đồng tử mới luyện được, nhưng mà có thể làm cho người ta không chế cảm xúc, đạt tới tuyệt tình tuyệt dục. Cái gọi là ‘luyện tinh hóa khí’, chính là ý tứ này. Người tu luyện Tiên thiên thần công, là người bạc tình, ít ham muốn.”

luyện tinh hóa khí:có nghĩa là thanh lọc vật chất trượt ra khỏi thể xác, làm cho thể xác cường tráng, trong sạch, nhẹ nhàng.

Dương Khang nhẹ gật đầu, thì ra là thế, y một mực không biết, vì sao Vương Trùng Dương lại cự tuyệt nữ tử ưu tú như Lâm Triều Anh. Nguyên lai là bởi vì tu luyện Tiên thiên thần công mà bạc tình, ít ham muốn. Ai, xem ra hảo huynh đệ Quách Tĩnh của y cũng sẽ như vậy. Dương Khang ai thán mấy tiếng.

Hoàng được sư cau mày rồi nói tiếp:

“Ta đây mấy năm qua một mực tìm phương pháp phá giải Tiên thiên thần công, đáng tiếc phí công vô ích a!”

Dương Khang nhìn ngọc bích tiêu Hoàng được sư nắm trong tay, đột nhiên linh cảm bắn ra nói:

“Có cách a! Tiên thiên thần công không phải không chế thất tình lục dục sao? Mà Bích Hải Triều Sinh Khúc của sư phó không phải là dẫn phát dục vọng trong cơ thể con người sao?”

Hoàng được sư hai mắt sáng ngời, lại nhất thời kích động mà không thốt nên lời.

Dương Khang thấy thế không khỏi âm thầm lắc đầu, có lẽ Hoàng được sư rất coi trọng Vương Trùng Dương, cho nên không nghĩ đến biện pháp này. Thật sự là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường a!

Hoàng được sư sau nửa ngày mới khôi phục trấn định, quay lưng đi thản nhiên nói:

“Khang nhi, người trước tiên trở về đi, đêm mai người có thể nghỉ ngơi.”

Dương Khang biết rõ, đêm mai Hoàng được sư sẽ ra tay với Vương Trùng Dương, mặc dù trong nội tâm phi thường muốn nhìn thấy hai đại cao thủ quyết đấu, nhưng vẫn đứng lên sửa sang lại quần áo, cung kính cáo lui.

“Đúng rồi, đêm mai người cũng đừng cho huynh đệ kia đi gặp Vương Trùng Dương, để tránh liên lụy người vô tội.”

Hoàng được sư cuối cùng cũng không quên dặn dò.

“Dạ.”

Dương Khang cúi đầu đáp.

Tối ngày thứ hai, Quách Tĩnh giống như ngày thường xuất môn luyện công, đi ra ngoài cửa bị Dương Khang một phát bắt được.

“Hắc hắc, có muốn đi xem sư phó chúng ta đêm nay quyết đấu không?”

Dương Khang cười đến vẻ mặt thần bí.

Quách Tĩnh bất đắc dĩ, hẳn biết rõ, cho dù hẳn không muốn, cũng sẽ bị Dương Khang kéo đi.

Quả nhiên, Dương Khang căn bản là không đợi hẳn trả lời, lôi kéo hẳn hướng núi hoang đi đến.

Hết chương 11.

12. Khang - Chương 12: Bích Hải Triều Sinh Khúc

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

“Quách Tĩnh, người nói sư phụ của người cùng sư phụ ta giao thủ, rốt cuộc ai sẽ thắng?”

Trên đường, Dương Khang không thể chờ đợi được mà bắt đầu đặt câu hỏi.

Cao thủ quyết đấu a! Đây chính là trận đấu đỉnh cấp cao thủ a! Đối với y mà nói, không thua gì trận bóng đá chung kết World Cup a!

Quách Tĩnh bắt đầu nghiêm túc tự hỏi.

“Nột, sư phụ của người nội công rất cao, nhưng sư phụ ta sở học quá mức phức tạp.”

Dương Khang cũng không trông cậy vào Quách Tĩnh, rất nhanh tự trả lời, phối hợp cau mày nói ra.

“Sư phụ ta sẽ thắng.”

Quách Tĩnh sau khi kết thúc tự hỏi, thần nhiên nói.

Dương Khang quay đầu, khinh thường cười nói:

“Đừng tưởng rằng sư phụ của người tại Hoa Sơn thắng lần thứ nhất, thì lần này có thể lại thắng. Sư phụ ta chính là được ta dẫn dắt chỉ ra phương pháp phá giải Tiên thiên thần công của sư phụ người a!”

Quách Tĩnh ngẩn ngơ, không phải vì những lời này của Dương Khang, mà là trên mặt Dương Khang kiêu ngạo mỉm cười.

Hắn chính là yêu mến nhìn y luôn mỉm cười tự tin như vậy, cười đến tùy ý, xem mãi không chán. Nếu như có thể, hẳn thật muốn vĩnh viễn nhìn y, nhìn y tươi cười.

Quách Tĩnh từ nhỏ tới lớn muốn gì đó cũng không nhiều, từ trước đến nay lấy được gì đó đều là Dương Khang chọn trước, còn lại tự động là của hắn. Dần dần trở thành thói quen.

Mà sau khi tu luyện Tiên thiên thần công, cơ bản ‘hỉ, nộ, ái, ố’ đều có rất ít. Nhưng Dương Khang lại có thể mỗi lần đơn giản làm dao động tâm tình của hắn.

Trách không được sư phó đã từng tiếc nuối nói qua, dựa vào tư chất của hắn, có thể luyện thành Tiên thiên thần công thượng thừa, đáng tiếc lòng của hắn sớm đã có sơ hở, từ nay về sau không chế không tốt, sẽ trở thành tâm ma.

Tại sao lại thành tâm ma? Hắn bắt quá chỉ muốn, ở lại bên cạnh Khang đệ, bảo vệ nụ cười của y mà thôi.

Một chút yêu cầu như vậy, cũng không được sao?

Quách Tĩnh yên lặng theo sát sau lưng Dương Khang nửa bước.

Thiếu niên căn bản không hiểu, dự vọng của con người luôn bắt đầu từ một chút, sau đó càng ngày càng nhiều, cuối cùng biến thành dòng nước xoáy.

Dương Khang cố gắng phân tích rốt cuộc sư phụ ai lợi hại hơn, bắt quá nghĩ lại, đột nhiên cười nói:

“Hi, bắt quá bọn họ luận võ cũng tốt, đỡ hơn là ta và người giao thủ.”

“Người không muốn cùng ta phân thắng bại?”

Quách Tĩnh cho rằng Dương Khang ngày đêm chăm chỉ luyện võ, là vì muốn đánh bại hắn.

“Hừ, dù sao ta cũng biết rõ ta đánh không lại người.”

Dương Khang nghiêng đầu, khó chịu nói.

Đến bây giờ, chủ thủ của bọn họ còn chưa có hoán đổi lại nữa chứ!

Dương Khang biết tự mình hiểu lấy, tuy y sáu năm qua học khắc khổ, nhưng sở học quá nhiều, đâu giống như Quách Tĩnh, chỉ luyện một loại nội công cùng một loại kiếm pháp lợi hại.

Quách Tĩnh thở dài, hắn như thế nào có thể nhẫn tâm động thủ với Dương Khang? Chỉ cần trên mặt y hiện ra một chút đau đớn, hắn đã không đành lòng. Chỉ là điểm ấy, hắn không muốn nói.

Quách Tĩnh đi theo Dương Khang, đột nhiên y ngừng lại, hắn cũng dừng cước bộ, cảnh giác xem xét bốn phía.

Dương Khang sờ môi, trên gương mặt tuấn tú lộ ra một mảnh ngưng trọng, rồi lại bật cười một tiếng.

“Sư phó a sư phó, thật đúng là nhìn thấu đồ đệ của người a, thiết! Quách Tĩnh, sư phụ ta biết rõ, ta tối nay nhất định sẽ kiểm chế không được mà đến xem, cho nên trong này bố trí trận pháp, đề phòng chúng ta tới gần.”

“Vậy chúng ta trở về thôi.”

Quách Tĩnh vốn là bị Dương Khang chộp tới, Hoàng được sư còn tận lực bài trận pháp không cho bọn họ tới gần, chắc là không muốn cho bọn họ nhìn thấy. Bắt quá hắn không biết là, Dương Khang sẽ không đơn giản trở về như vậy.

Quả nhiên, Dương Khang nhếch miệng, cười đến vui vẻ:

“Dựa vào! Càng không cho ta xem, ta càng muốn xem. Quách Tĩnh, người theo sát ta, đi sai một bước là ta không thể cứu được người.”

Quách Tĩnh nhẹ gật đầu, đi theo sau lưng Dương Khang, chân của hắn giẫm lên dấu chân đi trước của Dương Khang. Quách Tĩnh thấy Dương Khang nhìn địa thế, yên lặng nắm chặt ngón tay mấy lần, dưới mặt đất cước bộ tránh đi mấy bước tử, một bên thấp giọng nhớ kĩ:

“Chấn một, truân ba, di năm, phụ bảy, khôn....”

Quách Tĩnh không hiểu là có ý gì, đành cúi đầu đi theo phía sau y.

Hai người một trước một sau trong hoang sơn dã lĩnh từng bước đi tới, Quách Tĩnh vốn không biết đường này so với ngày thường khác nhau chỗ nào, nhưng đang đi đột nhiên phát hiện xung quanh xuất hiện sương mù.

Mùa này, canh giờ này, hẳn là không có sương mù mới phải, lần đầu lãnh hội được như thế nào là kỳ môn độn giáp. Mới đi về phía trước năm, sáu bước, sương mù đột nhiên tỏa ra khắp chung quanh, thoáng cái không nhìn thấy Dương Khang phía trước.

Quách Tĩnh không biết hướng nơi nào đặt chân, đột nhiên phía trước có một bàn tay duỗi tới, cùng với thanh âm khẩn trương của Dương Khang:

“Nắm tay của ta. Không nghĩ tới sư phụ lại lập đại trận Phục Hy sáu mươi bốn quẻ. Không nghĩ tới chúng ta cứ như vậy bị vây trong trận pháp. Dựa vào!”

Quách Tĩnh rất ít khi nghe được thanh âm Dương Khang bối rối như thế, hẳn cũng không vội đi theo Dương Khang lên phía trước, mà ngược lại dừng cước bộ, nắm lấy tay Dương Khang làm cho y cũng dừng lại.

“Khang đệ, đừng hoảng hốt, sư phụ của người biết người sẽ đến, sẽ xông vào trận, tự nhiên sẽ không hại chúng ta. Người tĩnh tâm lại đi, hảo hảo ngâm lại như thế nào phá trận.”

Trong sương mù, Dương Khang trầm mặc xuống. Sau đó qua nửa ngày, lại lần nữa đi thẳng về phía trước.

Quách Tĩnh nắm tay Dương Khang, đi theo y, khi thì rẽ trái, khi thì sang phải, có khi lùi đi mấy bước, càng đi càng xa xôi.

Nhưng Quách Tĩnh lại không cảm thấy gian nan, trong sương mù, tuy không thấy rõ gương mặt Dương Khang, nhưng từ trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác ôn hòa, làm cho hắn nhớ đến nhiều năm trước khi hai người còn là hài tử, khi đó trong bóng đêm tay trong tay cùng nhau đi tới.

Trong lúc đang vô cùng hoài niệm, Quách Tĩnh đột nhiên cảm giác được ôn hòa trong lòng bàn tay biến mất, tâm hoảng ý loạn ngắc đầu, lại phát hiện bọn họ đã đi ra khỏi sương mù, đứng dưới ánh trăng, Dương Khang khuôn mặt tươi cười đối hắn đắc ý cười.

“Hắc hắc hắc.... Sư phó đánh giá thấp năng lực của ta nga, chỉ là một cái Phục Hy sáu mươi bốn quẻ sao có thể làm khó được ta a!”

Dương Khang tay chống eo kiêu ngạo ngửa mặt lên trời cười dài.

Quách Tĩnh thật sự không muốn phá hư tâm tình vui sướng của y, nhưng hắn không thể không nhắc nhở:

“Khang đệ, chúng ta giống như là đang đứng tại chỗ cũ....”

Tiếng cười Dương Khang dừng lại.

Y không chết tâm, hướng bốn phía xem xét một vòng, sau đó chán chường đặt móng ngồi trên cỏ.

Quách Tĩnh ước chừng cũng đoán được là chuyện gì xảy ra, cúi người ngồi ở bên người Dương Khang, an ủi:

“Sư phó đã không cho chúng ta xem, coi như không xem a.”

Dương Khang cắn cắn ngón tay, phần hận, bất bình, lẩm bầm nói:

“Sư phó, xem như người lợi hại, thế nhưng lại là trận trong trận, song trận pháp! Ta dựa vào!”

Quách Tĩnh trên mặt xẹt qua một tia vui vẻ không dễ dàng phát giác. Nếu nói Dương Khang là tiểu hồ ly, Hoàng được sư khẳng định chính là lão hồ ly, tiểu hồ ly hiện tại nhất định là đầu không lại cáo già. Bất quá hắn ngược lại biết rõ, lời này không thể trước mặt Dương Khang nói ra, nếu không tiểu hồ ly cũng sẽ cắn người.

Dương Khang đang tính toán đến tột cùng như thế nào mới phá được cái song trận pháp này, lúc này đột nhiên từ nơi không xa truyền đến vài tiếng tiêu âm.

Dương Khang thầm kêu không tốt, kỳ thật y biết rõ mình đã phá tầng thứ nhất của trận pháp, đã đến rất gần địa phương Hoàng được sư cùng Vương Trùng Dương quyết đấu. Tuy rất gần, nhưng cũng không đại

biểu là có thể đi vài bước là đến hoặc là có thể thấy cái gì, trận pháp có thể ngăn cách ánh mắt, nhưng thanh âm trong trận pháp có thể phát huy tác dụng càng lớn.

Xem ra, cái song trận pháp này không phải bởi vì Hoàng được sư đệ phòng y, không cho y xem, mà là muốn xác định Bích hải triều sinh khúc phát huy uy lực thêm vài phần.

Dương Khang vội vàng một bên xé vạt áo, nhét vào trong lỗ tai, một bên ý bảo Quách Tĩnh cũng làm như vậy.

Quách Tĩnh thấy động tác của Dương Khang, nhưng hắn không cảm thấy tiếng tiêu có thể có tác dụng gì. Sau một lúc do dự, nhu vận tinh tế, tiếng tiêu sâu kín ở trong bóng tối truyền đến, Quách Tĩnh chỉ cảm thấy trong nội tâm rung động, trên mặt nóng lên, giống như trấn nhiếp tâm thần.

Chỉ là nghe tiêu âm này một hồi ung dung dương dương tự đắc, một hồi trong trẻo nhu hòa, Quách Tĩnh trên mặt không tự chủ được lộ ra mỉm cười, cảm thấy toàn thân nhiệt huyết sôi trào, y phục trên người phẳng phất đều khó chịu, giống như là muốn xé rách toàn bộ cho thoải mái. Hắn vừa định làm, lập tức giật mình, cật lực chống lại trấn nhiếp tâm thần.

Lúc này hắn mới giật mình thấy tiếng tiêu này có chỗ cổ quái, nhưng tiêu âm phiêu phiêu, triền miên uyển chuyển, thật sự cực kỳ tuyệt diệu, Quách Tĩnh tuy nỗ lực xé rách vạt áo, lại không nỡ nhét vào trong tai.

Lúc này tiếng tiêu dần dần dồn dập, làm như thúc người nhảy múa. Quách Tĩnh chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, huyết mạch sôi sục, lập tức hắn học theo Vương Trùng Dương dùng bí quyết nội công, khoan chân vận chuyển nội tức, nhưng chỉ cảm thấy tâm tình lay động, một điểm tác dụng đều không có.

Kỳ thật hắn tu luyện Tiên thiên thần công từ nhỏ, luyện đến tinh khiết, cho dù hắn nội lực không cao, Bích hải triều sinh khúc của Hoàng được sư đối với hắn mặc dù có chút ảnh hưởng, cũng sẽ không quá mức.

Nhưng trước khi hắn luyện Tiên thiên thần công, đã có tâm ma, là sơ hở duy nhất của hắn, một đoạn nghiệt tình, ma do lòng sinh, lí trí bị tiếng tiêu áp chế, nếu không phải do hắn có nội lực tinh khiết thì đã bị khống chế.

Dương Khang thấy Quách Tĩnh đột nhiên toàn thân chấn động, hô hấp hỗn loạn, nghe tiếng hắn hít thở chắc là chịu không ít thống khổ, chỉ đành toàn lực chống đỡ hấp dẫn của tiếng tiêu. Dương Khang liền biết tiểu tử gốc này bị ảnh hưởng, vội vàng lấy mảnh áo nhỏ hắn đang cầm trong tay, nghiêng thân giúp hắn nhét vào.

Phải, nên biết cái Bích hải triều sinh khúc này là do Hoàng được sư vì muốn đánh bại Tiên thiên thần công của Vương Trùng Dương mà tấu, chỗ bọn họ đứng không phải trung tâm trận pháp, cũng đã bị ảnh hưởng như vậy, thật sự là vô địch khúc a!

Dương Khang kỳ thật cũng muốn nghe thử, nhưng ngại thanh danh của Bích hải triều sinh khúc, y liền sáng suốt lựa chọn không nghe. Chờ nội công y thâm hậu, sư phó có thể hay không dạy hắn a!

Dương Khang một bên nghĩ loạn xạ, một bên đem vải cản thận nhét hỏ vào lỗ tai Quách Tĩnh, nhưng y mới nhét được một cái lỗ tai, lại đột nhiên một hồi thiên toàn địa chuyển, không nghĩ tới Quách Tĩnh lại thoáng cái đem y áp đảo trên mặt đất.

“Uy! Ngươi làm gì vậy?”

Dương Khang sau lưng rất đau, ngũ khí cũng không tốt. Bất quá sau khi y nói, mới phát hiện vải vóc trong lỗ tai chính mình bởi vì động tác Quách Tĩnh, mà bị rơi lỏng, tiêu âm lập tức truyền vào trong tai. Lập tức y cảm giác được hơi thở nặng nề của Quách Tĩnh phun vào lỗ tai y. Xuyên thấu qua quần áo mỏng manh, y có thể cảm giác được, trái tim đối phương đập cực kỳ nhanh, cùng..... Cùng một chỗ rất cứng rắn.....

Dựa vào! Không phải đâu? Bọn họ mới mười bốn tuổi a! Không ngờ Quách Tĩnh có thể trở nên như vậy!

Dương Khang trong đầu phản ứng đầu tiên chính là ghen tị, ‘hảo huynh đệ’ của y đến bây giờ còn chưa có thức tỉnh qua, cho nên y một mực lo lắng có phải là cổ đại dinh dưỡng không đủ, hoặc là kích thích không đủ..... Chính là y cũng nghe đến tiêu âm a! Cảm giác rất bình thường, không có gì a!

Dương Khang muốn đem Quách Tĩnh đẩy ra, nhưng tay của y bị Quách Tĩnh chăm chú đè lại, căn bản không có biện pháp lộn xộn. Bất quá Dương Khang tuy bị Quách Tĩnh đặt ở dưới thân, khuôn mặt có chút giật mình, nhưng thấy hắn cũng không có tiến thêm một bước, liền cũng an tâm. Chỉ cảm thấy khí tức Quách Tĩnh phun tại bên tai càng ngày càng gấp, trái tim của mình không biết vì sao cũng thành thịch đập kinh hoàng lên.

Qua không bao lâu, Quách Tĩnh hơi chút khởi động thân thể, một đôi mắt sương mù nhìn người dưới thân, như là đang xác nhận hắn bình thường.

Dương Khang nhẹ nhàng thở ra, cho rằng Quách Tĩnh tìm về thần trí, liền không khỏi hướng hắn mỉm cười.

Nhưng vào lúc này, chỉ nghe tiếng tiêu nhẹ nhàng tinh tế lại trở nên như đùa giỡn, biến điệu, Quách Tĩnh hô hấp đột nhiên trì trệ, lại nhịn không được cúi người hướng Dương Khang hung hăng hôn xuống.....

13. Khang - Chương 13: Luyện Tinh Hóa Khí

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang dùng kinh nghiệm kiếp trước xem qua vô số tiểu thuyết cùng kịch truyền hình, thấy được Quách Tĩnh thân hình vừa động thì liền biết rõ hắn muốn làm cái gì.

Dựa vào! Rõ ràng thần trí không rõ đem y thành nữ nhân!

Dương Khang rất giận, tuy hai tay y bị kiềm chế không thể động, nhưng không có nghĩa là y ngoan ngoãn vứt bỏ nộ hỏa đầu tiên.

Nha, nộ hỏa đầu của y còn muốn lưu cho mỹ nữ!

Thấy Quách Tĩnh vừa cúi người xuống, Dương Khang không chút khách khí nhấn mạnh đầu, trực tiếp dùng cái trán hung hăng đụng trúng mũi Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh không kịp đề phòng, trở mình ngã xuống đất.

Dương Khang tranh thủ thời gian đứng lên, thấy Quách Tĩnh bụm lấy cái mũi bộ dáng giống như rất thống khổ, mới nhớ tới lực đạo của chính có thể có chút quá lớn, y đi qua xem tình huống của hắn.

Ai ngờ Quách Tĩnh lại hướng y chớp tới, Dương Khang tránh được, tuy lần này hắn không có làm y bị thương, nhưng mà xé toang quần áo của y, chỉ nghe xoẹt một tiếng, bộ thanh bào y thích nhất liền bị Quách Tĩnh làm rách một đường.

Dương Khang còn tưởng rằng Quách Tĩnh ghi hận y đụng hắn lúc này, cả giận nói:

“Uy, Quách Tĩnh! Ta còn không có sinh khí! Ngươi sinh khí cái gì?”

Quách Tĩnh cũng không đáp lại, trên tay chiêu thức nhanh như gió, lại chiêu chiêu hướng y đánh úp lại, cũng không trí mạng, nhưng mục tiêu đều là cổ tay hoặc là bả vai của y, nhìn giống như là muốn đem y một lần nữa bắt bỏ vào trong ngục.

Dương Khang kinh hãi, vô ý xuất sử Bích hải chưởng pháp, lúc hai chưởng giao kích, rất rõ ràng cảm giác được nội lực đối phương không chỉ hơn mình một bậc. Thân hình Dương Khang biến hóa vài cái, nương theo ánh trăng nhìn Quách Tĩnh, chỉ thấy hắn hai mắt đỏ ngầu, trên trán nổi gân xanh, rõ ràng chính là tẩu hỏa nhập ma.

Dương Khang cắn chặt môi dưới, Hoàng được sư không cho phép y và Quách Tĩnh đến, nói là sợ liên lụy người vô tội, cũng không phải lời nói dối. Nghĩ đến Quách Tĩnh xác thực chưa luyện Tiên thiên thần công đến thượng thừa, lại bị Bích hải triều sinh khúc làm rối loạn tâm thần, lúc này đã tiến vào ma chương.

Dương Khang cảm thấy hối hận không kịp, y vốn là ham chơi, lại không nghĩ rằng sẽ tạo thành hậu quả như thế.

Lúc này tiêu âm không ngừng truyền đến, liên miên không dứt, Dương Khang biết rõ, cho dù y lúc này lớn tiếng gọi, Hoàng được sư cũng không thể dừng lại.

Cái tiêu âm này tuy nghe như khúc tiêu bình thường, người thổi đang đưa nội lực vào rồi đột nhiên dừng lại, tương đương với việc cho người ta đem một quyền đánh ra rồi đột nhiên thu hồi lại, kết cục nhất định là trọng thương.

Dương Khang biết mình gây họa, Hoàng được sư bên kia lại không thể trông cậy vào, liền chỉ có thể dựa vào chính mình.

Chỉ là y không nghĩ tới, đêm nay thật sự cùng với Quách Tĩnh luận võ, vừa mới nói đùa lại trở thành sự thật.

Quách Tĩnh không có học chương pháp Toàn Chân giáo, nhưng có học kiếm pháp, trong tay hắn hiện tại không có kiếm, lợi dụng chương làm kiếm, hướng Dương Khang đánh tới.

Dương Khang nhếch miệng, nghĩ thầm y kỳ thật quần lấy Vương Trùng Dương đòi học Ngọc nữ tâm kinh, không phải muốn cùng Quách Tĩnh song kiếm hợp bích, mà là vì muốn khắc chế kiếm pháp Toàn Chân của Quách Tĩnh. Tuy hai người đã ước định thời gian luận võ, Hoàng được sư nhất định không vui khi y dùng võ công người khác đả bại Quách Tĩnh, nhưng cái này luôn là một điểm mấu chốt.

Chỉ là không nghĩ tới, cái thời điểm mấu chốt này hôm nay rõ ràng được dùng đến.

Dương Khang tại trong đầu nhớ lại một lần Ngọc nữ tâm kiếm, cũng dùng chương làm kiếm, biến hóa chiêu thức. Quả nhiên, chiêu chiêu khắc chế kiếm pháp Toàn Chân, đến chiêu thứ năm, y liền nhìn thấy một cái sơ hở, xuất sử Lan hoa phát huyết thủ, đơn giản mà đem Quách Tĩnh điểm huyết.

Dương Khang lau mồ hôi trên mặt, thầm kêu một tiếng may mắn, nếu không phải y nhất thời cao hứng học võ công của phái Cổ Mộ, đêm nay y và Quách Tĩnh không biết phải làm sao trong này.

Bất quá kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?

Dương Khang nhìn người nằm ở trên cỏ, Quách Tĩnh nhắm mắt thở hổn hển. Lúc này tiếng tiêu không còn bên tai, mà Dương Khang liếc Quách Tĩnh thấy được hạ thân hắn dựng một túp lều nhỏ.

Ủ, chẳng lẽ vấn đề là tại đó?

Dương Khang cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, nhưng đều là nam nhân, y cũng biết dục vọng không thể phát tiết là thế nào thống khổ, huống chi Quách Tĩnh hiện tại bị y điểm huyết đạo, động cũng không thể động. Y lập tức ngựa chết chữa thành ngựa sống, ngồi xổm xuống, xốc quần áo Quách Tĩnh lên, không chút khách khí lấy tay nắm dục vọng của hắn.

Quách Tĩnh cảm giác chính mình như là rơi vào địa ngục, bị ngư đầu mã diện ném vào nước sôi, trong cơ thể như là có cái gì đó nói không nên lời, gào thét muốn thoát ra ngoài. Đang tại trong lúc cắn răng chịu đựng dày vò, đột nhiên cảm giác được hạ thân mát lạnh, một vật thể lạnh buốt nhưng ôn hòa bao lấy dục vọng cực nóng của hắn.

Dương Khang thỏa mãn nghe được Quách Tĩnh kêu rên một tiếng, liền bắt đầu cao thấp di động cổ tay.

Ai, cái giáo dục giới tính ở thời kì cổ đại không được thông thoáng lắm, nghĩ đến đây, y hẳn là nên giáo dục giới tính vỡ lòng cho Quách Tĩnh, để tiểu tử ngốc này biết rõ như thế nào tự giúp mình, tốt nhất là làm một khóa a.

Dương Khang một bên động tác thành thạo, một bên thú vị nhìn biểu tình trên mặt Quách Tĩnh. Y chưa bao giờ cho người khác phục vụ qua, cái kinh nghiệm này cũng khó có được, bất quá may mắn Quách Tĩnh hiện tại thần trí không rõ, nếu không y phỏng chừng cũng khó ra tay.

Tiếng tiêu giống như bất tri bất giác biến nhẹ dần dần giảm đi, nhưng Dương Khang không có chú ý tới. Y một mực chuyên chú làm động tác ở tay, lại thất bại phát hiện rõ ràng đã qua một phút đồng hồ, nhưng vật trong tay y không có dấu hiệu mềm xuống.

Dựa vào! Chẳng lẽ kỹ thuật nhiều năm của y bị mai một?

Dương Khang nghiêng rằng nghiêng lợi.

Non nửa canh giờ trôi qua, vật kia vẫn đứng thẳng.

Dương Khang thẹn quá hoá giận.

Một canh giờ đi qua, vẫn như trước, kim thương không ngã.

Dương Khang nổi trận lôi đình.

Một nửa canh giờ trôi qua.....

Dương Khang triệt để buông tha.

Nguyên lai Tiên thiên thần công là tráng dương thần công sao? Dựa vào! Cái gì tuyệt tình tuyệt dục, rõ ràng là dục vọng bị khơi mào. Cái này không có nữ nhân nào chịu được a!

Lúc này tiếng tiêu đã ngừng được nửa canh giờ, Quách Tĩnh sắc mặt đã khôi phục lại bình thường, ngoại trừ chỗ sưng sưng kia ra, cùng người bình thường không có gì khác.

Dương Khang nhẹ nhàng thở ra, đem quần mặc lại cho Quách Tĩnh, dù sao Quách Tĩnh cũng sẽ không nhớ rõ chuyện gì xảy ra, y coi như không biết a.

Tính toán thời gian, Quách Tĩnh đã sớm hẳn là tự động giải trừ huyết đạo, nhưng vẫn là mê man bất tỉnh. Dương Khang cũng không có khí lực công hấn trở về, hơn nữa trận pháp Hoàng được sư bố trí vẫn chưa tán đi, cho nên liền ngồi ở bên người Quách Tĩnh, nhìn xem tình tượng ngẩn người, hai cánh tay của y đều đau nhức vô cùng, so với luyện một ngày Lan hoa phát huyết thủ đều mệt mỏi hơn. Hơn nữa, lúc này phá trận pháp đã tiêu hao nhiều trí lực, cả người đều mệt mỏi tới cực điểm, không bao lâu liền nặng nề thiếp đi.

Lại qua một phút đồng hồ, Quách Tĩnh mở hai mắt ra, ngăm đen trên mặt xẹt qua một tầng hồng nhuận không dễ dàng phát giác. Hắn đứng dậy nhìn Dương Khang bên cạnh ngủ say sưa, ánh mắt rơi xuống chỗ áo bị rách trước ngực y, thân thể dưới quần áo mềm dẻo trắng tuyết, hô hấp lại loạn một hồi, vội vàng dời mắt đi.

Hắn đem áo ngoài cởi xuống, trùm lên trên người Dương Khang, chính mình thì đưa lưng về phía y, ngồi xếp bằng điều tức.

Tiên thiên thần công chú ý là luyện tinh hóa khí. Từ hơn nửa năm trước, hắn đã xuất hiện qua loại tình huống này, phần lớn đều ở giờ dần. Sư phó từng nói qua, mọi thứ có ý thức trên đời đều chất chứa dục vọng, nhưng hiểu ra có thể thanh lọc, phương pháp là thi công luyện hóa. Vô niệm không muốn, do tĩnh mà sinh, vị thủy nguyên thanh. Là người tức nhiên có dục vọng.

Hắn không hiểu cái gì gọi là dục vọng. Khi hắn hỏi ra vấn đề này, sư phó cũng không có nói rõ, chỉ nói là một ngày nào đó hắn sẽ rõ.

Tối hôm nay, khi thấy Khang đệ ở dưới thân hắn cười, hắn đột nhiên mơ hồ minh bạch một ít.....

Quách Tĩnh toàn thân chấn động, cũng không dám hồi tưởng nữa, vội vàng nín thở ngưng thần, thanh tịnh khí, bắt đầu luyện tinh hóa khí.

Dương Khang mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện y nằm ngủ ở trên giường, thân thể nóng rực dán chặt ở sau lưng y tự nhiên là Quách Tĩnh.

Từ sáu năm trước, cái đêm gặp phải Hắc Phong song sát, Quách Tĩnh thích ôm y ngủ, lúc đầu Dương Khang không quen, nhưng y rất nhanh phát hiện, lúc mùa đông trên thảo nguyên, hai người ở cùng một chỗ rất

là ám. Cho nên, dù bọn họ hiện tại đã thân một nội công, Dương Khang đã tạo thành thói quen bị Quách Tĩnh ôm ngủ trong ngực.

May mắn từ lúc bọn họ mười tuổi về sau, cũng bởi vì luyện công, thời gian làm việc và nghỉ ngơi không giống nhau, nên Lý Bình dọn ra khỏi trường bông ở một mình. Nếu không, Lý Bình phỏng chừng cũng sẽ không thích hai người bọn họ lớn như vậy còn như tiểu hài tử ôm nhau ngủ chung đi?

Kỳ thật bọn họ chỉ là giúp đối phương có gối ôm mà thôi.

Dương Khang đầu mất chút linh quang, bởi vì lúc này cùng ngày thường không có gì khác nhau. Chỉ là khi thân thể cảm giác được, Dương Khang mới cảm thấy được cánh tay Quách Tĩnh đang ôm y.

Dựa vào, xem ra cuối cùng là Quách Tĩnh khôi phục lại, chờ trận pháp tán đi, sau đó đem y ôm trở về đây.

Dương Khang nghe được sau lưng Quách Tĩnh hô hấp vững vàng, không cần đi xác nhận, cũng biết hẳn đã khôi phục bình thường.

Chính là, Dương Khang đột nhiên cảm giác được thân thể của mình ngoại trừ đau nhức bên ngoài, địa phương nào đó ẩn ẩn truyền đến cảm giác quen thuộc.

Dương Khang muốn rơi lệ, tiểu huynh đệ của y rốt cuộc thức tỉnh rồi. Nguyên nhân có lẽ là do đêm qua nghe xong Bích hải triều sinh khúc chăng? Bất quá y phản ứng cũng quá chậm chạp đi, đại khái chắc là đêm qua bị chuyện kia của Quách Tĩnh dọa.

Dương Khang một bên loạn thất bát tao nghĩ, một bên cẩn cẩn dục dục mà đem bàn tay tiến vào trong quần xác nhận một chút, sau đó vô ý thức nắm chặt, y đau đến muốn rơi lệ.

Bởi vì đêm qua quá mức thâm thiết, trong lòng bàn tay còn cảm giác được chỗ kia của Quách Tĩnh, lúc này lại nắm lấy chính mình, chênh lệch cực lớn a..... Dương Khang không thừa nhận cũng không được, giữa người và người có lớn nhỏ khác nhau.

Hối hận chỉ chốc lát, Dương Khang quyết định đứng dậy đi sau tấm bình phong tự mình giải quyết, lại không nghĩ rằng y vừa mới đứng dậy, người nọ sau lưng tay siết chặt hông y, đem y một lần nữa ôm trở về.

“Người làm gì vậy..... Người! Người! Người để tay ở đâu đó? Ngô.....”

Dương Khang trợn mắt há hốc mồm mà phát giác bộ vị yếu hại của mình bị Quách Tĩnh một tay nắm giữ, sau đó lại không chút khách khí di động lên xuống.

Tần suất quen thuộc, thủ pháp quen thuộc.....

Dựa vào! Tiểu tử này đêm qua căn bản cũng không có thần trí không rõ!

Dương Khang nghĩ giãy dựa đứng dậy, nhưng khoái cảm đã lâu bay thẳng vào trong óc, làm y không còn chút sức lực nào.

“Mau buông tay..... Nhanh..... Ô..... Nhanh lên..... Đổi..... Xuống chút nữa..... Ân.....”

14. Khang - Chương 14: Bị Từ Bỏ.....

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Kỳ thật Dương Khang thật sự có giãy dựa qua như vậy một giây đồng hồ.

Bất quá cũng chỉ là một giây đồng hồ mà thôi, sau đó y lại thả lỏng. Dù thế nào đi nữa, y nghĩ, tối hôm qua y hầu hạ Quách Tĩnh ba giờ, chẳng lẽ đến phiên chính mình hưởng thụ lại không được?

Huống chi, người khác đụng chạm, xác thực nếu so với chính mình làm thì miễn cảm hơn mấy lần. Dương Khang từ trước đến nay là người chủ nghĩa hưởng thụ, đầu óc của y luôn thành thật với thân thể, cho nên khi thân thể tự chủ đi tìm khoái cảm thì đầu óc y cũng chỉ còn một mảng trống rỗng, cả người run rẩy ôm ngực vận vọ thân mình

Quách Tĩnh thân thể cơ hồ có chút vận vọ cùng run rẩy, nghe bên tai tiếng Dương Khang như ấu thú rên rỉ, thân thể của mình cũng dần dần nóng lên.

Hắn tỉnh lại thì nhìn thấy Khang đệ có động tác mờ ám, chợt nhớ tới đêm qua y vì hắn làm chuyện này. Tuy không biết có ý nghĩa gì, nhưng mà hắn biết rõ là phi thường thoải mái, cho nên cũng nắm lấy y, học thủ pháp đêm qua của Khang đệ.

Chỉ là..... Chỉ là hắn không nghĩ tới, Khang đệ lại thoải mái như vậy.

Quách Tĩnh mặt đỏ tới mang tai nhìn sườn mặt tinh điêu ngọc mài của Dương Khang, cặp mắt xéch nhắm lại, lông mi thật dài không ngừng run rẩy, gò má trắng nõn như ngọc nhuộm lên một tầng hồng nhuận rung động lòng người, cặp môi đỏ mọng thường xuyên thốt ra lời cay nghiệt có chút giỡn ra, không ngừng rên rỉ, có thể nhìn thấy được hàm răng trắng muốt.

Xuống chút nữa chính là xương quai xanh duyên dáng của y, lướt qua bả vai gầy gò, cùng bởi vì động tác mà cổ áo mở rộng, lộ ra một mảng ngực trắng nõn.....

Quách Tĩnh trong cổ họng phát ra một âm thanh không rõ ý nghĩa, hắn cảm giác được trong lồng ngực như bị lửa thiêu đốt, loại khát vọng quen thuộc đêm qua lại nổi lên trong lòng, sau đó hội tụ đến dưới bụng.

Hắn biết rõ loại cảm giác này hắn là cùng Khang đệ có quan hệ, nhưng hắn hiện tại chỉ đem y ôm vào trong ngực, nhưng dục vọng trong lồng ngực càng đánh trống reo hò muốn thoát ra.

Hắn muốn làm cái gì?

Quách Tĩnh nhịn không được tay tăng thêm lực đạo, Dương Khang lập tức theo đó không khống chế được rên rỉ một tiếng, bắt lấy cổ tay Quách Tĩnh, toàn thân căng cứng một chút. Quách Tĩnh cảm giác được có chất lỏng ấm áp phun tới, lay động tay hắn.

Sau một lúc lâu, Dương Khang mới một lần nữa buông lỏng xuống, từng ngụm từng ngụm thở phì phò, hất tay Quách Tĩnh ra ngồi dậy. Tùy tiện nhảy xuống giường, vọt đến sau tấm bình phong rửa mặt, vẫn không quên lên tiếng hỏi:

“Uy, có cần ta giúp người giải quyết không a? Ta có thể giải quyết nhưng người không dậy nổi.”

Quách Tĩnh cũng ngồi dậy, cúi đầu nhìn chất lỏng bạch sắc trong tay mình, nghĩ mãi mà không rõ.

Dương Khang căn bản không có đem chuyện này để ở trong lòng, hơn nữa đời này sau khi thể nghiệm tâm tình cũng thoải mái, thậm chí còn không biết ở đâu nghe được tiểu khúc.

Rửa mặt xong, thoáng cái thay đổi một thân quần áo mới từ sau bình phong đi ra, Dương Khang lại phát hiện Quách Tĩnh vẫn ngồi ở trên giường, cúi đầu nghiên cứu chất lỏng trong tay.

“Cái này có gì đẹp mắt?”

Dương Khang lấy một cái khăn ném tới.

“Nhanh lau sạch đi, sau đó hảo đi ra cửa nhìn xem sư phó như thế nào, rốt cuộc là người nào thắng a.....”

Đối với khúc mắc cao thủ quyết đấu tối hôm qua, Dương Khang tâm ngứa khó nhịn. Dương nhiên, y cũng sợ bọn họ đồng quy vu tận, hoặc là lưỡng bại câu thương.

Trong nguyên tác, Âu Dương Phong cùng Hồng Thất Công chẳng phải song song hao hết nội lực mà chết sao? Tuy Hoàng được sư cùng Vương Trùng Dương không đến mức có cái loại tình trạng này, bất quá sư phó y là điên điên khùng khùng khởi xướng, ai cũng ngăn không được a!

Quách Tĩnh lại không hề cầm khăn lau sạch tay, ngược lại nghi hoặc mà hỏi thăm:

“Khang đệ, vừa mới làm như vậy, người rất thoải mái?”

Dương Khang lau tóc, quay đầu lại nhìn hắn một cái, cười nhạo nói:

“Đương nhiên rất thoải mái, là nam nhân đều thoải mái.”

Quách Tĩnh dừng một chút, muốn nói nhưng lại khó mở miệng, hắn nhú mày nói:

“Chính là..... Đem qua người đối với ta làm như vậy, tuy rất thoải mái, nhưng mà có loại cảm giác nói không nên lời.”

“Cảm giác gì?”

Dương Khang bị khơi mào lòng hiếu kỳ, nhìn xem hạ thân Quách Tĩnh dựng lều nhỏ, xoa xoa tay nói:

“Muốn hay không thử lại lần nữa? Bất quá, ta phỏng chừng nửa canh giờ người cũng tiết không được, ta cũng không muốn tay của ta lại chịu tra tấn.”

“Tiết?”

Quách Tĩnh nhìn tay của mình.

“Chẳng lẽ như Khang đệ vừa mới như vậy? Chính là sư phụ phân phó ta phải giữ thân.....”

Dương Khang lúc này mới hiểu rõ, nguyên lai thật đúng là Tiên thiên thần công gây ra họa.

Cái gọi là luyện tinh hóa khí, tự nhiên là không thể lãng phí bất luận tinh khí gì, giữ thân cũng là một trạm kiểm soát, đây là vì sao Quách Tĩnh tối hôm qua kim thương không ngã.

Nhưng mà làm nam nhân như vậy có gì tốt? Trách không được Quách Tĩnh nói hắn tối hôm qua tuy rất thoải mái rồi lại rất không thoải mái.

Nói nhảm, nam nhân không phát tiết dục vọng làm sao thoải mái?

Nghĩ tới đây, Dương Khang vô cùng đồng tình Quách Tĩnh, tiểu tử này còn không bằng đi cùng Giang Nam thất quái học võ, ai biết Tiên thiên thần công của Vương Trùng Dương biến thái như vậy!

“Có thể là do võ công của ta luyện được không đủ.....”

Quách Tĩnh thở dài, quyết định tiếp tục cố gắng tu luyện võ công.

“Ừ..... Cũng có thể do người bị kích thích không đủ.....”

Dương Khang tìm nguyên nhân khác.

Phải biết rằng, nam nhân không chỉ dùng tay để phát tiết, bất quá y cũng không có biện pháp thí nghiệm giúp hắn. Chờ đi Trung Nguyên, dẫn hắn đến thanh lâu để kiến thức a! Đương nhiên, đến lúc đó chính y cũng muốn đi tìm hiểu một chút.

Dương Khang liếm liếm môi, cười đến vẻ mặt thích ý.

Quách Tĩnh lại thấy trong nội tâm nhảy dựng, chất lỏng lưu trong tay như muốn làm phỏng người, hồi tưởng lại thân thể mê người nằm trong ngực cùng rên rỉ, làm hô hấp nặng nề.

Dương Khang hướng hắn hất lên khăn mặt, thúc giục hắn nói:

“Nhanh lên, người đem vấn đề của mình giải quyết đi, sau đó rửa mặt, chúng ta đi tìm sư phó.”

Dương Khang cũng không đem chuyện Quách Tĩnh coi là nghiêm trọng, dù sao đối với một người nam nhân mà nói, bất lực mới là vấn đề lớn, còn cái ‘giơ lên không ngã’ này, đối với y mà nói, căn bản chính là khoe khoang!

Quách Tĩnh tiếp nhận khăn mặt, tỉnh tã mà đem chất lỏng trên tay lau sạch, sau đó nhắm mắt điều tức một vòng, liền đem thân thể khôi phục nguyên trạng. Chờ hắn rửa mặt xong, phát hiện Dương Khang đối diện đứng trước gương cầm lược, đem đầu tóc dài của y thành ổ gà.

“Nhanh lên, tới giúp ta chải đầu, cánh tay ta hảo mỗi, cử động đều không được. Nha, thật muốn đem tóc này đều cắt đứt, nam nhân lưu tóc làm cái gì a!”

Dương Khang hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải y sợ sau khi cắt bỏ tóc dài, các mỹ nữ tỷ tỷ sẽ cho rằng y là hòa thượng, nếu không y sẽ không lưu tóc dài như vậy!

Quách Tĩnh bất đắc dĩ cười cười, cầm lược trong tay Dương Khang, tình tế mà đem tóc dài của y chải cẩn thận, sau đó mới hảo hảo mà đem tóc dài của y buộc chặt lên.

Dương Khang thoả mãn nhìn nhìn trong gương, phát hiện mình lại suýt một chút, cười hì hì nói:

“Quách Tĩnh, từ nay về sau giúp ta chải đầu a, ta làm không tốt.”

Quách Tĩnh nhẹ gạt đầu, thế mới biết, Dương Khang mỗi ngày tùy ý đem tóc dài thắt ở sau đầu cũng không phải bởi vì y nguyện ý như vậy, mà là bởi vì y không có chải đầu.

Nếu như y nguyện ý, hẳn có thể chải tóc cả đời cho y.....

“Uy! Quách Tĩnh! Sừng sờ cái gì? Đi!”

Dương Khang đi ra ngoài trường khu.

Quách Tĩnh lẳng lẳng mà đem lược đặt lên bàn, cùng thường ngày giống nhau, đi theo phía sau Dương Khang, đi ra ngoài.

Hai người tại trong núi hoang đi hồi lâu, lúc này không còn trận pháp cách trở, nhưng mà bọn họ cũng phải đi một lúc lâu giống như tối hôm qua.

Cuối cùng xác định, sư phụ hai người bọn họ song song mất tích.....

“Dựa vào! Lại còn đi mà không nói nữa!”

Dương Khang tức giận chà đạp hoa hoa thảo thảo dưới chân, cực kỳ khó chịu.

Y còn chưa có học đến Cửu Hoa ngọc lộ hoàn, không có học được Phách không chuông, không thể đem Ngọc bích tiêu thổi lên một cái âm! Hoàng được sư sao có thể nói đi là đi!

Hơn nữa, không có người nói cho y biết, đem qua cao thủ quyết đấu đến tột cùng người nào thắng a!

Quách Tĩnh tâm tình cũng vậy, hẳn còn muốn hỏi sư phó chuyện luyện tinh hóa khí, nhưng lại phát hiện sư phó đã không chào mà đi, ngay cả trong huyết động sư phó thường ở cũng không có vật phẩm trọng yếu nào được để lại.

Không có nhắc lại cho hẳn bất luận cái gì, chắc là đi quá mức vội vàng.

Dương Khang còn không hết hy vọng, dắt lấy Quách Tĩnh tìm ba ngày ba đêm, sau đó bọn họ mới tiếp nhận sự thật, bị sư phó vứt bỏ.

Theo Dương Khang không cam lòng phân tích, hai người bọn họ thu bọn họ làm đồ đệ, chính là vì phân cao thấp, hiện tại bọn họ trực tiếp phân ra cao thấp, tự nhiên cũng không cần ở trong thảo nguyên hoang vu này.

Nói cách khác, bọn họ vô dụng.

Bất quá tuy cô đơn, nhưng Dương Khang không thừa nhận cũng không được, sáu năm này y và Quách Tĩnh có cũng được ít nhiều.

Có thể được Đông Tà Hoàng được sư cùng Trung Thần Thông Vương Trùng Dương tự mình dạy bảo, tự nhiên được lợi ích không nhỏ. Cho nên bọn họ liền một lần nữa tĩnh tâm lại, trở lại làm việc và nghỉ ngơi bình thường, tự mình tu luyện.

Chỉ là, từ sau ngày đó, Dương Khang lại có một chuyện tâm phiền.

Là do Quách Tĩnh đối với y tự động tự phát động thủ cước vào mỗi buổi sáng.

“Buông tay! Như vậy không được..... Ân..... Mau nữa.....”

Ngày đầu tiên, Dương Khang giấy dựa không có kết quả.

“Ta nói không được..... Ô..... Đáng giận..... Không.....”

Ngày hôm sau, Dương Khang phản kháng vô lực.

“Không cần! A! Ngừng!..... Không..... Ngộ..... Đừng có ngừng.....”

Ngày thứ ba, Dương Khang giấy dũa sắp chết.

.....

Sau mỗi lần như vậy, y đều nghiêm khắc cảnh cáo Quách Tĩnh, lần sau không cho phép lại tiếp tục. Nhưng Quách Tĩnh cùng y lớn lên, tự nhiên có thể xem thấu y nói thật hay là nói dối.

Quách Tĩnh chỉ biết, làm như vậy Khang đệ rất thoải mái.

Như vậy là đủ rồi.

Dương Khang đã đánh giá thấp kiên nhẫn cùng cố chấp của Quách Tĩnh, cũng xem thường thói quen đáng sợ. Sau đó, y lại có thói quen rời giường theo phương thức quỷ dị.

Thiết, coi như là nuôi một con cẩu, mỗi ngày đều liếm mặt của y gọi y rời giường a.....

Tuy nhiên, cái đó và tình huống hiện tại của y khác nhau rất lớn.....

Buổi sáng hôm nay, Dương Khang quen thuộc trong khoái cảm tỉnh lại, bất quá y không phải bị mộng tỉnh, nếu vậy cũng sẽ không có dấu vết.

Y nhắm mắt lại nhẹ nhàng rên rỉ, bỏ mặc chính mình giao cho Quách Tĩnh, theo tay của hắn mà dậy vũ, cho đến khi y cảm thấy vai mình bị Quách Tĩnh nắm lấy, biến thành nằm ngửa ở trên giường.

“Khang đệ..... Ta muốn nhìn ngươi.....”

Thanh âm áp lực của Quách Tĩnh từ phía trên y truyền đến.

Dương Khang khó hiểu mở to mắt, phát hiện Quách Tĩnh một tay vuốt ve chỗ yếu hại của y, một tay ôm lấy y. Đôi mắt kia lộ ra vẻ mê muội làm cho Dương Khang bị mê hoặc, đang muốn xem cho rõ ràng thì, đột nhiên y và Quách Tĩnh hai người đồng thời cứng đờ.

Vốn tưởng rằng chỉ là người đi ngang trước bọn họ, nhưng không ngờ lại nghe thấy tiếng bước chân trực tiếp đi đến trước màn, hơn nữa ngay lúc bọn họ không kịp phản ứng thì liền không khách khí nhấc màn cửa trướng bông lên.

Dương quang nóng bỏng bên ngoài lập tức chiếu vào, Đà Lô lớn giọng nói:

“Các ngươi như thế nào còn không thức dậy a! Nhanh lên! Chúng ta đi xạ điêu!”

15. Khang - Chương 15: Xạ Điêu

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Đà Lô tôn quý hướng trời cao mà thề, hẳn thật sự cái gì cũng không thấy.

Hắn chỉ là vừa mới xóc màn cửa lên, đã bị một cái chén nước ném đến, sau đó là âm thanh lạnh như băng của tiểu tử Dương Khang truyền đến, lệnh hắn không cho phép đi vào.

Dựa vào! Hắn là tứ vương tử a! Như thế nào muốn vào trướng bông của bọn họ còn phải được cho phép? Hơn nữa, coi như là rời giường quần áo không có chỉnh tề đi, đều là nam nhân tại sao phải sợ hắn nhìn lên?

Chẳng lẽ trong trường bỗng có nữ nhân?

Bất quá Đà Lô mặc dù hiếu kỳ không thôi, nhưng vừa nghĩ tới thủ đoạn của tiểu tử Dương Khang, cũng chỉ có thể cảm giận bất bình mà duy trì vẻ mặt bình tĩnh, yên lặng đứng ở ngoài trường chờ.

Không bao lâu, Dương Khang mặc quần áo chỉnh tề vén rèm ra, cười tủm tỉm hướng Đà Lô đưa tới một cái khăn mặt.

“Không có gì, vừa nãy chúng ta đang luyện công, người cũng biết, sư phó chúng ta có nói qua, luyện công không thể để cho ngoại nhân nhìn thấy, nếu không phải đâm mù mắt đối phương, ta cũng là vì muốn tốt cho người a!”

Đà Lô vốn đã chuẩn bị xong một đồng lớn lời vắn tội, toàn bộ đều bị một câu này của Dương Khang mà vội thu trở về, đành phải dở khóc dở cười tiếp nhận khăn mặt xoa xoa lung tung.

Có thể đem lỗi lầm của mình nói thành là tốt cho người khác, Dương Khang thật đúng là một chút cũng không thay đổi.

Đà Lô biết rõ Dương Khang cùng Quách Tĩnh sáu năm qua một mực đi theo sư phó học nghệ, nhưng những năm này, mẫu thân Quách Tĩnh là Lý Bình cũng không có chính thức gặp mặt sư phó của bọn họ, càng đừng nói đến những người khác trong bộ tộc.

Mọi người đều biết, hai người này là ban ngày phục đêm ra, có đôi khi mấy tháng không thấy mặt, rất thần bí. Một tháng gần đây mới khôi phục làm việc và nghỉ ngơi bình thường, cho nên hẳn mới đến tìm bọn họ cùng đi săn.

Khi nghĩ như vậy, Đà Lô tin lí do thoái thác của Dương Khang. Dù sao sư phó đều thần bí như vậy, có thể thấy được, phương pháp luyện võ công cũng rất thần bí, không thể để cho ngoại nhân nhìn thấy.

Đà Lô vỗ vỗ vai Dương Khang thở dài:

“Dương Khang, kỳ thật ta rất đồng tình các người, mỗi ngày đều chăm chỉ luyện công khắc khổ như vậy, ta cam bái hạ phong a!”

Dương Khang nghe vậy, nhất thời cũng không biết Đà Lô là nói thiệt tình hay là nhìn thấy gì đó nên châm chọc bọn họ, nhưng Dương Khang không hỏi, đành phải bí hiểm mỉm cười không nói, sau đó quay đầu dùng ánh mắt bắn dao nhỏ Quách Tĩnh ở sau lưng.

Đà Lô biết rõ hai người bọn họ chưa từng đi săn, cho nên từ cung tiễn đến ngựa đều thay bọn họ chuẩn bị thỏa đáng. Dương Khang lúc này mới nghe Đà Lô nói, nguyên lai tại vách núi bên kia xuất hiện một đôi bạch điều, thân hình cực lớn, so với điều thường lớn gấp bội, thật là dị chủng.

Điều vũ bạch sắc vốn đã là hi hữu, mà lại có điều thân khổng lồ như thế, những người già trong tộc Mông Cổ đều nói, đó là một đôi “Thần điều”, phụ nhân ngu dốt lại hướng cúng bái.

Từ sáng sớm hôm nay, cũng không biết từ nơi nào bay tới một bầy hắc điều, vây công bạch điều, cho nên Đà Lô mới đến tìm bọn họ cùng đi xem náo nhiệt.

Dương Khang lúc này mới chợt hiểu, nguyên lai là một đôi điều trong ‘Xạ điều anh hùng truyện’ này rốt cục đã xuất hiện, bất quá y không vui vẻ lắm. Y không phải đối với điều không có hứng thú, mà là đối chuyện hồi sáng này canh cánh trong lòng.

Xem thần thái Đà Lô, xác thực là không có nhìn thấy cái gì, nhưng lần này hẳn lại gõ một cảnh báo cho Dương Khang.

Y khi nào thì có thói quen cho Quách Tĩnh đối với mình như vậy? Cái này căn bản là không bình thường!

Hơn nữa nhà bạt căn bản không giống phòng ốc Trung Nguyên, trên cửa còn có khóa, nhà bạt trực tiếp chính là màn cửa, gió lớn một chút cũng có thể thổi mở cửa màn, càng đừng nói đến có người gõ cửa trước khi vào.

Thiệt!

Đà Lôi nhìn thấy Dương Khang biểu lộ bất thiện, tuy không biết là bởi vì sao, nhưng hấn từ trước đến nay có trực giác đối với nguy hiểm, cho nên khi hấn chỉ rõ phương hướng cho bọn họ xong liền tìm cơ đánh ngựa đi.

Quách Tĩnh nắm dây cương rút lại phía sau Dương Khang nửa bước, cúi đầu tỉnh lại. Buổi sáng hôm nay hấn có chút không khống chế được, loại cảm xúc không khống chế được này làm hấn rất bối rối, hấn không chỉ muốn làm Khang đệ thoải mái, mà muốn càng nhiều..... Chuyện này không phải rất không thích hợp sao?

Lúc này Dương Khang đột nhiên nhàn nhạt nói:

“Hôm nay trở về, ta sẽ cùng bá mẫu nói, buổi tối người trở lại trong trướng bỗng nàng ngủ đi.”

Quách Tĩnh nghe vậy chấn động, không dám tin ngẩng đầu. Nhưng Dương Khang cũng không có nhìn hấn một cái, tiếp tục cười ngựa đi lên phía trước.

Trong nội tâm Dương Khang không muốn như vậy, chỉ là cảm thấy bọn họ cũng đã mười bốn tuổi, còn cùng ngủ chung một cái giường, quả thật có điểm không thể nào nói nổi. Quách Tĩnh cũng không phải là nữ, nếu là nữ y khẳng định còn không được a!

Bất quá, Quách Tĩnh như thế nào lại không nói gì? Dương Khang không có tư vị nghĩ nghĩ, chẳng lẽ hấn cũng hiểu được hai người tách ra ngủ tương đối tốt?

Lúc này Dương Khang không quay đầu nhìn, nếu không y sẽ phát hiện Quách Tĩnh cả người đều thất hồn lạc phách, sắc mặt trắng bệch, căn bản không có khí lực nói nên lời.

Hai người bọn họ cứ như vậy một trước một sau đi đến phía dưới vách núi, quả nhiên nhìn thấy có mười bảy, mười tám hắc điều vây công bạch điều, song phương mỗ lẫn nhau, đánh đến nỗi lông chim bay tán loạn.

Bạch điều thân hình đã lớn, miệng lại trảo vô cùng lợi hại, hắc điều né tránh hơi chậm, bị một bạch điều mỗ giữa đỉnh đầu, lập tức bị mất mạng, từ giữa không trung trở mình rơi xuống, rớt trên mặt đất.

Hắc điều còn lại tứ tán né ra, nhưng ngay lập tức lại bay trở về vây công bạch điều. Lúc này trên thảo nguyên, nam nữ Mông Cổ đều chạy đến xem cuộc chiến, dưới vách núi bị vây đến sáu, bảy trăm người, đều đang nghị luận. Thiết Mộc Chân được báo, cũng dẫn theo bọn người Oa Khoát Đài đến, thấy rất hứng thú.

Đà Lôi lúc này mang theo vài người chen đến Dương Khang cùng Quách Tĩnh bên này, cười nói:

“Các người không phải là nhiều năm không cười ngựa đi, kỹ thuật kém như vậy? Bây giờ mới đến. Đúng rồi, đây là Hoa Tranh, các người có thấy nàng không?”

Dương Khang không cần hấn nói, đã sớm thấy được, trong vài người đi theo Đà Lôi, một nữ hài nhi ngồi ở trên một con ngựa trắng, mặc áo lông bạch sắc, chiếu trên mặt nàng càng thêm trắng nõn đáng yêu.

Tuy nàng mới mười tuổi, nhưng đã có thể đoán được từ nay về sau sẽ là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Dương Khang lập tức hai mắt sáng ngời, lộ ra vẻ tự nhận là đẹp trai nhất, xuất một cái tiểu dung, ôn nhu nói:

“Đã lâu không gặp.”

Hoa Tranh mặt không có hồng, người bên cạnh nàng mặt lại đỏ. Người nọ vội vàng lập tức đến trước một bước, cả tiếng nói:

“Thật sự là đã lâu không gặp.”

Dương Khang liếc qua, người này là ai a? Thoạt nhìn khuôn mặt rất trẻ, lại để râu quai nón. Dựa vào! Loại này không gọi cá tính, gọi là xấu!

Đà Lôi ho nhẹ một tiếng, nói:

“Vị này chính là Thốc Tát Hợp.”

Dương Khang trong đầu hồi tưởng một lúc lâu, mới đem tên tiểu tử kiêu ngạo sáu năm trước so sánh với đại hồ tử trước mặt, Dương Khang không nói gì chỉ dùng hai mắt nhìn hắn, thật sự là rất bội phục hắn, trên mặt đã có râu mép rồi.

Hiện tại các cô nương đều yêu mến loại hình này sao?

Dương Khang sờ lên cái cằm bóng loáng của chính mình, bị ai phát hiện y không có râu dài.

Thốc Tát Hợp thấy Dương Khang rốt cuộc đã nhớ tới hắn, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn y nói:

“Không nghĩ tới..... Không nghĩ tới Dương cô nương mặc nam trang cũng đẹp như vậy.....”

Dương Khang thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết, người này vẫn còn cho y là nữ? Không ai nói với hắn sao?

Đà Lôi thấy Dương Khang mục quang dao nhỏ hướng hắn phóng tới, vội vàng thu hồi nét cười trộm trên mặt, bày ra một bộ dáng nghiêm trang.

Lúc này trên không trung truyền đến một hồi chim kêu, chú ý của mọi người toàn bộ bị hấp dẫn, chỉ thấy cứ như vậy một lát sau, bầy hắc điều giả bộ không địch lại, sau quay lại tập kích, đem một con bạch điều sống sờ sờ mổ chết, mọi người muốn cứu đã không kịp.

Hoa Tranh thấy bạch điều rơi xuống đất mà chết, không khỏi kinh hô lên một tiếng. Dương Khang mặc dù biết cá lớn nuốt cá bé là quy luật thiên nhiên, nhưng là nhìn không được nhả lại hai hàng lông mày.

Thốc Tát Hợp mặc dù đang nhìn bầy điều tranh đấu, nhưng đại bộ phận tâm thần đều đặt ở trên người Dương Khang, thấy đuôi lông mày y vừa động, liền lấp tên, hướng hắc điều trên không bắn tới.

Sư một tiếng, mũi tên bay như điện xẹt, một con hắc điều né tránh, nhưng mũi tên đã cắm xuyên qua. Kinh lực mũi tên rất mạnh, tiếp đó lại cắm vào trong bụng hắc điều thứ hai, một mũi tên trúng song điều.

Mọi người vây xem cùng kêu lên ủng hộ.

Thốc Tát Hợp dương dương đắc ý, đang muốn đem mũi tên bắn song điều kia lấy tới hiển cho giai nhân, rồi lại nghe vèo một tiếng, một mũi tên từ bên cạnh hắn vọt tới.

Bầy hắc điều bị chấn kinh càng bay cao lên, rất khó bắn rơi, thực tế sau khi bị một mũi tên của Thốc Tát Hợp bắn rơi song điều, hắc điều còn lại đều tứ tán bay cao mà chạy, bình thường khó có thể bắn trúng.

Nhưng mà không thể tưởng tượng nổi uy lực cùng tốc độ của mũi tên này, nó hướng hắc điều đánh tới, thậm chí hắc điều bị ngắm bắn ngay cả trốn đều không thể né ra, chỉ có thể bị mũi tên xỏ xuyên qua cổ mà gào thét một tiếng. Mũi tên mang theo dư lực lại đồng dạng xỏ xuyên qua hắc điều kia, lại là một mũi tên trúng hai con nhạn.

Mọi người âm thanh ủng hộ so với lần trước càng lớn hơn.

Ở một bên quan sát, Thiết Mộc Chân ngẩng đầu lên, cuộc đời hắn thích nhất chính là dùng sĩ, thấy Quách Tĩnh một mũi tên xỏ song điều, trong nội tâm quá mức kinh hãi.

Phải, nên biết miền bắc Trung Quốc đại điều không hề tầm thường, hai cánh dang rộng dài đến hơn một trượng, vũ mao cứng rắn như sắt, tấn công xuống, có thể đem cả đầu dê lớn quắp đến không trung, quả nhiên lợi hại cực kỳ, hổ báo thấy đại điều cũng nhanh chóng tránh né.

Thốc Tát Hợp một mũi tên trúng hai con nhạn, nhưng hai bộ lạc có tư thù, mà mũi tên của Quách Tĩnh đã cho hắn mặt mũi, cho nên đối với Quách Tĩnh càng thêm yêu thích.

Thốc Tát Hợp sắc mặt rất khó coi. Hắn tự nhiên biết rõ, người này lần thứ hai bắn nếu so với hắn khó khăn hơn mấy lần, hắn quay đầu lại mắt nhìn Quách Tĩnh yên lặng thu hồi cung, nhất thời nhận ra người này chính là năm đó một mũi tên phá hồng lông tự tin của hắn, hơn nữa còn là vị hôn phu của người hắn để ý.

Thốc Tát Hợp sáu năm qua khổ luyện tài bắn cung, chính là vì muốn cướp lấy người trong lòng yên mến, nhưng đồng dạng là một mũi tên trúng hai con nhạn, không nói đến khó khăn bất đồng, chỉ nói đến bộ dáng hắn đắc ý sau khi bắn trúng song điều, cùng với thái độ Quách Tĩnh điềm nhiên như không, lập tức cao thấp đã phân.

Đà Lôi cũng không khỏi không bội phục tính tình trầm ổn của Quách Tĩnh, âm thầm tán thưởng.

Ai cũng không nghĩ tới, Quách Tĩnh không phải không muốn đắc chí, mà là tâm tình thật sự vô cùng không tốt. Khang đệ không muốn cùng hắc ngưu chung, hắc ngưu đến tột cùng làm sai cái gì?

Dương Khang ngược lại không có phản ứng gì, Quách Tĩnh vốn có tài bắn cung siêu quần, học sáu năm Tiên thiên thần công, nếu điểm ấy còn làm không được, Vương Trùng Dương khẳng định phải dựng râu tròng mắt nói uổng công hắc ngưu dạy Quách Tĩnh sáu năm.

Lúc này không trung truyền đến một hồi rên rỉ, hắc điều sớm đã bị làm sợ quá bay mất, nhưng còn lại một bạch điều thấy người yếu chết thảm, không ngừng gào thét, đột nhiên bạch điều đâm đầu vào tảng đá trên mặt đất, nhất thời mất mạng.

Mọi người kêu sợ hãi thở dài, đều vì bạch điều chết thảm thiết mà tinh thần chán nản, lúc này từ trên vách núi có một tiểu bạch điều vọt đầu ra, không ngừng chiêm chiếp kêu to.

Hoa Tranh “A” một tiếng thở nhẹ, mọi người biết nàng lo lắng cho tiểu bạch điều, cha mẹ tiểu bạch điều đều đã chết, chúng nó chưa có thể bay, sớm muộn gì cũng sẽ bị chết đói ở trên vách đá kia.

Cái vách núi này cao ngất ngập mây, tứ phía đều là hiểm nham quái thạch, không thể trèo lên. Thốc Tát Hợp nhìn trong chớp lát, thở dài:

“Trừ phi người có thể mọc cánh bay lên, mới có thể cứu tiểu bạch điều xuống.”

Dương Khang cũng không để ý đến hắc, hướng Hoa Tranh cười hỏi:

“Hoa Tranh muội tử, ngươi muốn bạch điều?”

Hoa Tranh liên tục gật đầu, nhưng là nàng cũng biết vách núi này căn bản trèo không được.

Dương Khang ngẩng đầu đánh giá độ cao vách núi, nghĩ thầm y mặc dù không muốn, nhưng vì nộ cười giai nhân, nguy hiểm cũng đáng. Chính là y vừa xoay người xuống ngựa, một đạo thân ảnh so với y còn nhanh hơn hướng vách núi phóng đi.

Dương Khang ngẩn ngơ, không cần đi xác nhận, cũng biết tốc độ này, chỉ có Quách Tĩnh làm được.

Chỉ thấy Quách Tĩnh tay chân cùng sử dụng, người như vượn như khỉ, nhẹ như phi điều, tại vách núi leo lên.

Vách núi này cao hơn mười trượng, có nhiều chỗ vách đá dốc đứng, nhưng Quách Tĩnh chỉ cần tay chân tại nơi có chỗ hơi lồi lõm liền mượn lực lập tức leo lên, thậm chí tại mặt đá trơn bóng, cũng như thần lữ mà bám lấy leo lên.

Mọi người dưới núi thấy được trong nội tâm thẳng thẩn nhảy loạn, nghĩ thầm, hắc chỉ cần một cái trượt chân, té xuống chẳng phải là thành thịt nát sao?

Nhưng thấy thân hình hắc càng ngày càng nhỏ, tựa hồ đã chui vào trong mây mù. Không bao lâu liền trèo đến nhai động bên cạnh, hắc một tay ổn định thân thể, tay kia lấy tay mò trong huyết động, đem hai tiểu bạch điều nắm ra, đặt ở trong ngực.

Sau đó xoay người lại, lưng dán vách đá, thẳng tắp trèo xuống, gặp được núi đá lồi ra hoặc là dùng tay móc một cái, hoặc là dùng chân chống đỡ, thấy mặt đá trơn bóng thì thuận thể thả người trượt xuống, trong nháy mắt chân đã rơi xuống đất.

Mấy động tác liên tiếp này làm mọi người tâm thần dao động, vài người cảm thấy như gặp được thần tiên hạ phàm. Người Mông Cổ nhìn thấy võ công của Trung Nguyên, căn bản không cách nào giải thích được, thân pháp linh xảo này đến tột cùng là như thế nào luyện ra. Nhất thời ngay cả âm thanh ủng hộ đều quên, chỉ là ngơ ngác nhìn.

Hoa Tranh chỉ cảm thấy con mắt của nàng chưa kịp nhắm một cái, Quách Tĩnh đã đem tiểu bạch điều cứu xuống. Hoa Tranh thấy Quách Tĩnh ôm tiểu bạch điều hướng nàng đi tới, vội vàng nhảy xuống ngựa, vô cùng mong chờ.

Nhưng mà Quách Tĩnh lại trực tiếp coi thường, tại bên người nàng đi qua, thẳng tắp đi đến trước người Dương Khang, bắt lấy hai tiểu bạch điều trong ngực hắn không ngừng chiêm chíp kêu to đưa đến trước mặt y.

Dương Khang nheo lại mắt xếch, không biết là nên hỉ hay là nên nộ.

Quách Tĩnh này, chẳng lẽ làm chuyện náo động như vậy là muốn đoạt danh tiếng của y?

Nhưng khi nhìn thấy cặp mắt của Quách Tĩnh giống như cầu cầu cầu xin chủ nhân khích lệ, quả nhiên vẫn là không đành lòng hướng hắn phát giận. Thân thủ đem lưỡng chích tiểu điều xách lên, ném đến trong ngực Hoa Tranh, thản nhiên nói:

“Hoa Tranh muội tử, đây là điều cho người nuôi a, ta về trước.”

Dứt lời phi thân lên ngựa, cũng không quay đầu lại, hướng trên thảo nguyên mà đi.

Quách Tĩnh muốn lập tức đuổi theo, Đà Lô lại một phen ngăn chặn hắn, nói:

“Quách Tĩnh, đi cùng gặp mặt cha ta a, hắn nhất định sẽ có ban thưởng cho người.”

“Ban thưởng? Ta không cần ban thưởng.”

Quách Tĩnh lắc đầu, hắn hiện tại cần chính là Khang đệ không hề sinh khí, ban thưởng có tác dụng thực tế gì?

Đà Lô ngẩn ngơ, cười khổ nói:

“Người thật là kỳ quái, Dương Khang như vậy cũng không thèm nhìn người, còn đem tiểu điều người vất vả cứu được tiện tay tặng người, người không giận khi Dương Khang phá đập tâm ý của người sao?”

Quách Tĩnh lại lắc đầu, nói với vẻ dương nhiên:

“Khang đệ cũng không muốn đổi với tiểu điều như vậy, ta không đi cứu điều xuống, Khang đệ chính mình sẽ đi. Ta chỉ là không muốn y gặp nguy hiểm mà thôi. Về phần điều, ta cho y chính là để y tặng người a!”

Đà Lô bị Quách Tĩnh một phen nói đến á khẩu không trả lời được, thật không biết nên nói cái gì cho tốt. Mượn hoa hiến Phật? Như vậy cũng gọi là lấy lòng? Đà Lô đột nhiên trong lúc đó lại có chút đồng tình Dương Khang.

Quách Tĩnh thấy hắn không dài dòng nữa, vội vàng lên ngựa đuổi theo Dương Khang.

Đà Lô thở dài, nghĩ thầm hai người này cuối cùng cũng không phải người Mông Cổ, từ nay về sau nhất định sẽ không cố định ở trong bộ lạc bọn họ. Hắn tiếc hận một hồi, quay đầu lại nhìn muội tử mình đang vui rạo rực loay hoay với lưỡng chích tiểu điều, mà Thốc Tát Hợp ở bên cạnh nàng lại ủ rũ, hiển nhiên một màn kia đã kích rất lớn đối với hắn.

Đà Lô điều chỉnh tốt biểu tình, đi qua một phen vỗ vai Thốc Tát Hợp, cười ha ha nói:

“Đại trưởng phu sao có thể bị loạn? Huynh đệ, đi! Chúng ta đi uống rượu!”

16. Khang - Chương 16: Thuần Mã

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang cơ hồ không có điều khiển dây cương ngựa, mặc cho con ngựa tùy ý chạy trên thảo nguyên.

Tiếng gió tại bên tai gào thét, vốn tâm tình của Dương Khang không tốt cũng không khỏi cười ra khốc môi.

Những ngày này quả thật có chút kì quái.

Dương Khang kết luận, có lẽ là do sư phụ không có lương tâm bỏ y không chào mà đi, làm cuộc sống của y mất đi trọng tâm, mới vô cùng thất lạc.

Trên thảo nguyên tuy rất đẹp, nhưng cuộc sống đơn điệu cực kì. Thời gian có Hoàng được sư, y còn có thể cùng hần học tập, đấu võ mồm, luận võ, phá trận..... Những ngày này rất phong phú.

Hiện tại? Tuy võ công không có thụt lùi, mỗi ngày đều luyện, chính là khi khôi phục lại cuộc sống bình thường, đối với Quách Tĩnh đầu gối cả ngày không lên tiếng, y rất buồn bực, giống như lại thiếu chút gì đó.

Thật không biết trước lúc tám tuổi, hần là như thế nào sống qua.

Dương Khang thấy con ngựa chạy chậm dần lại, liền lập tức nhảy xuống, phát tay vỗ vỗ, cho nó tự chạy, mà chính y thì tìm một đồng cỏ xanh dày đặc nằm xuống, cũng giống như trước kia, nhìn trời ngẩn người.

Từ lúc Hoàng được sư đi rồi, đã trôi qua một tháng, xem ra là không thể trông cậy vào việc sư phụ trở lại. Có nên hay không đi trung nguyên chơi đùa? Nhưng là khi đi trung nguyên, vừa muốn mang Quách Tĩnh theo, nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên, không mang theo hần lại cảm thấy thiếu cái gì đó....

Hảo phiền.....

Dương Khang nhìn mây trắng bay chậm chậm trên trời xanh, trong đầu bất tri bất giác trở nên trì độn, sau đó mí mắt dần dần nặng nề thiếp đi.

Đợi Dương Khang một lần nữa khôi phục lại ý thức, thì phát hiện có một người ngồi bên cạnh. Không cần mở to mắt nhìn, Dương Khang cũng biết nhất định là tiểu tử Quách Tĩnh.

Ai, quả nhiên bất luận y trốn ở chỗ nào, Quách Tĩnh vẫn có thể tìm được y. Y là cố ý cho ngựa tự đi kiếm ăn.....

Hơn nữa, y đối với Quách Tĩnh là hoàn toàn không có đề phòng, với võ công hiện tại của y, làm sao có thể không phát hiện người tới gần.....

Dương Khang không cam lòng nghĩ, đang muốn mở to mắt thì đột nhiên trước mắt xuất hiện một bóng đen, vội vàng trừng lớn hai mắt nói:

“Người làm gì?”

Quách Tĩnh cúi người tới gần Dương Khang, nhưng không ngờ lúc này Dương Khang tỉnh lại, sững sốt một lát, sau đó gơ tay lên giải thích:

“Trên tóc người có cỏ khô.....”

Dương Khang nhìn cỏ khô trên tay Quách Tĩnh, cảm giác mình quá mất cảm, chuyện bé xé ra to, tự giấu cười cười, đẩy Quách Tĩnh ra rồi ngồi dậy.

“Khang đệ, người sinh khí? Có thể hay không nói cho ta biết nguyên nhân?”

Vấn đề này Quách Tĩnh đã suy nghĩ ban ngày, hần căn bản không giấu được tâm sự, cho nên nhin không được mà đi hỏi.

Dương Khang khoanh chân ngồi, một tay chống cằm, không nói gì nhìn Quách Tĩnh, xác định hảo huynh đệ này căn bản là cái gì cũng đều không hiểu, đành phải bất đắc dĩ giận dữ nói:

“Còn không phải bởi vì sự kiện kia, loại sự..... Chỉ có người rất thân mật mới giúp nhau làm, chúng ta từ nay về sau không thể làm như vậy nữa.”

“Chúng ta chẳng lẽ không đủ thân mật?”

Quách Tĩnh bị đả kích lớn, nguyên lai Khang đệ đối hần khách khí như vậy.

Dương Khang mặt tràn đầy hắc tuyến, tranh thủ thời gian uốn nắn khái niệm này.

“Ta và người chỉ là huynh đệ, loại sự tình này là tình nhân mới có thể làm.”

Quách Tĩnh sững sờ, vừa nghĩ tới sẽ có những người khác đối với Khang đệ làm như vậy, thấy bộ dáng y động tình, nghe được thanh âm y rên rỉ, lập tức trong lòng hắn không ngừng thống khổ.

Dương Khang thấy bộ dáng Quách Tĩnh khổ sở, trong nội tâm không biết vì sao cũng có chút khó chịu, cười khổ vỗ vai của hắn nói:

“Tuy ta biết rõ người đối với ta làm loại sự tình này không nên, nhưng xác thực cũng rất thoải mái. Nhưng mà người cũng không thể mỗi ngày đối ta làm như vậy a, rất tổn thương thân thể.”

Đây chính là nói thật, trong một tháng này thật sự là vừa khoái hoạt vừa thống khổ, khiến cho y không thể tập trung tinh thần luyện công..... Đúng, nguyên lai khiến cho tinh thần y có chút không tập trung là do nguyên nhân này, từ nay về sau không làm sẽ tốt hơn.

Quách Tĩnh ngẩng đầu, nhìn biểu tình Dương Khang, biết Dương Khang nói thật, lập tức lấp bắp kinh hãi nói:

“Sẽ làm bị thương thân thể? Ta..... Ta không biết.....”

Dương Khang nặng nề gật đầu, bất quá nghĩ thầm, chính y biết sẽ làm bị thương thân thể mà lại mặc kệ cho Quách Tĩnh làm, y chịu trách nhiệm lớn nhất, bất quá y sẽ không thừa nhận.

“Ta cam đoan từ nay về sau sẽ không làm, có thể hay không đừng đuổi ta đi?”

Quách Tĩnh chờ mong nhìn Dương Khang.

Tuy không thể nhìn thấy thần thái Khang đệ là phi thường đáng tiếc, nhưng sẽ làm tổn thương thân thể, vậy hắn cũng chỉ đành nhẫn nại. Chính là..... Chính là bọn hắn từ nhỏ đã ngủ cùng một chỗ, đột nhiên thoáng cái đuổi hắn đi, hắn thật sự không quen a!

Dương Khang kiên quyết lắc đầu nói:

“Từ nay về sau chúng ta không nên ngủ cùng một chỗ, nếu người cảm thấy ngủ cùng trướng bông với mẹ người không tiện, ta bảo Đà Lôi làm thêm một cái trướng bông khác cho người ở.”

Trước hôm nay, Dương Khang thật đúng là không có lo lắng qua vấn đề này, nhưng hôm nay mới ý thức được, bọn họ cũng đã mười bốn tuổi mà còn ngủ chung một cái giường, quá không bình thường.

Quách Tĩnh nghe được lời của Dương Khang, đôi mắt lập tức thất vọng, nghĩ muốn nói cái gì đó, sau cái gì cũng đều không nói.

Dương Khang đang muốn an ủi Quách Tĩnh vài câu, chợt thấy phía tây có một con ngựa lông toàn thân đỏ như máu vọt mạnh tới, chạy tới chỗ ngựa của Quách Tĩnh, sau một hồi loạn đá loạn cắn, hồng mã hướng phía bắc chạy như bay, biến mất vô tung vô ảnh.

Một lát sau, chỉ thấy xa xa hồng quang chớp động, hồng mã thoáng chớp mắt lại vọt tới, quấy rối một phen, lại trong khoảnh khắc chạy trốn xa xa, đứng ở bên ngoài hơn mười trượng hí dài, tựa hồ đối với kiệt tác tinh nghịch của mình thập phần đắc ý.

Dương Khang nghĩ thầm, rốt cuộc hôm nay là ngày mấy, vừa thấy tiểu điều, hiện tại lại đụng tới cái BMWs này. Lập tức nói với Quách Tĩnh:

“Đi đem con ngựa kia phục tùng a, ngựa này rất là khó gặp, tốc độ của nó có thể ngang BMWs.”

Quách Tĩnh cũng nhìn thấy hồng mã này cùng ngựa bình thường bất đồng, nhìn cực đẹp lại chạy cực nhanh. Tuy cảm thấy hưng phấn, lại lo lắng hỏi:

“Nhưng ta không có học qua thuần mã, hồng mã này rất nổi danh, nghe nói đã quấy rầy nhiều người chăn nuôi, ta nghe nói có hơn chục người liên hợp muốn thu phục nó, nhưng đều không có thành công, ta một người có thể sao?”

Dương Khang đẩy bờ vai của Quách Tĩnh thúc giục hắn đi, còn mình thì lại một lần nữa nằm xuống, khẽ cười nói:

“Thuần mã rất dễ, muốn nó nghe lời, nghĩ biện pháp cưới nó đi, mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng không buông tay, chờ nó không cách nào vùng vẫy nữa, nó sẽ là của người.”

Quách Tĩnh sững sờ nghe, cúi đầu nhìn Dương Khang nằm trong bụi cỏ, như có điều suy nghĩ.

Dương Khang dùng chân đá đá hấn, bất mãn nói:

“Nhanh đi, đừng buông tha nó, ta nghe tiếng chân ngựa của nó, lại chạy tới.”

Quách Tĩnh ngẩng đầu, mắt thấy một ít hồng quang hiện lên, đề khí khinh thân, tính toán lộ tuyến nó chạy trốn, liền thoáng cái nhào tới.

Dương Khang tuy không thấy, nhưng trong lỗ tai nghe được tiếng ngựa hí cùng tiếng vó ngựa không ngừng vang lên, biết là hồng mã xuất sử tất cả vốn liếng nó có đem Quách Tĩnh lỗ mãng hất xuống.

Tuy hồng mã khó thuần, nhưng Dương Khang lại biết Quách Tĩnh chính là chủ nhân của nó, cho nên y cũng không vội, vẫn nhìn bầu trời, trong nội tâm nhớ lại trận pháp Nữ Oa bảy mươi hai phương vị, bắt đầu ngăn người, cũng quên luôn thời gian.

Chờ sau khi tiếng ngựa hí kinh tâm động phách trên thảo nguyên dừng lại, Dương Khang mới từ trong trận pháp lấy lại tinh thần, nhìn ánh mắt chiều dần dần nhuộm đỏ bầu trời phương tây, mới giật mình thời gian đã qua nửa canh giờ.

Dựa vào, không ngờ hồng mã lại có thể lẩn qua lẩn lại như vậy, bất quá như thế thì sao? Sự nhẫn nại của Quách Tĩnh là vô địch.

Ừ..... Bất quá nửa canh giờ..... Năng lực ở phương diện kia cũng là vô địch..... Dương Khang lại lên đồng, nghĩ tới địa phương kia..... Dựa vào! Cái đầu này của y gần đây bị sao vậy?

Dương Khang lắc đầu, khởi động thân thể, y muốn nhìn một chút bộ dáng phục tùng của hồng mã, lại phát hiện Quách Tĩnh hướng chỗ y đi tới, đem y một lần nữa đẩy ngã nằm trong bụi cỏ.

“Uy! Quách Tĩnh! Người làm cái gì?”

Dương Khang nhìn trên người Quách Tĩnh có cảm giác áp bách mười phần, trực giác cảm thấy nguy cơ, nhận không được muốn đem hấn đẩy ra.

Quách Tĩnh đem Dương Khang đẩy ngã, một mực đè lại hai tay của y, mang theo mồ hôi, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, nói:

“Khang đệ, người không phải nói, thuần mã rất dễ sao? Muốn nó nghe lời, nghĩ biện pháp cưới đi, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng không được buông tay, chờ nó không cách nào vùng vẫy, nó là của người.”

Dương Khang toàn thân đánh một cái rùng mình, nhưng ngoài mạnh trong yếu nói:

“Đúng vậy, đúng vậy. Nhưng hiện tại người đang làm gì thế?”

Quách Tĩnh cười càng vui vẻ, cúi xuống bên tai Dương Khang nói khẽ:

“Vốn ta không tin, nhưng thần khí của hồng mã như vậy, rốt cuộc thành thành thật thật bị ta thuần phục. Làm sao bây giờ? Khang đệ, ta rất muốn người a.....”

Dương Khang trợn mắt há hốc mồm, nhất thời quên giấy giữa.....

17. Khang - Chương 17: “thuần Mã”

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Quách Tĩnh trên người đầy mồ hôi, toàn thân tản ra một cổ khí thể nồng đậm nóng rực, Dương Khang nhất thời không kịp phản ứng, Quách Tĩnh rõ ràng đem y đánh đồng với ngựa, tròng hai mắt, có chút nghi hoặc mà hỏi thăm:

“Người muốn ta sao?”

Quách Tĩnh cúi đầu nhìn Dương Khang nằm trong bụi cỏ, Khang đệ thường ngày khôn khéo lại thất thố lộ ra biểu tình mờ mịt, làm hắn không khỏi sửng sờ.

Hắn muốn làm gì? Hắn muốn..... Hắn..... Hắn muốn lại nhìn thấy thần thái động tình của Khang đệ..... Muốn được càng nhiều càng nhiều..... Hắn không muốn cùng y làm huynh đệ, muốn y làm tình nhân của hắn..... Nhưng mà hắn phải nói như thế nào?

Trực giác Quách Tĩnh cho biết, hắn không thể theo ý trái tim nói ra, nếu không Khang đệ sẽ sinh khí, không chỉ không cho hắn cùng ngủ một chỗ mà còn đem hắn đuổi đi.

Dương Khang lại hiểu lầm thần sắc do dự của Quách Tĩnh, bất đắc dĩ cười nói:

“Người không phải là muốn cùng ta ngủ à?”

Tuy đây không phải là lời hắn muốn nói, nhưng xác thực là hắn muốn. Quách Tĩnh nhìn khuôn mặt tươi cười của Dương Khang, vô ý thức gật đầu.

Dương Khang nhếch miệng, giận dữ nói:

“Được rồi, chỉ là không cho phép lại ôm ta ngủ, lại càng không cho phép làm tiếp loại việc kia.”

Quách Tĩnh thất vọng gật đầu.

Đột nhiên tiêu dung Dương Khang thu lại, hừ lạnh một tiếng tính sổ nói:

“Người được đấy, rõ ràng đem ta thành ngựa mà cưỡi.”

Dương Khang thật không biết nên hỏi hắn cái gì, Quách Tĩnh giống như một con đại cầu, vô luận y dạy cái gì đều học được rất nhanh, hơn nữa rõ ràng còn có thể từ một suy ra ba!

Quách Tĩnh ngẩn ngơ, lúc này mới kịp phản ứng mình làm cái gì, vội vàng nhảy dựng lên, đem Dương Khang tóm đứng dậy, lắp bắp giải thích nói:

“Khang đệ, người đừng sinh khí, ta..... Ta thấy hồng mã cùng người tính tình rất giống.....”

Giống? Giống chỗ nào?

Dương Khang liếc qua hồng mã mềm mại đứng bên cạnh Quách Tĩnh, nó thỉnh thoảng dùng cổ cọ cọ mặt của Quách Tĩnh, một bộ dáng nịnh nọt. Dương Khang mị mị hai mắt, phi thường khó chịu.

Quách Tĩnh hướng bốn phía nhìn lại, phát hiện bởi vì hồng mã quấy rối, hai con ngựa của hắn và Dương Khang cưỡi đến đây đã sớm không biết chạy đi đâu. Bất quá thanh thông mã đều huấn luyện rất khá, có thể tìm về bộ lạc, bọn họ ngược lại không cần tận lực đi tìm, nếu bọn hắn muốn đi về, cũng chỉ có thể cùng cưỡi hồng mã.

Tuy hồng mã không có yên ngựa, nhưng đối với Quách Tĩnh và Dương Khang mà nói, không có gì trở ngại, Quách Tĩnh đi đầu phi thân lên ngựa, sau đó hướng Dương Khang đưa tay ra, cười nói:

“Khang đệ, chúng ta trở về đi.”

“Ta không ngồi phía trước, ngồi đằng sau.”

Dương Khang về phía sau đi một bước, ý định ngồi ở đằng sau Quách Tĩnh. Kế hoạch của y vô cùng hảo, y khinh thân nhảy lên, hồng mã lại đột nhiên cúi đầu quay một trăm tám mươi độ.

Dương Khang xác thực là theo kế hoạch cưỡi hồng mã, nhưng lại là mặt đối mặt ngồi ở trong ngực Quách Tĩnh.

Làm cái gì chứ?

Dương Khang nhúu nhúu mảy nghĩ muốn nhảy xuống, đồng thời hồng mã phát hiện ngoại trừ Quách Tĩnh lại có người cười nó, lập tức tức giận đến không nhẹ, cao cao nâng lên chân trước loạn đá.

Dương Khang bị trọng lực tác dụng mạnh nên áp về phía Quách Tĩnh, đang muốn tức giận mắng hồng mã biến thái thì hồng mã lại đột nhiên buông chân trước, hai chân sau loạn đá. Dương Khang vì không muốn bị hất ngã, không có lựa chọn nào khác đành phải ôm sát Quách Tĩnh.

Nhưng Quách Tĩnh lại không muốn đi trấn an hồng mã. Hắn cảm thấy khí tức của Dương Khang phun tại cổ của hắn, thân thể của hai người không hề có khoảng cách dán sát vào nhau, sau đó.....

Sau đó..... Toàn thân Quách Tĩnh chấn động một cái, bởi vì Dương Khang ngại hồng mã hóa điên, trực tiếp dùng hai chân quàng lên eo của Quách Tĩnh, cả người hai tay hai chân quấn trên người của hắn.

“Nhanh..... Nhanh lên..... A!”

Dương Khang vốn định nói nhanh đem hồng mã thu phục, nhưng hồng mã lại chạy như điên, làm Dương Khang nói không trọn một câu, chỉ có bắt đắc dĩ mà đem mặt chôn ở bên gáy Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh nghe Dương Khang nói không rõ nghĩa, nhất thời nhớ tới những ngày mỗi sáng sớm bọn họ đều làm sự kiện kia, nhin không được nuốt nước miếng, trong lồng ngực một ngọn lửa thoáng cái bốc cháy lên, hướng bụng dưới tụ tập.

Cùng dán với nhau một chỗ, Dương Khang tự nhiên có thể cảm giác được thân thể Quách Tĩnh có biến hóa, tức giận ngẩng đầu tròn mắt nhìn hắn.

“Người cái này..... Cầm thú, rõ ràng..... Ô..... Như vậy cũng có thể..... Ngô.....”

Hồng mã xóc nảy kinh hoàng làm cho lời nói Dương Khang đứt quãng, chính y cũng nghe được giận dữ mắng mỏ như vậy căn bản không có lực uy hiếp gì, mà giống như là làm nũng, đành im lặng không nói chữ nào, cầu nguyện hồng mã trước đó đã bị Quách Tĩnh thuần phục làm tiêu hao thể lực lớn của nó, lần này lần qua lần lại thời gian có thể ít một chút.

Nhưng mà Dương Khang phát giác y xem thường nghị lực của hồng mã này, nó trên thảo nguyên chạy như điên hơn một canh giờ, đúng là tinh thần càng lúc càng mạnh.

Quách Tĩnh hai chân kẹp chặt bụng ngựa, tựa như dùng dây thừng trói lấy, theo thân ngựa cao thấp phập phồng, thủy chung chưa quăng hẳn xuống lưng ngựa. Hồng mã nhất thời chân sau đá mạnh, giống như nổi điên, Dương Khang bị nó làm cho choáng váng, đành phải ôm chặt Quách Tĩnh trước mặt, cái gì cũng không nghĩ.

Nhưng có một chuyện Dương Khang không nghĩ cũng không được.

Nãy giờ bị xóc nảy, ‘vật kia’ lại dán tại cái mông của Dương Khang, càng lúc càng lớn. Dương Khang căn bản muốn trốn tránh, vịn vai Quách Tĩnh nhô eo lên, ‘vật kia’ cũng động theo Dương Khang, hơn nữa hồng mã lại chạy loạn như điên, có mấy lần lại theo Dương Khang lướt qua chỗ tư mật, cho dù là cách quần áo, Dương Khang cũng giật mình không nhẹ.

“Nhanh lên..... Dem vật kia..... Giải quyết hết.....”

Dương Khang tại bên tai Quách Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Quách Tĩnh một tay ôm eo Dương Khang, vô tội nói:

“Tình huống bây giờ của ta, căn bản không có khả năng tĩnh tâm điều tức được.”

Dương Khang tại trong lúc bối rối không có phát hiện Quách Tĩnh vẫn còn sức lực vịn eo của y, hơn nữa nói chuyện cực kỳ lưu loát, căn bản không giống bộ dáng thúc thủ vô sách. Toàn bộ chú ý của Dương Khang đều tập trung tại sự việc đáng hận kia, sợ một khi không cẩn thận thì đằng sau của mình khó giữ được.

Dương Khang vốn định ký thác hy vọng ma xát một hồi, ‘vật kia’ của Quách Tĩnh có thể tự tiêu sưng, nhưng nghĩ lại, thứ này y từng tự tay thể nghiệm qua, nghị lực cùng thể lực của ‘nó’ cũng không phải bình thường, y không muốn cứ như vậy tại trên lưng hồng mã ngốc nửa canh giờ, đành phải nghĩ biện pháp khác.

Quách Tĩnh nhìn bộ dáng Dương Khang vừa tức vừa vội, nghe y không ngừng giận dữ mắng mỏ cùng âm thanh hút không khí, hẳn là không muốn loại tra tấn ngọt ngào này chấm dứt nhanh như vậy, thậm chí bắt đầu có kỹ xảo bỏ mặc hồng mã tùy ý chạy loạn.

Hắn là không phải biến thành xấu đi? Quách Tĩnh trong nội tâm hiện lên một hồi bất an, nhưng Khang đệ trước mắt bởi vì xao động mà tuần nhan ửng đỏ, thân thể trong ngực mềm dẻo, hai thân thể cùng ma sát một chỗ có tư vị mất hồn, nhất thời đem cảm giác áy náy trong nháy mắt xóa đi.

Không lưu một tia dấu vết.

Dương Khang vốn định trực tiếp nhảy xuống, nhưng động tác của hồng mã hoàn toàn không thể dự đoán được, không may y té xuống, cho dù y có võ công, cũng sẽ rất đau a.

Dương Khang rất sợ đau, cho nên dù có nghĩ cũng không dám buông tay, ngược lại càng ra sức ôm sát Quách Tĩnh, trong lòng vô số lần nguyện rửa hồng mã dữ dằn này.

Cho đến khi thái dương hoàn toàn lặn xuống núi, hồng mã mới hồng hộc thở hổn hển an tĩnh lại. Quách Tĩnh vuốt sau lưng Dương Khang cười nói:

“Tốt lắm, lúc này nó sẽ không lại kháng cự người cưỡi trên người nó.”

Dương Khang từ trên người của Quách Tĩnh cạo xuống, ngay lúc thân thể cử động, ‘vật kia’ của Quách Tĩnh vẫn đang cương, tránh không được sự đụng chạm, làm cho Quách Tĩnh nhin không được kêu rên một tiếng. Dương Khang nheo lại hai mắt, yên lặng nhìn hắn hỏi:

“Hồng mã này thật sự sẽ không tái phát điên sao?”

“Thật sự.”

Quách Tĩnh nhìn thấy hai gò má Dương Khang bởi bị lấn qua lấn lại mà hồng nhuận, không khỏi phóng nhu thanh âm.

Dương Khang có được trả lời xác định, liền không lưu tình chút nào một cước đem Quách Tĩnh đạp xuống.

Quách Tĩnh bởi vì hồng mã đình chỉ giây dựa cho nên không hề đề phòng mà bị đạp xuống, sững sờ ngồi ở trên cỏ, ngẩng đầu khó hiểu nhìn Dương Khang.

Dương Khang ngồi trên lưng hồng mã xoay người, một mực cười trên lưng của nó, từ trên cao nhìn xuống Quách Tĩnh nói:

“Người tự giải quyết chuyện của người đi, ta về trước.”

Dứt lời, đầu cũng không quay lại, cưỡi hồng mã tuyệt trần mà đi.

Quách Tĩnh bị đá kích ngồi trên cỏ, cúi đầu tĩnh lại. Xong rồi, Khang đệ nhất định là nhìn ra hắn một mực trêu y.....

Cho đến gần giờ tỵ, Quách Tĩnh mới trở lại bộ lạc, xa xa nhìn thấy trường bông của hắn và Dương Khang ẩn ẩn truyền đến ngọn đèn dầu yếu ớt, làm bất an của hắn lập tức yên ổn xuống.

Khang đệ vì hắn lưu đèn, xem ra sẽ không đuổi hắn đi.

Quách Tĩnh nhin không được đề khí dùng khinh công, ngoài trường bông, hồng mã thấy hắn trở về, nhin không được đứng lên muốn hí, Quách Tĩnh vội vàng ngăn nó lại, lúc này mới thiềm nhập trường bông.

Chỉ thấy ngọn đèn trong hôn ám, Dương Khang đã sớm nằm ngủ trên giường. Quách Tĩnh khinh thủ khinh cước rửa mặt, thay đổi quần áo sạch sẽ, lúc này mới thổi tắt ngọn đèn dầu, cẩn cẩn dực dực bò lên giường.

Vừa định như thường ngày đem Dương Khang ôm vào trong ngực, nhưng tay vươn ra một nửa thì nhớ tới, Dương Khang từng nói từ nay về sau không cho phép hắn ôm.

Quách Tĩnh âm thầm thu tay về, quy củ nằm một bên trên giường, nhìn trường bông trên đỉnh đầu xám trắng, như thế nào cũng ngủ không được.

Làm huynh đệ nguyên lai là thống khổ như vậy sao? Vậy hấn thà rằng không cần.....

Quách Tĩnh đang miên man suy nghĩ, mà bên cạnh hấn là Dương Khang lại ngủ không an ổn, trở mình vài cái, nhích lại gần Quách Tĩnh bên này, cho đến khi tiến đến bên người Quách Tĩnh, như là rốt cục cảm nhận được ôn hòa làm y an tâm, lộ ra một mỉm cười thỏa mãn, không chút khách khí tại trong ngực Quách Tĩnh tìm được một vị trí thoải mái, còn cọ cọ, lằm bằm vài tiếng mơ hồ không rõ ý nghĩa, lúc này mới ngủ thật say.

Quách Tĩnh cứng ngắc thân hình, xác định Dương Khang chỉ là tại trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh vô ý thức làm ra các cử động liên tiếp này, chứ không phải cố ý trêu chọc hấn, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Hấn nhìn không được xoa mái tóc đen dài của Dương Khang, tự nhủ cười nói:

“Khang đệ, đây là người chính mình dựa vào, ta cái gì đều không có làm a.....”

Hết chương 17.

18. Khang - Chương 18: Ghen Tị

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang thời gian gần đây, quả thật phi thường khó chịu.

Có thể là bởi vì thời tiết chuyển mát, trên thảo nguyên nhiệt độ chợt hạ, y mỗi sáng sớm tỉnh lại, đều phát hiện y giống như bạch tuyết quần trên người Quách Tĩnh. Mà Quách Tĩnh thì tại trên giường hấn nằm thẳng tắp, vô cùng quy củ, giống như hấn bị y ức hiếp.

Làm hại y mỗi ngày đều mở to mắt, khinh thủ khinh cước bỏ lại giường của mình. Nhưng nằm trên giường của mình không được bao lâu, Dương Khang liền bị gió đông làm tỉnh lại.

Chờ qua mấy ngày sau, Dương Khang liền triệt để bỏ động tác giấu đầu hở đuôi, dứt khoát oa trong ngực Quách Tĩnh mà tỉnh lại. Dù sao trước đó cảnh cáo của y là nhắm vào Quách Tĩnh, vậy y chính mình đánh vỡ có gì lại không được.

Y không cho phép Quách Tĩnh ôm y ngủ, nhưng không có nói y không thể ôm Quách Tĩnh ngủ!

Dương Khang cảm thấy phi thường khó chịu, y chống cái cằm, mị mắt nhìn Quách Tĩnh tỉ mỉ chải lông cho hồng mã.

Chuyện Quách Tĩnh thuần phục hồng mã, khiến cho bộ lạc Thiết Mộc Chân oanh động không nhỏ. Thiết Mộc Chân thậm chí tại ngày hôm sau, đưa tiểu bạch điều mà Đà Lôi đem trở về giao cho Quách Tĩnh. Tuy nói là Hoa Tranh tuổi còn nhỏ chiều cổ không tốt, nhưng Dương Khang có thể nhìn ra Thiết Mộc Chân là đang mời chào.

Bất quá đây là tiểu bạch điều mà Thiết Mộc Chân đưa trở về, Dương Khang cũng không thể một lần nữa đưa cho Hoa Tranh, mặc dù y biết rõ Hoa Tranh cực kì yêu mến, nhưng nàng cũng sẽ vâng theo cha nàng, không sảo không nháo. Bất quá như thế có một điểm không tốt, Hoa Tranh sẽ luôn tới chỗ y, uy thịch cho tiểu điều.

Theo lý thuyết, Hoa Tranh chủ động thân cận, y hấn là cao hứng mới đúng, nhưng là vì cái gì trong nội tâm lại khó chịu như vậy?

“Đúng rồi, Thốc Tát Hợp đại ca đã trở về.”

Hoa Tranh mặc dù mới có mười tuổi, nhưng nữ nhân bát quái trời cho thức tỉnh cực kỳ sớm, thường xuyên chạy tới cùng Dương Khang nói chút ít việc vặt trong tộc.

bát quái: nhiều chuyện.

“Thốc Tát Hợp đại ca khuya ngày hôm trước phát hiện người cùng Quách đại ca cùng ở một cái doanh trướng, bị đả kích lớn, ngày hôm qua rốt cục về nhà tiếp nhận người vợ cha hấn an bài.

Đúng rồi, râu mép của Thốc Tát Hợp đại ca là giả a! Nghe nói là ghét bỏ chính mình lớn lên không có khí khái nam tử, bắt quả ta cảm thấy hấn lớn lên rất tuần tú a!”

“A.”

Dương Khang đối Thốc Tát Hợp không có hứng thú, lớn lên có đẹp trai hay không cũng không phải vấn đề y quan tâm. Y chỉ là cảm thấy người này rõ ràng đến nay vẫn còn bị Đà Lôi lừa bịp, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi mà thôi. Là quá ngu ngốc? Hay là tiểu tử Đà Lôi kia bụng quá đen?

Hoa Tranh vuốt vuốt bím tóc khó hiểu, tiếp tục bát quái nói:

“Tứ ca ta cũng đến bộ lạc của Thốc Tát Hợp đại ca, hấn và cha ta nói là đi tham gia hôn lễ Thốc Tát Hợp đại ca, nhưng mà thời gian còn rất lâu a!”

Dương Khang nhú mày, xác thực cảm thấy cái này không giống với nguyên tắc của Đà Lôi. Bất quá Đà Lôi cùng Thốc Tát Hợp có thể kết bái thành huynh đệ cũng rất quái dị, quái dị như thế cũng không quái dị bằng cái này a!

Hoa Tranh cũng không rõ, bất quá nàng tuổi còn nhỏ, sự tình gì đều chỉ ở trong đầu dừng lại một lát rồi cho qua, lúc này Dương Khang lần thứ n hướng mắt nhìn Quách Tĩnh cách đó không xa, Hoa Tranh rốt cục nhận không được cười trộm nói:

“Dương đại ca, người không phải là ganh tị Quách đại ca có tiểu hồng mã chứ?”

Dương Khang cau mày lắc lắc đầu nói:

“Không phải chỉ là một con ngựa thôi sao? Ta cũng có nhiều hơn lưỡng chích điều mà? Sủng vật mà thôi, ta có gì ganh tị?”

Dương Khang vừa nói vừa lấy tay trêu đùa lưỡng chích điều trên cánh tay bên cạnh, lưỡng chích tiểu bạch điều này đã nuôi nấng được mười ngày, lớn lên rất nhanh, hiện tại đã lớn bằng lòng tay nhỏ.

Một con hơi lớn một chút gọi Đại Bạch, nhỏ một chút gọi Tiểu Bạch. Tuy danh tự bị lôi ra phỉ nhổ nói là không có ý nghĩa, nhưng hảo nhớ hảo niệm là được, chẳng lẽ còn đặt tên gọi Lai Ngang Nạp Phồn Địch Tạt Phổ Áo Tư hoặc là Ni Cổ Lạp Tư Khải Kỳ?

mấy cái tên là ta chém đấy.

Trên cánh tay nhỏ bé của Dương Khang có buộc một cái khung ưng. Lưỡng chích tiểu điều lại muốn đứng chung một chỗ, làm hại Dương Khang muốn phân cho Hoa Tranh một con cũng không được.

Dương Khang từ trong lòng ngực móc ra chuỗi thủ, đem khối thịt cắt nát uy chúng nó. Y thấy nuôi lưỡng chích tiểu điều này rất dễ, chỉ cần phụ trách cho chúng nó ăn mà thôi, còn vấn đề tiện tiện thì chúng nó tự đi tìm địa phương giải quyết, còn ngủ thì ở trong trướng bông của Dương Khang và Quách Tĩnh. Nhưng mà ăn thịt phải là Dương Khang tự tay uy chúng nó, nếu như là Quách Tĩnh hoặc Hoa Tranh uy sẽ không ăn.

Ngược lại, Quách Tĩnh chiều chuộng hồng mã hết mức, từ sau khi Quách Tĩnh chải lông cho nó mỗi khi tắm, mỗi ngày đều quần quít lấy Quách Tĩnh đòi hấn chải lưng, cao hứng sẽ cùng Quách Tĩnh tại trên thảo nguyên chạy bốn phía, có đôi khi hơn nửa đêm mới về!

Dựa vào! Chẳng lẽ đem ngựa thành đua xe? Nhưng đua xe cũng không có muện như vậy a?

Dương Khang nghĩ tới đây, lại không khỏi đưa ánh mắt nhìn về phía Quách Tĩnh, phát hiện tiểu hồng mã đang cùng Quách Tĩnh chơi đùa, khiến cho trên người Quách Tĩnh toàn là nước. Quách Tĩnh đơn giản đem

áo ướt đầm cởi xuống, cứ như vậy trần trụi, thân thể hần lộ ra cường tráng rắn chắc. Quách Tĩnh cũng không xem Hoa Tranh bên cạnh là nữ nhân, theo như tuổi mà nói, nàng bất quá chỉ là tiểu hài tử mà thôi.

Dương Khang lại nắm lấy tóc Hoa Tranh, ngăn cản nàng nhìn Quách Tĩnh, nhưng bản thân lại không thể khắc chế mà liếc nhìn.

Chỉ thấy tại dương quang sáng lạn, màu da khỏe mạnh tiểu mạch sắc của Quách Tĩnh lóe màu vàng sáng bóng, hai vai rộng lớn vững chắc, thân thể không có một tí thịt thừa, cực kỳ hoàn mỹ, ngược lại còn có đường cong tam giác, mỗi lần làm động tác chải lông cho tiểu hồng mã, các bộ phận trên cơ thể đều đồng nhất với nhau, làm cho người ta thấy.....

Thấy thực TMD ghen tị!

Dương Khang nheo lại hai mắt, lại nhìn cánh tay mảnh gầy trắng nõn của mình, nghĩ thầm, người với người như thế nào lại khác nhau nhiều như vậy? Y cũng mỗi ngày phơi nắng tắm nắng a, như thế nào thân thể lại khác biệt lớn như vậy?

Hoa Tranh mở to cặp mắt hắc bạch phân minh, cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt Dương Khang, phù một tiếng bật cười nói:

“Dương đại ca, kỳ thật, ngươi là tại ghen tị với tiểu hồng mã a?”

“Gi?”

Dương Khang sững sờ, không biết Hoa Tranh muốn nói cái gì.

Hoa Tranh nhìn chử thủ Dương Khang đặt trên bàn chếp miệng.

“Ngươi xem, Dương đại ca, ngay cả chử thủ của người đều khắc danh tự của Quách đại ca, ngươi thật đúng là yêu mến hần a!”

“Cái gì? Đây không phải.....”

Dương Khang vội vàng đem chử thủ thu trở về. Dựa vào! Lại là cái chử thủ này!

Hoa Tranh cũng không cho y cơ hội giải thích, bắn liên hồi nói:

“Quách đại ca những ngày này đều ở cùng tiểu hồng mã, không ở cùng ngươi, ngươi nhất định là ghen tị đã lâu!”

Dương Khang muốn phản bác nàng, lại đột nhiên phát hiện mình lại nhất thời nghèo từ.

Chẳng lẽ thật là như vậy?

Dương Khang nhắc lông mày, đem những chuyện này xem xét lại một lần, sau đó phát giác lần này giống như thật là bị Hoa Tranh nói đúng.

Y luôn có thói quen Quách Tĩnh ở bên cạnh, vây xung quanh y. Hiện tại y phải ngồi ở đây, nhìn Quách Tĩnh làm việc khác mà không có liên quan đến y, cho dù đây chẳng qua là một tiểu hồng mã, cũng làm cho y cảm thấy khó chịu.

Ừ..... Nguyên lai y đã bắt tri bắt giác đem Quách Tĩnh coi hần là tất cả của mình sao?

“Dương đại ca, ngươi đang nghĩ cái gì? Nghiêm túc như vậy?”

Hoa Tranh thấy Dương Khang hồi lâu cũng không nói chuyện, khó hiểu mà hỏi thăm. Nàng rất ít nhìn thấy loại vẻ mặt này của Dương Khang.

Dương Khang lấy lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng nói tránh đi:

“Ta suy nghĩ, lương chích tiểu điều này không phải huynh muội sao? Từ nay về sau có thể hay không loạn luân a?”

Đây là nghi vấn lớn nhất mà trước kia khi y đọc sách, lương chích tiểu điều này rõ ràng chính là cùng cha cùng mẹ, nhưng trong thân điều hiệp lữ, lại như là một đôi vợ chồng.

Dương Khang nói xong lời này, lại phát hiện Hoa Tranh cũng không có nói cái gì, mà là vẻ mặt cổ quái nhìn y, không khỏi sững sờ hỏi:

“Làm sao vậy?”

Hoa Tranh ra vẻ lão thành thở dài, một ngữ hai ý nghĩa nói:

“Dương đại ca, lưỡng chích tiểu điều này đều là đực.....”

“Phanh!”

Dương Khang một chưởng vỗ cái bàn đứng lên, cũng không để ý Hoa Tranh bị sợ nhảy dựng lên, buồn bực hướng Quách Tĩnh bên kia đi tới, một phen liền lôi kéo Quách Tĩnh không rõ chuyện gì hướng xa xa chạy đi.

Hoa Tranh ngốc nhìn bóng lưng hai người kia hoá tốc rồi đi, không khỏi che miệng khẽ cười nói:

“Ai nha nha, cảm tình thật tốt.....”

Hết chương 18.

19. Khang - Chương 19: Luận Võ

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Quách Tĩnh một mực bị Dương Khang túm đến trên núi hoang trước đó bọn họ đã từng học võ, mới ngừng lại. Hắn lo lắng nhìn Dương Khang buồn bực không nói, muốn hỏi y chuyện gì xảy ra, nhưng không biết hỏi như thế nào.

Quách Tĩnh ăn nói kém cỏi, cho nên phần lớn thời gian chỉ cần Dương Khang một khi giận dữ, hắn đều trực tiếp dùng ngôn ngữ tứ chi để thay thế nói chuyện. Chỉ là lần này có chút không dùng được, hắn nắm cổ tay Dương Khang một cái, Dương Khang liền thoảng cái đem tay hắn vung mở.

“Đến, chúng ta luận võ!”

Dương Khang ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngưng trọng. Y đang sinh khí, rất sinh khí. Tuy lời Hoa Tranh nói y nghe không hiểu lắm, nhưng chủ thủ này đã tạo thành hiểu lầm, y muốn tranh thủ thời gian uốn nắn!

Quách Tĩnh còn chưa có kịp phản ứng, đã thấy Dương Khang duỗi tay ra làm lưỡng chích tiểu điều chấn động rút xuống một bên, vận khởi Lạc anh thần kiếm chưởng hướng hắn đánh tới.

Lạc anh thần kiếm chưởng là tuyệt học đảo Đào Hoa, chưởng lúc đến như hoa rơi rực rỡ, bốn phương tám hướng đều là chưởng ảnh, năm hư một thật, hoặc tám hư một thật, như rừng đào trong cuồng phong, vạn hoa rơi bình thường, tư thái phiêu dật, giống như nhẹ nhàng nhảy múa, mà chưởng sắc bén như kiếm.

Quách Tĩnh tuy không biết Dương Khang vì sao đột nhiên sinh khí, nhưng chưởng ảnh đánh tới, hắn cũng biết Dương Khang xuất sử nội lực, lập tức cũng không dám hàm hồ, lấy tay thay kiếm, vận khởi Toàn Chân kiếm pháp phòng ngự.

Hai người bọn họ trước đó thường xuyên luận võ bằng chiêu thức, nhưng mà rất ít dùng tới nội lực đánh nhau tới chết sống, Dương Khang cảm nhận được nội lực Quách Tĩnh hùng hậu tinh xảo, cũng biết hắn không có dùng tới toàn lực, không khỏi tức giận nói:

“Không cần lưu tình, người nếu bị thua, hai người chúng ta sẽ hoán đổi chủ thủ.”

Quách Tĩnh vừa nghe, nhất thời không dám chậm trễ. Tuy khi hắn còn bé chấp nhất muốn đem chủ thủ có khắc danh tự Dương Khang lưu lại là hành động vô ý thức, nhưng hắn hiện tại đã hiểu tâm ý của mình, càng xem thanh chủ thủ kia như trân bảo.

Lại biết rõ chủ thủ kia có khắc danh tự của mình, lại được Dương Khang một mực mang theo trong người, càng ần ần vui mừng. Giờ phút này, nghe được Dương Khang đột nhiên giao thủ là vì muốn hoán đổi chủ thủ, cho nên Quách Tĩnh liền không có nường tay.

Tiểu hồng mã cũng chạy theo tới, mà tiểu điều thì nhảy lên trên lưng của nó song song mà đứng, có thể thấy được, một ngựa hai điều đứng cách đó không xa tò mò nhìn chủ nhân của bọn nó, người tới ta đi, đánh nhau chết sống.

Vô công đảo Đào Hoa vô cùng tinh xảo kì diệu, nhưng vô công không chỉ chú ý chiêu thức, mà còn xem nội lực là tối trọng yếu nhất. Dương Khang những năm này học gì đó quá nhiều, nội lực kém hơn Quách Tĩnh ngũ cũng có thể luyện công thật lớn. Cho nên, Quách Tĩnh chỉ cần bảo vệ tốt yếu huyệt toàn thân, chưởng pháp chân pháp của Dương Khang có tinh diệu cũng không hữu dụng.

Quách Tĩnh tuy không phải là nhà thông thái lỗi đời, nhưng cũng biết chừa cho người khác một chút mặt mũi, hơn mười chiêu mới đánh ngã đối thủ.

Quách Tĩnh trực tiếp nhìn chuẩn một cái, tay trái bắt lấy cổ tay Dương Khang, tay phải thì đánh lên bấp đùi của y, đơn giản mà hóa giải thế công của Dương Khang. Thậm chí Dương Khang nghĩ muốn biến chiêu, nhưng giấy không ra vì bị kiềm chế ở cổ tay, mất đi cân bằng y chỉ có thể chật vật té ngã trên đất.

Dương Khang không cam tâm cứ như vậy đơn giản thua trận, một tay chống đỡ, thân thể mềm dẻo đảo lộn thoảng cái, tạo thành một góc độ không thể tưởng tượng nổi, một chân khác vẫn còn tự do, dùng chân hướng huyệt đạo trước ngực Quách Tĩnh.

ý khúc trên là Dương Khang dùng chân điểm huyệt đạo Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh khi kịp phản ứng một cước Lan hoa phát huyệt thủ này thì đã chậm, chỉ cảm thấy ngực tê rần, toàn thân cứng ngắc thẳng tắp ngã vào trên cỏ, mà Dương Khang muốn chạy trốn lại quên chân phải và cổ tay của chính mình còn đang bị Quách Tĩnh nắm trong tay, đào thoát không kịp y cũng bị ngã xuống, Quách Tĩnh thì đè ép lên Dương Khang.

Dương Khang bị Quách Tĩnh ép tới hô hấp trì trệ, không khỏi thâm mắng bọn họ ăn gì đó đều là giống nhau, vì sao người này thể trọng lớn lên lợi hại như vậy? Mà sau khi y nhìn rõ tư thế của bọn họ, càng thêm tức giận đến sôi lên.

Y và Quách Tĩnh chính là quấn lấy nhau, Quách Tĩnh nắm cổ chân của y, mặt thì đặt ở bụng y, mà y vừa chuyển đầu có thể thấy bấp đùi tráng kiện của Quách Tĩnh, y bị đặt ở giữa hai chân Quách Tĩnh.....

Dựa vào! Luận võ giống bọn họ thâm như vậy, phỏng chừng có rất ít!

“Mau buông tay! Người thua!”

Dương Khang lập tức giãy dựa thân thể muốn né ra.

Chính là Quách Tĩnh tuy bị điểm huyệt đạo, nhưng bởi vì Dương Khang trong lúc đó vội vàng dùng chân điểm huyệt nên kém một chút, nội lực Quách Tĩnh không có bị khống chế, cho nên Dương Khang căn bản giãy không ra khỏi tay của Quách Tĩnh, thực tế sau khi Quách Tĩnh nghe thấy Dương Khang nói hắn thua, càng không chịu buông tay.

“Không, ta không có thua.”

“Còn không có thua?”

Dương Khang chân bị khống chế, thân thể bị đè nặng, nhưng hai tay vẫn là tự do. Y lấy tay để vào bụng dưới Quách Tĩnh muốn đem hắn đẩy ra.

Quách Tĩnh lúc trước tắm rửa cho tiểu hồng mã, áo bởi vì ẩm ướt mà cởi ra, cho nên hiện tại thân thể chính là trực tiếp trần trụi trên thân. Hắn chỉ cảm giác được một đôi tay lạnh buốt chạm vào da thịt của hắn, ý thức được đây là hai tay Dương Khang, nhất thời toàn thân căng cứng.

Bọn họ những năm này tuy thân mật, nhưng chưa bao giờ thẳng thắn thành khẩn tương kiến qua, càng đừng đề cập đến việc Dương Khang chủ động đến đụng chạm hấn, cho nên lập tức chỉ có thể buồn bực nói câu “Thực xin lỗi”.

Dương Khang nghi hoặc Quách Tĩnh vô duyên vô cớ nói cái gì xin lỗi, lại đột nhiên phát giác Quách Tĩnh bắt đầu có biến hóa. Dương Khang không khỏi sợ tới mức ngừng động tác trên tay, y biết rõ Quách Tĩnh rất miễn cưỡng, nhưng không nghĩ tới miễn cưỡng đến như thế, một chút kích thích đều không khống chế được. Bất quá ngẫm lại, hấn luyện tiên thiên công là không thể phát tiết, thì có thể giải thích được.

Chỉ là..... Chỉ là..... Dương Khang cảm giác được nhiệt độ trên người Quách Tĩnh càng ngày càng nóng, cùng đó là tiếng thở dốc càng ngày càng trầm trọng, làm Dương Khang hoảng loạn.

Y muốn đào tẩu!

Ý nghĩ này của Dương Khang vừa hiện lên trong óc, thân thể liền có động tác. Nhưng y chỉ là mới cử động một chút, tiếng rên rỉ của Quách Tĩnh cũng theo đó mà truyền đến.

“Đừng nhúc nhích.....”

Dương Khang nghe thấy ngữ khí của Quách Tĩnh mang thống khổ, không khỏi cười khổ nói:

“Chẳng lẽ trước khi huyết đạo ngưng đọng được giải, chúng ta vẫn phải bảo trì như vậy? Người..... Người không thể điều tức giải quyết sao?”

Quách Tĩnh cũng cười khổ, dưới người hấn chính là Khang đệ hấn ngày nhớ đêm mong, chẳng lẽ hấn có thể khống chế được? Hấn hấn là may mắn, hấn bây giờ là bị điểm huyết đạo, nếu không hấn sẽ làm ra cái gì, chính hấn cũng không biết.

Những ngày này hấn nhịn được rất vất vả, buổi tối ngủ thì Dương Khang thực tế cũng không an phận, mỗi lần đều không có ý thức ôm hấn gối trò, đem hấn trên chộc được nửa vời, thế nhưng hấn lại cái gì cũng không thể làm. Dục vọng của mình giải phóng không được, lại không thể khơi mào dục vọng Khang đệ, mỗi đêm đối với hấn mà nói, đều là ngọt ngào cùng tra tấn.

Quách Tĩnh không trả lời vấn đề của Dương Khang, mà là hỏi một cái vấn đề hấn rất dễ ý.

“Trận thi đấu này, ai thắng?”

Dương Khang cười khan hai tiếng, giận dữ nói:

“Ta đều bị người đặt ở dưới thân không thể nhúc nhích, đương nhiên coi như người thắng.”

Luận võ như vậy, y không bao giờ muốn ném thử nữa, chủ tử coi như xong a, y từ bỏ.

Quách Tĩnh lúc này mới thoả mãn, không nói thêm gì nữa.

Dương Khang cũng không dám cử động nữa, chỉ chờ huyết đạo Quách Tĩnh tự giải. Chỉ là yên tĩnh như vậy, thân thể Dương Khang càng cảm giác rõ ràng hơn. Chỗ cứng rắn của Quách Tĩnh dán tại chỗ cổ của y, hai người ngực cùng dán lại, còn có chỗ dưới bụng của Dương Khang trong chốc lát cũng có xúc cảm nóng lên.....

Dương Khang đột nhiên phát hiện, theo loại hô hấp xúc cảm thoáng qua cùng nhiệt khí, đúng là từ miệng Quách Tĩnh, nói cách khác..... mặt Quách Tĩnh chính là dán tại ‘chỗ đó’ của y!

Cái nhận thức này lập tức làm cho Dương Khang nhịn không được ngược lại hút một hơi khí lạnh, vốn thân thể đã thả lỏng thoáng cái khấn trương lên. Chính là càng khấn trương lại càng làm Dương Khang để ý, nghĩ không để lại dấu vết di động ra, nhưng lại làm cho Quách Tĩnh phản ứng, lập tức không dám lộn xộn.

“Khang đệ, làm sao vậy?”

Quách Tĩnh thanh âm nghe phi thường hoang mang, nhưng hấn vừa nói, môi như là vô ý cọ lên chỗ nhô lên của Dương Khang, lập tức khiến cho Dương Khang hút không khí.

“Không có..... Không có gì.....”

Dương Khang nghiêng rằng nghiêng lợi nói, cầu nguyện thần kinh thô của Quách Tĩnh sẽ không chú ý tới dị trạng của y.

“Như thế nào lại không có gì? Khang đệ, nếu như ngươi không thoải mái, nhất định phải nói a. Ta bây giờ không thể động.....”

Quách Tĩnh đột nhiên biến thành Đường Tăng, nói chuyện dong dài lại lải nhải, môi mềm mại thỉnh thoảng lại sát qua ‘chỗ đó’ của Dương Khang, làm cho Dương Khang chỉ có thể cắn môi dưới mới có thể nhịn xuống tiếng rên rỉ.

Dương Khang chính khí cấp bại hoại thì đột nhiên nghe được tiếng chân ngựa tới gần, hơi nghiêng đầu, vừa vặn chống lại con người hiếu kì của tiểu hồng mã.

Dựa vào! Y ở đây làm cái gì?

Dương Khang đầu óc nóng lên, trong nháy mắt làm lạnh xuống, trên tay dùng lực đem Quách Tĩnh ném đi trên mặt đất, tay phải làm điểm một cái huyết đạo trên cổ tay Quách Tĩnh, chân của y liền khôi phục tự do. Sau đó cũng không quay đầu lại nhìn Quách Tĩnh, liền trở về.

Tiểu hồng mã khó hiểu nhìn Dương Khang chậm rãi đi xa, sau đó cùng lưỡng chích tiểu điều đi đến bên người Quách Tĩnh, cúi đầu cọ cọ mặt của hắn.

Quách Tĩnh biết rõ nó đang an ủi hắn, không để ý cười cười nói:

“Ta không sao, lần này đã tiến bộ hơn nhiều, tối thiểu nhất y còn đem ngươi lưu lại cho ta.”

Dương Khang cơ hồ là dùng khinh công một đường bay trở lại trường bông, lửa nóng thân thể y cần phải giải quyết.

May mắn Quách Tĩnh bị y điểm huyết đạo, nếu không cho hắn biết y lại có cảm giác, vậy cũng thật sự là đủ dọa người.

Sau khi xông vào trường bông, Dương Khang trực tiếp nằm trên giường, sau đó không thể chờ đợi được mà nắm đi lên, dùng tần suất cùng thủ pháp quen thuộc cao thấp di động tới..... Những ngày này Quách Tĩnh giữ nghiêm ước định, không có tự tiện chạm qua y, chính y cũng không có tìm được cơ hội tự mình giải quyết, cho nên nhẫn nhịn một trận.

Dương Khang nhắm mắt lại, chậm rãi đợi loại khoái cảm quen thuộc, nhưng..... nhưng..... Giống như là luôn không đủ.....

Chà xát, vuốt ve, gia tốc, thả chậm..... Dương Khang cắn răng xuất sử tất cả vốn liếng, chính là lại giống như thiếu cái gì.

Dựa vào! Rốt cuộc thiếu cái gì? Dương Khang cố gắng hồi tưởng, sau đó bị ai phát hiện chính mình hình như là bị Quách Tĩnh làm cho hư.

Vốn người khác làm so với chính mình càng mất cảm hơn, lại thêm Quách Tĩnh phi thường học rất nhanh, từ một suy ra ba, đối với y thích lực đạo gì, tốc độ gì đều biết tất cả.....

Chẳng lẽ ngoại trừ Quách Tĩnh, mình không thể tự làm?

Cái nhận thức này đối với Dương Khang mà nói là sấm sét giữa trời quang, căn bản không thể tiếp nhận, nhưng y trên giường giằng co sau nửa ngày, khóc không ra nước mắt.

Dục vọng bị khơi mào lại không chiếm được thỏa mãn, thân thể hư không làm cho người nổi giận, Dương Khang ngay lúc thẹn quá hoá giận thì thấy màn cửa vừa động, đúng là Quách Tĩnh đi đến.

Quách Tĩnh vừa thấy tình cảnh trong trường, không khỏi sững sờ.

Dương Khang tóc đã sớm rối tung, trên giường giống như đen một đoạn, quần áo cũng nhăn nhúm không chịu nổi, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy da thịt nhuận ngọc của Dương Khang hiện ra, trên mặt thường xuyên

mang theo nụ cười lúc này chính là khó chịu mà nhả lại, một đôi mắt đẹp, lông mi tinh xảo, môi mỏng chăm chú mân thành một cái thẳng tắp, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng rên rĩ.....

Quách Tĩnh nhìn rõ động tác trên tay Dương Khang, không khỏi minh bạch y đang làm cái gì, nhất thời miệng đắng lưỡi khô, như bị liệt hỏa dày vò.

Dương Khang tất nhiên là thấy Quách Tĩnh vào, nhưng y cũng không có cầm lấy chần mền bên cạnh che thân thể, ngược lại nhẹ nhàng thở ra nói:

“Quách Tĩnh, mau tới đây..... Giúp ta một cái.”

Y biết rõ bọn họ làm loại sự tình này căn bản không đúng, nhưng dục hỏa đốt thân, căn bản là nghĩ không được nhiều như vậy.

Y vốn tưởng rằng Quách Tĩnh sẽ lập tức nghe lời mà đi tới, nhưng lại không nghĩ rằng Quách Tĩnh lại lắc đầu, lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc nói:

“Không được, như vậy tổn thương thân thể.”

20. Khang - Chương 20: Phụ Trách

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang biết rõ hiện tại biểu tình trên mặt mình, nhất định rất đặc sắc.

Y nộ khí, thân thể của y hiện tại biến thành như vậy, đến tột cùng là lỗi của ai?

“Đều là lỗi của người! Muốn người phụ trách!”

Dương Khang nổi trận lôi đình, hận không thể nhảy dựng lên đánh Quách Tĩnh vài quyền.

Quách Tĩnh nhìn Dương Khang như con mèo xù lông, không khỏi phóng như thanh âm, nói:

“Hảo hảo, ta sẽ phụ trách.”

Dương Khang thấy hắn đi tới, tức giận tiêu tan một nửa, thư thư phục phục tựa ở trên gối đầu, chờ hắn phục vụ, không ngờ Quách Tĩnh lại đem chần mền bên cạnh kéo qua, tỉ mỉ trùm lên trên người Dương Khang, còn nghiêm trang nói:

“Khang đệ, người sẽ cảm lạnh.”

Dương Khang muốn thổ huyết, nhìn thấy Quách Tĩnh rõ ràng muốn đứng lên rời đi, cũng bất chấp cái gì mặt mũi, thân thủ túm cổ tay của hắn, vội la lên:

“Mỗi ngày làm dương nhiên sẽ làm bị thương thân thể, chính là đã lâu không làm cũng sẽ tổn thương thân thể, ta lại không giống người học Tiên thiên công, có thể luyện tinh hóa khí.”

Quách Tĩnh dừng bước lại, nhưng mà cũng không có đi tới, nhìn Dương Khang ánh mắt mong chờ Quách Tĩnh trầm mặc một chút mới lên tiếng:

“Ân..... Nếu không ta dạy cho người học Tiên thiên công? Ta nghĩ sư phó sẽ không để ý đâu.”

Dựa vào! Chính là y để ý a! Ai muốn học loại võ công biến thái đó chứ!

Dương Khang tức giận muốn ngắt đi, không thêm suy nghĩ, nắm bàn tay của Quách Tĩnh để vào trong chần, trực tiếp để tay của hắn cầm ‘chỗ đó’ của mình.

Có thể là bởi vì đạo gia tu luyện nội công thuần dương, nhiệt độ cơ thể của Quách Tĩnh nếu so với Dương Khang thì cao hơn một chút, trong lòng bàn tay nhiệt độ càng ngày càng dọa người, Dương Khang cảm giác được loại nhiệt độ quen thuộc đem y chăm chú vây quanh, nhin không được ngẩng đầu lên nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

Quách Tĩnh nghe được ngừng lại hô hấp, nhưng là vẫn không có làm gì quá mức, thậm chí còn nghĩ rút về tay, nhưng Dương Khang lại liều mạng không tha.

Quách Tĩnh giãy dụa không có kết quả, rốt cục nhin không được quay sang, bất đắc dĩ thở dài nói:

“Khang đệ, ngươi không phải nói, loại chuyện này, huynh đệ là không thể làm, chỉ có tình nhân mới có thể làm sao?”

Dương Khang hai mắt mờ mịt đột nhiên thanh minh một chút, lời này của y sao? A, hình như là do y nói..... Ngô..... Dương Khang đang muốn nói cái gì, không ngờ tay Quách Tĩnh tại lúc lơ là, vừa đúng lúc lướt qua linh khẩu của y xẹt qua một cái, Quách Tĩnh thường xuyên bắn tên nên trên tay hình thành vết chai, xúc cảm thô ráp mang theo từng trận run rẩy, làm cho Dương Khang không biết vừa rồi mình muốn nói cái gì, bên môi chỉ còn lại có rên rỉ.

“Nhanh..... Nhanh lên..... Ô.....”

“Nhanh lên làm cái gì?”

Quách Tĩnh cũng không chịu đơn giản như vậy mà buông tha Dương Khang, tay lại bắt động a bắt động, hai mắt yên lặng nhìn y, giống như là muốn nhìn tất cả biểu tình trên mặt Dương Khang dù là nhỏ nhất.

“..... Đáng giận!”

Dương Khang toàn thân run rẩy, trên mặt xuất hiện một tầng mồ hôi, dục vọng của y bị người xâu đến trên bầu trời, nửa vời không chỗ mượn lực, loại cảm giác cảm giác buồn bực này làm y thống hận không thôi.

“Loại sự tình này, sau này ngươi muốn tìm người khác làm?”

Quách Tĩnh tiến đến bên tai Dương Khang, giảm thấp xuống thanh âm, chậm rãi nói từng chữ từng chữ một. Khí tức của hắn phun tại chỗ mẫn cảm bên tai của Dương Khang, làm cho y đỏ mặt một mảng.

“Không..... Ta..... Ta mới sẽ không..... tùy tiện để cho người ta làm..... Đáng giận.....”

Dương Khang bị kích thích nên ý nghĩ hỗn loạn, cảm thấy nhin không được nữa ủy khuất đứng dậy, chẳng lẽ đây là nguyện ý của Quách Tĩnh?

Dương Khang càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, tức giận cũng tùy theo dâng lên, vừa nghĩ tới chính mình vừa mới lúng túng, càng thẹn quá hoá giận, phát tay muốn đem tay Quách Tĩnh đẩy ra.

Nhưng không có như nguyện của Dương Khang, tay Quách Tĩnh ngược lại như giống cái kim đẩy không ra, lại như y chờ mong ban đầu, bắt đầu chậm rãi động.

“Hỗn..... Hô..... Vô liêm sỉ.....”

Dương Khang nói không nên lời, trong mê loạn y thấy trong cặp đồng tử thanh tịnh kiên nghị kia là ảnh ngược đỏ mặt của chính mình, bất mãn lấy tay che mắt của Quách Tĩnh.

“Không cho phép..... Không cho phép nhìn ta.....”

Quách Tĩnh thở dài một tiếng, động tác trên tay càng nhanh hơn, nhất thời trong trường bông rên rỉ không cùng.....

Qua không lâu, Dương Khang như một con mèo trộm được cá, thỏa mãn oa tại trong ngực Quách Tĩnh. Phía sau y là Quách Tĩnh vuốt vuốt mái tóc dài của Dương Khang, không biết đang suy nghĩ gì.

“Nột, ngươi vừa mới nói qua muốn phụ trách a! Từ nay về sau phụ trách a!”

Dương Khang dùng chân đá đá chân Quách Tĩnh, cười tủm tỉm nói:

“Đương nhiên, là trước khi ta tìm được nương tử.”

Quách Tĩnh cô đơn nói:

“Ta không thể làm tình nhân của người sao?”

Dương Khang khẽ cười nói:

“Chúng ta đều là nam nhân, đương nhiên không thể làm tình nhân rồi, bất quá hảo huynh đệ có đôi khi cũng sẽ làm như vậy nha! Cái này nếu so với huynh đệ bình thường là thân mật hơn một chút.”

Quách Tĩnh rầu rĩ nghe, lần đầu thống hận mình và Dương Khang đều là nam nhân. Nam nhân cùng nam nhân không thể làm tình nhân sao.....?

“Hi, đừng nghĩ chuyện xa vời như vậy, vừa mới này là quá nhanh, nếu không..... Lại đến lần nữa a?”

Dương Khang vừa cười, một bên dẫn dắt tay Quách Tĩnh mà đi.....

Sau đó, bọn họ cũng không có thảo luận qua vấn đề này nữa, như là có ăn ý, tránh được giới hạn miễn cảm này.

Mỗi ngày tại trên núi hoang cùng nhau luyện võ, buổi tối cùng nhau ngủ, mỗi khi qua một thời gian ngắn sẽ ‘hỗ trợ’ nhau, Dương Khang đã từng rất nghiêm túc nghiên cứu qua vấn đề của Quách Tĩnh, nhưng sau mấy lần làm không có thành quả, liền bỏ cuộc.

Ngược lại, mỗi lần giúp Dương Khang giải quyết, Quách Tĩnh chính mình luyện tinh hóa khí, võ công ngược lại đột nhiên tăng mạnh. Tính tình cũng càng ngày càng trầm mặc, chỉ có Dương Khang ngẫu nhiên mới có thể thấy được biểu tình khác của Quách Tĩnh, Hoa Tranh đùa giỡn xưng Quách Tĩnh là đại ca mặt than.

Thời gian như lưu thủy bàn qua, thoáng chớp mắt lại qua bốn năm. Quách Tĩnh ngồi ở trên tảng đá lớn, nhìn Dương Khang tập luyện gió lốc quét lá dưới chân.

Dương Khang đã không còn là thiếu niên gầy yếu bốn năm trước, thân hình đã trưởng thành, hai đầu lông mày nguyên lai vốn ngây thơ đều không còn sót lại chút gì, thường thường treo lên nhàn nhạt tiểu dung. Làn da giống như nhuận ngọc, tứ chi thon dài hữu lực, cả người thật giống như một pho tượng bạch ngọc được điêu khắc tinh xảo.

Cho dù chỉ là ăn mặc áo vải bình thường, nhưng chỉ cần y tùy tùy tiện tiện đứng ở nơi đó, cũng sẽ giống như vương công quý tộc. Nếu nói bốn năm trước, Dương Khang như một con mèo cao quý, vậy thì hiện tại y như một con báo săn trên thảo nguyên, xinh đẹp và nguy hiểm.

Quách Tĩnh môi có gợn lên một chút, cũng chỉ có hần mới biết được, con báo săn xinh đẹp và nguy hiểm này, tại trong lòng ngực của hần sẽ lộ ra phong tình như thế nào, bình thường Dương Khang mang theo khuôn mặt đậm mặc mỉm cười, giống như hoa đào trong gió xuân, nhưng vào ‘thời điểm đó’ đột nhiên toát ra mị lực vô cùng.

“Đang suy nghĩ gì đấy? Tâm tình rất tốt?”

Dương Khang thu chiêu thức, khoát tay, bên cạnh rõ ràng liền phịch phịch bay tới, Đại Bạch ân cần đem khăn mặt đặt ở trong tay trái Dương Khang, sau đó Tiểu Bạch đưa túi nước lên tay phải của y.

Quách Tĩnh không nói gì nhìn cái lương chích đại điều chân chó này, nghĩ thầm, Khang đệ sử dụng người khác là bản chất được trời cho, rõ ràng là điều mà cũng có thể huấn luyện thành như vậy. Bất quá giống như ngay cả hần cũng là cam tâm tình nguyện ở bên cạnh y, Quách Tĩnh âm thầm thở dài, nói:

“Ta suy nghĩ, chúng ta cũng đã mười tám tuổi, nên trở lại Trung Nguyên báo thù cha.”

Dương Khang nghĩ nghĩ, Quách Tĩnh có lẽ cũng chú ý tới gần nhất trong bộ lạc có bạo động không tầm thường, tính tình thời gian, không sai biệt lắm, đây chính là thời gian Tang Côn, cha Thốc Tát Hợp và Thiết Mộc Chân quyết đấu nhau.

Bọn họ lại không muốn chọn rộn xen vào, hơn nữa Thốc Tát Hợp cùng Đà Lôi cảm tình tương đối hảo, Đà Lôi sẽ không ngồi nhìn Thốc Tát Hợp bị diệt tộc. Có lẽ ở tại chỗ này, bọn họ cũng sẽ bị Đà Lôi kéo đi làm osin.

Như vậy không tốt, y rất sợ phiền toái. Hơn nữa, cho dù bình thường quan hệ có hảo đến đâu, từ nay về sau cũng sẽ đối mặt quốc thù gia hận, cái gì là thâm giao thật tốt cũng sẽ bị vứt bỏ.

Về phần Hoa Tranh, y hẳn là triệt để buông tha, tuy Hoa Tranh đã được mười bốn tuổi, càng lớn càng động lòng người, nhưng Dương Khang cảm giác được, cảm thấy cùng nàng nói chuyện phiếm là ông nói gà bà nói vịt, căn bản không có điểm chung. Xem ra kế hoạch dưỡng Hoa Tranh thành nương tử hoàn toàn thất bại.

Thiệt, vậy y buông tha.

Nghĩ kĩ lại, bây giờ trở lại Trung Nguyên cũng không sai biệt lắm, Hoàng Dung muội tử của y a! Lúc này hẳn là đang làm tiểu khất cái lang thang! Còn phải dựa vào y giải cứu a!

Dương Khang tưởng tượng đến nhiệt huyết sôi trào, về phần báo cái gì thù cha không thù cha, y tự mình biết là cha chưa có chết, mẫu thân còn đang trong phủ Vương gia làm Vương phi, bất quá hai người này làm không tốt chính là cái khúc tự tử, y cần phải hảo hảo ngấm lại làm sao bây giờ.

“Hảo, chúng ta đi.”

Dương Khang cười cười, uống xong nước tùy ý quăng đi, Tiểu Bạch thì chuẩn xác không sai phi thân bắt lấy.

Hoàng Dung muội tử a! Nhất định phải chờ y đến a!

Quách Tĩnh đuôi lông mày nhảy dựng, cảm thấy Dương Khang cười đến không khỏi có chút thật là vui.

Cùng Lý Bình nói qua, lại cùng bọn người Thiết Mộc Chân từ biệt, Quách Tĩnh cùng Dương Khang ra đi.

Bọn họ dẫn theo tiểu hồng mã cùng song điếu, song điếu dễ dàng xử lý, có thể tự mình kiếm ăn, bay trên trời đi theo bọn họ xuất môn là được. Nhưng tốc độ tiểu hồng mã ngựa bình thường căn bản đuổi không kịp, cho nên dù cho Dương Khang không muốn, cũng phải cùng Quách Tĩnh cưỡi chung tiểu hồng mã, tuy trên đường bất gặp vô số ánh mắt khác thường, nhưng Dương Khang cũng không để ý, xem như những người kia có mắt không trông, bất quá nếu như ai nhìn y quá lâu, y sẽ trừng lại, cho đến khi đối phương không nhìn nữa y mới dời mắt.

Hai người bọn họ ngày đi đêm nghỉ, hướng đông nam đi tới, đã qua đại mạc thảo nguyên. Hôm nay cách Trương gia khẩu đã không còn xa.

Quách Tĩnh đi tới trung thổ, tất cả cảnh vật đều là chưa từng thấy, tâm tình thật là thư sướng, hai chân kẹp lấy, phóng ngựa bay nhanh, chỉ cảm thấy bên tai o o gió vang lên, phòng ốc cây cối không ngừng rút lui.

Cho đến khi tiểu hồng mã một hơi chạy vội tới bờ sông, bọn họ mới dừng lại bên đường cho ngựa nghỉ.

Trương gia khẩu là nam bắc thông đạo, nhiều người tập hợp và phân tán chi địa, người ở đông đúc, hiệu buôn phồn thịnh. Quách Tĩnh còn muốn nhìn xem bốn phía, nhưng Dương Khang chưa bao giờ cưỡi ngựa lâu như vậy, đùi đều bị thương, đi đường có chút khó khăn.

Quách Tĩnh vội vàng đến một tửu quán xuống ngựa, không để ý đến ánh mắt người bên ngoài, trực tiếp ôm Dương Khang đi vào tửu quán kêu một gian phòng dừng chân.

Mấy ngày liên chạy đi, Dương Khang ngay cả mí mắt đều không mở lên được, càng mềm mại không xương nằm trên vai Quách Tĩnh, hai con ngươi nhập nhèm sương mù.

Điểm tiểu nhị ngày bình thường khách nhân nào chưa thấy qua, nhưng một nam tử mặc áo lông ôm cầm y thanh niên có dung mạo cực kì tuấn mĩ đi vào, lập tức đã nghĩ sai lệch.

Quách Tĩnh đem Dương Khang ôm vào trong phòng, kêu tiểu nhị mang cho bồn nước ấm đến, liền không thể chờ đợi được mà cởi quần Dương Khang ra, chứng kiến hai đùi trắng nõn non mịn toàn bộ đều sưng đỏ, có nhiều chỗ còn cọ phá da, lộ ra vài đạo vết máu.

Quách Tĩnh cau chặt lông mày, trầm giọng nói:

“Như thế nào trở nên nặng như vậy? Ngày hôm qua tại sao người không nói?”

Dương Khang ôm chầm mền mềm mại nửa ngủ nửa tỉnh lầm bầm nói:

“Không có việc gì không có việc gì, qua một hồi thì tốt rồi.”

Quách Tĩnh biết rõ Dương Khang khẳng định sẽ mặc kệ, nhưng hấn lại như thế nào nhẫn tâm được.

“Người ngủ đi, ta giúp người thượng một chút được.”

Thời điểm bọn họ đi, Đà Lô đưa bọn họ một ít thuốc trị thương, tuy không thể so với được của võ lâm nhân sĩ thường dùng, nhưng ở trong bộ lạc đều là thuốc mỡ tốt nhất.

Ở bên trong tửu quán, một số người còn đang bát quái thảo luận thân phận hai người thanh niên lúc này, lúc này đột nhiên một tiếng thét chói tai từ trong sương phòng lầu hai truyền đến.

“Đau! Đau! Đau! Người điếc nhẹ a! Ô!”

“Ai bảo người ngày hôm qua không nói, nói ta sẽ dừng lại a!”

Tùy theo tiếng hét vang lên là một thanh âm trầm thấp, hiển nhiên đã đè nén tức giận.

“Ô..... Ta cho tới bây giờ không có thể nghiệm qua! Ai biết hôm nay sẽ đau như vậy..... Khái! Người có thể lại điếc nhẹ không?”

“..... Chịu đựng.....”

“Có thể..... Ác..... Ô.....”

Làm cho người khác miên man bất định, nói đúng hơn là làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai, trong tửu quán, mọi người không hện mà cùng toàn bộ yên lặng xuống, ngồi ở bên phải, bốn người nữ cải nam trang một thân bạch bào càng mặt đỏ tim đập, thỉnh thoảng lại thấp giọng cười nói cái gì.

Mà một tiểu khát cái vụng trộm từ cửa sổ bò đến ăn vụng, bánh bao trộm được ở trong tay cũng đã quên ăn, nhìn cửa gỗ sương phòng lầu hai kia đã đóng chặt, ngơ ngác không biết đang suy nghĩ gì.....

21. Khang - Chương 21: Tiểu Khất Cái

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang tuy mệt mỏi muốn chết, nhưng y nhớ rõ, Hoàng Dung hiện tại đã xuất hiện ở Trương gia khẩu, tuy không thể nói bọn họ vừa đến bên này thì có thể lập tức đụng phải Hoàng đại mỹ nhân, nhưng y đến cũng đã đến, nói cái gì cũng muốn đi ra ngoài dạo chơi. Quách Tĩnh tự nhiên không cho phép, hấn vừa bôi thuốc cho Dương Khang, không hy vọng y lại lộn xộn.

Hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ thì chợt nghe ngoài cửa truyền đến âm thanh tranh chấp, Dương Khang lưu ý, lập tức vui mừng như cơn mưa, thừa dịp Quách Tĩnh không chú ý liền đẩy cửa ra.

Chỉ thấy trên hành lang trong khách điếm, hai gã phục vụ đang lớn tiếng quát lớn một thiếu niên quần áo tả tơi. Thiếu niên kia ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, trên đầu đội một cái mũ da màu đen, trên mặt trên tay tất cả đều đen đúa, sớm đã nhìn không ra tướng mạo vốn có, cầm trong tay một cái bánh bao, hì hì mà cười, lộ ra hai hàm răng tuyết trắng cùng so với toàn thân hấn, rất không tương xứng. Con mắt hắc sắc, thật là linh động.

Dương Khang mừng rỡ, trang phục này, tiểu khát cái kia không phải là Hoàng Dung còn có thể là ai?

Vội vàng ho nhẹ một tiếng, Dương Khang nhẹ nhàng cười nói:

“Tiểu nhị, vị huynh đài này là bằng hữu của ta, hân ăn cái gì, đều tính cho ta a.”

Dương Khang tại lầu hai vừa nói như vậy, tất cả mọi người ở đại đường đều hướng y nhìn lại, kể cả tên tiểu khất cái kia. Dương Khang thấy giai nhân chú ý mình, cười càng sâu, loại mỉm cười này đặt ở trên mặt người thường, có thể nói là chán ghét, nhưng nếu là đặt ở trên mặt Dương Khang, sẽ là nhu hòa ôn nhuận, phối hợp với ngũ quan xinh xắn của y, giống như Phan An tái thế.

Dương Khang rất hài lòng phát hiện, ở một góc đại đường ngồi bốn người nữ cải nam trang đều bởi vì nụ cười của y mà đỏ bừng mặt, hẳn là cơ thiếp của Âu Dương Khắc a? Xem ra việc y khổ luyện “tiểu dung sát nhân” rất có thành quả. Mặc dù tên tiểu khất cái bởi vì mặt bôi đen thấy không rõ biểu tình, nhưng trong đôi mắt linh động kia lập lòe ánh sáng hứng thú.

Dương Khang cười muốn đi xuống thang lầu, nhưng vết thương trên đùi bị ma sát làm cho Dương Khang đau đến thống khổ, tuy tận lực chịu đựng không lộ ra khác thường, nhưng tư thế đi đường kì quái của y đều khiến cho tất cả mọi người ghé mắt.

Dương Khang không biết vì sao những người này biểu tình trở nên thoáng cái quái dị, nhưng y lại cự tuyệt Quách Tĩnh đưa tay qua đỡ, tận lực dùng tư thái nhẹ nhàng đi đến trước mặt tiểu khất, hòa nhã nói:

“Không biết vị huynh đài này, có thể cho ta hân hạnh mời cơm?”

Đôi con ngươi đen lúng liếng của tên tiểu khất cái đảo vòng vòng, rồi cười hì hì nói:

“Tiểu nhị! Không cần thay vị này tiết kiệm tiền, đều đem các món ăn ngon và đắt nhất của bốn tiệm người đến đây!”

Có một đoạn liệt kê các món ăn, nhưng ta tài hèn sức mọn, đọc không hiểu, nên đành tỉnh lược, xin cáo lỗi.

Dứt lời, tiểu khất cái nhìn Dương Khang, cười đến vạn phần quý dị.

Dương Khang không để ý chút nào, lúc đi y mang rất nhiều vàng bạc, những năm này Tiểu Bạch bắt mỗi trở về, đều đổi rất nhiều tiền. Muốn “phao” Hoàng Dung cực phẩm này, tiền trong túi không thể “xẹp” được a.

Điểm tiểu nhị thấy Dương Khang cười đến vẻ mặt cam tâm tình nguyện, lập tức cảm thấy thế giới này hẳn không cách nào giải thích được. Cái công tử này không phải cùng vị phía sau kia thân mật lắm sao? Như thế nào mới thoáng chớp mắt, lại coi trọng một người khác, hơn nữa rõ ràng còn là một tiểu khất cái!

Sách, thưởng thức thực kỳ lạ. Điểm tiểu nhị một bên quay đầu lại nhìn, một bên đi phòng bếp phân phó chuẩn bị.

Dương Khang thấy tiểu khất cái đi lại vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, liền vội vàng kéo Quách Tĩnh nói nhỏ:

“Quách Tĩnh, tiểu khất cái kia là cô nương ta vừa ý, ngươi đừng cùng ta đoạt a!”

Nếu nói Dương Khang có cái gì lo lắng, tự nhiên chính là duyên phận của Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung. Bất quá Dương Khang đoạt duyên phận của Quách Tĩnh cảm thấy không có cái gì không tốt, “yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, y có lòng tin làm thay đổi tương lai này, tự nhiên sẽ không lui bước. Mà hiện tại, Hoàng Dung cũng không phải bạn gái Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh nghe vậy khẽ giật mình, tính phản xạ hướng tiểu khất cái nhìn lại, không dám tin con mắt nhìn người của Dương Khang, là nhất kiến chung tình? Nhưng cũng quá không bình thường đi? Hơn nữa..... Quách Tĩnh nhú nhú mày nói:

“Ngươi xác định đó là vị cô nương?”

“Ừ..... Tuy bộ ngực bằng phẳng, nhưng là nữ phần nam trang a! Ngươi xem, bên phải có bốn nam tử mặc áo bào bạch sắc, kỳ thật đều là nữ cải nam trang a.”

Dương Khang lơ đãng.

“Đã nói a! Không cho phép cùng ta đoạt!”

Dứt lời liền phủ lên tiểu dung được Dương Khang tự cho là đẹp trai nhất, hướng tiểu khát cái đi đến.

Quách Tĩnh ánh mắt buồn bã, hấn cho rằng ngày này vĩnh viễn sẽ không đến, nhưng sự thật luôn tàn khốc, rõ ràng nhanh như vậy, Khang đệ đã tìm được người ngưỡng mộ trong lòng. Quách Tĩnh xa xa nhìn Dương Khang cùng tiểu khát cái nói chuyện phiếm, trong nội tâm tựa như có bả đao đâm tới, đau đến hấn không cách nào hô hấp.

Hấn thật sự không muốn nhìn thấy y đối với những người khác cười, đối với những người khác hảo.....

Dương Khang cùng tiểu khát cái nói đùa một lát, phát giác Quách Tĩnh không có đi tới, liền nghi hoặc nhìn sang, lại vừa hay nhìn thấy Quách Tĩnh xoay người lên lầu hai trở về phòng.

Di? Hấn rõ ràng nghe lời như vậy? Nói không cho hấn đoạt, hấn dứt khoát ngay cả mặt mũi cũng không lộ sao?

Dương Khang cảm thấy y hấn là nhẹ nhàng thở ra mới đúng, nhưng vì cái gì trong nội tâm lại rầu rĩ?

“Dương đại ca, ngươi nói ngươi là từ đại mạc tới?”

Ngồi ở đối diện Dương Khang, tiểu khát cái cười tủm tỉm nghiên cứu biểu tình trên mặt y, cảm lấy một khóa cây long nhãn vuốt vuốt.

“A..... A, đúng vậy.”

Dương Khang lấy lại tinh thần.

“Kể ta nghe chuyện lý thú được không?”

Tiểu khát cái phóng nhu thanh âm, làm nũng nói.

Dương Khang lập tức tinh thần tỉnh táo, kể chút chuyện bắn thỏ, xạ điêu, cười mã, săn lang. Tiểu khát cái nghe đến say sưa, thỉnh thoảng chen vào hỏi chút ít chuyện cảm thấy hứng thú, Dương Khang càng tận tâm tận lực giải đáp.

Hai người hàn huyên thật lâu, cho tới khi trong hành lang những khách nhân thay đổi một đám lại một đám, bốn cơ thiếp của Âu Dương Khắc đã sớm đi. Dương Khang một bên giảng một bên còn chú ý đến sương phòng lầu hai, y một mực muốn biết Quách Tĩnh đang làm gì, trong nội tâm biết rõ hấn không hiện ra là tốt nhất, nhưng cũng chờ mong giây tiếp theo Quách Tĩnh đẩy cửa ra.

Tiểu khát cái tự nhiên chú ý tới ánh mắt Dương Khang dời đi, đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt, thân thủ cầm bàn tay Dương Khang, nhe răng cười, nói:

“Dương đại ca, ta tới nơi này còn không có đi dạo qua phố, ngươi nếu như rảnh rỗi, không bằng dẫn ta đi dạo chơi?”

Dương Khang nhìn chằm chằm vào cái tay đang nắm mình, sau nửa ngày đều không lấy lại tinh thần. Tuy đã bị bôi cực đen, nhưng đây cũng là giai nhân cây cỏ mềm mại a! Lập tức không ngừng gật gật đầu, trong nội tâm mặc dù đối với chuyện Hoàng Dung lớn mật như thế có cảm giác không chân thực, nhưng giai nhân chủ động như thế, y nếu như cự tuyệt là không hiểu phong tình.

Tiểu khát cái cười hì hì nắm lấy tay Dương Khang đi ra ngoài, Dương Khang vẫn không quên quay đầu lại liếc mắt nhìn sương phòng đóng chặt cửa trên lầu hai, vẫn không có động tĩnh gì.

Để Quách Tĩnh một mình ở đây, chắc là không có chuyện gì đâu nhỉ?

Dương Khang không khỏi lo lắng, nhưng tiểu khát cái một mực nắm lấy tay y hướng trên đường đi, trên tay truyền đến lực đạo không cho y cự tuyệt. Dương Khang đành phải buông lỏng mà xem nhẹ vết thương trên đùi cùng tiểu khát cái đi dạo đến nửa đêm mới trở lại tửu quán. May mắn tiểu khát cái không có đòi mua cái gì gì đó, Dương Khang vì hà bao của chính mình mà cảm thấy may mắn.

“Đúng rồi, đi dạo một ngày, thật là khó chịu, ta muốn tắm rửa.”

Tiểu khát cái đi vào tửu quán, quay đầu lại đối Dương Khang cười nói.

Dương Khang không thể chờ đợi được gật gật đầu, y đã sớm muốn nhìn bộ dáng đại mỹ nữ Hoàng Dung trong truyền thuyết là gì. Lập tức phân phó tiểu nhị chuẩn bị nước ấm.

“Ta thuê thêm một gian phòng a.”

Dương Khang rất quân tử đề nghị. Kỳ thật không phải y không muốn làm tiểu nhân, mà là nếu như y chiếm tiện nghi Hoàng Dung, sợ nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống y.

“Ân? Không cần phiền toái như vậy, chúng ta cùng nhau tắm a, còn có thể tiết kiệm nước!”

Tiểu khất cái quay đầu lại cười, dẫn đầu đẩy cửa vào.

Dương Khang khiếp sợ, lại hoài nghi trong đó còn có âm mưu. Hoàng Dung nổi danh là giáo hoạt, chẳng lẽ nàng lại có ý tưởng chinh y? Do dự một chút, Dương Khang càng không dám vào phòng.

“Khang đệ, làm sao vậy?”

Quách Tĩnh một mực trong phòng đợi y đến nửa đêm, thật vất vả mới thấy y trở lại, đi vào phòng thế nhưng lại là tiểu khất cái.

Dương Khang khê cần môi, quyết định coi như là bầy rập y cũng nhảy, y kiếp trước nhiều năm như vậy làm xử nam, đêm nay là cơ hội tuyệt hảo, y cũng không muốn khiếp đảm nửa đường bỏ cuộc.

Dựa vào! Người ta là cô nương còn không sợ, y sợ cái gì?

Nghĩ tới đây, Dương Khang vụng trộm túm Quách Tĩnh qua, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói:

“Người thuê thêm một gian phòng, một mình ngủ.”

Quách Tĩnh chấn động, không dám tin nhìn Dương Khang. Khang đệ nói cái gì?

Lúc này điểm tiểu nhị đã đem nước tắm đưa tới.

Dương Khang sửa sang lại quần áo, rốt cuộc không có tinh lực nhìn biểu tình Quách Tĩnh ra sao, khẩn trương đi vào phòng.

Quách Tĩnh nhìn Dương Khang ầm một tiếng đóng cửa lại, cảm thấy một mảnh lạnh băng.

Trong phòng.

Dương Khang liếm liếm môi, nhìn tiểu khất cái khoanh chân ngồi ở trên giường, do dự mà hỏi thăm:

“Chúng ta thật là muốn cùng nhau tắm?”

Tiểu khất cái cười tủm tỉm gật đầu nói:

“Đúng vậy, Dương đại ca đi trước.”

Dứt lời liền nhảy xuống giường, không để cho Dương Khang cự tuyệt mà đem y kéo đến sau tấm bình phong.

Dương Khang nhìn hơi nước bốc lên, dùng tốc độ nhanh nhất lột sạch quần áo ngồi vào trong thùng tắm. Miệng vết thương ở đùi đụng phải nước ấm càng làm cho y đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng vẫn giả như không có việc gì, ho nhẹ một tiếng nói:

“Đúng rồi, ta còn không biết huynh đài người tên là gì. Xưng hô như thế nào a?”

“Ta họ Hoàng.”

Dương Khang nghe thanh âm như thế, biết rõ tiểu khất cái chạy tới phía sau y, không khỏi khẩn trương lên. Thật sự họ Hoàng, thật là Hoàng Dung! Thực tế khi Dương Khang nghe được sau lưng truyền đến thanh âm tinh tế thoát y, trái tim khẩn trương đến độ sắp nhảy ra ngoài.

“Hi, trên người của ta rất bẩn, Dương đại ca không ghét bỏ ta làm dơ nước tắm là tốt rồi.”

Dương Khang lắc đầu liên tục, lúc này từ phía sau của y duỗi ra hai cánh tay, phía dưới cổ tay bị than đá bôi đen vô cùng thâm, nhưng trên cổ tay lại trắng như ngọc, chỉ thấy hai tay hướng trong nước nhúng xuống, khi nhấc lên thì chỗ bị bôi đen liền trong nháy mắt biến mất, trở nên đồng dạng trắng nõn. Tại

hiệt khí bốc lên, ngón tay thon dài cân xứng, dính giọt nước dọc theo ngón tay chậm rãi chảy xuôi xuống dưới, vô cùng động lòng người.

Dương Khang yết hầu xiết chặt, trơ mắt nhìn hai tay hướng đến ngực y mà sờ, chỉ dùng mười đầu ngón tay, nhẹ nhàng chậm chạp liêu nhân, nhất thời khiến cho Dương Khang ngược lại có chút khó thở

Cái này..... Cái này quá không được bình thường!

“Hoàng.....”

Dương Khang vừa định hô Hoàng cô nương, khiến cho nàng dừng lại, nhưng mà không nghĩ tới hai tay đối phương thoáng cái không chế yếu huyệt trên cổ của y, đồng thời một lãnh thanh âm truyền đến trong tai y.

“Hừ! Ta nói cha ta ném con của hần chạy đến đại mạc mười năm là vì ai, lại là vì một phế vật như ngươi!”

Nếu không phải cổ bị gắt gao không chế, Dương Khang thật sự cũng bị nước miếng của mình làm cho sặc chết.

Đứa con?!

Dựa vào! Sư phó! Ngươi còn có thể không tốt như thế a!

22. Khang - Chương 22: Trừ Độc

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

“Ngươi..... Ngươi không phải Hoàng Dung? Không phải tên là ‘Dung’ sao?”

“Hừ, ngươi còn biết rõ tên của ta? Không phải tên là ‘Dung’, là ‘Long’, bên cạnh chữ ‘Vương’.”

Hoàng Dung lại thành Hoàng Long?!

Tương lai kiêu diễm mà Dương Khang tưởng tượng toàn bộ tan thành mây khói. Y thật muốn thay chính mình rơi nước mắt để đồng tình, nhưng cổ của y vẫn còn bị người nắm lấy, vội vàng kêu:

“Sư đệ..... Sư đệ ngươi hiểu lầm, sư phó chỉ là thuận tiện thu ta làm đồ đệ, hần đi đại mạc là vì chuyện khác a.....”

Dương Khang cũng cảm thấy thật kỳ quái, Hoàng được sư không phải bốn năm trước đã đi sao? Chẳng lẽ trong bốn năm này chưa từng trở về đảo Đào Hoa?

Hoàng Long hừ lạnh một tiếng, nói:

“Ngươi kêu ai sư đệ? Gọi sư huynh!”

“Ách, có thể tuổi của ngươi so với ta nhỏ hơn.....”

Dương Khang không tình nguyện lắm bầm trong miệng.

“Hừ! Nói mau! Cha ta hần ở đâu?”

Hoàng Long chỉ là vô tình mới cùng Dương Khang dây dưa, hần từ đảo Đào Hoa một người hướng đại mạc mà đi, chính là muốn tìm cha hần đã mất tích nhiều năm, ai biết sẽ ở Trương gia khẩu đụng phải Dương Khang. Hần đã sớm nghe nói qua, cha hần thu một tiểu đồ đệ gọi Dương Khang, chỉ là không nghĩ tới trùng hợp như vậy mà đụng phải.

Dương Khang cười khở, y làm sao biết Hoàng được sư ở đâu a!

Tuy y đồng tình Hoàng Long này từ sáu tuổi đã không có phụ thân tại bên người, nhưng là không thể để cho hắn một mực nắm cổ của y không buông tay. Lập tức thừa dịp Hoàng Long phân tâm, thân thủ kéo lấy quần ngang hông của hắn, đem cả đầu hắn kéo vào trong thùng tắm.

Dương Khang đang muốn nhân cơ hội nhảy ra, lại bị Hoàng Long tại đáy nước ôm lấy eo, còn bị điểm trúng huyệt đạo, không thể động đậy.

Hoàng Long từ dưới nước nổi lên, gương mặt bị bôi đen đã được nước gột rửa, lộ ra dung nhan vốn có.

Hắn và Hoàng được sư có sáu phần tương tự, lại lộ ra một cổ gáo hoạt tinh nghịch, tóc ướt đầm dính vào trên trán, lộ ra gương mặt càng thêm trắng nõn, giống như là một tinh linh rơi vào thế gian, làm cho người ta trước mắt sáng ngời.

Dương Khang đang muốn nói cái gì, lúc này Quách Tĩnh ngoài cửa nghe được tiếng nước bất thường, rốt cục nhìn không được phá cửa mà vào.

Quách Tĩnh xông vào liền chạy vội tới sau tấm bình phong, trước mặt Quách Tĩnh, Hoàng Long sờ soạng gò má Dương Khang một cái, hừ lạnh nói:

“Chúng ta sau này còn gặp lại.”

Vừa dứt lời thì Quách Tĩnh đánh tới một chưởng, Hoàng Long như người cá từ trong thùng tắm nhảy ra tránh đi chưởng phong, trên thân trần trụi phá cửa sổ nhảy ra.

Dương Khang bị điểm huyệt, không thể nhúc nhích, y nhìn Quách Tĩnh đi đến cửa sổ xem xét, trên mặt mặc dù không có bất luận biểu lộ gì, nhưng Dương Khang biết Quách Tĩnh đang sinh khí.

“Nam?”

Quách Tĩnh quay đầu, nhàn nhạt nhìn Dương Khang trong thùng tắm.

Dương Khang vừa nghe hắn nhắc tới việc này liền khóc không ra lệ, y như thế nào cũng không rõ vì sao đại mỹ nhân Hoàng Dung lại biến thành một đại nam nhân, lúc này hỏi hắn có hay không tỷ muội thì tốt rồi..... Dương Khang còn không hết hy vọng mà nghĩ.

Có thể Quách Tĩnh nhìn ra Dương Khang lại đi vào cỏi thần tiên, đi đến trước mặt y, thân thủ xoa hai má của Dương Khang, nguy hiểm hạ giọng nói:

“Trừ mặt ngươi ra, hắn còn chạm vào ngươi ở đâu?”

Dương Khang đang tại miên man suy nghĩ, không đếm xỉa tới mà hồi đáp:

“Không có chạm ở đâu, thì là chạm phải ngực, ôm thoáng cái eo của ta, điểm huyệt đạo của ta. Đúng rồi, giúp ta đem giải khai huyệt đạo..... Uy! Uy! Ngươi chạm chỗ nào?”

Thanh âm Dương Khang bỗng nhiên cất cao, bởi vì tay Quách Tĩnh từ trên mặt Dương Khang trượt xuống dưới nước vẫn còn nóng, tại xương quai xanh của Dương Khang đánh cho một cái chuyển, lại dần dần hướng dưới nước mà đi.

“Trừ độc.”

Quách Tĩnh toàn thân đè nén tức giận, nhìn thần sắc Dương Khang mờ mịt, cơn giận dữ tại trong lồng ngực càng tăng.

Thân thể Khang đệ, ngay cả hắn còn chưa có chạm qua, những năm này bọn họ tuy thân mật khắng khít, nhưng mỗi lần làm loại sự tình đó, Khang đệ luôn cự tuyệt hắn chạm đến, thậm chí ngay cả biểu tình trên mặt của y đều cự tuyệt không cho hắn xem. Thế nhưng hôm nay cứ như vậy đơn giản bị người chiếm tiện nghi, nếu sớm biết rõ như vậy, hắn khách khí làm gì?

“Trừ độc?”

Dương Khang khó hiểu. Y vẫn thường xuyên nói một ít từ ngữ hiện đại, cho nên Quách Tĩnh cũng học được. Nhưng là.....

“Trừ độc gì? Hắn không có phóng độc a..... Ngô.....”

“Ta vốn tưởng rằng ta có thể nhẫn.”

Thanh âm Quách Tĩnh cơ hồ là rít ra từ trong kẽ răng. Dương Khang lạnh lùng đậm mạc, cái này hẳn đã sớm biết, nhưng là khi ở trước mặt mình cũng như vậy, hẳn chỉ cảm thấy cả trái tim đều muốn nát.

“Nhẫn..... Nhẫn cái gì?”

Dương Khang chỉ cảm thấy tay Quách Tĩnh di chuyển trên người của y, lòng bàn tay của Quách Tĩnh ôn hòa vô cùng, cực lực kích thích, tựa như có một cỗ ma lực khó nói lên lời, làm hô hấp của y trở nên không thông thuận, thở hào hển nói:

“Người..... Mau giải khai huyết đạo cho ta a!”

Quách Tĩnh không hề chớp mắt nhìn thần sắc trên mặt Dương Khang, mê muội nhìn song con ngươi mị mẫn tinh sáng này. Quách Tĩnh hứng thú tìm kiếm điểm mẫn cảm trên thân thể Dương Khang, cứ như là một hải tử chiếm được món đồ chơi yêu thích, lòng bàn tay tham luyện xúc cảm thân thể mềm dẻo, làm không biết một khắp nơi châm lửa trên người Dương Khang.

Lúc trước từ rất sớm, Dương Khang bắt đầu phát hiện, y đối với Quách Tĩnh căn bản không cách nào chống cự. Nhất là tay Quách Tĩnh, cứ đơn giản như vậy mà khơi mào dục vọng của y.

Cho nên Dương Khang kiên quyết không cho Quách Tĩnh đụng chạm thân thể của y, cũng cấm Quách Tĩnh thay y ‘giải quyết’. Dương Khang biết rõ y và Quách Tĩnh sớm đã đi quá giới hạn, nhưng y lại tin tưởng vững chắc, bọn họ trong lúc đó chỉ là tình nghĩa huynh đệ thuần khiết.

Nhưng lúc này Dương Khang không thể không thừa nhận, mặc kệ y như thế nào trốn tránh, Quách Tĩnh quả thật có thể ảnh hưởng y, có lẽ chỉ là thân thể..... Dương Khang hô hấp càng ngày càng dồn dập, chỉ cảm thấy bản thân như ngồi ở trong nước sôi, bị phỏng dọa người.

Khi tay Quách Tĩnh chạm tới chỗ trũng phía dưới, liền xuất hiện một dòng điện chạy thẳng lên đầu Dương Khang, tiếng rên rỉ thiếu chút nữa tràn ra. Dương Khang cắn môi dưới, phát ra một tiếng hơi thở, nhưng mà ngay cả chuyện nhỏ như vậy, cũng chạy không thoát khỏi con mắt của Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh cười khế, cố ý tại đây lưu luyện, thoả mãn nghe Dương Khang hút không khí liên tục.

Quách Tĩnh mê muội nhìn cơ thể cực kì xinh đẹp ẩn ẩn lác lác trong nước, dung nhan Dương Khang tươi đẹp như hoa đào ở trong hơi nước tràn đầy sức hấp dẫn chết người, môi mỏng quật cường cắn chặt, nhiệm một tầng trơn bóng hồng nhạt, làm Quách Tĩnh nhất thời không thể dời mắt.

Quách Tĩnh thật muốn cứ như vậy đem Dương Khang nuốt vào bụng, từ nay về sau không cần phải lo lắng y sẽ câu dẫn những người khác.....

Quách Tĩnh như là gặp ma, nhìn ngần ngợ chậm rãi tới gần mặt Dương Khang. Mắt thấy phần môi tại trước mắt hé ra hợp lại, chợt nghe Dương Khang nhẹ thở ra một chữ ‘Đau’.

Quách Tĩnh lập tức bừng tỉnh, lúc này mới nhớ tới Dương Khang chân còn bị thương. Thôi, hẳn vẫn là không lay chuyển được Dương Khang.

Tự chủ của Quách Tĩnh những năm này được tôi luyện e rằng so với người bình thường hơn rất nhiều lần, có thể gọi là siêu cấp tự chủ, áp chế dục vọng đối với Dương Khang, Quách Tĩnh vội vàng giải khai huyết đạo cho Dương Khang, ôm y từ trong thùng tắm ra đặt ở trên giường.

Dương Khang dùng chân mền đem mình bao bọc nghiêm nghiêm thực thực, mặt đỏ tới mang tai nói:

“Tự ta mặc quần áo cùng bôi thuốc, không cần người hỗ trợ.”

Quách Tĩnh nhướng mày.

“Chỗ kia người cũng tự mình giải quyết?”

Dương Khang then quá hoá giận, biết mình bị Quách Tĩnh nhìn thấy hết. Bất quá đều là nam nhân, Quách Tĩnh trên người có y cũng có, cái này ngược lại không tính cái gì. Dương Khang chỉ là thông hận thân thể của mình rõ ràng bị Quách Tĩnh làm hư, bị phần trực tiếp đem đầu vùi vào trong chân, nhắm mắt làm ngơ.

Quách Tĩnh buồn cười khóe môi câu dẫn cong lên, hẳn biết Dương Khang không có cự tuyệt. Cho nên hắn ngồi trên giường, tay dò xét vào trong chăn, tìm được chân Dương Khang, sau đó chậm rãi hướng lên, lại hướng lên.....

Hồi lâu sau, Quách Tĩnh rút tay ra, cầm lấy khăn mặt lau sạch, sau đó đi ra phòng, phân phó tiểu nhị lại đổi một thùng nước ấm tắm rửa.

Mà Dương Khang thì cuối cùng cũng từ trong chăn chui ra, tuần nhan đỏ bừng trên mặt tràn đầy không cam lòng.

Dương Khang hôm nay gặp phải Hoàng Long háo sắc như thế, kỳ thật vượt xa dự liệu đặc ý trước đó của y. Cho dù là Hoàng Long hay Hoàng Dung, nói không chừng kết quả của y sẽ còn thảm hại hơn. Y làm sao không biết trong nguyên tác, tiểu nữ sinh quý quái ra sao, như thế nào lại cho người ta dễ dàng thân cận như thế?

Chính là y không thể cùng Quách Tĩnh cứ như vậy mãi, trước đó y còn có thể giả dạng làm như chuyện gì cũng không phát sinh, nhưng là càng cùng Quách Tĩnh ở chung, y sẽ càng muốn nhiều hơn. Quách Tĩnh giống như là cây thuốc phiện, y càng ngày càng bị nghiện, vừa mới này nếu không phải y cắn đầu lưỡi bứt ra chữ “Đau”, có lẽ Quách Tĩnh sẽ hôn y.

Nếu như cứ mặc kệ mọi chuyện phát triển như thế, vậy quan hệ của bọn sẽ không chỉ là như thế.

Cái này căn bản là không bình thường..... Quách Tĩnh chỉ là không có tiếp xúc qua cô nương khác, mới có thể đối với y như vậy.

Tiếp tục như vậy không được, xem ra y phải tranh thủ thời gian mang Quách Tĩnh đi thanh lâu dạo chơi, giải quyết vấn đề của y, cũng như giải quyết luôn vấn đề của Quách Tĩnh.....

Hết chương 22.

23. Khang - Chương 23: Khưu Xứ Cơ

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Tuy muốn đi thanh lâu, nhưng Dương Khang vẫn còn có chút do dự, đúng lúc này, Quách Tĩnh sợ Hoàng Long lại đến, ngay ngày thứ hai đã dắt lấy Dương Khang tiếp tục lên đường, kế hoạch của Dương Khang cũng không có thời gian áp dụng.

Chỉ là, từ lúc đụng phải Hoàng Long tại Trương gia khẩu, hẳn giống như là mai danh ẩn tích, không có xuất hiện nữa.

Dương Khang tuy khiếp sợ vì đại mỹ nhân trong nguyên tác biến thành nam nhân, nhưng do từng xác nhận qua, đối phương xác thực là nam nhân, cho nên cuối cùng cũng không còn hi vọng gì nữa.

Về phần Hoàng Long này, Dương Khang cảm thấy hẳn chỉ là một tiểu tử luyện phụ mà thôi, không nói đến những năm này võ công của hắn không người dạy bảo, cho dù Hoàng được sư thiên vị con mình, dạy cho hắn võ công tuyệt kỹ mà không dạy cho y, y không phải còn có Quách Tĩnh tại bên người sao! Không sợ đối phương đánh lên.

Quách Tĩnh cùng Dương Khang cứ dựa theo kế hoạch đi về phía trước, một đường không nói chuyện, một ngày này liền đến kinh thành.

Nơi này là kinh thành Đại Kim Quốc, là thiên hạ đệ nhất địa thế phồn hoa chi địa, cho dù là kinh Biện Lương của Tống triều cũ, hay là Lâm An, cũng là có chỗ không sánh bằng.

Lâm An: nơi Quách Tĩnh và Dương Khang được sinh ra.

Quách Tĩnh ở hoang mạc, ở đâu sẽ thấy qua loại phồn hoa như vậy? Chỉ có thể cảm khái một câu, ‘ngựa xe như nước, áo quần như nêm’. Cho dù là Dương Khang, y cũng hiểu được, tận mắt nhìn thấy khác xa với việc xem trong TV.

đoạn trên ta chém vô bờ bến, xin đừng ném đá, trình độ có hạn a

Nhưng Dương Khang chỉ để ý có hay không tràn cảnh luận võ kén rể. Hoa Tranh, Hoàng Dung đại mỹ nhân, ảo tưởng liên tục tan vỡ, Dương Khang chỉ còn ký thác vào trên người Mục Niệm Từ.

Nàng vốn là nương tử của Dương Khang trong nguyên tác, lúc này sẽ không phạm sai lầm đi?

Dương Khang dắt lấy Quách Tĩnh tham quan bốn phía trong kinh thành, nhưng đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, cũng không thấy qua có lá cờ luận võ kén rể.

Thẳng đến tối ngày thứ tư, tính tình nội liêm của Quách Tĩnh cũng nhịn không được lên tiếng hỏi Dương Khang, y rốt cuộc đang tìm cái gì. Dương Khang cân nhắc, nếu là trực tiếp nói cho Quách Tĩnh rằng, y đang tìm nương tử, Quách Tĩnh có thể hay không cảm thấy y điên rồi.

Quách Tĩnh khó hiểu nhìn Dương Khang do dự, hẳn biết rõ Khang đệ thông tuệ hơn người, cho nên phần lớn về sau, y làm cái gì, hẳn cũng sẽ không hỏi nguyên nhân. Nhưng là lúc này đây lại phi thường kỳ quái, bọn họ tuy không vội tìm kiếm Đoàn Thiên Đức, nhưng mà lại chẳng có mục đích trong thành đi dạo, xác thực là không biết Dương Khang có dụng ý gì.

Lúc này đã là đầu mùa đông, bầu trời bắt đầu phiêu hạ từng mảnh bông tuyết, Quách Tĩnh cùng Dương Khang trên người đều mang nội công, tự nhiên sẽ không sợ rét lạnh, huống chi trên người bọn họ, mặc là áo lông đen, được Thiết Mộc Chân ban cho, đều là áo lông thượng đẳng, có thể chống lại gió tuyết đại mạc, so về điểm ấy, bông tuyết đương nhiên là bọn họ không thêm để ý chút nào.

Chỉ là Quách Tĩnh nhìn Dương Khang buông xuống mi mắt, phát hiện có vài bông tuyết nghịch ngợm bay tới dính trên lông mi thật dài của y, trong nháy mắt, liền hóa thành một hạt bông tuyết, đọng ở lông mi, xinh đẹp làm cho hẳn không thể dời mắt.

Đang tại lúc ngẩn người, Quách Tĩnh chợt thấy một đạo nhân từ sau lưng Dương Khang vọt tới. Đạo nhân kia đầu đội đầu lâu, người mặc áo tơi, toàn thân dính đầy tuyết trắng, trên lưng đeo một thanh trường kiếm, ti điều hoàng sắc treo trên thân kiếm bay bay trong gió.

Dương Khang giờ phút này cũng phát giác được, quay đầu nhìn lại. Mà ngay tại lúc y quay đầu, đạo nhân kia nhanh hơn một bước, trở tay rút kiếm ra hướng đầu Dương Khang bổ tới:

“Người, tiểu tử này! Còn dám xuất hiện!”

Dương Khang không hiểu ra sao, y và người này đã gặp mặt? Đang muốn tránh né thì Quách Tĩnh bên cạnh một tay đem y bảo hộ ở sau người, tay kia rút kiếm chuẩn xác chặn một kiếm này của đạo nhân.

Kỳ thật, Quách Tĩnh lúc còn ở thảo nguyên rất ít khi dùng kiếm, bởi vì thanh kiếm này là do Vương Trùng Dương tặng cho hẳn, Quách Tĩnh từ trước đến nay coi như trân bảo, ngày bình thường ngoại trừ luyện kiếm, căn bản sẽ không dễ dàng sử dụng. Lần này tới Trung Nguyên, hẳn đương nhiên sẽ mang theo. Dương Khang cũng có kiếm, nhưng y cảm thấy kiếm kia quá nặng, cho nên đi ra cũng không mang.

“Phanh!”

Hai kiếm giao kích, kiếm khí bốn phía, bông tuyết bay tán loạn.

Đầu lâu của đạo nhân kia cũng bị kiếm khí đánh bay, chỉ thấy hẳn hơn 40 tuổi, hai hàng lông mày xéo, sắc mặt hồng nhuận, mục quang sáng ngời. Hẳn không nói lời nào, cổ tay run lên, kiếm quang lóe lên, liền cùng Quách Tĩnh quần đầu một chỗ.

Dương Khang đang tại lúc đoán đạo nhân này là từ đâu xuất hiện, chợt nghe đạo nhân này khê nói một tiếng:

“Người như thế nào biết sử dụng Toàn Chân kiếm pháp của chúng ta?”

Dương Khang nghe xong lời này, nhất thời liền hiểu.

Cái người ghét ác như thù, không phân tốt xấu mượn kiếm chém người, Toàn Chân đạo nhân, ngoại trừ Khuư Xứ Cơ còn có thể là ai?

Dương Khang tuy không cho rằng Khuư Xứ Cơ chém y là bởi vì y cự tuyệt bái ông ta làm thầy, nhưng không cần phải đùng chuyện gì đều muốn đả đả sát sát để giải quyết a! Dương Khang đang muốn khuyên bọn họ dừng tay, chợt nghe Khuư Xứ Cơ hướng Quách Tĩnh nghiêm nghị quát:

“Người đến tột cùng là làm việc cho ai? Rõ ràng vì Kim cẩu bán mạng! Xem ta hôm nay thanh lý môn hộ!”

Dương Khang vừa nghe, lập tức khó chịu, nếu y là tiểu vương gia trong lời của hắn, bị Khuư Xứ Cơ mắng một tiếng Kim cẩu thì có thể nhin. Vấn đề là, y đã làm Hán nhân nhiều năm, vừa nghĩ tới cuộc sống phú quý vốn nên thuộc về y thế nhưng đã tan vỡ, liền muốn nôn ra máu. Lập tức đối Quách Tĩnh thần nhiên nói:

“Không cần đối với hắn khách khí.”

Dương Khang không có gọi tên Quách Tĩnh, bởi vì Khuư Xứ Cơ đối với hai cái tên Quách Tĩnh và Dương Khang khẳng định cực kỳ mẫn cảm, dù sao chủ tử của hai người bọn họ là do Khuư Xứ Cơ tặng.

Quách Tĩnh nghe vậy, kiếm chiêu liền biến đổi, từ Toàn Chân kiếm pháp biến thành Ngọc Nữ kiếm pháp.

Hắn và Dương Khang hai người cùng tập võ nhiều năm, Dương Khang đã sớm từ chỗ Vương Trùng Dương học hết Ngọc Nữ kiếm pháp, sau đó y dạy lại cho Quách Tĩnh.

Ngọc Nữ kiếm pháp chiêu chiêu khắc chế Toàn Chân kiếm pháp, thực tế Quách Tĩnh đối với Toàn Chân kiếm pháp biết quá tường tận, mỗi khi mũi kiếm của Khuư Xứ Cơ vừa động, Quách Tĩnh liền biết rõ Khuư Xứ Cơ sắp sửa ra chiêu thức gì, trong nháy mắt sử xuất Ngọc Nữ kiếm pháp, khắc chế được Khuư Xứ Cơ.

Khuư Xứ Cơ khiếp sợ không thôi, hắn ngay từ đầu mắt thấy gã thiếu niên này bất quá mười tám, mười chín tuổi, thế nhưng lại có thể sử dụng Toàn Chân kiếm pháp nhuần nhuyễn, liền hoài nghi là sư huynh đệ nào ở bên ngoài thu đệ tử tục gia.

Nhưng sau khi Quách Tĩnh biến chiêu, từng chiêu từng thức đem Toàn Chân kiếm pháp của hắn áp chế không thể động đậy, từng bước đối chọi gay gắt, chiêu chiêu chiếm trước tiên cơ. Kiếm pháp của hắn bất luận biến hóa như thế nào, luôn không thoát được khống chế của đối phương.

Khuư Xứ Cơ lại thấy kiếm pháp Quách Tĩnh thay đổi liên tục, tựa hồ không có gì lạ, trong lúc đó chợt Quách Tĩnh biến đổi chiêu thức, nhìn rất giống muốn vút kiếm nhận thua, thế nhưng lại xoay mình nâng kiếm, kiếm chiêu chợt thay đổi làm cho Khuư Xứ Cơ không kịp phản ứng, làm hắn hoa mắt, chân tay luống cuống.

Điều này sao có thể? Trên đời làm sao có loại kiếm pháp tinh diệu như thế tồn tại? Giống như là vì khắc chế Toàn Chân kiếm pháp mà luyện thành..... Khuư Xứ Cơ chợt nhớ tới một chuyện, nhất thời kinh hãi, khiến kiếm của hắn tuột khỏi tay.

Quách Tĩnh cũng không truy kích, một mực đứng trước người Dương Khang.

Khuư Xứ Cơ hai mắt nhìn chăm chăm Quách Tĩnh, ngũ khí hòa hoãn một chút, nói:

“Bản đạo không biết, nguyên lai phái Cổ Mộ cũng thu nam đệ tử.”

Quách Tĩnh từng được Vương Trùng Dương dặn dò, ngoại trừ Dương Khang, không cho phép trước bất kỳ ai nói tên sư phụ, cho nên Dương Khang mới dạy hắn Ngọc Nữ kiếm pháp. Nhưng Quách Tĩnh cũng không muốn nói dối, nên không trả lời, Khuư Xứ Cơ càng nhận định chính mình đoán đúng.

Dương Khang từ sau lưng Quách Tĩnh nhô đầu ra, hiếu kỳ mà hỏi thăm:

“Đạo trưởng, người là không phải đem ta cùng ai nhận làm đi? Ta và người là lần đầu tiên gặp mặt a.”

Khuư Xứ Cơ sững sờ, lại cẩn thận hướng Dương Khang nhìn lại, không khỏi tròn mắt.

“Người xác thực tuổi nếu so với hần lớn hơn một chút, bắt quá tại sao lại có người giống nhau như vậy? Ta nghe nói hần không có huynh đệ.....”

Dương Khang mở tròng hai mắt, còn có người cùng y lớn lên rất giống? Còn đang ở tại kinh thành? Dương Khang đột nhiên có dự cảm bất hảo.

“Đạo trưởng, người nọ tên gì?”

Khuu Xứ Cơ nói:

“Người nọ gọi Hoàn Nhan Dương, là con của Hoàn Nhan Hồng Liệt, lớn lên cùng ngươi rất giống, ta thấy ngươi cũng ăn mặc phú quý, cho nên nhận nhầm thành hần.”

Dương Khang bước một bước dài liền vọt tới trước mặt Khuu Xứ Cơ, nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi thăm:

“Vậy hần làm chuyện gì? Khiến đạo trưởng tức giận như thế?”

Khuu Xứ Cơ mặt mũi tràn đầy oán giận nói:

“Năm ngày trước, hần đùa giỡn Mục cô nương diễn xiếc, còn bắt nàng về vương phủ! Ta và sư đệ đến cứu người, bị thuộc hạ của hần hạ độc trọng thương!”

Dương Khang nghe vậy như bị sét đánh.

Oh! No! Cái này vốn hần là đùa giỡn y a!

Y chỉ đến chậm một ngày, nương tử của y liền biến thành em dâu!

24. Khang - Chương 24: Quán Quýt

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang kỳ thật khi vừa mới xuyên qua đến nơi đây, liền phát hiện cái thế giới xạ điều này cùng với xạ điều mà y biết không giống nhau.

Đầu tiên bất đồng chính là, y cùng Quách Tĩnh sinh sớm mấy tháng. Rồi sau đó Hoàng được sư xuất hiện ở thảo nguyên, Vương Trùng Dương chưa chết, về sau rõ ràng là Hoàng Dung lại biến thành Hoàng Long, làm y không khỏi bắt đầu hoài nghi, có phải là bởi vì y, cho nên mọi thứ đều biến dạng.

Nhưng Dương Khang thật không ngờ, sau khi mẹ y tái giá với Hoàn Nhan Hồng Liệt, một năm sau thì cho y một cái đệ đệ.

Bao Tích Nhược đặt tên cho đứa bé kia là Hoàn Nhan Dương, chữ ‘Dương’ kia, hiển nhiên chính là hoài niệm tiên phu nàng, Dương Thiết Tâm. Mà Hoàn Nhan Dương là tiểu vương gia hàng thật giá thật, thế tử Hoàn Nhan Hồng Liệt, tự nhiên là rất được sủng ái, nên chơi bởi lêu lổng, ăn chơi trác táng. Năm ngày trước, trên đường gặp được Mục Niệm Từ xinh đẹp như hoa, kịch bản đùa giỡn con gái nhà lành liền có đất diễn.

Khuu Xứ Cơ thấy Dương Khang tâm tình kích động, không khỏi nhíu mày hỏi:

“Hai vị thiếu hiệp đến tột cùng xưng hô như thế nào?”

Dương Khang từ trong lòng ngực móc ra thanh chủy thủ kia, có đôi khi, chứng cứ so với giải thích càng thêm hữu dụng.

Khuu Xứ Cơ vừa thấy, sắc mặt đại biến, xem xét tới tới lui lui tại trên mặt của Quách Tĩnh cùng Dương Khang.

Dương Khang đầu tiên là sững sờ, lập tức liền đoán được Khuư Xứ Cơ đang suy nghĩ cái gì, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

“Ta mới là Dương Khang, chủ thủ này là vì Quách bá mẫu nói, muốn chứng minh tình nghĩa hai nhà Quách Dương, cho nên hoán đổi.”

Khuư Xứ Cơ nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, nếu không, “Quách Tĩnh” này làm sao có thể lớn lên giống Hoàn Nhan Dương, đây chẳng phải là đại rối loạn?

Dương Khang quay đầu lại trừng mắt liếc Quách Tĩnh, nếu không phải hắn không chịu đem chủ thủ hoán đổi trở về, làm sao có thể sinh ra hiểu lầm như vậy.

Quách Tĩnh thấy Dương Khang muốn mượn đề tài này để nói chuyện của mình, vội vàng tiến lên một bước nói:

“Đạo trưởng, nơi này nói chuyện không tiện, ngài không phải còn nói lệnh sư đệ bị trọng thương sao? Không biết là tình hình như thế nào rồi?”

Khuư Xứ Cơ hiển nhiên đối với Quách Tĩnh lớn lên trung hậu thành thật có ấn tượng rất tốt, lập tức nhẹ gật đầu, dẫn đầu hướng ngõ nhỏ bên cạnh đi đến, vừa đi vừa đem những chuyện phát sinh gần đây nói một lần.

Nguyên lai ngày ấy Khuư Xứ Cơ cũng không có ở đây, hắn là tại ba ngày trước thu được thư cầu cứu của Vương Xứ Nhất mà chạy đến.

Hắn chỉ đứng xa xa liếc nhìn Hoàn Nhan Dương một chút, cho nên vừa mới thấy mặt Dương Khang liền đem Dương Khang cùng Hoàn Nhan Dương nhận lầm.

Khuư Xứ Cơ hôm trước có đi một chuyến đến vương phủ, kinh ngạc khi thấy vương phi chính là Bao Tích Nhược, thê tử của Dương Thiết Tâm năm nào. Khi Khuư Xứ Cơ nói đến chỗ này thì Quách Tĩnh kinh hãi, còn cố ý nhìn biểu tình Dương Khang, lại phát hiện y giống như là đã biết chuyện này, thần sắc không có một tia biến hóa.

Khuư Xứ Cơ tuy ban đêm đã đột nhập vào vương phủ lần thứ nhất, nhưng mà không có thu hoạch. Vương Xứ Nhất hai ngày này cần cấp bách vài vị thuốc để trị thương, nhưng vương phủ lại thu mua toàn bộ các tiệm thuốc, Khuư Xứ Cơ tìm khắp nơi cũng không có chỗ nào bán thuốc, nghĩ thầm tối nay sẽ xông vào vương phủ. Nhưng hắn một người mà kiêm hai nhiệm vụ, cứu Mục Niệm Từ và tìm thuốc, có chút khó khăn, cho nên khi gặp được Quách Tĩnh cùng Dương Khang, hắn mừng rỡ không thôi.

Quách Tĩnh tự nhiên là nghĩa bất dung từ mà đáp ứng, nhưng hắn lại lo lắng nhìn về phía Dương Khang.

Hắn chưa bao giờ thấy qua bộ dáng Dương Khang sa sút tinh thần như thế, cho dù trước kia luyện võ vừa khổ lại vừa mệt mỏi, Dương Khang đều lộ ra khuôn mặt tươi cười. Quách Tĩnh liền hoài nghi, có phải hay không là Dương Khang không hợp khí hậu nên phát sốt cảm mạo, không khỏi rút lại phía sau vài bước, thân thủ đi dò xét cái trán Dương Khang.

Dương Khang cảm thấy lòng bàn tay quen thuộc của Quách Tĩnh áp trên trán mình, không khỏi toàn thân run lên, theo phản xạ ngẩng lên hất tay Quách Tĩnh ra.

“Có phải là mất hứng khi ta vừa mới tự tiện đáp ứng ban đêm xông vào vương phủ?”

Quách Tĩnh khẽ giật mình, không biết Dương Khang lại đang tức giận cái gì.

Dương Khang cắn chặt môi dưới, lắc lắc đầu nói:

“Không phải, vương phủ cần phải đi.”

Muốn y như thế nào mở miệng, chẳng lẽ nói, các nương tử mà y đề cử đều đã tan vỡ? Mục Niệm Từ bị Hoàn Nhan Dương chú ý, tình tiết hoàn toàn giống trong tiểu thuyết tình cảm a, nữ hài tử đơn thuần căn bản là không cách nào kháng cự a! Dương Khang buồn bực nghĩ, chợt nhớ tới một chuyện, hướng Khuư Xứ Cơ hỏi:

“Đạo trưởng, Mục cô nương bên người còn có thân nhân?”

Khuru Xứ Cơ hồi tưởng một chút rồi nói:

“Sư đệ ta từng nói qua, thôn trang Mục cô nương phát sinh bệnh dịch, chỉ có mình cô nương ấy còn sống sót, thân sinh toàn bộ đều chết hết. Về sau được một nam tử thu dưỡng, nhưng nghĩa phụ của nàng mấy năm trước do bị bệnh nặng mà mất. Nàng chỉ còn một thân một mình, may mắn nàng được nghĩa phụ dạy cho chút võ nghệ, liền diễn xiếc kiếm tiền.”

Mặc dù Dương Khang đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe được tin Dương Thiết Tâm đã chết, cũng không khỏi đau lòng.

Phụ thân ruột của y đã chết rồi? Chỉ đơn giản như vậy mà chết? Ngay cả nương và y đều chưa có gặp mặt lần cuối, cứ thế mà chết?

Tuy Dương Khang đối với Dương Thiết Tâm không có khái niệm phụ thân, nhưng máu mủ tình thâm bẩm sinh, Dương Khang thậm chí không thể khống chế được tâm tình mà chết lặng.

Y sống lại tại thế giới này cũng xem như đã nhiều năm, nhưng y không cảm thấy vậy, bởi vì cuộc sống trên thảo nguyên vô cùng đơn điệu, đều không có cảm giác chân thật. Chỉ cảm thấy chính mình như là đang ngoạn trò chơi, kết thúc sẽ có thưởng. Nhưng ở trên thảo nguyên ngày người lâu như vậy, đến Trung Nguyên mới phát hiện, căn bản y không phải đang ngoạn trò chơi, mà là đang sống trong một thế giới chân thật.

Mặc dù không có Hoàn Nhan Khang, nhưng mặt khác còn có Hoàn Nhan Dương, như vậy thì y trở thành một người dư thừa sao?

Quách Tĩnh không biết vì sao Dương Khang lại đau lòng như vậy, hẳn không biết nên an ủi Dương Khang như thế nào, chỉ có thể cầm tay Dương Khang, muốn dùng hành động bình thường an ủi y. Nhưng Dương Khang lại khác, thường bài xích đụng chạm của Quách Tĩnh, bước nhanh hơn Quách Tĩnh, tận lực đi đến bên cạnh Khuru Xứ Cơ, cùng với Khuru Xứ Cơ sóng vai đi về phía trước.

Quách Tĩnh ngẩn ngơ, lúc này mới xác định, Dương Khang hắt cái tay của hắn không phải là hành động ngẫu nhiên. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Dương Khang không phải không có cảm giác sau lưng bị mục quang của Quách Tĩnh chuyên chú nhìn, nhưng hiện tại bọn họ đang ở Trung Nguyên, không giống như ngày thường chỉ có hai người bọn họ ở trên đại mạc, tại trên đường lớn mà hai đại nam nhân cứ tay trong tay rất là dọa người a!

Khuru Xứ Cơ không rảnh mà đi để ý hai cái thanh niên này sóng ngầm với nhau, hẳn dẫn bọn họ đi trong kinh thành mà ngoặt trái quẹo phải, xuyên qua mấy cái ngã tư, rốt cục cũng dừng lại trước một gian nhà nhỏ, cất bước đi vào.

Vương Xứ Nhất bị thương so với tưởng tượng của Dương Khang còn nặng hơn, y cho hắn nuốt một viên Cửu hoa ngọc lộ hoàn, tạm thời ngăn độc phát tán, có thể do Vương Xứ Nhất đã trúng độc hơn hai ngày, cho nên khi hắn ăn Cửu hoa ngọc lộ hoàn, ngay lúc đó liền hôn mê bất tỉnh. Khuru Xứ Cơ không chút do dự khoanh chân ngồi xuống, vận công thay hắn trừ độc. Quách Tĩnh cùng Dương Khang liền phụ trách đi vương phủ trộm thuốc cùng cứu người.

Nhưng vẫn còn sớm, trời còn chưa tối hẳn, Quách Tĩnh đi ra ngoài mua một ít bánh bao trở về, khi trở về lại phát hiện Dương Khang không có ở trong phòng, mà đứng ở trong sân vườn, nhìn lên bầu trời hôn ám mà ngẩn người. Bông tuyết rơi trên vai Dương Khang đã phủ một tầng mỏng, có thể thấy được y đã đứng ở nơi đó rất lâu rồi.

Quách Tĩnh biết rõ Khang đệ lớn lên phi thường xuất chúng, hơn nữa toàn thân phát ra khí chất không giống với người khác, phảng phất như không thuộc về thế giới này. Cho dù cùng Khang đệ thân mật kháng khí, nhưng mỗi lần xa xa đứng nhìn đều luôn không khỏi sững sờ, sau khi xác nhận người nọ thật sự tồn tại, mới dám cất bước tới gần.

Quách Tĩnh nhìn thấy Dương Khang đang chuyên chú, nhất thời lại không dám tiến lên quấy rầy y, hẳn biết rõ trong nội tâm Dương Khang ẩn giấu rất nhiều việc, hẳn cũng không muốn đi đoán. Nếu mọi chuyện hẳn đều phải suy đoán, đã sớm chịu không nổi. Cho nên Quách Tĩnh liền cầm thức ăn tối để vào trong phòng, sau đó đi tới đứng sau lưng Dương Khang nửa bước, yên lặng cùng y.

Dương Khang nghe được sau lưng truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng, bất đắc dĩ thở dài. Y chỉ là muốn một mình tĩnh lặng trong chốn lắt, vậy cũng không được sao?

Nhớ tới những năm này y hết sức cố gắng chỉ muốn thoát khỏi Quách Tĩnh, nhưng không cách nào thoát khỏi được, không khỏi làm cho tâm tình trở nên càng xấu. Việc y không có nữ nhân, có lẽ là sự trừng phạt do y khuất phục trước dục vọng cơ thể.

Cái gì gọi là cảm tình? Cả đời y không có trải qua, cả đời này càng vô duyên gặp sao?

Nhưng vì sao trong đầu y lại hiện lên khuôn mặt của Quách Tĩnh?

“Quách Tĩnh, người có từng yêu mến cô nương nào chưa?”

Dương Khang đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Không có.”

Quách Tĩnh không biết vì sao Dương Khang lại đi hỏi vấn đề này, chẳng lẽ Khang đệ không biết? Hắn từ nhỏ đến lớn, mục quang truy tìm đều là Dương Khang, tuy trong bộ lạc của Thiết Mộc Chân có thật nhiều nữ tử hương hần thổ lộ, nhưng hần đều nhất nhất cự tuyệt. Hần không biết cái gì gọi là thích, cái gì gọi là ái, nhưng hần lại biết, mình không thể không có Khang đệ. Dần dần trưởng thành, hần mơ hồ cũng biết mình muốn cái gì.

“Ha ha, thật là, Quách bá mẫu cũng sẽ không thích người lấy một nữ tử dị tộc, lần này tới Trung Nguyên, người tốt hơn hãy mở to hai mắt tìm kiếm nương tử a!”

Dương Khang tuy không có quay đầu lại, nhưng từ câu nói cùng nụ cười của y, có thể tưởng tượng trên mặt của Dương Khang treo lên tiểu dung không đứng đắn.

Ta không cần người khác, ta chỉ muốn người!

Quách Tĩnh thiếu chút nữa thốt ra, nhưng mà sau cùng lại dừng tại cổ họng. Hần biết rõ tính tình Dương Khang, đại khái là y đã nhận ra một chút tâm ý của hần, cho nên mới có thể đột nhiên cự tuyệt đùng chạm của hần, thoái thác không cho hần tới gần. Quách Tĩnh ngơ ngác nhìn một bên mặt của Dương Khang, không biết như thế nào cho phải.

“Kỳ thật lần này trước khi xuất môn, Quách bá mẫu từng cố tình một mình tìm ta trò chuyện, dặn dò ta giúp người chọn một người vợ mang về.....”

Dương Khang không biết vì sao mình lại nói liên miên, bắt đầu cần nhẫn những sự tình này, trong lòng của y giống như là có cục nghẹn, nhưng hần không được. Chính y trở nên không bình thường còn chưa tính, nhưng Quách Tĩnh cũng không bình thường thì.....

“Ta đối với nữ nhân không có hứng thú.”

Quách Tĩnh thô lỗ cắt đứt Dương Khang lời nhải.

“Cái gì?”

Dương Khang dùng tốc độ gió lốc xoay người, hai mắt nhìn chăm chăm Quách Tĩnh. Y không phải kinh ngạc vì Quách Tĩnh đối với nữ nhân không có hứng thú, mà là khiếp sợ khi nghĩ Quách Tĩnh đã cùng nữ nhân thử qua? Khi nào? Cùng ai? Y như thế nào không biết?

Quách Tĩnh điều chỉnh ánh mắt, không muốn cùng Dương Khang tiếp tục để tâm vào chuyện vụn vặt. Hần ngẩng đầu nhìn bầu trời đã hoàn toàn tối đen, trên mặt đã khôi phục biểu tình ngày thường, nhàn nhạt nói:

“Trời đã tối rồi, chúng ta chuẩn bị đi dò xét vương phủ.”

Hết chương 24.

25. Khang - Chương 25: Người Quan Trọng Nhất

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Mặc dù Dương Khang có một bụng nghi vấn, nhưng cứu người như cứu hỏa, y cũng chỉ đành phải dè xuống bất mãn trong lòng, qua loa ăn hai cái bánh bao no bụng, thay một thân y phục dạ hành, cầm theo một thanh kiếm mà đi.

Quách Tĩnh cũng thay đổi một thân hắc y, nghe Khuu Xứ Cơ giảng giải đường đi nước bước trong vương phủ.

Khuu Xứ Cơ đêm trước đã đi qua vương phủ một lần, dẫn thảo kinh xà nên vương phủ phòng thủ càng thêm chặt chẽ. Khuu Xứ Cơ rất muốn đi cùng với bọn họ, nhưng Vương Xứ Nhất có thể gặp tình huống nguy cấp nên hẳn không thể ly khai được, chỉ đành phải dong dài dặt dờ, nếu bọn họ không lấy được thuốc, phải chú ý tính mạng mà chạy trước.

Dương Khang cùng Quách Tĩnh xuất phát, hướng vương phủ mà đi.

Ở vùng này, toàn là nhà của các quan lớn, từng tòa trang viên phủ đệ xa hoa xây cùng một chỗ, đi ngang qua toàn là cỗ kiệu xe ngựa, rất ít thấy người đi một mình, thỉnh thoảng còn có binh sĩ tuần tra gác đêm.

Hai người vì sợ bị kiểm tra, đơn giản một đường dùng khinh công đi trên mái nhà. Hai người bọn họ theo sự phó học võ thời gian đều là buổi tối, hơn nữa, khi còn bé đã rèn luyện nhãn lực để học bắn cung, cho nên năng lực nhìn ban đêm rất mạnh.

Thực tế mà nói, ở cái kinh đô phồn hoa này khắp nơi đều có ngọn đèn dầu, nhưng so với nguyệt quang chiếu trên thảo nguyên còn kém xa, mà ngọn đèn dầu chiếu không tới chỗ tối, ngược lại còn trợ giúp bọn họ ẩn giấu hành tung.

Theo phương hướng Khuu Xứ Cơ chỉ, hai người thuận lợi đến vương phủ.

Địa vị trong triều của Hoàn Nhan Hồng Liệt, hoàn toàn có thể từ cách bài trí trong vương phủ của hắn mà nhìn ra. Phòng xá xa hoa nối nhau không dứt, đèn dầu rực rỡ nhiều loại, thoáng cái khiến người hoa mắt, làm cho người sống trong thảo nguyên như bọn họ có chút khó khăn hạ thủ.

“Chúng ta tách ra hành động.”

Dương Khang lấy lại bình tĩnh, loại trộm đạo này y vẫn là lần đầu tiên làm, nhưng vẫn biết rõ bọn họ còn có hai nhiệm vụ, nếu như cùng một chỗ, có thể toàn quân bị diệt. Dương Khang dừng một chút, rồi nói tiếp:

“Ta đi cứu người, người đi tìm thuốc. Nhớ rõ, sau khi tách ra, người liền bắt người hỏi Lương Tử Ông ở nơi nào, tất cả thuốc đều ở chỗ của hắn. Nếu như không biết được liệu, liền mỗi một dạng đều cầm một ít trở về a.”

Quách Tĩnh lắng lắng nghe, cũng không hỏi Dương Khang rốt cuộc là từ nơi nào biết đến Lương Tử Ông, tuy bọn họ mỗi thời mỗi khắc đều ở cùng một chỗ, nhưng Dương Khang giống như một mực biết rõ rất nhiều sự tình mà hắn không biết. Quách Tĩnh cũng không tự tìm phiền não truy vấn cái gì, nhưng hắn không có đáp ứng, hiển nhiên lo lắng khi bọn họ tách ra hành động.

“Yên tâm, trong chốc lát không cần chờ đối phương, sau khi đắc thủ liền cùng đạo trưởng hội hợp.”

Dương Khang nhe răng cười, hàm răng trắng muốt trong đêm tối hiện lên. Quách Tĩnh còn không có kịp phản ứng, liền thấy y thân hình vừa động, như một con mèo đen, không có phát ra một điểm thanh âm, trong nháy mắt liền sáp nhập vào bóng đêm.

Quách Tĩnh cắn răng, chỉ là chờ trong chốc lát, cuối cùng đánh không lại lo lắng cho Dương Khang, âm thầm đi theo.

Hắn chỉ là lo lắng an nguy của Khang đệ, chỉ cần nhìn y đem người cứu ra, hắn sẽ đi tìm dược liệu. Quách Tĩnh nghĩ như vậy, trơ mắt nhìn Dương Khang thông dong bắt một gã nô bộc vương phủ, từ trong miệng hắn hỏi ra nơi giam giữ Mục Niệm Từ, sau đó đánh ngất xỉu đối phương kéo vào bụi cỏ. Hết thấy đều làm lưu loát sạch sẽ, điều này làm cho Quách Tĩnh cơ hồ có chút kinh ngạc.

Khi còn bé, Dương Khang so với hắn nhỏ gầy cùng suy nhược, có lẽ là do chính mình so với Dương Khang lớn hơn mười ngày. Là ca ca, Quách Tĩnh vẫn cảm thấy bảo vệ Dương Khang là trách nhiệm của hắn. Nhưng thoáng chớp mắt, bọn họ cũng đã trưởng thành, có lẽ Dương Khang đã sớm không cần hắn bảo vệ?

Quách Tĩnh lúc này nghĩ đến thái độ kháng cự của Dương Khang hôm nay, tay Quách Tĩnh không khỏi xiết chặt.

Nói như vậy, người tự mình đa tình, là chính mình?

Quách Tĩnh tâm tình phức tạp theo sát Dương Khang tới trước một cái sân, vài tên thủ vệ trước cửa đều bị điểm ngã xuống đất, cửa chính rộng mở, không tốn chút sức lực nào mà quan sát vào trong phòng.

Chỉ thấy đèn đuốc sáng trưng trong phòng, một nữ tử xinh đẹp như hoa đang gặt gao ôm lấy Dương Khang, khóc đến lệ hoa đái vũ. Mà Khang đệ, không có ý tứ đối đãi đối phương ra, chỉ ôn nhu cúi đầu đang nói gì đó.

Quách Tĩnh đã từng vô số lần tưởng tượng, khi Khang đệ có nhân tình thì hắn sẽ đối mặt như thế nào. Sẽ tiến lên tách bọn họ ra? Hay là dùng sức lực đoạt lại?..... Nhưng suy đoán của hắn chưa xong, một màn này đã làm cho hắn không cách nào tiếp tục.

Hình ảnh quá mức hoàn hảo, hoàn hảo đến độ làm cho hắn tự ti mặc cảm.

Nam nhân cùng nam nhân vốn không thể, giữa nam nữ mới là trời sinh thích hợp.

Quách Tĩnh đứng ở đó nhìn chỗ đèn đuốc sáng trưng, Dương Khang cùng giai nhân ôm nhau như một bức họa. Mà hắn thì đứng ở trong góc âm u, tựa như tình cảm của hắn là thứ dơ bẩn, làm cho người khác buồn nôn.

Quách Tĩnh xiết chặt nắm tay, cực lực khắc chế ý niệm muốn lao ra trong đầu, hắn cúi đầu, xoay người, rời đi.

Quách Tĩnh tâm thần hoảng hốt, thẳng đến khi đi ra sân, đều hoàn toàn quên chính mình là ban đêm xông vào vương phủ, căn bản không có che giấu thân hình của mình. May mắn trong lúc này vắng vẻ, trong thời gian ngắn sẽ không có người phát hiện hắn. Cho đến khi Quách Tĩnh đi đến một góc gấp khúc của hành lang, lại nhất thời bị người lúi vào hoa viên núp ở phía sau cây.

Quách Tĩnh đang muốn trở tay cho đối phương một chưởng, lúc này một đội tuần tra ban đêm đi qua địa phương hắn vừa mới thất thần ở đó, lúc này Quách Tĩnh mới kịp phản ứng, nếu không phải đối phương cứu hắn, chỉ sợ hắn đã đụng phải đội thủ vệ này. Đội đội thủ vệ đi rồi, Quách Tĩnh đang muốn thấp giọng nói tạ ơn, không ngờ phát hiện cứu hắn chính là người quen.

Lại nói tiếp, cũng không phải quá quen, nhưng một đêm kinh hoàng kia, lại làm cho Quách Tĩnh nhớ rõ. Nghĩ đến việc làm đêm đó của đối phương đối với Dương Khang, biểu tình Quách Tĩnh liền lạnh hơn vài phần, lời cảm tạ cũng nghĩ một đằng nói một nẻo:

“Đa tạ.”

Hoàng Long cười đến như một con mèo trộm được cá, cặp mắt kia trong bóng tối lóe lóe sáng.

Quách Tĩnh nhíu mày, hắn rất quen thuộc loại ánh mắt này, hắn thường xuyên gặp trong mắt một người. Người này cùng Dương Khang là một loại người, đều là thông minh đến cực điểm và tâm địa gian xảo. Quách Tĩnh vừa nghĩ tới Dương Khang, liền nhớ lại một màn kia, cảm thấy có chút không quá thoải mái. Lúc này, Quách Tĩnh nghe được Hoàng Long mở miệng cười nói:

“Người thế nào lại giống như một con cẩu cẩu bị chủ nhân vứt bỏ? Thật khó coi.”

Hắn nói mình thật khó coi.

Quách Tĩnh mặt không biểu tình quay đầu chỗ khác, hắn tuy không có soi gương, cũng biết biểu tình trên mặt chính mình phi thường khó coi. Quách Tĩnh biết rõ điểm ấy, nhưng không có nghĩa là có thể đứng ở chỗ này nghe người khác nói mình như vậy. Nhưng Quách Tĩnh vừa bước một bước, rồi lại không thể không dừng bước lại.

Bởi vì Quách Tĩnh nghe thấy Hoàng Long khi cười lên, thanh âm kia giống như là tiếng gió ban đêm thổi trên thảo nguyên, tuy trong nháy mắt không để lại dấu vết, nhưng mà có thể thẳng tắp thổi vào khớp xương người ta, làm cho người ta phát lạnh.

“Chỗ này của ta có thuốc người muốn, người không cần phải hao tâm tổn trí đi tìm.”

Quách Tĩnh chậm rãi quay lại nhìn Hoàng Long, trong bóng tối thấy không rõ gương mặt Hoàng Long, nhàn nhạt nở ra hai chữ:

“Điều kiện?”

Hắn tuy không thông minh, nhưng là biết rõ, thiên hạ này không có bữa cơm nào miễn phí.

Những lời này là Dương Khang thường xuyên nói ở bên miệng.

Hoàng Long từ trong bóng tối đi ra, Quách Tĩnh từ nhiều năm trước từng gặp qua Hoàng được sư, lúc này dưới ánh trăng, gương mặt người nọ chậm rãi lộ ra cùng với dung nhan tuấn tú kiêu ngạo của Hoàng được sư có vài phần tương tự, nhưng nếu so về ngạo khí bề ngễ của Hoàng được sư, trên mặt Hoàng Long chỉ là tràn ngập ngây thơ cùng giáo hoạt.

“Điều kiện rất đơn giản, rời khỏi chủ nhân người, đến bên cạnh ta.”

Hoàng Long vòng tay trước ngực, cười hì hì nói. Hôm nay hắn cũng không có ăn mặc như tên khát cái, mà là sạch sẽ một thân bạch y. Ban đêm dám mặc quần áo bạch sắc xông vào vương phủ, là hắn tài cao mặt lớn? Hay là thần kinh thô không có kinh nghiệm giang hồ?

Quách Tĩnh trong đầu đột nhiên hiện lên những chuyện râu ria này, sau đó trong nháy mắt lấy lại tinh thần, trầm giọng hỏi:

“Vì cái gì?”

Hắn cũng không tự cho mình có tài cao gì đó, cũng không thấy được chính mình có chỗ nào có thể mê hoặc người khác.

Hoàng Long cười càng lúc càng giáo hoạt, nhưng thanh âm lại trở nên càng thêm âm lãnh:

“Dương Khang đoạt cha ta mười năm, ta cũng muốn cho y nếm thử, người quan trọng nhất bị cướp đi có tư vị như thế nào.”

Quách Tĩnh cười khỏ, sau nửa ngày mới khàn giọng nói:

“Người tìm nhằm người rồi, ta không phải người quan trọng nhất của y.”

26. Khang - Chương 26: Mục Niệm Từ

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang căn bản không biết sau khi cùng Quách Tĩnh tách ra, Quách Tĩnh lo lắng mà theo sau y. Trong đầu Dương Khang giờ đây chỉ nghĩ đến Quách Tĩnh, nhớ lại câu nói hắn không có hứng thú với nữ nhân của Quách Tĩnh. Không được, y phải tỉnh táo.

Dương Khang đi vào vương phủ, kỳ thật y rất muốn đi liếc mắt nhìn mẹ mình một chút. Nhưng lại nghĩ, Bao Tích Nhược sống ở vương phủ mười tám năm, ngay cả hài tử cũng có một đứa, mình là hài tử của chồng trước, cần gì phải đi phá hoại cuộc sống hiện tại của nàng?

Sau khi Dương Khang biết chỗ Mục Niệm Từ bị giam giữ, trực tiếp mà đi, một đường thuận lợi. Coi như là có thủ vệ, cũng không phải đối thủ của Dương Khang. Dương Khang cảm thấy chỗ phòng vệ ở đây khá lỏng lẻo.

Dương Khang nghĩ, cảm thấy đại khái đối phương cho rằng, Khưu Xứ Cơ sẽ coi trọng tính mạng của sư đệ mình hơn, nếu như là ban đêm xông vào vương phủ cũng sẽ đi tìm kho thuốc vương phủ trước, ở đó chắc chắn bố trí rất nhiều mai phục. Nhưng thuốc mà bọn họ cần tìm thật chất không có ở trong kho dược liệu kia, Dương Khang thông qua nguyên tác đã sớm biết rõ, thuốc mà bọn họ cần tìm là ở trong tiểu viện của Lương Tử Ông.

Cũng không biết Quách Tĩnh một mình đi có thuận lợi uống được máu của con rắn kia hay không?

Dương Khang một bên lo lắng, một bên đẩy cửa phòng giam giữ Mục Niệm Từ, thoát nhìn chỗ Mục Niệm Từ trụ thật sự phú quý a! Căn bản không giống cái gì gọi là đại lao. Dương Khang còn đang thầm oán, con mắt liếc một cái thì thấy được một nữ tử ngồi trước bàn.

Trước kia Dương Khang đối với Mục Niệm Từ kỳ thật cũng không có để ý quá, trong nguyên tác nàng chính là nương tử của Dương Khang, cho nên Dương Khang cũng không có để ở trong lòng. Hôm nay vừa thấy, y mới biết được vì sao đệ đệ của y gặp qua biết bao mỹ nữ, còn muốn ngoan cường đem nàng đoạt lại trong phủ.

Quả nhiên là diễm đam đáng yêu, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định, cả người tản ra hai khí chất mâu thuẫn, kiên cường cùng nhu nhược, khơi dậy ý muốn bảo hộ của nam nhân, làm cho người ta nhìn không được muốn xé bỏ vỏ bề ngoài kiên cường của nàng, sau đó hảo hảo che chở.

Dương Khang không khỏi phóng nhu thanh âm cười nói:

“Mục cô nương.....”

Dương Khang còn chưa nói xong, tình huống lại đột ngột phát sinh làm y không kịp phản ứng, bởi vì Mục Niệm Từ đứng lên, thoáng cái nhào vào trong lòng của y.

Dương Khang chỉ cảm thấy một cổ hương khí đánh úp lại, làm cho y cảm thấy lâng lâng. Nhưng trong khi Dương Khang đang hít hít hưởng thụ, giây tiếp theo liền bị đá xuống địa ngục.

Bởi giai nhân trong ngực y vừa khóc vừa nói:

“Tiểu vương gia, ta đã là người của người, chẳng lẽ người vẫn không thể cho Vương đạo trưởng một con đường sống sao?”

Dương Khang đầu tiên là bị xưng hô tiểu vương gia này làm cho mơ hồ một chút, trong nháy mắt có cảm giác mình chính là Hoàn Nhan Khang, nhưng lập tức tỉnh táo lại, thở dài nói:

“Mục cô nương, ta không phải Hoàn Nhan Dương, người nhận lầm người.”

Nguyên lai, y vẫn không phải là diễn viên chính, về sau mới phát hiện mình chỉ là người qua đường giúp.....

Mục Niệm Từ cả kinh, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt Dương Khang, lúc này mới phát giác chính mình hai mắt đắm lệ mơ hồ, lại nhất thời chú ý tới, người này tuy cùng Hoàn Nhan Dương lớn lên rất giống, nhưng khí chất lại thiên soa địa biệt.

Mục Niệm Từ vừa sợ vừa giận, nghĩ đến chính mình vừa mới yêu thương nhưng nhớ, cộng thêm đem việc bí mật của mình tất cả nói ra, càng phát ra tức giận, nhưng thân thể lại bởi vì tâm tình kích động mà dùng không được lực, nhất thời không cách nào đứng dậy được.

Dương Khang thở dài, biết rõ Mục Niệm Từ là tâm không cam lòng không nguyện, nhưng một khóa tâm hồn thiếu nữ đã sớm buộc trên người Hoàn Nhan Dương. Chuyện này làm Dương Khang buông tha hoàn toàn, từ từ mà đem mục đích tới đây của y nói ra, cuối cùng nói:

“Mục cô nương, nếu như người không muốn ở trong này, ta nhất định nghĩ biện pháp đem người cứu ra.”

Mục Niệm Từ lúc này đã điều chỉnh lại tâm tình, từ trong ngực Dương Khang đứng dậy, quay lưng lại đi lau lẹ. Thân thể của nàng tuy còn đang run rẩy, nhưng lưng đứng cực thẳng.

“Dương thiếu hiệp đi trước lấy thuốc a, ta đã như thế, bị thảm trong bị thảm. Nếu thuốc còn chưa tới tay, ta sẽ tìm cách khác khiến Hoàn Nhan Dương giao ra giải được.”

Dương Khang bởi vì Mục Niệm Từ quay lưng lại nói chuyện, mới phát hiện bên hông của nàng có treo một thanh đoản đao, có thể thấy được nếu như vừa rồi người tới không phải y mà là Hoàn Nhan Dương, dùng lời nói mềm nhẹ không được, nàng sẽ dùng đao uy hiếp.

Dương Khang đối Mục Niệm Từ lập tức có hảo cảm, nữ tử như vậy, vì sao vận mệnh nhấp nhô như thế? Dương Khang gật đầu nói:

“Hảo, ta đây đi tìm thuốc, Mục cô nương tốt nhất cũng trước trốn đi, làm cho người ta nghĩ người đã chạy thoát. Chờ ta tìm được thuốc, rồi trở về cứu người.”

Mục Niệm Từ điểm nhẹ gật đầu.

Dương Khang không dám chậm trễ, xuất môn nắm lên một thủ vệ đang hôn mê, đánh tỉnh hẳn, hỏi chỗ ở của Lương Tử Ông, liền lần nữa đánh ngất xỉu đối phương, hướng tây nam vương phủ đi đến.

Mà khi Dương Khang mới đi ra tiểu viện, vào trong hoa viên thì đột nhiên phát hiện, trong hoa viên có một người ăn mặc bạch y đang đứng sau hòn non bộ.

Dương Khang tưởng người trong vương phủ, vội vàng vọt đến trong bụi cây tránh né, nhưng vận đủ nhãn lực nhìn lại, phát hiện người nọ dĩ nhiên là tại Trương gia khẩu gặp qua, Hoàng Long!

Hắn làm gì trong lúc này? Dương Khang sững sờ, lại phát hiện tại bên cạnh cùng hắn đàm tiếu, lại là Quách Tĩnh!

Kỳ thật nói bọn họ đang nói đang cười cũng là oan uổng Quách Tĩnh, bởi vì Hoàng Long là cười hì hì, Quách Tĩnh vẫn là vẻ mặt không biểu tình. Nhưng Dương Khang lại biết, Quách Tĩnh gần đây ít nói, cho dù là đang cùng y một chỗ, cũng ít nói cái gì đó, càng đừng đề cập đối với một người không quen biết, nhưng xa xa nhìn sang, bọn họ như là trò chuyện với nhau thật vui.

Bọn họ nhận thức nhau? Quan hệ của bọn họ khi nào thì trở nên tốt như vậy? Bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì?

Dương Khang trong nội tâm tựa như bị móng vuốt con mèo gãi vài cái, vừa ngứa vừa đau.

Quách Tĩnh nói hẳn đối với nữ nhân không có hứng thú, chẳng lẽ không phải bởi vì cùng nữ nhân thử qua, mà là cùng nam nhân thử qua?

Chẳng lẽ chính là Hoàng Long?

Bọn họ nhất định là một đôi, cho dù Hoàng Long không phải Hoàng Dung, cải biến giới tính cũng được sao?

Không! Y quyết không cho phép! Nếu như Hoàng Dung giống như trong nguyên tác là đại mỹ nữ, cho dù y không tán tỉnh được, cũng sẽ cam tâm tình nguyện chúc phúc Quách Tĩnh. Nhưng hiện tại không giống!

Nam nhân cùng nam nhân căn bản không có khả năng!

Dương Khang nhất thời trong cơn giận dữ, cũng không có phát giác được, kỳ thật y và Quách Tĩnh trên cơ bản chưa từng có tách ra, Quách Tĩnh cũng không có cơ hội tìm những người khác thử qua cái gì, hiện tại ý niệm duy nhất trong đầu Dương Khang, chính là muốn tiến lên đem hai người này tách ra, sau đó đem Quách Tĩnh một mực hộ ở sau người, cấm những người khác nhúng chàm.

Nhưng Dương Khang không có động.

Không phải y không muốn động, mà là y đột nhiên phát hiện, có cái gì đó lạnh buốt bò dọc theo cánh tay y.

Loại xúc cảm lạnh buốt này, mang theo khí tức nguy hiểm, làm Dương Khang không thể động.

“Ai nha nha, khuya hôm nay thật sự là vận khí tốt, Tiểu Thanh của ta lại tìm được một con mèo.”

Một thanh âm nghe xong khiến cho nhân tâm phát lạnh từ phía sau Dương Khang truyền đến, Dương Khang ngay cả đầu cũng không dám quay lại, sợ kinh động độc xà ở trên cổ tay y.

Bất quá coi như là không quay đầu lại, Dương Khang cũng có thể đoán được thân phận người này, không khỏi âm thầm kêu khổ.

Y như thế nào đã quên, tại đây vương phủ, hiện tại người này đang ngụ.

Dương Khang nghĩ đến, vừa mới này Mục Niệm Từ đem y cùng Hoàn Nhan Dương nhận lầm, không khỏi ôm một tia hy vọng, giả là tiểu vương gia mà thấp giọng quát:

“Âu Dương Khắc, mau kêu sủng vật của ngươi trở về!”

Tiếng nói của y không tính đột ngột, thậm chí còn kỳ vọng Quách Tĩnh có thể nghe thấy, nhưng khi Dương Khang ngẩng đầu hướng chỗ Quách Tĩnh nhìn lên, lại đột nhiên thấy được hai mắt giảo hoạt của Hoàng Long.

Hư lắm.

Dương Khang vừa hiện lên ý nghĩ này, lại nhìn xem Hoàng Long không biết nói gì đó, dắt lấy Quách Tĩnh ly khai. Bọn họ trước khi đi, Hoàng Long vẫn không quên đặc ý hướng y cười cười.

Dựa vào! Dương Khang lập tức minh bạch vì sao Hoàng Long muốn đem Quách Tĩnh ly khai trước mặt y, chỉ bởi vì y đã cướp đi cha của hắn mười năm?

Tuy Dương Khang rất đồng tình Hoàng Long tuổi nhỏ không có phụ thân chiếu cố, nếu là y, Dương Khang khẳng định cũng sẽ hận chết chính mình, cha không chiếu cố con mình ngược lại đi dạy võ công cho hải tử khác. Thực tế cổ đại không thể phát tin tức, coi như là muốn thông qua điện thoại để nhìn cũng đều không được. Nhưng là.....

Tính sai a! Đầu số gây nên là Vương Trùng Dương mới đúng a!

Dương Khang khóc không ra nước mắt, lại cái gì đều hô không được. Bởi vì y cảm giác được trên cổ tay trắng nõn của mình lúc này không phải xà, mà là ngón tay Âu Dương Khắc.

“Muốn giả mạo tiểu vương gia? Ha ha, ngươi lớn lên so với tiểu vương gia đẹp mắt hơn nhiều, hơn nữa, tiểu vương gia một mực gọi ta là Âu Dương, không gọi tên đầy đủ, nhớ kỹ.”

Âu Dương Khắc cười tủm tỉm nói.

Dương Khang cứng ngắc mà đem ánh mắt liếc đến bên cạnh, thoáng cái chống lại ánh mắt của y chính là cặp mắt màu hổ phách, con ngươi rất nhỏ lãnh đạm và sắc bén, giống như là con mắt của loài bò sát, lạnh như băng và không có cảm tình.

27. Khang - Chương 27: Âu Dương Khắc

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Âu Dương Khắc thú vị nhìn sắc mặt Dương Khang lúc trắng lúc xanh, hắn đã sớm từ cơ thiếp có được tin tức, nói tại Trương gia khẩu thấy một thiếu niên cùng tiểu vương gia lớn lên cực giống. Thậm chí cả tính danh cùng lai lịch đều tra được nhất thanh nhị sở cho hắn xem.

Cho nên tối nay vừa thấy, hắn liền biết thiếu niên này chính là Dương Khang.

Bất quá bình tĩnh mà xem xét, tuy Dương Khang cùng Hoàn Nhan Dương lớn lên rất giống, nhưng hẳn liếc một cái có thể nhìn ra được.

Dù sao tiểu vương gia tuy tướng mạo tuấn tú, nhưng khí chất tàn nhẫn như lang, người bình thường sao có thể bắt chước được. Trái lại thiếu niên trước mặt hắn, vẻ mặt đơn độc tinh khiết sạch sẽ, đôi mắt ngẫu nhiên sẽ hiện lên một ít tinh quái, đôi mắt mang theo vui vẻ, tựa như một con hồ ly đầu độc nhân tâm.

Trên cổ tay có độc xà, Dương Khang không dám hành động thiếu suy nghĩ, ngoại trừ tám tuổi năm đó, Dương Khang lại một lần nữa cảm giác được tánh mạng bị người khác khống chế trong lòng bàn tay, cảm giác như vậy phi thường không tốt.

Dương Khang nhìn người trước mặt, một thân bạch y, khoát một cái áo lông, thần thái tiêu sái, xem ra cũng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, hai mắt bay xéo, diện mục tuấn nhã, anh khí bức người, chắc là có chút huyết thống Tây Vực, cho nên không giống nhân sĩ Trung Nguyên, dáng người so với y cao hơn một cái đầu, ngũ quan lập thể có cảm giác rất mạnh mẽ, trên người ăn mặc phục sức nghiêm nhiên là một vị vương tôn phú quý.

Dương Khang bị phần a! Nếu y là Hoàn Nhan Khang, khẳng định so với Âu Dương Khắc còn phong lưu phóng khoáng hơn, mà không phải bộ dáng nghèo khổ hiện tại.

Âu Dương Khắc khép lại cây quạt trong tay, gõ gõ gò má Dương Khang, cười tủm tỉm nói:

“Đừng có dùng ánh mắt nhiệt tình như vậy nhìn ta, ta sẽ hiểu lầm.”

Hiểu lầm cái đầu của ngươi! Dương Khang trực tiếp cho hắn một cái xem thường, cảm thấy toàn thân cũng không thoải mái. Bởi vì không chỉ trên cổ tay y bị quấn một con độc xà, mà trên cổ của Dương Khang cũng có ngón tay của Âu Dương Khắc.

Hai nơi đều cảm giác được lạnh buốt giống nhau, chẳng lẽ Âu Dương Khắc thật sự là một động vật máu lạnh? Dương Khang giương mắt nhìn về phía Âu Dương Khắc, phát hiện người này cúi đầu lại gần, mũi mảnh này cùng loài bò sát giống nhau, cả người tựa như một độc xà chuẩn bị bắt mồi, tùy thời đều có thể cắn y một ngụm.

Mà y chính là con mồi kia.

Dương Khang nhin không được rùng mình một cái, cố gắng trấn định mà dò xét:

“Ngươi muốn ta làm cái gì?”

Dương Khang đương nhiên sẽ không cho là Âu Dương Khắc nửa đêm đứng ở nơi lạnh như vậy trong hoa viên cùng y nói chuyện phiếm.

“Thật sự là hài tử thông minh.”

Âu Dương Khắc thanh âm phi thường tốt, nhưng mà cùng với nhiệt độ cơ thể hắn không đồng dạng, trong đó có một chút tà khí làm cho Dương Khang một thân nổi da gà.

“Là như vậy, ta đang tìm một người đi đến chỗ Lương Tử Ông lấy một thứ. Vừa mới tìm được một hài tử bạch y, lại không nghĩ rằng để hắn chạy, chắc chắn.....”

Dương Khang vừa nghe liền minh bạch, Âu Dương Khắc chắc là cần đồ vật gì đó ở chỗ Lương Tử Ông. Bất quá dựa vào tính tình Âu Dương Khắc, tự mình đi lấy là không có khả năng.

Về phần vì sao chính mình không đi lấy hoặc là sai khiến người dưới tay mình đi lấy, đoán chừng là sợ Lương Tử Ông hoài nghi, nên mượn đao giết người. Hoặc là, trên người Âu Dương Khắc có đồ vật gì đó khác xà, không cách nào đi được.

Ừ, hài tử mặc bạch y, hẳn là Hoàng Long a? Nói như vậy, Quách Tĩnh còn chưa có đi tới chỗ ở của Lương Tử Ông? Hay là vừa đi thì đụng phải Hoàng Long?

Dương Khang vừa nghĩ tới Quách Tĩnh cùng Hoàng Long hai người trò chuyện với nhau thật vui, nhin không được nổi trận lôi đình.

Dựa vào! Quách Tĩnh ở bên cạnh y mười tám năm, y vẫn là lần đầu chứng kiến Quách Tĩnh ngoại trừ y và Quách bá mẫu đối với người khác đứng gần như vậy.

“Chắc chắc, tức giận như vậy sao! Người là muốn bị Tiểu Thanh cắn một ngụm, hay là ngoan ngoãn thay ta làm việc?”

Âu Dương Khắc cho rằng Dương Khang tức giận vì bị buộc làm việc, không khỏi trầm thấp cười nhẹ, như là dùng cây quạt gõ mặt Dương Khang bị nguyền, lại gõ gõ hai cái.

Hừ! Đến lúc đó xem ai thay ai làm việc!

Dương Khang cũng đã sớm đối với xà của Lương Tử Ông khao khát không thôi, nếu như uống được máu xà kia, từ nay về sau chẳng phải là sẽ không còn sợ xà của Âu Dương Khắc? Nghĩ tới đây, Dương Khang thật hưng phấn, dẫn đầu đi về phía trước.

Đôi mắt màu hổ phách của Âu Dương Khắc hiện lên một tia hứng thú, xoạt một tiếng rung mở cây quạt, cũng không để ý bây giờ là mùa đông rét lạnh, phe phẩy quạt vài cái, đuổi theo bước chân Dương Khang.

Dương Khang biết xà Âu Dương Khắc nuôi rất nghe lời, ngoại trừ cực kì đói, không có mệnh lệnh của chủ nhân sẽ không cắn người, cho nên lập tức liền bắt buộc chính mình xem nhẹ cảm giác lạnh buốt trên cánh tay, cứ xem như đó là một cái vòng tay, vui đùa đi tới.

Bất quá Dương Khang căn bản không biết Lương Tử Ông ở nơi nào, may mắn Âu Dương Khắc lúc này hiểu rõ đi tới phía trước Dương Khang dẫn đường, Dương Khang liền sụp mi thuận mắt theo sát hần, thuận tiện đánh giá Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc dường như đối với vương phủ cực kì quen thuộc, ngoặt ngoặt rẽ rẽ, trên đường ngẫu nhiên đụng phải hạ nhân, bọn họ cũng biết công tử Âu Dương Khắc là khách quý của vương phủ, đều không có hỏi. Không bao lâu, Dương Khang liền phát hiện bọn họ đứng trước một tiểu viện.

“Đan phòng bên phía tay phải, ở đó có một giỏ trúc lớn, người lấy ra là được.”

Âu Dương Khắc giảm thấp thanh âm.

Dương Khang liếc Âu Dương Khắc, bất mãn nói:

“Chỉ đơn giản như vậy? Người như thế nào không đi?”

Âu Dương Khắc nhẹ lay động cây quạt, cũng không trả lời, chỉ là nở một nụ cười.

Dương Khang nhíu mày, cảm thấy có chút khó chịu.

Âu Dương Khắc đột nhiên nheo mắt, thân thể hành động trước suy nghĩ, một phen túm lấy cánh tay Dương Khang, thấp giọng cảnh cáo nói:

“Đừng có lộn xộn, nếu không Tiểu Thanh trên cổ tay của người sẽ không bỏ qua cho người!”

Dương Khang cho Âu Dương Khắc một nụ cười sáng lạn.

Âu Dương Khắc trừng mắt nhìn, có lẽ do Dương Khang cười đến quá mức tùy ý, nên làm cho hần sừng sốt một chút. Chờ lấy lại tinh thần thì người trước mắt đã sớm thoát khỏi khống chế của hần, thiểm nhập đan phòng hôn ám.

Âu Dương Khắc vì chính mình thất thần mà bất mãn nhếch miệng, đang muốn mở cây quạt ra phe phẩy vài cái, lại hoảng một cái không có mở ra. Hần nghi hoặc hưởng cây quạt trong tay nhìn lại, hoảng sợ phát hiện, Tiểu Thanh vốn là nên bò trên tay Dương Khang thế nhưng đang thoải mái quần trên cây quạt của hần.

Làm sao có thể? Tiểu Thanh gần đây phi thường nghe lời của hần, hơn nữa cũng không gần thân thể của hần, trừ phi..... trừ phi..... Âu Dương Khắc vô ý thức hướng bên hông chính mình nhìn lại, chỉ thấy cái túi chứa viên “Thông tề địa long hoàn” đã sớm không thấy bóng dáng.

Âu Dương Khắc thấp giọng một tiếng để không kinh động đến Lương Tử Ông, không thể trông cậy vào Dương Khang được nữa, hần cất bước đi vào tiểu viện, hưởng đan phòng mà đi.

Âu Dương Khắc thầm mắng tiểu tử Dương Khang, y so với tiểu tử bạch y càng thêm khôn khéo, viên “Thông tê địa long hoàn” này được lấy từ dị thú của Tây Vực, được hắc tùy thân mang theo bên người, là khắc tinh của độc xà.

Âu Dương Khắc từng được thúc phụ Âu Dương Phong huấn luyện qua, thân thể hắc là bách độc bất xâm, lại càng không sợ độc của xà. Hắc không tự mình đi bắt xà của Lương Tử Ông, cũng là sợ con rắn kia e ngại ‘Thông tê địa long hoàn’ mà chạy trốn. Viên ‘Thông tê địa long hoàn’ này từ xa nhìn như lớn hơn trứng chim bồ câu một chút, như thế nào mà tiểu tử này biết tác dụng của nó?

Âu Dương Khắc một bụng đầy nghi hoặc, hận không thể đem tiểu tử kia nắm đến tra hỏi một phen.

Âu Dương Khắc vào đan phòng thì toàn thân cảnh giác, hắc cũng không biết sư phó của Dương Khang là ai, võ công như thế nào, nhưng hắc có cảm giác tuổi của Dương Khang lớn hơn hắc rất nhiều, hắc là được thúc phụ Tây độc Âu Dương Phong dốc lòng dạy bảo, đối phương cho dù từ trong bụng mẹ bắt đầu luyện công, cũng không phải đối thủ của hắc. Lại thêm tiểu tử kia sụp mi thuận theo hắc, cho nên ngay từ đầu hắc liền coi thường y.

Trong bóng tối, đột nhiên có một vật hướng hắc đánh úp lại, Âu Dương Khắc theo phản xạ dùng cây quạt đỡ, sau mới biết là một cái giỏ trúc, thầm kêu không tốt. Chỉ thấy giỏ trúc ở giữa không trung trở mình ngược lại, cái nắp rơi xuống, bỗng dưng khò khè một tiếng, thoát ra một con đại xà, hướng hắc tấn công.

Âu Dương Khắc từ nhỏ cùng xà lớn lên, tình huống này thực sự không làm cho hắc hoang mang, hắc lui về phía sau một bước, liền tránh khỏi kích thích nhất của đại xà. Nhưng ngay lúc này, hắc cảm thấy trên cổ tay trái đau xót, cánh tay liền trở nên tê rần.

Âu Dương Khắc kinh hãi không thôi, đại xà này không có một chút uy hiếp gì đối với hắc, nhưng lại làm sợ Tiểu Thanh quần trên cổ tay trái hắc.

Tiểu Thanh thật ra là một loài xà toàn thân màu xanh, độc tính rất mạnh, cường đến mức, mỗi khi hắc mang theo Tiểu Thanh đều phải đeo ‘Thông tê địa long hoàn’. Thúc phụ không chỉ một lần cảnh cáo hắc, chơi với lửa có ngày phỏng tay, nhưng càng nguy hiểm hắc càng cảm thấy kích thích, cho nên muốn chơi xà đương nhiên muốn chơi xà độc nhất. Ý vào trên người có ‘Thông tê địa long hoàn’, liền mang theo Tiểu Thanh chưa được thuần hóa hắc đi khắp nơi.

Âu Dương Khắc tuyệt đối không ngờ, sẽ có một ngày hắc bị Tiểu Thanh cắn ngược.

Âu Dương Khắc một khắc cũng không chậm trễ, bước nhanh tông cửa xông ra, mới vừa đi tới cạnh cửa, đột nhiên cảm thấy cánh tay phải giống như bị một sợi dây thừng thô to trói cứng, lúc này hắc không rảnh suy tư, lập tức bước nhanh, nhưng không bước nổi một bước, lập tức cánh tay phải một hồi lạnh như băng, nhất thời không thể động đậy. Hắc nửa người đã tê rần, đứng thẳng không được, ngã trên mặt đất.

Âu Dương Khắc ngay cả mồ hôi lạnh cũng đều toát ra, lại cảm thấy trên mặt bị gõ vài cái, thiếu niên dùng âm thanh trêu tức từ trong bóng tối truyền đến:

“Âu Dương công tử, cảm giác bị xà cắn thật không tồi a!”

28. Khang - Chương 28: Huyết Xà

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Tính tình Dương Khang từ trước đến nay là không chịu thiệt thòi.

Chỉ có điều, mấy năm qua đều có Quách Tĩnh bên cạnh che chở y, cho nên Dương Khang có thu liễm chút ít.

Nhưng mà tối nay, tánh mạng bị người khác uy hiếp, bắt y làm chuyện mình không muốn, Dương Khang đã sớm nổi trận lôi đình. Hơn nữa còn chứng kiến một màn kia của Quách Tĩnh cùng Hoàng Long..... mà Âu Dương Khắc lại xuất hiện phá hư, càng ghen một bụng hỏa, đã sớm cân nhắc như thế nào thu thập hấn.

Dương Khang nhìn thấy bên hông Âu Dương Khắc có đeo một khóa hoàng cầu bằng ngọc, dựa vào toàn thân bảnh bao của Âu Dương Khắc đeo toàn vật phẩm trang sức quý giá, khóa hoàng cầu bằng ngọc này vạn phần chú ý, Dương Khang nghĩ hạt châu này chắc phải dùng để tránh cái gì đó.

Võ công đảo Đào Hoa chú trọng nhất chính là công phu trên tay, như Lạc Anh thần kiếm chưởng, Bích Hải chưởng pháp, Đạn chỉ thần công..... Cho nên động tác tay Dương Khang rất linh hoạt, cho dù so ra kém Diệu thủ thư sinh Chu Bá Thông, nhưng từ bên hông Âu Dương Khắc cởi xuống hạt châu cũng không phải việc khó gì. Khi Dương Khang cầm được hạt châu trong tay phải thì Tiểu Thanh liền bỏ đi, liền biết mình đoán không lầm.

“Hừ! Âu Dương Khắc, người chơi xà bị xà quần thân, nguyên lai cũng có.”

Dương Khang dùng cây quạt chọc chọc mặt Âu Dương Khắc, tâm tình thật hảo hừ nhẹ hai tiếng.

Âu Dương Khắc sắc mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy đi đứng như cũ, ngực bị xà quần chặt, hô hấp càng ngày càng gian nan, vận nội kinh đẩy xà ra, thân xà hơi buông lỏng, nhưng lập tức cuốn càng chặt.

Dương Khang chẳng muốn để ý Âu Dương Khắc, xà của Âu Dương Khắc là độc xà, dụng độc giết người, nhưng xà của Lương Tử Ông lại là mãng xà, sẽ dùng thân thể cuốn lấy đối phương cho đến hít thở không thông, cuối cùng dùng miệng nuốt vào bụng.

Dựa vào kinh nghiệm chơi xà của Âu Dương Khắc, phỏng chừng tuy bị xà quần thân nhưng sẽ không chết. Cho nên Dương Khang liền xoay người đi tìm vài loại dược liệu mà Vương Xứ Nhất cần. Khi Dương Khang mở tủ thuốc ra thì phát hiện thuốc đã bị lấy đi một ít.

Là có người lấy đi, hay là có đạo chích? Chẳng lẽ Quách Tĩnh đã tới?

Dương Khang nhíu mày, không biết tại sao Quách Tĩnh có thể trong thời gian ngắn lấy được liệu đi. Dương Khang ước lượng một chút rồi gói dược lại đem cầm trong tay, quay đầu lại thì phát hiện người nằm trên mặt đất có chút không ổn.

Âu Dương Khắc cảm thấy tay trái dần dần trở nên vô lực, miệng xà phun ra khí tức khó nghe cực kỳ, ngực nhộn nhạo, chỉ muốn nôn. Giằng co một hồi, thần trí lại dần dần rơi vào hôn mê, không còn sức lực kháng cự.

Dương Khang châm lửa, phát hiện mặt Âu Dương Khắc trắng bệch đến dọa người, hô hấp nhẹ đến mức không thể nghe thấy, không khỏi dọa Dương Khang nhảy dựng lên.

Âu Dương Khắc trong nguyên tác xác thực là bị Dương Khang giết chết, nhưng Dương Khang hiện tại không có bất luận ý tứ nào muốn giết chết Âu Dương Khắc. Dù sao Âu Dương Khắc cũng không có làm chuyện ác tày trời gì, vả lại thúc phụ Âu Dương Phong của hấn cũng khó đối phó.

“Uy, như thế nào?”

Dương Khang không biết là Âu Dương Khắc có phải bị xà quần mà hôn mê hay không, trong nháy mắt lại hoài nghi là Âu Dương Khắc có trá. Nhưng nhìn sắc mặt của Âu Dương Khắc, lập tức biết rõ người này xác thực là gần như tử vong.

Dương Khang vội vàng xem xét Âu Dương Khắc từ đầu tới chân, đại xà của Lương Tử Ông toàn thân màu đỏ, đầu xà chọt co lại, đầu lưỡi phân nhánh trong miệng xà thè ra, không ngừng hướng Dương Khang lay động, nhưng e ngại Dương Khang trong tay có ‘Thông tê địa long hoàn’, rồi lại không nỡ bỏ con mồi đã tới tay là Âu Dương Khắc, chỉ đành không ngừng mà hướng Dương Khang tê tê lên tiếng thị uy.

Dương Khang rốt cục phát hiện tay trái Âu Dương Khắc đã biến thành màu tím đen, trên cổ tay có hai cái dấu răng tinh tế của xà khiến cho Dương Khang nhìn thấy mà giật mình. Dương Khang thấy thế không nói gì, nghĩ thầm, có phải Âu Dương Khắc đi đêm lắm có ngày gặp ma? Âu Dương Khắc không chỉ bị xà quần thân, mà còn bị độc xà mình nuôi cắn.

Tuy nhìn có chút hã hê, nhưng vẫn là cứu người. Dương Khang không chút khách khí mà đem bình bình quán quán trong ngực Âu Dương Khắc vơ vét hết, dựa vào tri thức đan dược đi theo Hoàng được sư học nhiều năm, Dương Khang phán đoán chút ít xem chừng hẳn đều là giải được.

Sau khi giúp Âu Dương Khắc bài trừ độc, Dương Khang liền bôi một chút bột phấn lên vết thương của hắn, được hoàn không quản là giải cái gì toàn bộ đều nhét vào trong miệng hắn. Còn lại thì bỏ vào trong lòng ngực của mình.

Bất quá..... Dương Khang nhìn chăm chăm đại xà, neho mắt lại. Rốt cục hung hăng tâm xuất ra chủ thủ, một đao chém đứt đầu xà.

Khuu Xứ Cơ nằm đó tặng cho bọn họ chủ thủ sắc bén vô cùng, đại xà lại sợ “Thông tê địa long hoàn”, mà ngay cả giấy dựa đều không có, sau đó biến thành hai đoạn. Dương Khang vội vàng tìm một cái bình hứng lấy máu xà, nhìn gương mặt hắc sắc của Âu Dương Khắc, Dương Khang không khỏi thở dài, nắm xác xà rót máu vào trong miệng Âu Dương Khắc.

Máu xà có thể gia tăng nội lực, làm cho người ta bách độc bất xâm, phỏng chừng cũng có thể giải độc xà trong cơ thể Âu Dương Khắc a.

Hừ! Vì không muốn Âu Dương Khắc chết, y sẽ không hao tâm như vậy!

Thấy sắc mặt Âu Dương Khắc khởi sắc một chút, Dương Khang cũng cầm lấy một cái chén uống máu xà, chỉ cảm thấy mùi máu tươi mười phần, cay độc khổ sáp, Dương Khang vẽ mặt nhăn nhó, đau khổ uống hết chén máu, cũng khó khăn mà đem nuốt xuống. Dem bình máu xà thu thập lại, nghĩ thầm, một chút trở về cho Quách Tĩnh uống, máu đông lại rất mau, phải cho hắn uống nhanh mới được.

“Tiểu tử.....”

Khi Dương Khang sắp sửa nhảy khỏi cửa sổ, sau lưng truyền đến thanh âm suy yếu của Âu Dương Khắc.

Dương Khang quay đầu nhìn, phát hiện sắc mặt Âu Dương Khắc đã khôi phục hồng nhuận, thầm khen quả nhiên huyết xà là thứ tốt, Dương Khang lại thấy Âu Dương Khắc đứng dậy cũng khó khăn, không khỏi đắc ý cười nói:

“Tiểu Khắc Khắc, ngoan ngoãn ở đây chờ Lương Tử Ông trở về a, bất quá phải cẩn thận hắn nổi giận vì ngươi uống huyết xà của hắn! Khăng định rất kinh hãi..... Chắc chắc ~”

Âu Dương Khắc bây giờ mới phát hiện tình cảnh của mình, bạch y ngày thường không nhiễm bụi đất giờ đây đều là huyết xà khiến hắn giật mình, trên môi của hắn còn lưu lại vị huyết xà, trong đan phòng một đồng bùa bộn, mà hắn lại nằm trên mặt đất, giống như hắn đã giết xà uống máu.

Nghĩ đến khi Lương Tử Ông trở về thấy được cảnh tượng này, tuyệt đối sẽ cho rằng là hắn giết bảo xà. Âu Dương Khắc giận dữ, muốn đứng dậy lại phát hiện bởi vì trước đó trúng độc nên tạm thời không thể vận nội lực.

Dương Khang thật muốn ở lại đây xem kịch vui, nhưng nghĩ đến Mục Niệm Từ vẫn chờ y cứu, huyết xà trong tay không thể chậm trễ, chỉ có thể hướng Âu Dương Khắc tiếc nuối cười, thiêm nhập bóng tối.

Đôi mắt màu hổ phách của Âu Dương Khắc nổi lên tàn khốc, đề thấp thanh âm cả giận nói:

“Tiểu tử, hãy tự cầu nguyện không để ta bắt được!”

Bất quá lời hắn nói cũng không có người nghe thấy, Âu Dương Khắc buồn bực một lát, đột nhiên nghĩ đến trên người mình những lọ thuốc không còn cái nào, viên “Thông tê địa long hoàn” này chính là thức phụ dặn đi dặn lại, đó là sính lễ đưa cho con dâu tương lai a.....

“Tiểu tử chết tiệt!”

Âu Dương Khắc nghiêng răng nghiêng lợi.

Có thể là bởi vì vương phủ quá lớn, thủ vệ không cách nào canh gác hết, lúc Dương Khang một lần nữa quay trở lại phòng Mục Niệm Từ thì vẫn giống như lúc y rời đi. Dương Khang thấp giọng gọi Mục Niệm Từ, thuận lợi mang nàng ra khỏi vương phủ.

Lấy được thuốc, người cũng cứu được, còn uống máu xà, trêu chọc Âu Dương Khắc. Theo lý Dương Khang hẳn là thật cao hứng mới đúng, thế nhưng trong lòng Dương Khang vẫn cảm thấy khó chịu.

Bởi vì Dương Khang nghĩ tới Quách Tĩnh.

Bọn họ trước đó đã giao hẹn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ hội họp ở nhà Khuư Xứ Cơ. Dương Khang nhớ tới hình ảnh Quách Tĩnh cùng Hoàng Long tại hoa viên, khẽ cắn môi.

Dương Khang tin tưởng Quách Tĩnh.

Mục Niệm Từ đi theo phía sau Dương Khang không nói lời nào, nàng có thể cảm giác được, thiếu niên có tướng mạo giống Hoàn Nhan Dương tâm tình thật không tốt, nhưng không phải một đường thuận lợi sao?

Mục Niệm Từ cắn chặt môi dưới, bắt buộc chính mình đừng khóc. Cuộc đời, coi như là hết.

Gió tuyết càng lúc càng nhiều, mặc dù là ban đêm, nhưng đại tuyết nhanh chóng rơi xuống phủ khắp nơi tràn đầy bạch sắc. Tuyết trắng phản xạ nguyệt quang, làm cho ban đêm không còn hôn ám nữa.

Dương Khang thuận lợi tìm được cái nhà trệt kia, căn cứ vào ám hiệu của bọn họ gõ cửa.

Cửa phòng mở ra, bên trong là Quách Tĩnh, mục quang mừng rỡ.

Tâm tình tích tụ của Dương Khang trong nháy mắt tiêu tan khi gặp Quách Tĩnh, đem túi thuốc ném cho hắn, cười đi vào cửa sân. Không có phát hiện Quách Tĩnh nhìn Mục Niệm Từ sau lưng Dương Khang ánh mắt trở nên đau đớn.

“Thuốc đã tìm được, người cũng cứu trở về, Quách Tĩnh, ra đây chút a.”

Dương Khang vội vã muốn đem huyết xà cho Quách Tĩnh uống. Có được linh dược tốt, y muốn chia sẻ với Quách Tĩnh. Dương Khang nghĩ, liền đem dược liệu trong ngực Quách Tĩnh ném cho Mục Niệm Từ, chính mình thì dắt lấy tay áo Quách Tĩnh muốn đi ra ngoài.

Quách Tĩnh nhưng không có động, thân thủ hướng trên mặt Dương Khang sờ soạng.

Dương Khang sững sờ, phát hiện Quách Tĩnh đang lau sạch mặt mình, mới nhớ tới lúc này lặn qua lặn lại trên mặt đất nhất định là dính huyết xà, nhìn thần sắc lo lắng của Quách Tĩnh, không để ý cười cười nói:

“Yên tâm, không phải máu. Đi thôi.”

Dương Khang lại túm Quách Tĩnh, tức giận phát hiện Quách Tĩnh không có động.

“Hắn sẽ không đi cùng ngươi.”

Tiếng cười âm lãnh từ trong nhà truyền đến, Hoàng Long mặc một thân bạch y, vui vẻ dạt dào nói.

“Cái gì?”

Dương Khang không có ngờ tới Hoàng Long cũng sẽ ở đây, lại nghe được lời của hắn, lập tức nheo lại hai mắt.

“Ha ha, đã đem dược liệu mang về, Quách Tĩnh tự nguyện dùng mười năm tự do đổi những dược liệu kia.”

Hoàng Long đứng trước mặt Dương Khang, hai người thân cao không sai biệt lắm, Hoàng Long có chút đắc ý, khinh miệt nhìn Dương Khang.

Dương Khang lập tức nộ khí, quay đầu lại nhìn Quách Tĩnh mặt không biểu tình, cả giận nói:

“Thực đáp ứng hắn? Ngủ ngốc!”

Dựa vào! Khuư Xứ Cơ! Đụng phải hắn quả nhiên không có chuyện gì tốt! Dựa vào, vì cái gì lại muốn Quách Tĩnh trả giá nhiều như vậy?

“Sự phò đã rời đi mười năm, như thế nào cũng không tin tưởng ta a?”

Dương Khang thấy Quách Tĩnh không có phản ứng, đành phải quay đầu tức giận nói với Hoàng Long.

Hoàng Long chọn mi, hừ nhẹ tiếng nhưng không có nói lời nào.

Loại thái độ ngạo mạn này của Hoàng Long, giống như là tùy tiện, bộ dáng ta không tin.

Dương Khang lập tức dựng lông, vung tay muốn cùng Hoàng Long liều mạng. Nhưng Dương Khang lại bị Quách Tĩnh giữ chặt.

“Khang đệ, chúng ta tạm thời tách ra một thời gian a.”

Dương Khang nghe được sau lưng Quách Tĩnh nói.

Dương Khang nhất thời như là bị người điểm huyết đạo, đại não trống rỗng, mà ngay cả dũng khí quay đầu lại nhìn Quách Tĩnh cũng không có.

Dương Khang biết rõ, cho dù y có thể giải thích được Hoàng được sư đi đại mặc là vì Vương Trùng Dương, dựa vào tính tình Hoàng Long, khẳng định sẽ tìm Vương Trùng Dương tính sổ.

Quách Tĩnh tiểu tử ngốc này cảm thấy mình là đệ tử Vương Trùng Dương nên vì sư phó phân ưu, tính đi tính lại thế là tính trên người Quách Tĩnh. Huống hồ, Vương Xứ Nhất xem như cũng là sư huynh đệ với sư phụ, Quách Tĩnh không thể thấy chết mà không cứu.

Nhưng Dương Khang sinh khí là bởi vì, Quách Tĩnh dùng mười năm tự do chỉ để đổi những được liệu kia? Dương Khang không tin là Quách Tĩnh không thể đem được an toàn trở về.

Dương Khang cổ tay run run, khó chịu hắt tay Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh có thể cảm giác được thân thể Dương Khang run rẩy thì không đành lòng, liền muốn nói những lời vừa rồi không tính.

Hoàng Long trừng Quách Tĩnh, ngăn lại lời hắn muốn nói, kéo Quách Tĩnh hướng ngoại viện đi đến. Quách Tĩnh trong nháy mắt mong Dương Khang quay đầu lại nhìn hắn, hy vọng y có thể nói hắn lưu lại.

Khi bọn họ sắp đi ra cửa sân, Dương Khang rốt cục mở miệng.

“Chờ một chút.”

Quách Tĩnh hai mắt ảm đạm lập tức sáng lên, chờ mong nhìn bóng lưng Dương Khang.

Hoàng Long vui vẻ đầy mặt, nghĩ Dương Khang quả nhiên không đành lòng để hắn đem Quách Tĩnh túm đi, một lát cần đưa điều kiện gì đây?

Nhưng Dương Khang lại không hề quay đầu lại, chỉ là ném một cái bình trong như vò rượu cho Quách Tĩnh, thản nhiên nói:

“Nhớ rõ uống hết bình này.”

Quách Tĩnh ngốc lăng, vò rượu hắn cầm trong tay, tràn đầy mùi máu tươi.

Hoàng Long nhăn lông mày, nghĩ thầm, chẳng lẽ mình thật sự nhìn lầm? Quách Tĩnh không phải người quan trọng nhất của Dương Khang? Nhưng cái ý niệm này trong đầu cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, hắn không thấy được biểu hiện không cam lòng của Dương Khang như trong dự liệu, tức giận dất lấy Quách Tĩnh đi ra ngoài.

“Đi!”

Quách Tĩnh ôm cái bình, gắt gao nhìn bóng lưng Dương Khang trong gió tuyết, vô cùng lạc lõng.

Cuối cùng, Khang đệ không có quay lại nhìn hắn.

29. Khang - Chương 29: Người Qua Đường Giáp...

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Mục Niệm Từ kinh ngạc đứng ở bên cạnh, nàng vừa xem một màn kia trong mắt, tuy không biết đến tột cùng chuyện gì xảy ra, nhưng là biết rõ tâm tình Dương Khang hiện giờ phi thường không tốt.

“Vì cái gì để hấn đi như vậy? Người không phải không nở sao?”

Mục Niệm Từ không phải là người chuyện gì cũng đều để ở trong lòng, nhanh mồm nhanh miệng mà hỏi thăm.

“Không nở thì không nở, nhưng ta không có quyền ngăn cản việc hấn muốn làm.”

Dương Khang hít sâu một hơi, biểu tình cứng nhắc, bắt buộc chính mình thoát nhìn tự nhiên một chút.

Mục Niệm Từ nghe vậy ngây ngốc một chút, vừa mới nãy Dương Khang không có quay đầu lại nhìn, nhưng nàng lại thấy nhất thanh nhị sở. Trên mặt nam tử tên Quách Tĩnh kia, thần sắc đều là kỳ vọng mong Dương Khang nói muốn hấn lưu lại.

Đến tột cùng những người này là đang làm cái gì?

Dương Khang trong nội tâm kỳ thật đang giận dữ, nhưng y biết rõ tính tình Quách Tĩnh, cho dù y mở miệng muốn hấn lưu lại, đối phương dù cho cuối cùng đồng ý, cũng sẽ không bỏ xuống được cái hứa hẹn kia.

Hừ! Hoàng Long! Dám đoạt người của y, vậy phải chịu giáo huấn đi!

Giây tiếp theo Dương Khang liền có ác cảm với Khưu Xứ Cơ, cái đạo sĩ lỗ mũi trâu này, may mắn năm đó y không có bái Khưu Xứ Cơ làm sư phụ, bất quá Quách Tĩnh bái Vương Trùng Dương làm sư phó, cũng không phải cái gì vận khí tốt. Không có bái bảy người phiền toái Giang Nam thất quái làm sư phụ, hiện tại lại thêm bảy người sư huynh cứng nhắc Toàn Chân giáo. Xem ra Quách Tĩnh thật đúng là mạng vất vả!

Dương Khang mặc dù nghĩ như vậy, nhưng y cũng biết, tối nay nhân tình này đã bán cho Khưu Xứ Cơ, nếu y nói lời lạnh nhạt với hấn, tối nay xem như trắng tay hỗ trợ.

Lập tức Dương Khang tận lực xuất ra thái độ tốt nhất, khuyên Khưu Xứ Cơ đưa Vương Xứ Nhất đi chỗ khác chữa thương. Khưu Xứ Cơ cũng hiểu được Dương Khang nói hợp lý, dù sao bọn họ những ngày này đều ở đây, người của vương phủ khẳng định cũng sắp tìm tới đây, không bài trừ sau khi tiểu vương gia phát hiện bọn họ đã lấy được thuốc, thẹn quá hoá giận vậy bắt bọn họ.

Khưu Xứ Cơ biết rõ lần này đã thiếu phách Cổ Mộ một cái nhân tình, lập tức cũng không nhiều lời nữa, trong khái niệm của hấn, nợ nhân tình của người khác sẽ có cơ hội mà trả, cho nên cũng không nói cái gì, liền dẫn Vương Xứ Nhất ly khai.

Dương Khang cuối cùng cũng không có nói cho Khưu Xứ Cơ biết thân phận thật của bọn họ không phải là phách Cổ Mộ. Nhân tình với không nhân tình gì chứ, y không muốn Khưu Xứ Cơ báo đáp gì hết, từ nay về sau tốt nhất nếu nhìn thấy đạo nhân thì nên tránh xa xa. Bất quá, Dương Khang quay đầu lại nhìn Mục Niệm Từ đứng trong sân, thở dài nói:

“Mục cô nương, người vì sao không đi cùng với đạo trưởng? Cùng bọn họ một chỗ, an toàn nhiều hơn.”

Mục Niệm Từ yên lặng nhìn Dương Khang, chần chờ chốc lát mới nói:

“Dương Khang, Quách Tĩnh..... Dương thiếu hiệp, phụ thân của người có phải gọi là Dương Thiết Tâm?”

Dương Khang sững sờ, y không ngờ tới Mục Niệm Từ sẽ biết chuyện này, nghĩ lại liền đoán ra, chắc là lúc trước Dương Thiết Tâm đã nói thân thế cho Mục Niệm Từ biết. Dương Khang cũng không giấu diếm, gật đầu nói:

“Đúng vậy, chúng ta ngồi xuống nói chuyện a.”

Tại giữa sân có một bàn đá cùng ghế đá, trên mặt đã phủ một tầng tuyết thật dày. Dương Khang vốn là muốn mời Mục Niệm Từ vào trong phòng trò chuyện, nhưng y đã ngồi cùng một chỗ với Khưu Xứ Cơ cũng đã lâu, cho dù bên ngoài băng thiên tuyết địa cũng không sợ. Chỉ là tùy tiện đưa tay phát một cái, tuyết đọng trên bàn đá cùng ghế đá không còn một mảnh, tất cả đều bị Dương Khang dùng nội lực quét đi.

Đôi mắt đẹp của Mục Niệm Từ lập loè, không nghĩ tới thiếu niên thoạt nhìn lớn hơn nàng vài tuổi lại có nội lực cao như thế. Nàng cũng tập võ được mấy năm, không nhu nhược giống như nữ tử bình thường, gió tuyết như vậy cũng không tính là gì, lập tức ngồi xuống, đem sự tình từ đầu nói ra.

Dương Khang lắng lắng nghe, nguyên lai sự tình cũng giống như y đoán.

Dương Thiết Tâm ngày đó không chết, hữu duyên thu lưu Mục Niệm Từ làm nghĩa nữ, mang theo nàng đi khắp nơi tìm Quách Khiếu Thiên cùng thê tử của Quách Khiếu Thiên. Dương Thiết Tâm cũng không dùng tên thật nữa, liền đem chữ “Dương” tách ra thành ‘Mộc’ và ‘Dịch’, sửa “Mộc” thành “Mục”, lấy tên Mục Dịch.

Hơn mười năm hồi hải ngược xuôi, lưu lạc giang hồ, lại mấy năm trước cuối cùng bởi vì một hồi bệnh nặng mà ngã xuống. Dương Thiết Tâm tại trước khi lâm chung đem thân phận của mình nói rõ với Mục Niệm Từ, hẳn cầu Mục Niệm Từ lưu ý tìm hai người con trai Quách Tĩnh và Dương Khang, cho nên Mục Niệm Từ mới xuất đầu lộ diện ra phổ làm xiếc, biết đâu có thu hoạch.

“Dương thiếu hiệp, cái này là thiết thương đầu, là nghĩa phụ trước khi lâm chung giao cho ta, dặn dò ta nếu như tìm được người, giao lại cho người.”

Mục Niệm Từ lấy một cái thiết thương đầu từ trong ngực ra, trình trọng đặt ở trong tay Dương Khang.

“Đáng tiếc nghĩa phụ không có dạy ta thương pháp Dương gia.....”

Dương Khang cầm cái thiết thương đầu nặng trịch này, đột nhiên cười nói:

“Người còn gọi ta Dương thiếu hiệp?”

Mục Niệm Từ ngẩn ngơ, lập tức như trút được gánh nặng cười nói:

“Dương đại ca.”

Dương Khang trong nội tâm ấm áp, ảm đạm giận dữ nói:

“Điều tại ta, nếu như ta đến sớm một ngày, sẽ không để người phát sinh loại việc này.....”

Mục Niệm Từ khẽ run một cái, lắc lắc đầu nói:

“Không, tất cả mọi chuyện đều có số của nó. Người cùng hẳn lớn lên giống như vậy..... Mẹ của các người.....”

Mục Niệm Từ cũng là người thông minh, Hoàn Nhan Dương cũng từng đề cập qua với nàng, mẫu thân hẳn là Hán nhân, như vậy từ tướng mạo hai người bọn họ giống nhau như vậy có thể đoán ra, bọn họ nhất định là cùng mẹ khác cha.

“Người không có ý định đi gặp mẫu thân người sao?”

Dương Khang yên lặng lắc đầu, Bao Tích Nhược sau khi tái giá sống tốt như vậy, Dương Thiết Tâm cũng đã tạ thế, y cần gì phải đi quấy rầy nàng? Dương Khang không muốn bàn lại vấn đề này, chuyển hướng nói:

“Người từ nay về sau có tính toán gì không?”

Mục Niệm Từ nhướn miệng cười nói:

“Báo thù cho nghĩa phụ đã có huynh trưởng gánh vác a. Ta sẽ trở lại Ngưu gia thôn, làm ruộng nuôi gà, bình bình đạm đạm qua cả đời.”

Tiểu dung tinh khiết của nữ tử làm cho Dương Khang ngẩn ngơ, sau nửa ngày mới gian nan mà hỏi thăm:

“Người không hận hẳn? Không muốn ta báo thù cho hải gian sao? Hoặc là, ta có thể nghĩ biện pháp làm hẳn lấy người.....”

Mục Niệm Từ đứng dậy, nàng tuy mới nhận thức được nghĩa huynh này mấy canh giờ, nhưng nàng lại biết rõ, y nói được là làm được.

Nhưng nàng không muốn.

“Ca, ta cùng hần là người của hai thế giới, môn không đẳng hộ không đối, cho dù cùng một chỗ, cũng không có kết cục tốt. Còn không bằng ta một mình tự tại.”

Mục Niệm Từ cúi đầu cười yếu ớt.

“Cho nên, ta phải đi thôi.”

Dương Khang phải thừa nhận Mục Niệm Từ thật thông suốt, đối với Hoàn Nhan Dương mà nói, Mục Niệm Từ chẳng qua là nhất thời gặp gỡ, căn bản sẽ không để ở trong lòng.

Lập tức Dương Khang cũng không nói cái gì nữa, y biết nếu Mục Niệm Từ ở đây càng lâu thì gặp nguy hiểm càng lớn. Nghĩ tới đây, Dương Khang liền đem ngân phiếu cùng bạc vụn trên người toàn bộ lấy ra, gói kỹ đưa cho nàng.

“Người trước tiên trở lại Ngưu gia thôn a, chờ ta đem thù báo xong, sẽ trở về. Đến lúc đó nhất định giúp người tìm một nhà khá giả.”

Mục Niệm Từ cũng không từ chối, vừa cười vừa đem ngân lượng cầm tới, bình tĩnh nói:

“Ca, ta sẽ không gả. Cả đời này, ta đều là người của hần. Có lẽ..... Trong bụng ta đã có hài tử, từ nay về sau cùng họ với nghĩa phụ được không? Gọi là Dương Quá a..... Tự là Cải Chi.”

Dương Khang nghe như bị sét đánh bên tai, Mục Niệm Từ đi khi nào cũng không biết, cả người như mất hồn mà đứng trong tuyết. Rất lâu sau đó đều không có lấy lại tinh thần.

Sau đó, bắt đầu không kiêng nể gì cả mà cuồng tiếu.

Dương Quá? Cái này tính là cái gì?

Lão thiên gia làm cho y xuyên qua đến nơi đây, rốt cuộc là người qua đường giúp sao?

Tuyết càng rơi càng lớn, chỉ chốc lát phủ một tầng dày đặc trên chiếc bàn tròn. Dương Khang dừng lại tiếng cười, phát giác bốn phía yên tĩnh đáng sợ.

Dương Khang sững sờ phát giác, đột nhiên một hồi cuồng phong xoáy lên từng trận bông tuyết, thổi bay vào mắt y. Dương Khang lúc này mới phát giác, búi tóc bung ra, Dương Khang đơn giản đem búi tóc tháo xuống, đang muốn tìm Quách Tĩnh chải đầu cho y, vừa quay đầu lại thì phát hiện phía sau của y một mảnh hắc ám.

Không ai.

Đúng rồi, chỉ còn một mình y.

Phụ thân đã mất đi, mẫu thân là của người khác, sự phụ hành tung không rõ, Quách bá mẫu yêu thương y đang ở phía xa đại mạc, nghĩa muội vừa nhận thức cũng đi, bạn từ nhỏ cùng y lớn lên cũng đã tách ra..... Dương Khang lần đầu phát giác, cô độc đáng sợ như vậy.

Tâm như biến thành một cái hắc động, cắn nuốt tất cả cảm giác của Dương Khang.

Đúng rồi, y đã có thói quen Quách Tĩnh bên cạnh.

Như vậy không tốt.

Trước kia Dương Khang đã sớm y thức được, nhưng y lựa chọn xem nhẹ.

Giống như là yêu thích một món đồ vật, quá thói quen, quá yêu mến, từ từ bắt đầu có tham muốn giữ lấy.

Nhưng Quách Tĩnh là con người, hần có tư tưởng của mình, cuộc sống của mình.

Tách ra, thật ra là chuyện sớm hay muộn. Y không phải đã sớm biết rõ sẽ có một ngày như vậy sao?

Có loại cảm giác lạ lẫm xâm chiếm thân thể Dương Khang, làm y cảm thấy sợ hãi, cho nên không thể không buộc chính mình buông tay.

Chỉ là, Dương Khang không nghĩ tới, không phải y buông tay, mà là y bị từ bỏ.

Tâm đau như bị kim đâm.

Dương Khang sững sờ cầm dây cột tóc, trong nội tâm y muốn..... Tóc y cũng không buông lại.

.....

Lúc này, Hoàn Nhan Dương dẫn một đám thị vệ bao vây nơi này, khi hắn bước vào thì thấy một người rất giống mình đang lẳng lặng ngồi trong sân, trên người hắc y đơn bạc vô cùng, bông tuyết ở trên người y rơi xuống một tầng trắng, làm cho người khác có cảm giác y càng gầy. Tóc đen như mực cùng gió tung bay, quện vào bầu trời đầy bông tuyết, xinh đẹp mà cô độc.

Hoàn Nhan Dương trừng lớn hai mắt, kinh nghi bất định mà hỏi thăm:

“Người đến tột cùng là ai?”

30. Khang - Chương 30: Ba Tát...

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Tại thành nam, trong một tiểu lâu tinh xảo, đột nhiên nửa đêm thấp sáng đèn dầu.

Hoàng Long trên người đầy bông tuyết, khói từ trong ấm lò bay đầy trong phòng.

Quách Tĩnh thì ngồi ở chỗ kia không nói một tiếng mà đem máu ở trong bình toàn bộ uống hết, sau đó lau đi vết máu bên môi, lãnh nhàn đánh giá gian phòng được bố trí tao nhã lịch sự này.

Hoàng Long nấu nước ấm rót trà, lúc này mới đi đến trước bàn tròn ngồi xuống, vừa nhắc đầu thấy bộ dáng Quách Tĩnh với vẻ mặt phòng bị, không khỏi cười nhạo lên tiếng nói:

“Yên tâm, nơi này đã được ta bao hết, sẽ không có người tự tiện xông vào.”

Quách Tĩnh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hoàng Long, vừa nghĩ tới Dương Khang, Quách Tĩnh liền có bộ dáng thương tâm, cuối cùng Khang đệ cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái, làm cho Quách Tĩnh uất ức muốn chết. Lại thêm vừa mới uống một vò máu, sắc mặt càng không thể nào đẹp mắt.

Hoàng Long cũng không sợ Quách Tĩnh trương cái mặt chết này, ngược lại đi cầm cái bình không, nhìn thoáng cái, kinh ngạc như đũa lông mày, hăm mộ thở dài:

“Người còn nói không phải là người quan trọng nhất của tiểu tử kia? Một bình này chính là huyết xà của Lương Tử ông nuôi hơn hai mươi năm. Ta từ trong thư phòng của phụ thân đọc qua một quyển sách thuốc, có một phương thuốc nói về nuôi xà, bí quyết cường tráng thân thể.

Xà kia vốn có màu đen, ăn xong đan sa, sâm nhưng chờ được vật phẩm thì dần dần biến hồng, Lương Tử Ông chắc hẳn là dùng nhiều loại dược liệu quý hiếm để nuôi, ít nhất phải nuôi hơn hai mươi năm, một thân xà toàn màu đen mới có thể biến thành màu đỏ. Như vậy một vò huyết xà này, phỏng chừng tiểu tử kia cũng không có uống nhiều, toàn bộ đều cho người.”

Trái tim Quách Tĩnh đập mạnh một cái, nhớ tới lời dặn dò cuối cùng của Dương Khang khi ném cái bình này cho hắn, trái tim nặng nề như bị người đánh cho một quyền.

“Ai, lúc ta đi đàn phòng không nghĩ có thể chế phục được đại xà nên bỏ qua, không ngờ tiểu tử kia thế nhưng thu phục được. Nếu sớm biết như vậy thì không gây thù với y, ít nhất còn có thể chia một ít.....”

Hoàng Long dậm ngực dậm chân hối hận, tiếc nuối.

“Không cho.”

Quách Tĩnh nhàn nhạt nói, còn đem cái bình trong tay Hoàng Long đoạt trở về, đem giọt máu còn đọng ở mép bình quý trọng nuốt xuống, một giọt không thừa.

Hoàng Long nhếch miệng, đánh chết cũng không thừa nhận chính mình phi thường ghen tị. Hắn từ nhỏ chỉ có một mình lớn lên, bởi vì chính mình vừa sinh ra mẫu thân đã chết, tuy phụ thân không nói cái gì, nhưng hắn vẫn cảm phát giác được, phụ thân đối với hắn không có cảm tình.

Thậm chí, còn có chút chán ghét.

Tại sao lại như vậy? Là vì hắn nên mẫu thân mới chết sao?

Hoàng Long không hiểu, nhưng hắn biết rõ thời gian phụ thân ở trên đảo Đào Hoa cực ít, hàng năm mùa xuân hoa đào ra hoa phụ thân mới vội vàng trở về, nhưng chỉ qua đêm có mấy ngày. Chỉ cần hoa đào vừa rụng, phụ thân liền rời đi.

Hoàng Long sống trên đảo căn bản không có đồng bạn, chỉ có vài người ách phó, cùng sau núi trong sơn động giam giữ một vị lão ngoan đồng. Nhiều năm như vậy, từ nhỏ đến lớn, đều là một mình.

Cho nên hắn mới vạn phần ghen tị với Dương Khang, phụ thân mặc kệ hắn, ngàn dặm xa xôi chạy đến thảo nguyên đi dạy Dương Khang võ công..... Đến tốt cùng ai mới là con ruột của phụ thân?

“Nột, Dương Khang kia đến tốt cùng là người nào? Vì sao cha ta lại thu y làm đồ đệ, dạy y võ công?”

Hoàng Long rủ xuống mi mắt, giấu đi ghen tị trong đôi mắt.

“Nói chung là Hoàng lão tiên bối chỉ thuận tiện thu Khang đệ làm đồ đệ, Khang đệ cũng không phải nguyên nhân khiến cho Hoàng lão tiên bối rời nhà mười năm.”

Quách Tĩnh buông cái bình, thản nhiên nói:

“Hắn là đuổi theo sư phụ ta đi, cho nên người muốn trả thù, hướng ta tìm a.”

Hoàng Long cầm chén trà ấm áp uống một ngụm, giờ lên cười nói:

“Đi? Ta đây cướp người còn đoạt sai? Sớm biết như vậy tại trước mặt người cướp đi tiểu tử kia.”

“Không được.”

Quách Tĩnh lạnh lùng nhở ra hai chữ.

Hoàng Long khóe môi vui vẻ, cười đến thâm ý.

“Như thế nào? Vậy người dùng cái gì để đổi mấy vị thuốc kia ta đưa cho đạo trưởng nọ?”

“Nơi sư phụ ta.”

Quách Tĩnh không chút do dự đem sư phụ hắn bán.

Hoàng Long chống cái cằm ôn hòa hừ nhẹ nói:

“Sư phụ người xác thực là đầu sỏ gây nên, nhưng người cho rằng ta có thể đánh bại được sư phụ người?”

“Bốn năm trước cha người cùng sư phụ ta quyết đấu, ngày thứ hai hai người song song mất tích, rõ ràng cho thấy, một người đuổi theo một người chạy trốn. Chỉ cần người tìm được sư phụ ta, sẽ tìm được cha người.”

Quách Tĩnh nhàn nhạt nói.

Quyết đấu? Song song mất tích? Như thế nào nghe quái dị như vậy a? Hoàng Long còn mang theo ba phần hoài nghi.

“Kỳ thật mục đích của người, chỉ là vì muốn tìm được cha người.”

Quách Tĩnh bình tĩnh rồi nói tiếp.

Một lời đâm trúng nội tâm Hoàng Long, Hoàng Long cắn răng cả giận nói:

“Nói mau, sư phụ người ở nơi nào!”

Quách Tĩnh nói ra tên một địa phương, nhưng trong lòng tại âm thầm cầu nguyện sư phụ hẳn đừng nóng giận.

Đây là thật lâu trước kia, Vương Trùng Dương nói cho hắn biết địa điểm, phòng ngừa ngày nào đó không chào mà đi. Kết quả không nghĩ tới thực bị sư phụ đoán trúng. Bất quá sư phụ chỉ nói là không thể để lộ thân phận thật của người chứ không có dặn dò không cho nói cái này, huống chi tình báo này là vì cứu sư huynh đệ của sư phụ, chắc sư phụ cũng sẽ không trách tội hắn.

Quách Tĩnh cũng không phải người ngu ngốc, những năm này tại bên người Dương Khang nhiều năm, tự nhiên thì sẽ có thói quen làm việc giống như Dương Khang, sẽ không theo khuôn phép cũ. Hắn thậm chí còn muốn dùng Hoàng Long kích thích Dương Khang, kết quả giống như lần này có điểm đã làm hơi quá.....

Nhớ tới bóng lưng Dương Khang đơn bạc trong gió tuyết, Quách Tĩnh cảm thấy ngồi không yên, xoay một tiếng đứng lên.

“Điều kiện trao đổi này làm người hài lòng a? Chúng ta đây hiện tại có thể thanh toán xong?”

Hoàng Long từ trong suy tư lấy lại tinh thần, nhìn trên mặt Quách Tĩnh không chút che giấu tâm tình lo lắng, không khỏi thẫn thờ dài.

Khi nào sẽ có người lo lắng cho hắn giống như Quách Tĩnh lo lắng cho Dương Khang?

“Đúng vậy, chúng ta đã thanh toán xong.”

Hoàn Nhan Dương hỏi ra miệng, trả lời hắn chính là một hồi trầm mặc cùng gió tuyết đầy trời.

Người nọ ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn hắn.

Hoàn Nhan Dương cho tới bây giờ hận nhất là người không đếm xỉa đến hắn, tay liền rút bội kiếm của thị vệ bên cạnh, hướng người nọ chém tới.

Hoàn Nhan Dương học võ công mười năm, tự phụ nội lực cao cường, nhìn khắp kinh thành không người có thể địch lại, một kiếm này tuy không đến nỗi làm người nọ chết, nhưng nhất định sẽ tránh né không kịp.

Trong khi Hoàn Nhan Dương đang đắc ý sẽ nghe thấy tiếng thét từ người nọ, lại phát hiện trước mắt bóng đen lóe lên, người nọ trong nháy mắt đi tới trước mặt hắn. Hoàn Nhan Dương khê giật mình, liền ứng phó, chỉ thấy ống tay áo người nọ nhẹ rung, người hướng quẹo phải, đột ngột ống tay áo tay trái hướng đầu hắn đánh tới.

Hoàn Nhan Dương thấy y ra tay bất phạm, hơi kinh hãi, cúi người tháo chạy, từ dưới đáy ống tay áo chui qua. Nào biết người này ra chiêu thật nhanh, hắn mới từ đáy tay áo chui ra, ống tay áo phải đã ra kinh phong, trước mặt bỗng nhào vào, kết kết thật thật cho trên mặt hắn một cái tát.

Thanh âm thanh thúy này làm tất cả mọi người ở đây chết đứng.

“Một tát này, là thay Mục cô nương.”

Dương Khang lúc này đã lách mình tránh ra hơn mười bước, hai tay chấp sau lưng nhàn nhạt nói.

Dương Khang lúc này mới đưa mắt nhìn Hoàn Nhan Dương ăn mặc cẩm bào liếc mắt một cái, khiến y không khỏi thất kinh, người này quả thật cùng y lớn lên có vài phần tương tự. Nhưng vì có huyết thống người Kim, Hoàn Nhan Dương so với Dương Khang cao hơn một nửa, dáng người cũng cường kiện không ít, ăn mặc tinh xảo xa hoa, nhìn y và hắn chính là người của hai thế giới.

Hoàn Nhan Dương đứng ở nơi đó, sau một lát mới khôi phục lại tinh thần. Hắn chỉ cảm thấy nửa trái bên mặt đau nhức, không cần sờ cũng biết khẳng định là đã sưng. Hắn chưa từng chịu qua loại này nhục nhã

này, rít gào hướng người nọ vọt tới. Lần này hấn cầm kiếm của mình được thị vệ đưa tới, khí thế hung mãnh hướng người nọ mà chém.

Nhất thời kiếm khí khơi dậy bông tuyết bay tung tóe, Hoàn Nhan Dương lại thấy người nọ không né không tránh, không khỏi cảm thấy mừng rỡ, nghĩ thầm, y đánh cho hấn một cái tát, hấn sẽ lấy một cánh tay để đổi lại a! Hoàn Nhan Dương vận nội lực dùng chém một kiếm, kiếm lại đột nhiên dừng lại.

Hoàn Nhan Dương sững sờ, vừa nhắc mắt phát hiện kiếm phong sắc bén lại bị người nọ dễ dàng dùng hai ngón tay kẹp lấy, hấn muốn rút trở lại nhưng không được, đứng bất động.

Đây là võ công tà môn gì? Hoàn Nhan Dương trong nháy mắt ra một thân mồ hôi lạnh, hấn đương nhiên biết rõ, thời điểm hấn xuất kiếm rất nhanh, thế mà người này lại có thể chuẩn xác kẹp lấy kiếm của hấn, chỉ là dùng ngón trỏ cùng ngón giữa.....

“Ba!”

Một tiếng này so với bạt tai vừa rồi còn vang lên thanh thúy hơn, trực tiếp đem Hoàn Nhan Dương đánh ngã trong đồng tuyết.

Dương Khang trong tay còn kẹp lấy chuôi lợi kiếm, đùa giỡn một cái rồi trực tiếp ném tới một bên.

Dương Khang là không quen sử dụng kiếm, quá dài quá nặng, cho nên những năm gần đây, y chỉ nghiên cứu tu luyện trường pháp. Dương Khang liền quần quýt lấy Quách Tĩnh mà luyện tập. So với Quách Tĩnh, Hoàn Nhan Dương thật đáng chê cười.

“Một tát này, là thay mẹ ngươi.”

Dương Khang nhàn nhạt nói. Lúc này cuồng phong gào thét, thổi tóc của Dương Khang bay tứ tán, trong vũ điệu của gió Dương Khang như xem thường tính mạng con người. Tuy gương mặt Dương Khang tái nhợt không có huyết sắc nào, lại thoát nhìn vô cùng đẹp dễ tà mị.

Hoàn Nhan Dương bùm lấy má trái, cảm thấy đầu đều quay cuồng. Hai cái tát này là Dương Khang dùng hết toàn lực để đánh, hơn nữa ra tay cực kỳ nham hiểm, đều là đánh vào nửa trái bên mặt, làm hấn bị thương càng thêm trầm trọng.

Hoàn Nhan Dương nỗ lực muốn đứng lên, thân thể nhoáng một cái lại ngã xuống, thị vệ bên cạnh xông về phía trước đỡ lấy mới không có lần nữa chập vật ngã tại trong đồng tuyết. Hoàn Nhan Dương ngoan độc nhìn Dương Khang, nhổ ra trong miệng một ngụm huyết, lạnh lùng nói ra một chữ:

“Đánh!”

Hoàn Nhan Dương hô một tiếng, tất cả thị vệ chen chúc nhào lên, mà từ trong đội ngũ thị vệ lại lao ra hai đạo thân ảnh, một tả một hữu tốc độ vô cùng nhanh hướng Dương Khang đánh úp lại.

Dương Khang chau mày, xem tốc độ hai người này y không dám chắc nắm phần thắng, liền tập trung toàn lực ứng chiến. Sau khi ra tay, mới hiểu vì sao Hoàn Nhan Dương biết võ công, hơn nữa còn không kém.

Bởi vì lúc này đang cùng Dương Khang giao thủ là một nam một nữ, đúng là người Dương Khang quen biết, là ở mười năm trước trên thảo nguyên gặp qua một lần, Hắc Phong song sát.

Nguyên lai Hắc phong song sát đêm đó bị Dương Khang dọa chạy đi, cảm thấy trốn trên thảo nguyên cũng không an toàn, bọn họ đột nhiên tỉnh ngộ, để che giấu một hạt cát, biện pháp tốt nhất là ném hạt cát đó vào sa mạc, cho nên bọn họ liền tới kinh thành nơi nhiều người nhất, làm hạ nhân trong vương phủ.

Khi nhìn thấy Hoàn Nhan Dương, hai người cũng không dám tin vào mắt của mình, cho là hấn chính là đứa bé kia trên thảo nguyên. Nhưng sau khi xác nhận Hoàn Nhan Dương chưa bao giờ đi thảo nguyên, bọn họ cảm thấy đó là một duyên phận, Mai Siêu Phong tình thương của mẹ liền nổi lên, liền cùng Trần Huyền Phong hai người cùng một chỗ vụng trộm dạy Hoàn Nhan Dương võ công.

Dương Khang chỉ là một ý nghĩ chợt loé lên, liền đoán ra chân tướng, không khỏi lần nữa cảm thán y kỳ thật chính là cái người qua đường giáp, mà Hoàn Nhan Dương là Dương Khang trong nguyên tác.

Dương Khang tuy được Hoàng được sư sáu năm dốc lòng dạy bảo, nhưng đấu với Hắc Phong song sát là lấy trứng chọi đá, nếu không phải Dương Khang đối với võ công đảo Đào Hoa rất tinh tường, Dương Khang đã sớm bị đánh bại.

Hắc phong song sát cũng âm thầm kinh nghi bất định, võ công của tiểu tử này nhìn rất quen mắt, võ công đảo Đào Hoa không truyền người ngoài, căn bản không có khả năng có người giả mạo. Trần Huyền Phong thấy tướng mạo y cùng tiểu vương gia tương tự, phải chăng là đứa bé trên thảo nguyên năm đó? Đúng là sư phụ thu tiểu đồ đệ?

Cảm thấy ý nghĩ này hợp lí, dưới tay liền không khỏi chậm lại thể công, liền thử Dương Khang. Mai Siêu Phong cùng trưởng phu tâm ý tương thông, cũng minh bạch dụng ý của hắn, lập tức ba người liền giống như đồng môn sư huynh đệ so chiêu bình thường, đánh cho như ba đoàn bóng dáng, tuy hai mà một, lại tiếng gió traten traten, nhanh như sét đánh.

Dương Khang thấy vậy nhưng lại không biết là Hắc phong song sát hạ thủ lưu tình, nhưng đối với Hoàn Nhan Dương rất tức giận, xem chuẩn một cái liền xuyên qua Hắc phong song sát nhảy đến trước mặt Hoàn Nhan Dương, thừa dịp hắn còn đang ngây người, lần nữa vung lên tay phải.

“Ba!”

Tiếng bạt tai lần thứ ba vang lên, lần này vẫn là đánh vào má trái.

Lần này trực tiếp đem toàn bộ mọi người chấn động một phen, bọn thị vệ cũng không dám tiến lên hộ giá, nghĩ thầm, hai người kia võ công trác tuyệt còn không thể ngăn nổi thiếu niên kia, chớ nói chi là bọn họ.

Hắc phong song sát đối nhau nhìn thoáng qua, không dám lại hướng Dương Khang động thủ. Ai có thể cam đoan sư phụ của bọn hắn không phải đang ở phụ cận? Trần Huyền Phong thậm chí cũng bắt đầu tự hỏi hướng nào chạy trốn tốt hơn.

Hoàn Nhan Dương nhổ ra một ngụm huyết, mồm miệng không rõ hung hăng hỏi:

“Một tát này lại là vì ai?”

Dương Khang khẽ mỉm cười nói:

“Vì chính mình.”

Dựa vào! Vị trí tiểu vương gia này vốn là của y, cho y đánh một cái để hả giận còn không được?

Dương Khang nhìn Hoàn Nhan Dương biến thành đầu heo, không khỏi thở dài, nghĩ thầm, cho dù thiếu Hoàn Nhan Dương cũng vô pháp đền bù tổn thất Mục Niệm Từ bị khuất nhục, nói không chừng sau khi thiếu Hoàn Nhan Dương thì ngược lại Mục Niệm Từ tìm y tính sổ.....

Đang muốn dùng ngữ khí huynh trưởng giáo dục Hoàn Nhan Dương vài câu, Dương Khang chợt thấy trong mắt Hoàn Nhan Dương lóe lên ngoan độc, đang muốn lui ra phía sau một bước, nhưng y đứng quá gần Hoàn Nhan Dương, lúc này cũng đã không còn kịp lui bước.

Chỉ thấy Hoàn Nhan Dương hai tay phụt chốc bay ra, nhanh như điện xẹt, Dương Khang chỉ cảm thấy hai vai đồng thời đau xót, cảm thấy mười đầu ngón tay của hắn cắm vào đầu vai y, hai tay Dương Khang đang nâng lên được phân nửa vô lực thả xuống.

Dương Khang âm thầm kêu không tốt. Dựa vào! Không nghĩ tới là Cửu âm bạch cốt trảo, công phu trong Cửu âm chân kinh, dựa vào công lực hiện tại của y khẳng định trốn không kịp!

Hoàn Nhan Dương lập tức lui về phía sau, mười đầu ngón tay đã thành màu đỏ.

Dương Khang đau đến hai mắt nhắm lại, thế nhưng không có tìm đầu sổ Hoàn Nhan Dương tính sổ, ngược lại quay đầu hướng Hắc phong song sát sau lưng nghiêm nghị quát:

“Rõ ràng đem Cửu âm chân kinh truyền cho ngoại nhân, xem sư phụ xử trí các người như thế nào!”

Hắc phong song sát nghe được Dương Khang gọi Hoàng được sư là sư phụ, nhất thời không còn hoài nghi thân phận của y.

Hoàn Nhan Dương muốn học Cửu âm bạch cốt trảo, Mai Siêu Phong vốn mềm lòng mới dạy hắn, dẫn đi dặn lại không thể lộ ra ngoài, không ngờ Hoàn Nhan Dương lại làm lộ trước mắt tiểu sư đệ, càng không ngờ hơn là y có thể liếc một cái liền nhìn thấu lai lịch của nó. Hắc phong song sát vừa nghĩ tới thủ đoạn của Hoàng được sư, hai người đồng thời phát một tiếng hô, dắt tay leo tường rời đi.

Dương Khang thấy thế nhẹ nhàng thở ra, y chỉ sợ Hắc phong song sát nóng nảy mà đem y hủy thi diệt tích. Không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, hai người này vẫn là dễ bị lừa như vậy. Dương Khang hít sâu một hơi, chậm rãi quay người lại, nhìn Hoàn Nhan Dương tứ cố vô thân thối lui tới một góc tường, Dương Khang từng bước một hướng hắn đi đến.

Hoàn Nhan Dương không nghĩ tới, nghĩa phụ nghĩa mẫu bình thường thương hắn sủng hắn lại bỏ mặc hắn không để ý, hắn lần này tới cũng là ý vào Hắc phong song sát võ công cao siêu, vì nữ nhân Mục Niệm Từ làm việc tư, cho nên không có thỉnh phụ thân mời chào những nhân vật võ lâm kia để hỗ trợ. Hắc phong song sát vừa đi, còn lại cũng chỉ là thị vệ bình thường, mà ngay cả một cái hộ giá đều không có, toàn bộ đều tán đến một bên.

Hoàn Nhan Dương nhìn người nọ chậm rãi hướng hắn đi tới, hắn tuyệt đối sẽ không ngốc mà cho mình đánh thắng được y, mặc dù hai tay của đối phương có thể bị hắn phế bỏ.

Dương Khang kỳ thật đau đến âm thầm quát mắng, máu từ hai tay chảy xuống tuyết, theo dấu chân của y, tựa như hoa đào nở trên mặt đất.

Đau quá, thật sự đau quá. Từ nhỏ đến lớn y đều không có chịu qua đả thương nặng như vậy, hai cánh tay như không còn là của chính mình nữa, một chút cũng không nghe điều khiển. Dương Khang biết hai bờ vai của mình chảy máu rất nhiều, Hoàn Nhan Dương thật nham hiểm, làm bị thương cánh tay y, làm chính mình điểm huyết cầm máu đều không được.

Dương Khang thật muốn cứ như vậy mà đau ngắt đi, chính là không được, nếu y chết cũng phải kéo theo Hoàn Nhan Dương làm cái đệm lưng.

Quách Tĩnh đáng ghét! Lúc này chết đi đâu a!

Dương Khang vốn đứng trong gió tuyết đông lạnh một đêm, tối nay lại trải qua nhiều sự tình, tâm tình khó chịu, lúc này lại mất máu quá nhiều, lại đột nhiên không có sức đi lên, Hoàn Nhan Dương trước mắt biến thành vài cái, màu sắc rực rỡ bị bông tuyết phủ đầy.

Trước khi một khắc ngắt đi, Dương Khang thấy Hoàn Nhan Dương giơ kiếm hướng y vọt tới, nhưng y lại một chút cũng không lo lắng.

Bởi vì thân thể y không có ngã vào đồng tuyết lạnh băng, mà là bị một cánh tay hữu lực vây chặt trong ôn hòa quen thuộc.

31. Khang - Chương 31: Gặp Lại...

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang bị đau tỉnh.

Kì thật đau đớn trên vai trong phạm vi nhất định thì có thể chịu đựng được, nhưng loại đau đớn này lại làm cho người ta cảm thấy phiền chán, mặc dù là Dương Khang đang rất mệt mỏi, cũng tuyệt đối ngủ không được.

Dương Khang trợn tròn mắt, quay đầu đánh giá chỗ mình nằm, phát hiện mình đang ở trong một gian phòng được bố trí trang nhã. Dương Khang cảm giác được miệng vết thương trên hai vai đã được băng bó cẩn thận, trên đó được băng một lớp vải rất dày, trên người còn đang đắp chăn, có lẽ là sợ y bị cảm lạnh.

Trong phòng kỳ thật có vài cái chậu than, Dương Khang biết rõ loại tình huống này chính mình hẳn là cảm thấy rất nóng, nhưng bởi vì y bị mất máu quá nhiều nên cảm thấy rất tốt.

Trong phòng rất yên tĩnh, nhìn bầu trời vẫn là buổi tối, Dương Khang cảm thấy có một chút đói bụng, phán đoán chính mình giống như đã hôn mê không bao lâu.

Trước đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Dương Khang cau mày hồi tưởng một chút, thân liền ra mồ hôi lạnh, y thật sự là quá mạo hiểm. Y trước kia đều lo lắng tìm đường lui, vì sao đêm nay lại không rời đi gian nhà kia? Biết rất rõ ràng Hoàn Nhan Dương sẽ dẫn người đi vây bắt.....

Dương Khang ngơ ngác nghĩ, sau đó nghe được ngoài cửa vang lên tiếng bước chân quen thuộc, cuối cùng là nhìn thấy ánh mắt mừng rỡ như điên của Quách Tĩnh.

Đúng rồi, lúc đó y không muốn đi, là vì đang chờ Quách Tĩnh trở về.

Dương Khang hy vọng Quách Tĩnh sẽ giống như khi còn bé, vô luận phát sinh chuyện gì, đều tìm được y, trở lại bên cạnh y, xuất hiện ở trước mặt y.

“Tĩnh? Có chỗ nào không thoải mái?”

Quách Tĩnh bưng chén thuốc, đi vài bước đến trước giường, lo lắng lấy tay sờ trán Dương Khang, xem y có sốt hay không.

Dương Khang mắt trắng liếc một cái, đây không phải biết rõ còn cố hỏi?

“Nơi này là phòng của Hoàng Long?”

Quách Tĩnh ngẩn ngơ, biết rõ không thể gạt được Dương Khang, liền cẩn cẩn dục dục gật gật đầu.

“Lúc ta mang người về thì hẳn cũng đã đi. Ta thấy trong đây có nhiều loại thuốc rất tốt cho vết thương của người nên tự tiện lấy dùng.”

Dương Khang nhướng mày, vừa nghe đến nơi này là địa phương của Hoàng Long, toàn thân liền không thoải mái. Nhưng y vừa mới hành hung tiểu vương gia, lúc này trong kinh thành nhất định là khắp nơi tìm kiếm y. Dương Khang giương mắt nhìn Quách Tĩnh đang bất an nhìn y, thản nhiên nói:

“Hoàng Long đi? Người không đi theo hẳn?”

Quách Tĩnh lắc đầu, khẩn trương giải thích, nói:

“Ta dùng nơi ở của sư phụ để trao đổi những dược liệu kia.”

Dương Khang nhíu mày, ngoài ý muốn hừ nhẹ, nói:

“A? Nếu sư phụ người biết, có thể hay không đối với người thất vọng a?”

“Tìm được sư phụ ta, liền có thể tìm được sư phụ người. Hoàng Long nói, chỉ muốn tìm được phụ thân của hẳn.”

Quách Tĩnh nhìn Dương Khang tâm tình không có khó chịu, liền đánh bạo ngồi xuống trên giường bên cạnh Dương Khang, đem chén thuốc đặt trên bàn nhỏ của giường.

Dương Khang không có tinh lực cùng Quách Tĩnh biện luận, nghĩ thầm, y từ nay về sau nếu đụng phải Hoàng Long, tuyệt sẽ không tha thứ hẳn.

Trong lúc Dương Khang đang nghĩ như vậy, đột nhiên a một tiếng, nhớ tới Mục Niệm Từ đưa cho y một cái thiết thương đầu, để quên trên bàn đá trong tiểu viện. Lúc ấy y nhìn thấy Hoàn Nhan Dương rất tức giận, sợ mình đem thiết thương đầu làm ám khí nên y đã bỏ nó lên bàn đá, không nghĩ tới về sau ngay cả thời gian lấy đem cất đều không có.

Dương Khang vội vàng hỏi Quách Tĩnh có hay không chú ý tới cái thiết thương đầu kia, Quách Tĩnh lắc đầu, tỏ vẻ hiện tại đều bị quan binh phong tỏa, chờ đêm mai hẳn đi liếc nhìn một cái.

Dương Khang nhắm mắt lại, thở dài nói:

“Thôi, không cần đi. Lúc Hoàn Nhan Dương tiến vào thấy trên tay ta cầm thiết thương đầu, nhất định đã cho người lấy đi. Hy vọng mẹ ta sẽ không thấy.”

Dương Khang trầm mặc một lát, liền đem chuyện của Mục Niệm Từ nói với Quách Tĩnh. Kể cả nghĩa phụ Mục Niệm Từ chính là phụ thân Dương Thiết Tâm của y, y nhận Mục Niệm Từ làm nghĩa muội, còn Mục Niệm Từ thì trở lại Ngưu gia thôn định cư.

Quách Tĩnh nhìn mặt Dương Khang không có một chút huyết sắc, hận hiện tại người nằm ở trên giường không phải là hắn. Hắn đến tột cùng đã làm cái gì? Lúc Khang đề cập đến hắn nhất thì hắn lại để y một mình đối mặt.....

Dương Khang nhìn Quách Tĩnh lộ ra thần sắc thống khổ, không khỏi cười nói:

“Người làm cái biểu tình gì chứ? Người không biết còn tưởng rằng bị thương chính là người!”

“Nếu là ta thì tốt.”

Quách Tĩnh cúi đầu, nhìn thật sâu vào mắt Dương Khang.

Dương Khang nhìn gương mặt tràn đầy tự trách của Quách Tĩnh thấy nhất thanh nhị sở, vốn động lại cơn tức đầy mình, không biết vì cái gì lại tan thành mây khói.

Quách Tĩnh không có thay đổi?

Nhìn đồng tử thanh tịnh kiên định của Quách Tĩnh, Dương Khang không khỏi hoảng hốt.

Y là người ích kỷ, y biết rõ. Dương Khang yêu nhất là chính bản thân mình, cho nên ích kỷ không có gì không đúng.

Nhưng từ lúc nào, Quách Tĩnh trong lòng Dương Khang càng ngày càng quan trọng, đã vượt xa chính bản thân y?

Y lần này thà rằng có chết, đều muốn ôm một tia hy vọng mờ mịt, chờ Quách Tĩnh trở về.....

Mà đáng sợ nhất chính là, Dương Khang lúc ấy căn bản không có ý thức được chuyện này, y làm ra quyết định hoàn toàn là trong vô thức.....

Y như thế nào lại biến thành như vậy? Căn bản không giống y a!

Dương Khang nghĩ mãi mà không rõ là chuyện gì xảy ra, gấp đến độ trên trán Dương Khang ra một tầng mồ hôi mỏng, sắc mặt càng trắng bệch không còn chút máu.

Quách Tĩnh cho là miệng vết thương của Dương Khang lại đau, vội vàng cầm lấy khăn mặt bên cạnh giúp Dương Khang xoa xoa mặt.

“Khang đệ, rất đau sao? Ta..... Ta nên làm như thế nào mới hảo?”

Quách Tĩnh cảm thấy khẩn trương, loại tình huống này nhất định là không thể đi xem đại phu. Hoàn Nhan Dương đem tất cả các hiệu thuốc trong kinh thành mua sạch, chỉ là vì không cho Vương Xứ Nhất thuận lợi giải độc.

Lần này bọn họ chỉ cần xuất hiện ở trên đường cái, khẳng định cũng sẽ bị người phát hiện. Tiểu hồng mã nhất định sẽ được người khách điểm tử mĩ chăm sóc, coi như là bị người vương phủ bắt đi, Quách Tĩnh cũng không lo lắng, dù sao tiểu hồng mã thuộc loại dã tính, chắc chắn sẽ không cho bất luận kẻ nào cưỡi trên người, ngoại trừ hắn và Dương Khang. Đến lúc đó hẳn lại cướp về là được. Nhưng vết thương của Khang đệ.....

“Không có việc gì, không đau.”

Dương Khang lấy lại tinh thần, miễn cưỡng lộ ra một cái tiểu dung.

“Đúng rồi, người xử lí Hoàn Nhan Dương như thế nào? Sẽ không là đánh chết hẳn a?”

Quách Tĩnh thần nhiên nói:

“Không có, dù sao hẳn cũng là đệ đệ người, ta chỉ là phé đi hai tay của hẳn, làm hẳn từ nay về sau không thể cầm kiếm mà thôi. Nếu là điều dưỡng thật tốt, cuộc sống hằng ngày sẽ không thành vấn đề.”

“Rất tốt.”

Dương Khang thoả mãn cười cười. Đối với loại người Hoàn Nhan Dương này, căn bản không nên có võ công. Dương Khang thấy Quách Tĩnh vẫn còn vẻ mặt lo lắng, liền cười nói:

“Đừng phụng phịu, tiểu tử Hoàn Nhan Dương kia tuy tu luyện Cửu âm bạch cốt trao nhưng chưa đến nơi đến chốn, chỉ là cắm vào da thịt mà thôi, không có thương tổn đến xương cốt. Đại khái mấy ngày nữa thì tốt rồi.”

Dương Khang nói những này, Quách Tĩnh đương nhiên biết rõ, dù sao hẳn tự mình giúp Dương Khang xử lý miệng vết thương. Nhưng là hẳn vẫn còn lo lắng, thực tế khi Dương Khang cười như vậy, nếu so với ngày bình thường đã sớm tức giận đến nổi trận lôi đình, lấy hẳn trút giận. Quách Tĩnh nhìn nhìn Dương Khang, lại gần y một chút, lo lắng nói:

“Khang đệ, người nếu là trong lòng tức giận, đừng giấu ở trong bụng, đối thân thể không tốt.”

Dương Khang nhìn bộ dáng Quách Tĩnh cẩn cẩn dục dục, buồn cười nói:

“Ừ, ta đang muốn hả giận, chính là hai cánh tay sử dụng không được lực a. Đúng rồi, huyết xà có uống hết?”

“Ân, đều uống hết, ta cảm giác được công lực tăng được ba tầng.”

Quách Tĩnh nhìn gương mặt trắng bệch của Dương Khang, đột nhiên nói ra:

“Khang đệ, người mất máu quá nhiều, không bằng uống máu của ta a! Nói không chừng huyết xà còn đang ở trong cơ thể ta, uống máu của ta còn có thể hữu hiệu.”

Dứt lời lại đem mặt nghiêng một cái, đem cổ đưa đến trước mặt Dương Khang.

Dương Khang vừa bực mình vừa buồn cười, mất máu quá nhiều cũng không phải uống máu có thể bổ trở lại a, y cũng không phải quỷ hút máu.

Bất quá Dương Khang nhìn cái cổ của Quách Tĩnh trước mặt mình, da thịt tiểu mạch sắc, tại ánh nến chiếu rọi, thật giống như một khối chocolate sữa thượng hạng, làm Dương Khang không khỏi nóng lên, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, ngẩng đầu liền một ngụm hung hăng cắn xuống.

Quách Tĩnh thân thể không dám động, Dương Khang ném vị rỉ sắt trong miệng từ hàm răng chảy xuống.

Dương Khang theo phản xạ vươn đầu lưỡi đi liếm, nhẹ nhàng mà mút một cái.

Dương Khang nghe được trên đỉnh đầu Quách Tĩnh ản ản một tiếng kêu rên, trong nháy mắt cảm thấy nhiệt độ trong phòng tăng lên mấy lần, ánh nến trong phòng chiếu rọi, không khí giữa hai người có chút ám muội. Hương vị sắc tình.....

Hết chương 31.

32. Khang - Chương 32: Quách Tĩnh Của Ta...

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang nghe thấy Quách Tĩnh rên rỉ, lúc này mới kịp phản ứng chính mình đến tột cùng làm cái gì, vội vàng buông miệng ra.

“Khang đệ, như thế nào không tiếp tục?”

Quách Tĩnh quay sang nghi hoặc mà hỏi thăm, ánh mắt vô cùng chính trực.

“Uống máu sẽ không bổ huyết.”

Dương Khang xấu hổ nói, môi của y vẫn còn lưu giữ hương vị của máu. Dương Khang tuyệt đối sẽ không thừa nhận, chính mình vừa mới rõ ràng cảm thấy Quách Tĩnh rất ngon miệng.

Y nhất định là quá mệt mỏi.....

“.....”

Không phải uống máu, vậy tại sao vừa nãy cần hấn? Quách Tĩnh nhìn màu đỏ khả nghi trên mặt Dương Khang, phối hợp suy đoán nói:

“Có phải là muốn cần ta cho hả giận? Lại cần mấy ngụm a.”

Dương Khang dở khóc dở cười, ngữ khí Quách Tĩnh như vậy tràn đầy hùng hồn hi sinh, nếu là người bên ngoài nghe được, còn tưởng rằng hấn bị y ức hiếp!

Bất quá, y bình thường cũng hay khi dễ Quách Tĩnh. Dương Khang bắt đầu hồi tưởng đến những năm hai người ở chung, không khỏi cười ra khóe môi.

“Đáp ứng ta, từ nay về sau, không cần phải lại cậy mạnh.”

Thấy Dương Khang cười đến vui vẻ, Quách Tĩnh nhìn không được xoa khuôn mặt của y, ngón tay thậm chí đều có chút run rẩy. Dương Khang toàn thân máu tươi ngã vào trong lòng ngực của hấn, hấn tuyệt đối chịu không được lần thứ hai.

Dương Khang cảm thấy lòng bàn tay Quách Tĩnh truyền đến cảm giác ôn hòa khiến y phi thường thoải mái, nheo mắt lại hưởng thụ cạo cạo, nói:

“Kỳ thật ta cũng là nhất thời chủ quan, ta là đem Hoàn Nhan Dương làm đệ đệ, nhưng hấn lại không biết thân phận, ta đánh cho hấn ba cái tát, hấn nhất định là đem ta thành cừu nhân, nên mới hạ độc thủ như vậy. Bất quá hấn lớn lên như vậy phỏng chừng là do không ai dạy dỗ hấn, người phê đi võ công của hấn cũng tốt, đỡ cho hấn gây chuyện lớn.”

“Người còn không có đáp ứng ta, từ nay về sau không thể lại cậy mạnh.”

Quách Tĩnh ngoan cường muốn Dương Khang cho hấn một cái cam đoan. Hấn hiểu rất rõ tính tình Dương Khang, Dương Khang trên thảo nguyên cơ hồ hoành hành không trở ngại, không người dám gây rắc rối với y. Nhưng đó là thảo nguyên, tại trung thổ phần đông là kỳ nhân dị sự, nói không chừng một ngày nào đó Dương Khang sẽ chọc đại phiền toái.

Dương Khang mở ra hai mắt, chống lại cái nhìn của Quách Tĩnh, khẽ mỉm cười nói:

“Có quan hệ gì? Người đang ở bên cạnh ta, hai người chúng ta cùng một chỗ, còn ai có thể gây tổn thương cho ta được?”

Quách Tĩnh toàn thân chấn động, lại không thể tin được mình vừa nghe được gì.

Hay là, Khang đệ không biết mình đang nói cái gì?

Dương Khang làm cho tiểu dung sâu sắc thêm vài phần, thản nhiên nói:

“Đi lên, ta có chút lạnh, ôm ta ngủ.”

Quách Tĩnh vội vàng thoát giày cùng áo ngoài, khinh thủ khinh cước vén chăn lên, cẩn cẩn dục dục tránh miệng vết thương trên hai bờ vai của Dương Khang, đem y ôm vào trong ngực.

Dương Khang tại trong lòng ngực của Quách Tĩnh giật giật, tìm được tư thế thoải mái, sau đó nghe được tiếng tim đập trong ngực của người bên dưới, nhắm mắt lại.

Không nghĩ ra thì thôi, y trước hết không thêm nghĩ nữa.

Dù sao Quách Tĩnh trong lòng y phi thường quan trọng, cái này chính y cũng phải thừa nhận. Người quan trọng như vậy, y tuyệt đối sẽ không đơn giản tặng cho bất luận kẻ nào.

Bất kể là ai.

Sau một đoạn thời gian, bọn họ liền ở tại tiểu lâu này. Bên ngoài kiểm tra cực kì nghiêm ngặt, may mắn trong tiểu lâu này có trữ được liệu cùng thức ăn đều sung túc, bọn họ thật ra cũng không buồn.

Dương Khang hai tay không tiện, càng hưởng thụ phục vụ cấp bậc đế vương. Ăn cơm, mặc quần áo, tắm rửa, đi vệ sinh..... Toàn bộ đều được phục vụ như ông hoàng.

Quách Tĩnh chiếu cố càng chu đáo, Dương Khang hưởng thụ được cũng cực kỳ thoải mái, hai người ở chung mười tám năm, sớm đã thành thói quen chỉ có hai người, cho dù chân không bước ra khỏi nhà cũng có thể tìm được tiêu khiển, ngoại trừ luyện tập võ nghệ, Dương Khang trong bụng tăng tăng lớp lớp ý đồ xấu, cũng cam đoan mình và Quách Tĩnh tuyệt đối sẽ không nhàm chán.

Dương Khang mặc dù biết hình thức hai người ở chung giống như không có gì biến hóa, nhưng bọn họ lúc này thân thiết hơn một chút, Dương Khang hiện tại chỉ cần một ánh mắt hoặc là một cái biểu lộ, Quách Tĩnh sẽ biết Dương Khang muốn làm cái gì.

Loại cảm giác này mặc dù tồn tại ở hai nam nhân là rất quý dị, nhưng Dương Khang không thể không thừa nhận, chính mình rất hưởng thụ.

Dương Khang vốn lười đến cực điểm, lần này bị thương cái lười ấy phát triển ngày càng cao mà để cho Quách Tĩnh chiếu cố, ngay cả khi miệng vết thương của Dương Khang sau khi tốt lắm, vẫn để Quách Tĩnh phục vụ. Quách Tĩnh tự nhiên sẽ không chối từ, cam tâm tình nguyện chiếu cố Dương Khang.

Như vậy qua hơn mười ngày, binh sĩ kiểm tra trên đường đột nhiên trong vòng một đêm toàn bộ triệt bỏ. Quách Tĩnh xuất môn dò hỏi mấy lần, thậm chí một lần cuối cùng còn đi vương phủ, phát giác sự tình giống như thật sự trở lại bình thường.

“Người đến xem Hoàn Nhan Dương? Mặt của hắn thế nào?”

Dương Khang oa tại trong ngực Quách Tĩnh, vào trời đông giá rét, bọn họ tuy một thân nội công không sợ bị đông lạnh, nhưng Dương Khang vẫn thích nhiệt độ cơ thể của Quách Tĩnh, như một túi nước ấm.

“Àn, xa xa nhìn thoáng qua. Mặt của hắn khôi phục không sai biệt lắm, tay cũng khôi phục. Ta cố ý dò xét thoáng cái, hắn không có tìm được Mục cô nương, xem ra Mục cô nương trước khi thành bị giới nghiêm đã chạy thoát.”

Quách Tĩnh vô ý thức mà vuốt mái tóc dài của Dương Khang, hắn rất thích xúc cảm ngón tay xẹt qua mái tóc dài của Dương Khang, những ngày này Dương Khang cũng không cần xuất môn, Quách Tĩnh đơn giản sẽ không cho Dương Khang buộc tóc lên.

Dương Khang tuy có kháng nghị qua mấy lần, nhưng Quách Tĩnh cũng đã thành thói quen. Quách Tĩnh trong mắt hiện lên một tia tinh quang, hắn hiện tại xác nhận trong nội tâm Khang đệ có hắn, nhưng mà Dương Khang không thừa nhận tình cảm giữa hai người.

Quách Tĩnh cũng không bức Dương Khang, sợ phản hiệu quả. Hắn hiểu rất rõ Khang đệ, chỉ có chậm rãi ở bên cạnh y, từng chút từng chút thấm thấu lòng của y, sớm muộn sẽ làm y tiếp nhận hắn.

Cái này gọi là cái gì nhỉ? Đúng, Khang đệ trước kia có cùng hắn nói qua, gọi là ‘nước ấm nấu ếch’.

nước ấm nấu ếch: nếu bắt một con ếch bỏ vô nồi nước nóng để nấu, ếch bị nóng sẽ nhảy ra; nếu bỏ ếch vào một nồi nước lạnh, rồi từ từ nấu, ếch sẽ không nhảy ra => chuyện gì cũng phải làm từ từ, không được quá nóng vội mà hỏng việc.

“Thiệt, ngày đó thật đúng là tiện nghi hắn.”

Dương Khang nhếch miệng, căn bản không nghĩ tới mình chính là một ‘con ếch’, nếu không Dương Khang tuyệt đối sẽ không giảng chuyện xưa cho cho Quách Tĩnh. Dương Khang hiện tại thay Mục Niệm Từ oán giận.

“Ta đây lần nữa đem hai cánh tay của hắc phé bỏ a.”

Quách Tĩnh nghe thấy liền nghiêm túc đề nghị, hơn nữa còn có ý định đem người giải quyết nhanh chóng.

Dương Khang vội vàng quay đầu về lại hai vai Quách Tĩnh.

“Ta chỉ là nói giỡn, phé đi võ công của hắc là đủ giáo huấn rồi, nếu hắc từ nay về sau lại làm tiếp chuyện xấu, lúc ấy hắc đi. Hơn nữa, Cửu âm bạch cốt trảo là Hắc phong song sát chưa được sư phụ ta cho phép mà truyền thụ cho Hoàn Nhan Dương, người chỉ là phé đi võ công của hắc coi như là giúp hắc, nếu như là sư phụ ta, nhất định sẽ trực tiếp phé đi hai tay của hắc.”

Dương Khang nhớ tới vài vị sư huynh của y, chỉ là bởi vì Hắc phong song sát trốn khỏi đảo mà Hoàng được sư giãn chó đánh mèo, đánh gãy gân chân của tất cả đồ đệ.

Dương Khang còn muốn hỏi Quách Tĩnh có hay không tại trong vương phủ đựng phải Âu Dương Khắc, bất quá nghĩ lại, Quách Tĩnh cũng không nhận ra Âu Dương Khắc.

Lúc đó, y không chỉ đoạt lấy huyết xà, còn lấy hết giải dược của hắc, thuận tay trảo theo Thông tê địa long hoàn, cuối cùng còn đem Âu Dương Khắc ném ở hiện trường phạm tội để làm người chịu tội thay, phỏng chừng Âu Dương Khắc có gặp lại y, khẳng định sẽ không tha cho y, từ nay về sau nếu gặp hắc phải đi đường vòng.

Khái..... Cũng không biết Âu Dương Khắc đêm đó có hay không bị Lương Tử Ông bắt gặp, thật muốn nhìn thấy cảnh hắc bị đại thúc bổ nhào hấp máu a! Bất quá, khi đó chắc Lương Tử Ông sẽ nể mặt mũi Âu Dương Khắc mà thủ hạ lưu tình a?

Ừ..... Bất quá cũng khó nói, xà kia chính là Lương Tử ông nuôi hơn hai mươi năm, tình cảm thâm hậu a.....

“Mặc kệ như thế nào, Hoàn Nhan Dương chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta và người. Trận địa này đột nhiên triệt tiêu, chỉ sợ có âm mưu gì.”

Quách Tĩnh thấy sắc mặt Dương Khang trong chốc lát biến đổi, rồi nói. Kỳ thật Quách Tĩnh nghĩ không muốn rời đi trong lúc này.

Thời gian ở thảo nguyên, cuộc sống của bọn hắc đơn thuần, quan hệ giữa con người với nhau cũng đơn giản, hắc cho rằng Trung Nguyên cũng giống như vậy.

Nhưng đến đây mới phát hiện, ở đây rất phức tạp và đáng sợ, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, gặp nhiều người như vậy, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, thậm chí còn làm cho Khang đệ bị thương.

Hắc tình nguyện ở trong tiểu lâu này cùng Khang đệ hai người nương tựa nhau mà sống, đem Khang đệ danh chính ngôn thuận khóa tại trong ngực của mình.

Dương Khang nhìn trên mặt Quách Tĩnh thần sắc ngưng trọng, nhớ tới nếu như bọn họ dựa theo kế hoạch chạy đi, như vậy kế tiếp sẽ đựng phải là Hồng Thất Công.

Dương Khang tự nhận y là người đã đi theo Hoàng được sư, y bắt đầu hầu hạ cuộc sống hàng ngày của sư phụ, cho dù y không được toàn bộ chân truyền của sư phụ, nhưng cũng sẽ học được vài cái chuyên môn. Nghĩ tới đây, Dương Khang đột nhiên hỏi:

“Người có muốn học Giáng long thập bát chưởng?”

Quách Tĩnh tất nhiên là biết như thế nào là Giáng long thập bát chưởng, Vương Trùng Dương thường xuyên cùng hắc thảo luận các loại võ học, nhất là võ công của bốn người: Đông Tà – Tây Độc – Nam Đế – Bắc Cối. Quách Tĩnh ngoài ý muốn nhìn Dương Khang:

“Tuyệt học của Bắc Cối Hồng Thất Công? Khang đệ, người biết?”

Dương Khang nhún nhún vai.

“Người còn không biết võ công của ta sao? Ta chỉ là biết rõ phương pháp, khi nào gặp Hồng Thất Công, sẽ học được Giáng long thập bát chưởng. Học toàn bộ thì có điểm khó khăn, nhưng là học hơn mười chưởng trong mười tám chưởng vẫn có thể học được. Thế nào? Người có muốn học hay không?”

Quách Tĩnh cũng không hoài nghi lời nói của Dương Khang, nếu Khang đệ có thể nói ra được, tự nhiên có thể làm được. Nhưng Quách Tĩnh lại không chút do dự lắc đầu.

Dương Khang ngoài ý muốn nhú mày.

“Người không muốn học?”

Quách Tĩnh vuốt mái tóc dài của Dương Khang, cảm thấy mừng rỡ khi Dương Khang vì hấn mà suy nghĩ, trên mặt hiện ra mỉm cười nói:

“Khang đệ, sư phụ ta từng nói qua, tư chất của ta không cao, năng lực lĩnh ngộ cùng người kém xa, chỗ luyện võ cũng không có điều kiện, cho nên sư phụ chỉ dạy ta một loại nội công cùng một loại kiếm pháp.

Thiên hạ võ công thù lệ đồng quy, trong đó có muôn vàn thiên biến vạn hóa, người luyện võ công đảo Đào Hoa chính là mưu lợi, võ công của ta là kém cỏi.

Sư phụ dạy ta Toàn Chân kiếm pháp hơn nữa còn có Cổ Mộ kiếm pháp, như vậy cũng đủ cho ta nghiên cứu, kiếm chiêu có nhiều biến hóa, cũng không dịch lại một chữ ‘nhANH’. Cho nên tạm thời không muốn đi học võ công của người khác, càng đừng đề cập là Bắc cái Hồng Thất Công.”

Quách Tĩnh khó được lần đầu nói nhiều lời như vậy, nhưng hấn sợ cự tuyệt tâm ý của Dương Khang, dẫn đến Dương Khang mất hứng, cho nên rất cố gắng giải thích.

Nói cũng đúng, võ công thiên hạ chủ yếu là ‘nhANH’. Kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết là thắng ở một chữ ‘nhANH’. Mà mấy năm qua, kiếm pháp của Quách Tĩnh cũng đã nhiều năm khổ luyện, xuất kiếm càng phát ra nhanh, hung, chuẩn.

Dương Khang lắng lắng nghe, nghe thấy Quách Tĩnh cự tuyệt học Giáng long thập bát chưởng, trong lòng của y hiện lên không phải tiếc nuối, mà là vui vẻ. Quách Tĩnh trước mặt y, không phải đầu gối ngốc tử trong nguyên tác kia.

Đúng vậy, đây là Quách Tĩnh của y.

Dương Khang thấy trong ánh mắt Quách Tĩnh lo lắng, tràn ra tiểu dung gật đầu nói:

“Tốt lắm, chúng ta sẽ ở lại đây một hồi, chờ hết năm rồi đi. Trời lạnh thế này, ta cũng không muốn ra ngoài.”

Nội dung truyện cái gì, toàn bộ mây bay a!

Hết chương 32.

33. Khang - Chương 33: Thái Hồ... .

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Cứ như vậy, hai người lại tiếp tục ở trong tiểu lâu một thời gian ngắn, chờ mùa đông qua, khi thời tiết bắt đầu chuyển ấm, mới khởi hành đi về phía nam.

Tiểu hồng mã của Quách Tĩnh cũng đã sớm đến, bởi vì Quách Tĩnh sợ nó không có thói quen ở trong sân, cho nên thả nó ở vùng ngoại ô.

Lưỡng chích đại điều của Dương Khang cũng là nuôi thả, ngày bình thường căn bản không cần phải quan tâm, Dương Khang sợ mấy vương công quý tộc trong kinh thành thấy điều sẽ bắt tên, cho nên cũng không gọi chúng nó tới phụ cận.

Chờ Quách Tĩnh cùng Dương Khang sau khi ra thành, cùng tiểu hồng mã gặp lại, hồng mã không ngừng tựa đầu tại eo của Quách Tĩnh dụi dụi, hết sức thân mật, làm Dương Khang thấy khó chịu.

Dương Khang cũng đem lưỡng chích đại điều gọi tới, thấy chúng nó lại lớn lên một chút, không khỏi cảm thán, nếu lưỡng chích đại điều lớn thêm nữa, như vậy y và Quách Tĩnh có thể vứt bỏ tiểu hồng mã, trực tiếp cưỡi điều đẳng vân giá vũ thật là tốt. Bất quá đây cũng là YY, có lẽ thực sự sẽ có ngày nào đó, nhưng lưỡng chích đại điều này cũng chịu không nổi trọng lượng của bọn họ, bay không được hai dặm đã té xuống.

Quách Tĩnh cùng Dương Khang cũng đã lâu không có ra ngoài, hưởng hồ hai người tại thảo nguyên lớn lên, chưa bao giờ nhìn thấy đồng ruộng, Quách Tĩnh vô cùng hứng thú, Dương Khang khiếp trước lớn lên trong thành thị, cũng là rất ít gặp qua, vô luận nhìn thấy cái gì đều cảm thấy vô cùng mới lạ.

Trên đường phong cảnh cũng là bình sinh lần đầu nhìn thấy, so với thảo nguyên trời đông giá rét, khắp nơi là đất hoang, lúc này xuôi nam chính là xuân về hoa nở, khắp nơi đều là hảo phong cảnh.

Hai người thả chậm tốc độ, một đường du sơn ngoạn thủy, vui vui vẻ vẻ, coi như là màn trời chiếu đất, cũng hiểu được thế nào là thích thú.

Nhưng sau khi qua Trường Giang, một vấn đề nghiêm trọng bày ra trước mặt hai người.

Tiền tại trên người Dương Khang tất cả đều đưa cho Mục Niệm Từ, may mắn là lộ phí của bọn họ không để chung một chỗ, mà phân biệt hai người đều mang theo, trên người Quách Tĩnh còn thừa không ít.

Nhưng bọn họ ở kinh thành tiêu dùng cũng không thấp, trên đường hai người tiêu tiền như nước, thấy được món gì mới thì cũng đều ném thử, thấy thành trấn thì chọn khách điếm tốt nhất để nghỉ chân. Sau đó, một ngày tình cờ Dương Khang phát hiện bọn họ khủng hoảng kinh tế.

Bất quá Dương Khang ngược lại không chút nào sốt ruột, cướp của người giàu chia cho người nghèo là chuyện y muốn làm nhất, nhưng Quách Tĩnh không đồng ý. Hắc kien tri không cho y trộm tiền tài của người khác, Dương Khang mấy lần khuyên dụ cũng không có kết quả, Quách Tĩnh tính tình bướng bỉnh không dễ dàng bị thuyết phục, Dương Khang đành phải bắt đắc dĩ buông tha phương pháp này.

Nhưng thiếu tiền nửa bước khó đi, một đồng tiền bức tử anh hùng hảo hán, thực tế bọn họ còn đang tính đi Lâm An tìm Đoàn Thiên Đức, ít nhất lộ trình cũng phải một tháng, bọn họ cũng không có khả năng đi làm công kiếm tiền.

Dương Khang tổng kết một hồi, nghĩ đến Quy Vân trang tại Thái Hồ, cân nhắc đi tìm Lục sư huynh xin một ít lộ phí.

Bọn họ lúc này cách Thái Hồ không xa, Dương Khang nói ý định đó với Quách Tĩnh, Quách Tĩnh cũng hiểu được đó là một phương pháp cứu nguy, liền quay đầu ngựa lại mà đi.

Khi bọn họ đến ven bờ Thái Hồ, hai người thấy mặt hồ rộng lớn vô cùng, cũng không khỏi được vui vẻ thoải mái, chung quanh khoảng không, thật sự là đã biết thế nào là ‘thiên địa chi tại hồ hải, hồ hải chi tại thiên địa’.

Dương Khang tất nhiên là biết mặt hồ này còn kém xa so với biển, nhưng thấy Quách Tĩnh nhìn đến thất thần, Dương Khang liền cười đề nghị bọn họ có thể không cần đi đường vòng, trực tiếp đi thuyền đến Quy Vân trang.

Quách Tĩnh đồng ý, không bao lâu hai người liền tìm được một con thuyền nhỏ, dắt lấy tiểu hồng mã lập tức xuống thuyền nhỏ.

Dương Khang nghĩ, đến Quy Vân trang bọn họ liền biến thành phú ông, nên liền kêu Quách Tĩnh trên người còn sót một ít bạc đưa hết cho người chèo thuyền.

Người chèo thuyền thấy hai người bọn họ không phú không quý, nhưng cử chỉ hữu lễ, hiển nhiên là đệ tử trong sạch, lại thấy cho nhiều bạc, liền lấy ra rượu rồi xuống nước mò một ít cá đặc sản nướng cho bọn họ

ăn.

Dương Khang đã sớm xem qua các tiết mục cướp của giết người trong vô số tiểu thuyết, thực tế ở bến nước Lương Sơn, đồ ngang càn là phương thức tuyệt hảo.

Bọn họ trên đường đi cũng gặp qua không ít, đương nhiên đều vượt qua được, cho nên mang cảnh giác cẩn cẩn dực dực lướt qua một ngụm rượu nhạt cùng đồ ăn, phát giác bên trong cũng không có loại thuốc mê giá rẻ, liền phóng tâm mà bắt đầu ăn.

Ngược lại Quách Tĩnh không có nửa điểm khẩu vị, không phải chê thức ăn nhà đồ làm không ngon, mà là hần say tàu.

Quách Tĩnh cũng từng có thời gian đi thuyền, nhưng đó là chiến thuyền lớn, không có lắc lư, hướng hồ lần kia thời gian cũng ngắn, không bao lâu liền đến bờ bên kia.

Lần này bọn họ ngồi chính là thuyền nhỏ, Thái Hồ lại rộng lớn khôn cùng, đi đã lâu cũng chưa thấy bờ bên kia. Hơn nữa mặt hồ sóng lớn, làm cho thuyền nhỏ phập phồng bất định, Quách Tĩnh tuy nhờ có nội lực thâm hậu, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch, không có khẩu vị.

Dương Khang không ít lần giễu cợt Quách Tĩnh, bất quá vẫn là có lương tâm khuyên hần sớm một chút nghỉ ngơi, như vậy còn có thể giảm bớt chút ít thống khổ. Chờ Quách Tĩnh một lần nữa mở to mắt thì phát hiện sắc trời đã tối, người chèo thuyền cũng đã nằm ngủ, thuyền nhỏ nước chảy bèo trôi, tình trạng say tàu của hần nếu so với trước tốt lên rất nhiều.

Quách Tĩnh nhìn chung quanh buồng nhỏ trên tàu, cũng không có phát hiện thân ảnh Dương Khang, không khỏi lo lắng hướng bên ngoài khoang thuyền nhìn lại, thì thấy Dương Khang nằm trên đó.

Quách Tĩnh đứng dậy đi qua, buồn cười phát hiện Dương Khang cầm bầu rượu đang ngủ say, Quách Tĩnh nghĩ có thể là Dương Khang muốn nằm đây ngắm trăng, nhìn xong rồi ngủ quên.

Quách Tĩnh hướng tiểu hồng mã muốn đứng dậy làm một cái động tác, ý bảo nó không nên lộn xộn, đỡ phải đánh thức Dương Khang. Tiểu hồng mã phun ra khẩu khí, bất mãn mà đem đầu chuyển hướng bên kia.

Quách Tĩnh sợ Dương Khang cảm lạnh, một lần nữa lại đi trở về trong khoang thuyền, xuất ra tấm che ở trên người y, sau đó hần cũng tiến vào tấm, giống như thường ngày đem Dương Khang ôm vào trong ngực.

Dương Khang trong lúc ngủ cảm giác được, điều chỉnh một chút tư thế, liền tiếp tục ngủ. Quách Tĩnh mê mụi nhìn thụy nhan của Dương Khang, càng nhìn càng thấy tinh xảo khiến người không dời nổi mục quang.

Lúc này Quách Tĩnh thấy khóe môi Dương Khang nở nụ cười, nghĩ là Dương Khang nằm thấy mộng đẹp. Quách Tĩnh nhịn không được buộc chặt hai tay, đem Dương Khang khóa cằng trong ngực, thật muốn biết Dương Khang mộng thấy gì, bên trong có hần hay không.

Bọn họ mấy ngày này xuôi nam, quả thật vô cùng thư thái, Quách Tĩnh có khi nghĩ, bọn họ báo thù cha xong, đến lúc đó mang theo mẫu thân của hần, ba người du lãm cảnh đẹp thiên hạ thì thật tốt biết bao.

Nhưng mà không thể không đối mặt với sự thật, trước bất luận Dương Khang đối với hần tâm tư ra sao, từ nay về sau sẽ phát triển đến mức nào, nhưng nếu mẫu thân hần biết mình ôm ý nghĩ này với Dương Khang, đầu tiên sẽ chặt đứt chân của hần.

Chính là mặc dù thanh tỉnh nhận thức được vấn đề này, Quách Tĩnh cũng không nguyện buông Dương Khang ra, tâm của hần đối với Dương Khang, nếu so với chính hần trong tưởng tượng còn muốn kiên định hơn.

Tâm tình Quách Tĩnh thoải mái theo thuyền nhỏ phập phồng, cảm giác thời gian phẳng phất như dừng lại, nếu không phải ngẫu nhiên có gió đêm thổi qua, Quách Tĩnh cơ hồ hoài nghi, đây có phải là một giấc mộng.

Đương lúc Quách Tĩnh cũng dần dần cảm giác buồn ngủ, hần đột nhiên cảm thấy Dương Khang trong ngực bỗng nhúc nhích. Đang muốn cúi đầu nhìn Dương Khang có hay không tỉnh lại thì bên tai truyền đến âm thanh rất nhỏ của Dương Khang.

“Dừng nhúc nhích.”

Quách Tĩnh nghe được ngữ khí Dương Khang cực kỳ nghiêm túc, không khỏi lo lắng, hẳn lúc này mới cảm giác được hô hấp Dương Khang không giống như người đang mang nội lực. Hắn tranh thủ thời gian đề cổ tay dò xét kinh mạch của Dương Khang, sắc mặt liền trầm xuống, quả nhiên nội lực rỗng tuếch.

“Nha, rõ ràng trúng chiêu. Không nghĩ tới người chèo thuyền này dùng không phải là công hãn được giá rẻ, mà là loại làm mất nội lực.....”

Dương Khang nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ. Dương Khang cũng là uống đến một nửa mới phát giác, nhưng thấy Quách Tĩnh nằm ngủ, Dương Khang chỉ đành phải xem như không có việc gì, may mắn Quách Tĩnh không có uống rượu, vẫn còn nội lực.

Chỉ là Dương Khang không nghĩ ra, thuyền phu kia rõ ràng thoát nhìn không có võ công, như thế nào lại dùng độc được cao cấp như vậy. Hơn nữa trên người bọn họ cũng không còn tiền, thuyền kia phu cũng thấy tiền của bọn hắn trong túi rỗng tuếch, còn muốn giết người cướp của?

Quách Tĩnh nghe vậy tay bên hông Dương Khang càng xiết chặt.

“Ta mang người trốn.”

Dương Khang lúc này cũng nương theo ánh trăng thấy được bờ hồ xa xa, nhưng Dương Khang lại cười khổ nói:

“Người cũng không biết bơi.”

Quách Tĩnh ngẩn ngơ, hẳn xác thực không biết.

Dương Khang chính là vạn phần hối hận, y cảm thấy chỉ cần không đi theo nội dung vở kịch, chắc chắn sẽ không tái xuất hiện cái gì ngoài ý muốn. Không nghĩ tới, giang hồ hiểm ác a!

Đang lúc hai người không biết phải làm sao thì chợt nghe trong hồ truyền đến thanh âm ô ô, chỉ thấy trên mặt hồ đột nhiên lốm đốm, xuất hiện một loạt thuyền nhỏ, phóng nhãn nhìn lại, thuyền giống như sao trên trời, vô số kể, giống như ngôi sao trên bầu trời đều rơi xuống mặt hồ.

Cách bọn họ không xa, lại xuất hiện một con thuyền lớn, những chiếc thuyền nhỏ ở tứ phía hướng bọn họ mà đến.

Tiểu hồng mã bị kinh hãi, khàn một tiếng đứng lên. Quách Tĩnh cùng Dương Khang cũng không cần phải giả bộ ngủ, đều đứng lên.

Người chèo thuyền thấy hai người tỉnh dậy, sợ bọn họ đối với hắn bất lợi, oanh một tiếng nhảy xuống hồ chạy.

Hai người không có kỹ năng bơi tốt như hắn, cũng không có muốn đào tẩu, hướng hồ loại tình huống này, bọn họ cho dù trốn cũng trốn không thoát.

Quách Tĩnh khóa lông mày, cũng cảm giác được đây không phải thủy tặc bình thường, hướng hồ bọn họ cũng không làm chuyện xấu gì, thôi thì ‘bình đến tướng ngăn, nước lên đập chặn’. Chỉ là hắn lo lắng nội lực Dương Khang bị phong tỏa, hẳn bảo hộ Dương Khang không được chu toàn, cảm thấy rất lo lắng.

Dương Khang ngược lại nhìn điệu bộ này của Quách Tĩnh, nhớ ra cái gì đó, nhưng lập tức lại thoáng qua đi.

Y đã rất xui xẻo, nhưng không nên cứ xui xẻo như vậy a?

Không bao lâu, đại thuyền đã tới gần, từ mũi tàu nhảy xuống vài người, tất cả cầm một thanh đao gác trên cổ bọn họ, bị bắt lên đại thuyền.

Quách Tĩnh không phải không muốn động thủ, những người này tuy người đông thế mạnh, nhưng đều là võ công thường thường. Dựa vào võ công hiện tại của hắn, coi như là Dương Khang nội lực đều không có, hắn cũng có thể hộ được y toàn thân trở ra.

Nhưng mà bọn họ hiện tại đang ở trên Thái Hồ, cho dù có trốn chỉ có thể chạy vào trong nước, đến lúc đó khẳng định chỉ còn con đường chết. Hướng hồ Dương Khang trúng độc, cũng cần lấy giải được, cho nên Quách Tĩnh liền bắt động thanh sắc, làm ra bộ dáng không có nội lực.

Dương Khang cũng không lo lắng, trên mặt thậm chí còn treo nụ cười thản nhiên, thấy mục quang Quách Tĩnh lo lắng nhìn mình, liền cho hắn một ánh mắt trấn an.

Hai người cứ như vậy bị đẩy lên đại thuyền, chỉ thấy trong khoang đại thuyền, đèn đuốc sáng trưng, ngồi rất nhiều người, tại vị trí đầu nã là một nam tử rất trẻ tuổi, khoảng hai mươi tuổi, mặt mày nho nhã, hắn là một công tử ôn hòa, nhưng chếch về một phía là một người diện mục hàn băng, toàn thân sát khí, trái ngược với người kia, hắn càng giống như là hắc bang lão đại.

Dương Khang lúc này đã đoán được thân phận người này, nhưng khi nghe hắn mở miệng vẫn là lắp bắp kinh hãi, âm thầm cảm khái chính mình không chỉ là cái chén cụ, còn là một bàn trà.

Chỉ nghe người nọ lạnh lùng nói:

“Hoàn Nhan Dương, chúng ta lại gặp mặt.”

34. Khang - Chương 34: Lục Quán Anh...

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Lục Quán Anh trong nguyên tác xạ điều chỉ xuất hiện thoáng qua, nhưng Dương Khang lại biết, tiểu tử này kỳ thật cũng không đơn giản.

Phụ thân của Lục Quán Anh là Lục Thừa Phong, là đồ đệ của Hoàng dược sư.

Năm đó Hắc phong song sát trộm đi Cửu âm chân kinh trốn khỏi đảo Đào Hoa, Hoàng dược sư giận chó đánh mèo, đánh gãy chân của các đồ đệ khác, đuổi ra khỏi đảo.

Trong sách không nói Quy Vân trang là được Lục Thừa Phong xây dựng lên hay là được kế thừa, nhưng xác thực Lục Thừa Phong không có dạy Lục Quán Anh võ công đảo Đào Hoa, hắn chưa được sư phó cho phép, chưa bao giờ dám đem võ công của mình truyền thụ cho đứa con, nhưng lại thời thời khắc khắc hy vọng sư phó có thể tha thứ chính mình, lại thu chính mình làm đồ đệ. Cho nên Lục Quán Anh lúc này, ngay cả phụ thân có võ công cũng không biết.

Bởi vậy, một người giả dạng không có võ công, Lục Thừa Phong chắc chắn sẽ không là người đứng đầu thủy tặc Thái Hồ. Như vậy vị trí này, chính là Lục Quán Anh chính mình liều mạng đoạt được.

Một thiếu niên chỉ mới hai mươi tuổi đầu, lại có thể sai sử được nhiều thủy tặc Thái Hồ như vậy, cho nên thủ đoạn của hắn nhất định là tàn nhẫn vô cùng. Mặc dù trong nguyên tác không có miêu tả kỹ càng, nhưng Dương Khang cũng tuyệt đối không dám khinh thường.

Về phần Lục Quán Anh đem y trở thành Hoàn Nhan Dương, Dương Khang không khỏi không cảm thán vận mệnh thật sự là trên người.

Hoàn Nhan Khang trong nguyên tác từng được phong làm Khâm sứ Kim quốc, đến đô thành Lâm An của triều đại Nam Tống một chuyến, tại trên đường đi qua Thái Hồ, bị Lục Quán Anh đánh cướp, còn nhốt.....

Xem tình huống bây giờ, Hoàn Nhan Dương tám phần là đã làm Khâm sứ Kim quốc, rồi bị đánh cướp, cũng bị nhốt, nhưng không biết hắn như thế nào lại chạy thoát rồi. Lục Quán Anh chắc chắn sẽ không đơn giản buông tha Hoàn Nhan Dương, cho nên phái người vây đuổi bắt, trong lúc mấu chốt, Quách Tĩnh cùng y xuất hiện.

Dương Khang trong nháy mắt liền trong đầu phân tích ra kết quả như vậy, âm thầm thở dài, y có thể xem như một người nắm mồi, chuyện tốt toàn bộ đều là của Hoàn Nhan Dương, chuyện xấu ngược lại toàn bộ rơi xuống trên đầu của y. Lập tức hữu khí vô lực phản bác nói:

“Người nhận lầm người, ta không phải Hoàn Nhan Dương.”

Dương Khang vừa thốt ra, toàn bộ người trên thuyền tất cả đều ồn ào cười to. Người ở chỗ này cơ hồ đều gặp qua Hoàn Nhan Dương, tuy người trước mặt này so với Hoàn Nhan Dương gầy gò một chút, nhưng có thể là nhiều ngày chạy thực mạng mệt mỏi nên mới như vậy. Đây không phải trợn mắt nói dối?

Lục Quán Anh khi nghe nói lại khóa khăn lông mày, hẳn lúc này mới chú ý tới, người này không chỉ có so với Hoàn Nhan Dương gầy hơn rất nhiều, mà ngay cả thân đều thấp hơn. Một người có thể dịch dung, nhưng thân hình sao có thể biến đổi được.

Nhưng lúc này là ban đêm, ngọn đèn hôn ám, người nọ lại đứng cách hẳn rất xa, hẳn lại không muốn gọi đối phương đến gần để cẩn thận xem xét. Liên phát phát tay, không muốn nhiều lời, gọi thuộc hạ đem hai người này dẫn đi trước.

Có lẽ là xem Dương Khang cùng Quách Tĩnh hai người đã không có võ công, cho nên cũng không có đem bọn họ tách ra, chỉ đơn giản mà đem bọn họ nhốt trong khoang thuyền.

Dương Khang nhấn nhẹn một bụng hờn dỗi, bị người ta bắt thì không nói làm gì, nhưng y buồn bực là nội lực nói muốn mất là mất.

Người không có luyện võ sẽ không nhận thức được thống khổ như thế nào khi mất nội lực, thật giống như người bình thường đột nhiên bị mù, hay là đột nhiên bị điếc. Tuy loại so sánh này hơi khoa trương, nhưng mà rất chuẩn xác.

Dương Khang hiện tại cảm giác mình như bị bệnh nặng, ngực tích tụ, toàn thân mỗi một, mà ngay cả cước bộ đều rất nặng nề. Dương Khang càng nghĩ càng buồn bực, bĩu môi nói:

“Lần trước đánh tiểu tử kia ba cái tát thật sự là tiện nghi hẳn!”

“Lần sau nhìn thấy hắn, ta sẽ giúp người đánh hắn ba cái tát.”

Quách Tĩnh thông thả bước tới bên cạnh Dương Khang, đem đầu đặt trên đầu vai của Dương Khang, nhàn nhạt nói.

Dương Khang vốn trong ngực lửa giận cực cao, nhưng mà thần kỳ bị câu nói kia của Quách Tĩnh vượt trở xuống, Quách Tĩnh trở tay ôm eo Dương Khang, Dương Khang chậm rãi tĩnh tâm lại.

Sau nửa ngày sau, Dương Khang bình tĩnh nói:

“Chờ đến Quy Vân trang, ta đi cùng hắn nói chuyện, người nọ chính là tiểu sư diệt của ta, đáng tiếc hắn còn không biết phụ thân hắn là sư huynh của ta, nếu không hẳn định hẳn không dám đối với chúng ta như vậy. Ai, có thể nhìn thấy sư huynh của ta là tốt rồi.”

Quách Tĩnh cũng không nói lời nào, chỉ là cánh tay vòng quanh Dương Khang càng ôm chặt. Tuy miệng Dương Khang nói không có việc gì, nhưng Quách Tĩnh vẫn là nhìn ra được, mất đi võ công, y rất lo sợ không yên. Mà chuyện này phát sinh là do hắn không bảo vệ tốt y.

Hai người đều trầm mặc không nói, đều có tâm sự riêng. Trải qua không lâu lắm, tốc độ thuyền chậm lại rất nhiều, lại qua một lúc liền hoàn toàn ngừng lại.

Bọn họ đến khu vực hạ thuyền, ven hồ Thái Hồ chính là Quy Vân trang, bọn họ ngừng ở bến tàu trên thực tế vẫn là trong Quy Vân trang. Lúc này bầu trời tối đen, Dương Khang chỉ cảm thấy trước mắt ô ô áp áp một mảnh kiến trúc, tuy thấy không rõ, nhưng y cũng biết đây là một cái sơn trang siêu cấp.

Bất quá cũng có thể biết được, Lục Quán Anh làm là giết người cướp của, tự nhiên làm giàu nhanh chóng.

Bọn họ bị an trí tại trong một sương phòng thoạt nhìn không tệ, cái này làm cho Dương Khang kinh ngạc, Lục Quán Anh chẳng lẽ là nhìn ra y không phải Hoàn Nhan Dương, nếu không hẳn là nên ném y vào đại lao mới đúng, mà không phải đãi ngộ tốt như vậy a? Đánh chết Dương Khang cũng không tin Quy Vân trang không có đại lao.

Khi Dương Khang vừa có ý nghĩ này, đã có người tới, xem xét trên người Dương Khang rồi lấy đi chủy thủ, nói thiếu trang chủ cho mời.

Quách Tĩnh lo lắng, cũng muốn đi theo. Nhưng người Quy Vân trang như thế nào chịu cho, bọn họ đều cảm thấy Quách Tĩnh là thị vệ mà thôi. Dương Khang tuy nội lực đều không có, nhưng cũng không sợ Lục Quán Anh đối với mình làm cái gì. Dương Khang an ủi Quách Tĩnh không cần lo lắng, liền đi theo hạ nhân Quy Vân trang hướng chủ phòng đi đến.

Dương Khang vừa đi vừa lưu ý cảnh quan bố trí trong hành lang gấp khúc của Quy Vân trang, hiển nhiên giấu giếm ngũ hành bát quái.

Dương Khang tuy an ủi Quách Tĩnh không cần lo lắng, nhưng chính mình cảm thấy thực sự lo lắng bất an. Dương Khang mọi sự có thói quen lưu cho mình một cái đường lui, lúc này cũng không ngoại lệ.

Dương Khang trước khi lên thuyền đã để đầy độc dược trên móng tay, cho dù vật phẩm trên người bị lấy đi, y cũng có thể tạm thời tự bảo vệ mình. Nhưng một cái đường lui hiển nhiên vẫn là không đủ. Dương Khang nghĩ nghĩ, khi đi qua một tiểu hoa viên, làm như không cẩn thận trượt chân đá một cái ghế.

“Cẩn thận một chút, lão trang chủ đã phân phó, từng cọng cây ngọn cỏ trong hoa viên này không được động đến.”

Hạ nhân phụ trách dẫn đường mặt mũi tràn đầy mất hứng.

Dương Khang mỉm cười đứng lên, đem cái ghế y vừa mới đá di động một chút. Ở đằng kia trong mắt hạ nhân, Dương Khang là đem ghế đá bày trở lại chỗ cũ, nhưng Dương Khang trên thực tế là đem cái ghế đá này từ vị trí “Nghỉ ngơi” chuyển đến vị trí “Chết”.

Một cái bát quái trận, chỉ cần một cái thay đổi nhỏ cũng làm trận pháp chuyển biến. Dương Khang tin tưởng sau khi y rời đi không lâu, cái đình viện này sẽ không có người nào đi vào được, như vậy tất sẽ có người đi bẩm báo Lục Thừa Phong, thỉnh hấn định đoạt.

Dương Khang vỗ vỗ bụi trên người, mỉm cười tiếp tục đi tới, tại phía sau y là đại trận pháp đã bị thay đổi.

Chính là Dương Khang lại không biết, người đầu tiên bị nhốt trong trận pháp không phải người khác, đó là Quách Tĩnh lo lắng cho y mà đuổi theo.....

Dương Khang bị đưa tới một gian phòng xa hoa vô cùng, trên mặt đất trải không phải loại thảm bình thường, mà là thảm da hổ, bài trí khác càng có giá trị liên thành, Dương Khang hai mắt bốc hỏa. Nghĩ túi tiền mình trống trơn, càng vạn phần thấy không công bằng.

Y muốn cướp của người giàu chia cho người nghèo a, cướp của người giàu chia cho người nghèo!

Lục Quán Anh ngồi ở trên ghế, nhìn ‘Hoàn Nhan Dương’ vừa vào cửa đã đem chú ý đặt ở bài trí trong phòng, ngay cả hấn y cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Chẳng lẽ là cố ý coi thường hấn?

Lục Quán Anh đứng lên, lạnh lùng nói:

“Người nhìn gì?”

Dương Khang lúc này mới lưu luyến thu hồi tầm nhìn một pho tượng bằng ngọc, tầm tắc nói:

“Không có biện pháp, ta nông dân, chưa thấy qua đồ quý giá.”

“Hừ! Điểm ấy có là gì, chẳng lẽ còn có thể vào mắt tiểu vương gia? Trong vương phủ chẳng lẽ so ra kém hơn sao?”

Nghe y tự xưng là ‘nông dân’, Lục Quán Anh càng cho rằng ‘Hoàn Nhan Dương’ là đang trêu chọc hấn, lập tức trong ngôn ngữ càng lạnh ba phần.

“Vương phủ gì đó xác thực nếu so với nhà của người kém rất nhiều.”

Dương Khang rất đúng trọng tâm bình luận.

Vấn đề không phải ai nhiều tiền hơn, mà là thưởng thức. Vương phủ Dương Khang cũng có đi qua xem, tuy chưa đi xem được nhiều phòng, nhưng cũng có nhìn thoáng qua.

Những người Kim có tiền không che giấu được khí chất nhà giàu mới nổi. Cho nên khi Hoàn Nhan Hồng Liệt vừa thấy Bao Tích Nhược, thuộc loại phong vận Giang Nam, là thứ người Kim không sở hữu được, cũng là bất chước không được, càng hâm mộ.

Gian phòng kia bố trí cũng giống như vậy. Dương Khang liền nghĩ gian phòng của Lục Quán Anh là do Lục Thừa Phong bố trí, Lục Thừa Phong học toàn bộ sở học của Hoàng được sư, quan điểm thẩm mỹ này cùng với bố trí trận pháp trong đình viện đã chứng minh điều đó.

Tuy trong gian phòng Lục Quán Anh có trải một cái thảm da hổ nhìn có vẻ rẻ tiền, nhưng Dương Khang lại biết, cái thảm da hổ này tạo thêm khí phách cho chủ nhân của gian phòng, không thể bỏ qua.

Dương Khang một bên trong lòng cảm khái, một bên rất không khách khí ngồi xuống ghế. Tuy chủ nhân căn phòng không có bảo y ngồi, nhưng mất võ công làm Dương Khang phi thường khó chịu, Quy Vân trang lại lớn, đi như vậy trong chốc lát sớm đã làm y mệt mỏi.

Lục Quán Anh giận quá hóa cười, nói:

“Ta nghe thuyền kia phu nói, ngươi là muốn tới Quy Vân trang? Như thế nào? Thiên tân vạn khổ trốn đi, như thế nào còn chui đầu vô lưới?”

Dương Khang nghiêm trang nói:

“Cái gì chui đầu vô lưới? Ta tiền tiêu hết, là tới vay tiền.”

Lục Quán Anh nghe vậy sững sờ, hần cẩn thận chu đáo nhìn ‘Hoàn Nhan Dương’ bình thản ung dung, nghĩ thầm, chẳng lẽ không phải cùng một người? Tuy diện mục có vài phần tương tự, nhưng có thể giải thích là do y trên đường trốn đi cực khổ nên thân thể gầy đi. Nhưng cái ngữ khí này.....

Nhưng hần không có nghe nói qua Hoàn Nhan Dương còn có huynh đệ, huống hồ người này xuất hiện cũng quá trùng hợp đi. Nghĩ tới đây, Lục Quán Anh liền bài trừ nghi hoặc, xác định “Hoàn Nhan Dương” là do không chịu nổi nhục nhã, một lần nữa trở lại tìm hần tính sổ. Lập tức cười khê một tiếng, đi tới.

Dương Khang thấy Lục Quán Anh hai tay chống lên tay vịn của ghế y đang ngồi, không khỏi chau mày.

Lục Quán Anh ngày thường rất cao lớn, lúc này nghiêng thân cúi người, thoáng cái khiến cho người ta có cảm giác bị khí thế cường mạnh của hần đè ép xuống, điều này làm cho Dương Khang phi thường không thoải mái. Dương Khang vừa định lên tiếng ngăn cản, chợt nghe trên đỉnh đầu Lục Quán Anh mang theo ý cười chậm rãi nói:

“Cái gì vay tiền? Là đêm hôm đó tại hạ làm cho tiểu vương gia dư vị vô cùng, không cách nào tự kiềm chế đi?”

Dương Khang trừng to mắt, không dám tin ngẩng lên đầu nhìn Lục Quán Anh.

Hần nói cái gì? Hần nói gì đó?

Nhìn trên mặt Lục Quán Anh mập mờ, Dương Khang trên người nổi hết cả da gà.

Dù cho Lục Quán Anh không có nói rõ ràng, nhưng Dương Khang cũng không phải cái gì cũng đều không hiểu, trong nháy mắt mặt trắng bệch không còn chút máu.

Cái này..... Tuy y cảm thấy Hoàn Nhan Dương đáng bị giáo huấn, nhưng không đến mức bị một người nam nhân thượng phẩm như vậy a?

Kim lão gia tử chưa bao giờ nói qua, Lục Quán Anh này là gay a! Rõ ràng về sau không phải cùng Trình gia đại tiểu thư thành thân sao?

Không đúng, trong nguyên tác, người này cùng Trình gia đại tiểu thư chỉ là quen biết nửa ngày đã thành thân, càng giống như là cái thủ thuật che mắt, mà Lục Quán Anh sau khi lấy Trình Dao Ca liền đi tìm Quách Tĩnh.....

Dựa vào! Nguyên lai Lục Quán Anh kỳ thật vừa ý chính là Quách Tĩnh? Không được, Quách Tĩnh nguy hiểm!

Dương Khang vẫn khiếp sợ nghĩ chuyện loạn thất bát tao, hồn nhiên không có cảm thấy lúc này y mới là nguy hiểm nhất. Khi cảm giác được một cổ khí tức đập vào mặt, Dương Khang chỉ kịp vô ý thức nghiêng mặt. Sau đó Dương Khang liền cảm thấy một vật mềm mại rơi vào trên cổ của y.

Khi Dương Khang ý thức được đó là cái gì thì chán ghét đến mức muốn nôn, trở tay liền muốn cho đối phương một quyền.

Nhưng Dương Khang nội lực hoàn toàn biến mất, mà trước mặt Lục Quán Anh xem ra quả thực chính là khoa chân múa tay, căn bản không hề có tính uy hiếp, ngược lại càng tăng thêm tình thú, Lục Quán Anh phi thường cao hứng tại trên cổ của Dương Khang găm cần.

Lúc Dương Khang định dùng độc được trên móng tay thay trời hành đạo thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

Lục Quán Anh hành động trì trệ, không có trải qua thông báo, không có gõ cửa liền tiến vào phòng của hắn, trong trang cũng chỉ có một người.

“Cha, sao lại tới đây?”

35. Khang - Chương 35: Lục Thừa Phong...

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Lục Quán Anh không ngờ tới phụ thân lúc này sẽ đột nhiên đến, tranh thủ thời gian ngoan ngoãn cúi đầu đứng ở một bên, thở mạnh cũng không dám. Trên đời này, Lục Quán Anh không sợ trời không sợ đất, duy nhất sợ, chính là phụ thân hắn.

Trong lòng Lục Quán Anh không khỏi buồn bực, bình thường phụ thân đều là kêu tiểu đồng đến gọi hắn đi nói chuyện, lúc này đã là đêm khuya, theo lý phụ thân đã sớm hẳn là chìm vào giấc ngủ, tại sao lại đích thân đến gian phòng của hắn?

Lục Quán Anh vốn định muốn hỏi thăm, nhưng vừa nhắc đầu lên thấy mặt phụ thân trầm trầm, lập tức đem câu hỏi nuốt trở về.

Lục Thừa Phong đã sớm biết đứa con của mình thích nam nhân, thậm chí tuổi đã qua hai mươi đều dùng các loại lý do để không thành thân. Nhưng biết là một chuyện, tại chỗ gặp được lại là một chuyện khác, nhất thời mặt trầm xuống. Lục Thừa Phong phát phát tay, cho tiểu đồng sau lưng lui xuống trước, sau đó lạnh lùng hướng Lục Quán Anh nói:

“Đẩy ta đi vào.”

Lục Quán Anh vội vàng đi đến sau lưng Lục Thừa Phong, đẩy vào gian phòng.

Lục Thừa Phong bởi vì đi đứng không tiện, cho nên chế một cái ghế, dưới bốn chân ghế đều có bánh xe, bình thường có thể để người khác đẩy giúp.

Lục Thừa Phong lúc này nhịn không được nhìn người nọ, chỉ thấy dung mạo người nọ tinh xảo xinh đẹp không chút tì vết, gò má trắng nõn không biết là bởi vì xấu hổ hay là phấn nộ mà nhuộm lên rặng mây đỏ, một đôi con ngươi đen tinh sáng không chút e dè nghênh tiếp ánh mắt dò xét của hắn, toàn thân tản ra khí chất lười biếng cùng tùy ý, thậm chí không thèm để ý quần áo của mình không chỉnh tề, cứ như vậy thản nhiên một tay nâng lấy cằm, hai chân chéo nhau, nghiêng ngời ở trên ghế.

Tại lúc Lục Thừa Phong dò xét Dương Khang, đồng thời Dương Khang cũng đánh giá hắn.

Lục Thừa Phong đại khái bốn mươi tuổi gì đó, khuôn mặt cùng Lục Quán Anh rất giống nhau, nhưng không còn anh tuấn, đáng người khô gầy, sắc mặt vàng như nến, nhìn giống như người bị bệnh quán thân. Dương

Khang chép miệng, nghĩ thầm, Lục Thừa Phong tới thật là đúng lúc, y vừa định cho Lục Quán Anh một cái giáo huấn khó quên.

Bất quá, nghĩ lại tình huống vừa rồi, Lục Quán Anh nói chuyện này thật không như là nói giỡn.

Dương Khang chau đầu nhắm mắt lại, y mặc dù đối với cái đệ đệ kia không có cảm tình gì, nhưng đầu gì cũng là thân đệ đệ. Hiện tại lưu lạc bị một nam nhân thượng, Dương Khang không thể coi như ko biết chuyện này được. Hơn nữa vừa mới này Lục Quán Anh đối với y.....

Nhớ lại hình ảnh kia, Dương Khang cảm thấy toàn thân khó chịu, càng hận không thể tranh thủ thời gian đi tắm rửa, tẩy đi loại cảm giác chán ghét này.

“Quán Anh, ta không phải đã nói với ngươi, không cho phép cưỡng đoạt nữ tử?”

Lục Thừa Phong nhìn chằm chằm vào Dương Khang hồi lâu, rốt cục nói ra một câu.

Dương Khang nhú mày, diễn cái gì đây? Y lớn lên rất giống nữ tử?

Lục Quán Anh khúm núm gật đầu xác nhận, tuy hắn được tôn là đứng đầu thủy tộc Thái Hồ, nhưng dưới ánh mắt phụ thân, hắn vẫn là một đứa trẻ.

Thái Hồ mấy năm trước không có ai cầm đầu, trị an hỗn loạn, nhưng từ lúc Lục Quán Anh tiếp quản, nghiêm ngặt trông nom, chỉ cướp bóc quan gia cùng nhà giàu bắt nạt trên đồ ngang, rất được dân chúng Thái Hồ kính yêu.

Lục Thừa Phong ngữ khí chuyển lệ:

“Không được đoạt nữ tử, nam tử kia có thể tùy tiện cướp về sao?”

Dương Khang khóe miệng co lại.

“Cha, người này là tiểu vương gia Kim quốc.”

Lục Quán Anh nhỏ giọng kháng nghị nói.

“Ta không phải Hoàn Nhan Dương.”

Dương Khang hợp thời dậm một miệng.

“Vậy người đến tốt cùng là ai?”

Lục Quán Anh chau hai hàng lông mày, hắn lúc này tỉnh táo lại, mới phát giác người này cùng Hoàn Nhan Dương có chút khác biệt.

Vừa rồi hắn một lòng muốn khiển trách Hoàn Nhan Dương tự tiện chạy trốn, lại thêm trong phòng chỉ có một ngọn đèn hôn ám, lại nhất thời không có chú ý.

Chủ yếu là do hắn không tin trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy, chân trước Hoàn Nhan Dương vừa chạy, chân sau người này liền xuất hiện, còn chỉ tên muốn tới Quý Vân trang.

Chính là lúc này tỉnh tể nhìn lại, thực sự không thể không thừa nhận, người này so với Hoàn Nhan Dương diêm dúa lẳng lơ kia là hoàn toàn bất đồng, nếu là Hoàn Nhan Dương lúc này thì sẽ lộ ra thần sắc khiếp đảm và xấu hổ, căn bản sẽ không giống người này, thoải mái bình thường nhìn thẳng người khác.

Dương Khang nở nụ cười, nhưng y cũng không có hướng Lục Quán Anh nhìn lại, mà là nhìn chằm chằm vào Lục Thừa Phong, chậm rãi nói:

“Ta là ai? Tin tưởng Lục trang chủ nghe qua một câu: “Đào hoa ảnh lạc bay thần kiếm – Bích hải triều sinh trời ngọc tiêu”.

Lục Thừa Phong thoáng cái mặt xám như tro, run rẩy vịn lấy ghế, nhất thời cái gì cũng nói không được.

Kỳ thật hắn đêm khuya đến tìm Lục Quán Anh, là vì hạ nhân báo lại, nói trận pháp trong hoa viên đại biến, đã có mấy người lạc đường trong trận. Hắn hồi thẩm hạ nhân kĩ càng, có người hồi báo nói là, thiếu trang chủ có thỉnh trở về một vị khách nhân, người đó khi đi ngang qua hoa viên từng đụng một cái ghế đá.

Lục Thừa Phong cố ý đi hoa viên nhìn thoáng qua, phát hiện trận pháp đại biến là không phải do vô tình, liền vội vàng đi đến phòng Lục Quán Anh.

Sư phụ truyền cho hắn hai mươi bốn quẻ trận pháp Hoàng đế, mà trận pháp này sẽ không vì bị một chút sai lệnh nhỏ nhặt mà đại biến, muốn làm cho trận pháp đại biến, phải tìm ra ‘mắt trận’. Lúc ấy có sáu ghế đá, vì sao người nọ hết lần này tới lần khác lại đi di chuyển cái ghế đá là ‘mắt trận’ đó?

Lục Thừa Phong vốn tưởng rằng thiên hạ to lớn, có thể xem thấu trận pháp này cũng có ít người, nghĩ trong phòng đứa con Lục Quán Anh là một cao nhân, chính là không nghĩ tới thiếu niên này dám nói ra một câu như vậy.

Lục Thừa Phong kinh nghi bất định nhìn gương mặt vị thiếu niên này, sau nửa ngày mới tìm trở được thanh âm của mình, nhưng chỉ có thể lặp lại một chữ:

“Người..... Người.....”

Dương Khang biết Lục Thừa Phong chỉ bằng một câu nói kia chắc là không tin tưởng, Dương Khang liền đứng người lên, cước đạp kì bước, cơ hồ trong nháy mắt đi đến bên cạnh trước mặt Lục Quán Anh đang ngây người. Dương Khang dùng ngón cái cài ngón trỏ, trong nháy mắt, ngón tay như hoa Nhất Chi Lan duỗi ra, nhanh chóng điểm lên ngực Lục Quán Anh.

Lục Quán Anh chỉ cảm thấy thân hình người nọ lóe lên, mấy chỗ đại huyết mạch trước ngực bị y dùng đầu ngón tay điểm nhẹ, tuy không có nội lực rót vào, đối với hắn không có tạo thành bất cứ thương tổn gì, nhưng cũng làm hắn chấn động.

Người này ra tay ưu nhã, khí độ lãnh đạm, càng thêm hơi hợm, bình chân như vại, thế gian lại có võ công tinh diệu như vậy?

Lục Quán Anh lúc này khẳng định hẳn tuyệt đối là nhận lầm người, Hoàn Nhan Dương nếu có võ công này, đêm hôm đó người bị áp nhất định là hắn.

Lục Quán Anh lại thoáng nhìn cha mình thần sắc thất thố. Lập tức một cử động nhỏ cũng không dám, mồ hôi lạnh đổ xuống cũng không lau, hắn mặc cho người này xem hắn là bia sống để luyện chiêu, dù sao cũng chỉ là có một chút.

Lục Thừa Phong sắc mặt đại biến. Hắn tự nhiên nhìn ra được, người này dưới chân ‘cước đạp kì bước’ chính là kỳ môn trong bát quái do Hoàng đế sư nghiên cứu ra, mà người nọ sử dụng đúng là Lan hoa phát huyết thủ cùng Lạc anh thần kiếm chưởng. Hơn nữa công lực người này có thể đem hai môn võ công công này sử dụng cùng lúc, chỉ có thể hóa chưởng, chưởng có thể hóa chỉ, chưởng lúc đến như hoa rơi rục rã, chỉ phát chỗ như hoa lan sum sê, chiêu chiêu sắc bén, phong thái đoan chính thanh nhã.

Dương Khang thấy Lục Quán Anh khó được ngoan ngoãn như vậy đứng ở nơi đó để cho y luyện chiêu, trên mặt liền hiện lên một tia cười quỷ dị.

Lục Quán Anh cách Dương Khang gần nhất, tự nhiên là nhìn thấy nụ cười vui vẻ quái dị kia, còn chưa kịp phản ứng thì thấy trong lòng bàn tay Dương Khang đột nhiên ngân quang lóe lên, đúng là nhiều hơn một cây ngân châm.

Lục Quán Anh thầm kêu một tiếng không tốt, muốn lui về phía sau nhưng đối phương nhanh tay hơn. Lục Quán Anh chỉ cảm thấy mấy chỗ huyết vị đau xót, hắn lui về phía sau một bước thì đối phương cũng đồng thời thu hồi ngân châm, quay lại chỗ cũ ngồi xuống.

Lục Quán Anh thầm vận nội lực, không có phát giác khác thường, liền yên lòng, thầm nghĩ có thể là do Dương Khang bị khi dễ, đâm hắn vài châm cho hả giận a.

Lục Thừa Phong không có phát hiện mờ ám của Dương Khang, hắn nhìn thấy Dương Khang biểu lộ võ công của đảo Đào Hoa, nhất thời liền đoán được một người. Lại nhìn quần áo trên người của y không ngay ngắn, cái cổ lộ ra bên ngoài có vài điểm đỏ, đó đều do nghịch tử chính mình làm ra, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, không biết làm như thế nào cho phải.

“Lục trang chủ, ta thật vô phép, thiếu trang chủ đối với ta hạ độc, làm ta mất nội lực, nếu không ta sẽ làm tốt hơn.”

Dương Khang điều chỉnh lại hô hấp, không có nội lực duy trì, y sử dụng chiêu thức xác thực khó khăn một chút, nhưng sử dụng ngân châm để đâm mấy cái huyết vị ngược lại rất dễ dàng. Về phần mấy cái huyết vị Dương Khang đâm trên người Lục Quán Anh, đối với Lục Quán Anh không có tổn thương gì lớn, chỉ là từ nay về sau hẳn không thể hành phòng mà thôi.

Loại võ công này là do Hoàng được sư nghiên cứu ra. Dương Khang lúc ấy nghe được vô cùng khiếp sợ, nghĩ thầm, đến tột cùng là ai chọc tới sư phụ y. Bất quá khiếp sợ thì khiếp sợ, Dương Khang vẫn cảm thấy hứng thú mà học cho biết, không nghĩ tới sẽ có một ngày dùng đến. Nhưng loại võ công này chỉ thi triển được khi người đứng bất động, nếu không Dương Khang sẽ đem Lục Quán Anh trát thành tổ ong.

Đối với loại nam nhân như Lục Quán Anh, trừng phạt này hẳn là trí mạng. Về phần khi nào thì giải trừ, phải xem tâm tình của Dương Khang về sau có tốt hay không, hoặc là..... Tâm tình đệ đệ của y có hảo hay không.....

Dương Khang眯 mắt, thoả mãn cười cười.

Lục Quán Anh thấy thể lực phát lạnh, lần nữa vận khí kiểm tra kinh mạch, cũng không có cảm thấy cái gì không ổn.

“Quán Anh, ngươi còn không đưa giải dược cho sư thúc?”

Lục Thừa Phong không còn hoài nghi, hẩn hẩn nói.

“Sư thúc?!”

Lục Quán Anh ngạc nhiên, cha hẳn không phải không có võ công sao? Khi nào thì xuất hiện sư thúc? Tuổi còn nhỏ như vậy? Nhưng mặc dù hẳn không tin, cũng biết người trước mặt này khẳng định không phải Hoàn Nhan Dương, vội vàng móc từ trong ngực ra một cái bình sứ đưa tới.

“Uống một khẩu là được.”

Dương Khang cầm bình sứ đổ ra một khẩu dược hoàn, bỏ vào trong miệng, còn không chút khách khí bỏ cái bình sứ vào trong ngực mình.

Dược hoàn vừa nuốt xuống, Dương Khang nhắm mắt lại, cảm giác được nội lực đang chậm rãi chảy trong kinh mạch, sau đó khôi phục hoàn toàn. Lục Thừa Phong khẩn trương nhìn chăm chăm vào Dương Khang, không dám mở miệng quấy rầy, Lục Quán Anh đẩy bụng nghi vấn, nhưng thấy cha hẳn thận trọng như thế, cũng không dám hỏi ra miệng.

Qua nửa ngày, Dương Khang một lần nữa mở to mắt, trong đôi mắt quang hoa lưu chuyển, óng ánh giống như hai khẩu hắc diệu thạch, sau đó眯 lên, như hai ánh trăng non. Dương Khang chán ghét trừng Lục Quán Anh, lập tức chuyển hướng Lục Thừa Phong nói:

“Sư huynh, ta muốn tắm rửa.”

Lục Thừa Phong vừa nghe Dương Khang gọi hẩn sư huynh, tâm tình rục rở như mặt trời tháng tám. Hẩn thấy Dương Khang không có truy cứu chuyện Lục Quán Anh đối với y bất kính, Lục Thừa Phong cũng không nhắc tới. Hẩn vội vàng sai Lục Quán Anh đi chuẩn bị, sau đó quay đầu lại rất ân cần mà hỏi:

“Hoàng sư đệ, sư phụ vẫn hảo?”

Dương Khang đang đứng dậy thiếu chút nữa ngã nhào, lúc đầu y bị Lục Quán Anh cho là Hoàn Nhan Dương, bây giờ lại bị Lục Thừa Phong cho là Hoàng Long.....

Ồ..... Sự hiện hữu của y hảo cảm nhược a.....

Kỳ thật Dương Khang bị cho là Hoàng Long cũng không có gì kỳ quái, Lục Thừa Phong biết Hoàng được sư có một đứa con, tuổi cùng Dương Khang không sai biệt lắm, lúc này thấy Dương Khang niên kỷ nhỏ như vậy, võ công cao như vậy, tất nhiên đoán là Hoàng Long.

Dương Khang thở dài, đem thân phận của mình cùng Lục Thừa Phong giới thiệu một lần, Lục Thừa Phong cũng thừa nhận Hoàng được sư thu nhận đồ đệ là chuyện thật.

Dù sao Dương Khang cũng đã phô bày võ công của đảo Đào Hoa, Lục Thừa Phong lại nghe thấy Dương Khang tại thảo nguyên được sư phụ sáu năm dốc lòng dạy bảo, lập tức cảm thấy đồ đệ này so với con ruột của sư phụ còn muốn quan trọng hơn, lập tức không dám xem thường.

Dương Khang cùng Lục Thừa Phong nói thoáng qua còn một vị bằng hữu của y đang bị giam giữ, Lục Thừa Phong vội vàng kêu hạ nhân mời người đến. Dương Khang thì được dẫn tới một gian phòng xa hoa, trong đây đã sớm chuẩn bị xong nước ấm cùng bộ đồ mới.

Dương Khang vừa cẩn thận đem thuốc độc cất giữ ở móng tay gỡ xuống, vừa thoát y phục chuẩn bị tắm rửa, liền nghe được có người dồn dập gõ cửa. Dương Khang bất đắc dĩ mặc luôn bộ đồ mới đã được hạ nhân Lục trang chủ chuẩn bị, lúc này mới mở cửa.

Ngoài cửa là Lục Thừa Phong đang bắt an.

“Tiểu sư đệ, người đi cùng người, giống như là đã lâm vào trận pháp mà ngươi vừa mới biến đổi. Nếu ta vào trận thì có thể phá giải, chỉ là hành động của ta bất tiện, sẽ lãng phí thời gian.”

Dương Khang nghe vậy cũng không ngoài ý muốn, chắc là Quách Tĩnh đợi lâu nên lo lắng đi theo. Dương Khang cũng biết ngụ ý của Lục Thừa Phong, cười nói:

“Ta đi a, cam đoan đem trận pháp trở lại như cũ.”

Dứt lời liền hướng Du Tình viên đi đến.

Con đường trong Du Tình viên ‘đông chuyển tây quần’, quanh co vô cùng, càng kì lạ chính là chỗ nào cũng giống nhau như đúc, vừa mới chuyển một cái, liền phân biệt không được đông tây nam bắc.

Dương Khang biết chỉ cần y đem ‘mắt trận’ hóa giải là có thể cứu người bị lâm vào trận pháp. Bất quá rất là trùng hợp, Dương Khang vừa đi vào trận pháp vài bước, liền phát hiện Quách Tĩnh đầu đầy mồ hôi đi loạn bốn phía, vội vàng hô Quách Tĩnh một tiếng, dặn dò hẩn không nên cử động, chờ Dương Khang hóa giải trận pháp.

Quách Tĩnh kinh hãi lập tức đứng lại, yên lặng nhìn Dương Khang chui vào một hòm giả sơn, đi đến bên cạnh một bụi hoa, lại di chuyển đến hành lang gấp khúc, cuối cùng xuất hiện ở trước mặt hẩn. Quách Tĩnh thấy Dương Khang di chuyển nhẹ nhàng, hiển nhiên là khôi phục nội lực, không khỏi yên lòng.

Nhưng Quách Tĩnh ngay tại lúc định cười ra khoe môi, lại đột nhiên thay đổi sắc mặt nói:

“Khang đệ, ngươi thay đổi quần áo?”

Dương Khang cúi đầu nhìn trường bào mới tinh trên người mình, nhẹ gật đầu, cảm khái nói:

“Quả nhiên là Quy gia trang có tiền, ta còn chưa từng mặc qua quần áo thoải mái như vậy.”

Dương Khang nói xong còn lấy tay sờ ngoại bào, nghĩ thầm, y lúc này cởi quần áo chuẩn bị tắm rửa, thấy người gõ cửa gấp, đành tùy tiện mặc lên ngoại bào rồi tới đây liền, bởi vì Dương Khang lo lắng cho Quách Tĩnh ngốc trong trận pháp một thời gian dài như vậy nên rất sốt ruột mà không kịp mặc quần áo chỉnh tề. Trạng thái lạnh lẽo như vậy làm Dương Khang phi thường không có cảm giác an toàn.

Quách Tĩnh lại bởi vì Dương Khang cúi đầu mà hẩn thấy trên cổ Dương Khang ứ đọng vết đỏ, Quách Tĩnh không khỏi hô hấp trì trệ. Thân thể của Quách Tĩnh phản ứng trước đại não, một phen mở vạt áo Dương Khang, đè nén lửa giận trầm giọng hỏi:

“Ai làm?”

36. Khang - Chương 36: Niêm Hoa Châm

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Quách Tĩnh chăm chú nhìn bả vai Dương Khang, trên làn da trắng nõn, những vết đỏ ửng động kia càng nhìn thấy rõ ràng.

Quách Tĩnh đương nhiên biết rõ nguyên nhân tạo thành, chuyện tình yêu nam nữ trên thảo nguyên không bị cản trở, Quách Tĩnh không phải cái gì cũng không biết. Nhưng Quách Tĩnh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thấy loại dấu vết này trên người Dương Khang. Trong nháy mắt, toàn thân Quách Tĩnh toát lên lửa giận, cơ hồ muốn đem lý trí của hắn đốt cháy hết.

Dương Khang kinh ngạc cúi đầu, Dương Khang không thấy dấu hôn trên cổ mình, nhưng Dương Khang không ngờ Lục Quán Anh lưu lại ấn ký trên người mình rõ ràng như thế, y cũng không khỏi giận dữ.

“Còn không phải do tiểu tử thú vị Lục Quán Anh kia, hắn cho ta là Hoàn Nhan Dương. Dựa vào! Chán ghét chết ta!”

Quách Tĩnh càng xem những dấu hôn kia càng chúng mắt, ánh mắt rực lửa.

Hắn chỉ rời đi Dương Khang một lát, thế nhưng lại phát sinh chuyện như vậy. Nếu như có thể, hắn hận không thể tại trên người Dương Khang khắc lên con dấu, vĩnh viễn nhốt tại trong ngực của hắn.

Quách Tĩnh nhìn Dương Khang chỉ khoác một cái ngoại bào bằng tơ tằm, bên trong cái gì cũng không mặc, Quách Tĩnh nhìn những dấu vết chúng kia, lồng ngực trắng nõn, cái eo mảnh mai mà rắn chắc, sau đó xuống chút nữa..... Quách Tĩnh thật muốn cứ như vậy đem Dương Khang bỏ nhào trên mặt đất, đem y biến thành của mình.....

Khang đệ là của hắn! Chỉ có thể là của hắn!

Dương Khang lúc này mới phát giác thần thái Quách Tĩnh khác thường, còn chưa kịp nói cái gì, liền cảm thấy trước mắt một hồi thiên toàn địa chuyển, Dương Khang bị cánh tay Quách Tĩnh ôm quay một vòng, thẳng tắp ép y trên hòn giả sơn.

Sau lưng tiếp xúc mặt đá thô ráp lạnh như băng làm cho Dương Khang khó chịu cau chặt lông mày, vừa định hỏi Quách Tĩnh phát điên cái gì, lại thấy cả người Quách Tĩnh áp lên.

Dương Khang chỉ kịp quay mặt tránh đi môi Quách Tĩnh áp tới, cảm giác được cổ của mình bị Quách Tĩnh nặng nề hút, Dương Khang mới ý thức được, Quách Tĩnh lại đang trừ độc cho y.

Dựa vào! Trừ độc cũng không phải dùng phương pháp này a! Y hắn là nên đi tiêm vắc-xin phòng bệnh đại mới đúng!

Dương Khang nổi giận, sau đó lại bởi vì động tác Quách Tĩnh mà không cách nào khắc chế toàn thân run rẩy.

Chính là..... Rõ ràng lúc này Lục Quán Anh cũng làm như vậy, y vạn phần kháng cự, nhưng cũng đồng dạng sự tình, hiện tại do Quách Tĩnh làm, Dương Khang lại cảm thấy căn bản không có cảm giác chán ghét, ngược lại..... Phi thường vui sướng.

Tại sao lại như vậy? Chỉ là bởi vì y và Quách Tĩnh rất quen thuộc? Nhưng Dương Khang không thể tưởng tượng đến bất kỳ kẻ nào đối với y làm như vậy a, chỉ có Quách Tĩnh.

Dương Khang thở hổn hển, từ chỗ Quách Tĩnh gặm cắn, lập tức khoái cảm từ lưng của Dương Khang chạy lên, nhanh chóng lan ra toàn thân.

Nội tâm Dương Khang vô cùng cuống quýt, y đã khôi phục võ công, chỉ cần y kiên trì, nhất định có thể ngăn cản hành động của Quách Tĩnh. Chỉ là hai tay của Dương Khang đặt ở trên vai Quách Tĩnh không có hành động. Không biết là Dương Khang vô lực đẩy Quách Tĩnh ra, hay là không muốn đẩy ra.

Lúc sau, khi Quách Tĩnh thấy những vết đỏ trên người Dương Khang toàn bộ đã bị dấu hôn của chính mình thay thế, tức giận mới tiêu tan một nửa. Quách Tĩnh cũng biết hành động lúc này của mình có chút thô

lỗ, người trong ngực thì thân thể cứng ngắc, vội vàng đem găm cán biến thành liềm lấp, Quách Tĩnh hôn xương quai xanh duyên dáng, thoả mãn nghe được tiếng rên rỉ từ trên môi của Dương Khang.

Tay Quách Tĩnh cũng không nhàn rỗi, Dương Khang ngoại trừ mặc một cái ngoại bào bằng tơ tằm thì bên trong không có mặc bất cứ quần áo nào, Quách Tĩnh đối với Dương Khang ‘muốn’ đã lâu, lập tức liền không chút khách khí chạm vào làn da dưới lớp ngoại bào của Dương Khang.

Cảm xúc của làn da truyền đến trong lòng bàn tay làm Quách Tĩnh yêu thích đến không muốn buông tay, Quách Tĩnh mê muội nhìn làn da trắng nõn của Dương Khang nhiễm một màu hồng phấn.

Dương Khang vừa tức vừa vội, người này như thế nào có thể được một tác lại muốn tiến thêm một thước? Hơn nữa cũng không nhìn xem trường hợp a!

Dương Khang tuy cùng Quách Tĩnh nhiều năm thân mật khăng khít, nhưng mà chưa từng có làm qua dưới màn trời chiếu đất a.

Thực tế bọn họ hiện tại đang ở trong trang viên của người khác, tuy bọn họ đang ở trong trận pháp hỗn loạn, nhưng mà trong trận pháp vẫn còn có vài người, vạn nhất không khéo đi ngang qua.....

Dương Khang hai chân run rẩy vô lực, chỉ có thể bủn rủn nửa nằm nửa ngồi trên hòn giả sơn, thần trí hỗn loạn vô cùng. Tuy Dương Khang thừa nhận ở trong này càng kích thích, nhưng y vẫn còn một chút lý trí, Dương Khang nắm lấy tay Quách Tĩnh, ngẩng đầu lên thở dốc nói:

“Đừng..... Đừng ở chỗ này.....”

Không ở đây, chẳng lẽ trở về phòng còn có thể tiếp tục?

Quách Tĩnh nghe vậy lập tức ngừng động tác, còn giúp Dương Khang một lần nữa cẩn thận mặc lại ngoại bào, lưu luyến đỡ Dương Khang đứng lên. Chỉ là khi Quách Tĩnh nhìn thấy gương mặt đỏ bừng như máu của Dương Khang, vẫn là nhịn không được cúi đầu đưa tới.

Dương Khang muốn tránh nhưng không kịp, chỉ có thể quay sang một bên, Dương Khang chỉ cảm thấy đôi môi nóng rực của Quách Tĩnh sát qua má của y, làm tâm của Dương Khang thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, thêm lần nữa hoảng hốt.

Không được, cái này quá không bình thường!

Nếu như là lúc trước, Dương Khang còn có thể lừa mình dối người, an ủi bản thân đây chẳng qua là tình huynh đệ, nhưng Lục Quán Anh cùng Hoàn Nhan Dương là ví dụ ở trước mắt, Quách Tĩnh đối với y có hành động mờ ám lại càng ngày càng nhiều, điều này làm cho Dương Khang không cách nào không cảnh giác.

Hơn nữa làm cho Dương Khang cảm thấy sợ hãi nhất, là Dương Khang đối với Quách Tĩnh căn bản không có lực chống cự.

Dương Khang tinh thần có chút không tập trung mà dẫn dắt Quách Tĩnh đem trận pháp trở về vị trí cũ, sau đó Dương Khang cũng không quay đầu lại mà đi về phòng.

Lục Thừa Phong chờ ở ngoài Du Tình viên thấy sắc mặt Dương Khang thay đổi, càng không dám tiến lên hỏi, chỉ có thể quay đầu lại hung hăng trừng Lục Quán Anh đang đứng khúm núm bên cạnh hắn.

Lục Quán Anh cúi thấp đầu, nhưng khi Dương Khang đi ngang qua hắn, Lục Quán Anh vẫn là nhịn không được mà ngẩng đầu nhìn lại.

Người này làm sao có thể cùng Hoàn Nhan Dương lớn lên giống như vậy? Mà hiện tại thì Hoàn Nhan Dương trốn ở chỗ nào? Lục Quán Anh tâm phiền ý loạn, khóe mắt lại nghiêng nhìn dấu hôn ở cổ của Dương Khang, giống như là có thêm rất nhiều.....

Nhìn người theo sát ở sau lưng Dương Khang, người nọ dùng ánh mắt hung ác nhìn hắn, Lục Quán Anh thú vị sờ lên cái cằm.

Quách Tĩnh vốn định lập tức rút kiếm hướng Lục Quán Anh đâm tới, nhưng hần phát giác biểu tình Dương Khang có điểm không thích hợp, chỉ có thể tạm thời dè xuống phần nộ trong lòng, bước nhanh đuổi theo Dương Khang.

Đợi Quách Tĩnh sau khi vào phòng, mới phát hiện Dương Khang vẫn mặc như vậy mà nằm trên giường quần xắn.

Không tiếp tục sao? Quách Tĩnh đứng ở bên giường bị đá kích lớn, nhưng vẫn là lấy lại bình tĩnh nói:

“Khang đệ, nước không còn ấm? Người không cần tắm rồi mới ngủ sao?”

“Không.”

Dương Khang nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Loại tình huống này, nếu y lại tắm rửa, nhất định sẽ gây hỏa.

Quách Tĩnh trong lòng thở dài, biết xúc động của mình ở trong trang viên đã dọa Dương Khang sợ không nhẹ. Lập tức chỉ có thể đi qua giúp Dương Khang đem chăn đắp kín, tuy nhìn thấy một bên tai của Dương Khang đỏ bừng làm cho Quách Tĩnh nhin không được một hồi tâm ý viên mãn, nhưng Quách Tĩnh vẫn là nắm chặt hai tay khắc chế chính mình, xoay người rời đi.

“Không cần đi giáo huấn Lục Quán Anh, ta đã tự xuất thủ.”

Ngay khi Quách Tĩnh muốn rời đi, Dương Khang đột nhiên mở miệng nói.

“Àn?”

Quách Tĩnh quay đầu lại bán tín bán nghi, bởi vì hần vừa mới nhìn qua Lục Quán Anh, từ đầu đến chân đều hoàn hảo không tổn hao gì, đâu có dấu vết của người vừa bị giáo huấn?

“Ta sử dụng Niêm Hoa châm với hần, từ nay về sau hần sẽ bị bất lực.”

Dương Khang nhàn nhạt nói ra, cuối cùng còn có thâm ý khác nhả ra một câu, nói:

“Ai bảo hần đối với ta động thủ động cước.”

Quách Tĩnh nghe vậy sau lưng thấy lạnh cả người, trong nội tâm thầm nghĩ, nếu như vừa rồi hần kiên trì tiếp tục, có phải hần sẽ là người tiếp theo?

37. Khang - Chương 37: Bơi Lội

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Hôm nay là đêm thứ nhất Dương Khang cùng Quách Tĩnh đến Quy Vân trang, trước đó bọn họ chưa bao giờ trải qua phòng ngủ xa hoa như thế này, nhưng hai người ai cũng ngủ không ngon giấc.

Dương Khang thì bị Quách Tĩnh khơi mào dục vọng, cũng không dám chính mình thư giải, y còn bận suy nghĩ về mối quan hệ của mình và Quách Tĩnh, cho nên căn bản không cách nào chìm vào giấc ngủ.

Quách Tĩnh thì không dám vọng động, mấy lần nghĩ muốn động thủ, nhưng lại nghĩ đến cái Niêm Hoa châm kia, tâm không cam tình không nguyện mà đem tay thu trở về.

Hai người cùng nằm trên giường lớn, đều có tâm tư, trần trọc.

Lục Thừa Phong cũng không có ngủ ngon, hần những năm gần đây mong ngóng có thể lại nhập sư môn, nhưng thật không ngờ con hần lại gây ra một cái đại họa như thế, hy vọng ít ỏi đều tan thành mây khói, hần làm sao có thể đơn giản ngủ ngon.

Lục Quán Anh cũng không có ngủ ngon, hẳn bị cha phạt đi quỳ tổ miếu, tự nhiên không cách nào chìm vào giấc ngủ. Quy Vân trang già trẻ hai cái trang chủ đều không ngủ, khiến cho hạ nhân cao thấp Quy Vân trang đều không chợp mắt.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Dương Khang một đêm không ngủ liền rời giường, Lục Thừa Phong phái người thỉnh Dương Khang đến chủ trạch.

Quách Tĩnh tất nhiên là không dám lại cho Dương Khang rời đi khỏi tầm mắt của hắn, kiên trì đi cùng với Dương Khang. Dương Khang cũng không ngăn cản, chỉ là mặt lạnh đem quần áo cũ xé thành băng vải, đem quần lên cổ mình.

Dương Khang cũng không muốn làm cho tất cả mọi người biết rõ đêm qua chuyện gì xảy ra.

Quách Tĩnh nhìn Dương Khang quần không thuận tay, liền đi qua giúp đỡ.

Lúc này đã hừng đông, dưới ánh mặt trời, dấu vết trên cổ Dương Khang càng hiện ra rõ ràng làm cho người ta sợ hãi, Quách Tĩnh không cách nào khắc chế nuốt nước miếng, nhưng động tác trên tay vẫn quy củ, thành thành thật thật dùng băng vải quần lên cổ Dương Khang.

Dương Khang thân hình vốn gầy gò, lúc này trên cổ quần đầy băng vải như là bị trọng thương, càng làm cho Dương Khang có vẻ suy yếu tái nhợt, làm cho người ta hận không thể kéo Dương Khang vào trong ngực để bảo vệ y.

Dương Khang tuy không biết Quách Tĩnh đang suy nghĩ cái gì, nhưng có thể cảm giác được tầm mắt của Quách Tĩnh có điều khác lạ. Dương Khang cố tự trấn định đứng lên, mặc quần áo tử tế, giả bộ như không có việc gì đẩy cửa ra.

Dương Khang biết rõ tình cảm giữa y và Quách Tĩnh giống như có cái gì biến hóa, sẽ không thể bảo trì hiện trạng sao?

Mang tâm tình phức tạp đi vào chủ trạch, sắc mặt Dương Khang không được tốt lắm. Lục Thừa Phong tự nhiên cũng nhìn thấy băng vải trên cổ Dương Khang, cho là Dương Khang vẫn còn sinh khí với Lục Quán Anh, cẩn cẩn dục dục cười với Dương Khang, hỏi chút ít chuyện của Hoàng được sư, sau đó ân cần hy vọng bọn họ có thể lưu lại ở đây một thời gian ngắn.

Dương Khang nhịu mảy, lời cự tuyệt cũng không có nói ra miệng. Bởi vì Dương Khang đột nhiên nghĩ đến, nếu như dựa theo nguyên tác, Hoàng được sư sẽ đến Quy Vân trang một chuyến.

Tuy nội dung vở kịch đã bị sửa đến loạn thất bát tao, nhưng biết đâu tâm tình của Hoàng được sư hảo sẽ tới Quy Vân trang đi dạo. Y và Hoàng được sư đã năm năm không gặp, nói thật thì y cũng có lúc nghĩ tới sư phụ.

Lục Thừa Phong thấy Dương Khang không có ý cự tuyệt, vội vàng nói tiếp:

“Về phần Quán Anh, lão phu đã cho hắn đi ra ngoài làm việc. Hắn có chỗ nào đắc tội sư đệ, lão phu đến đền bù tổn thất.”

Làm chuyện gì a? Nhưng thật ra là yêu quý đứa con, sợ y tìm cách chinh hấn a!

Dương Khang hừ lạnh một tiếng, có thể là tiểu tử Lục Quán Anh đang tiếp tục truy Hoàn Nhan Dương. Dương Khang biết là Hoàn Nhan Dương vẫn còn ở gần đây, tùy thời có thể bị Lục Quán Anh bắt được, Dương Khang càng không thể đi được.

Dương Khang mắt nhìn Quách Tĩnh, hẳn hướng Dương Khang gật gật đầu, ý là cho Dương Khang chính mình định đoạt. Dương Khang lúc này mới nhẹ gật đầu, tỏ vẻ nguyện ý ở vài ngày. Đã có người nguyện ý coi tiền như rác, y tự nhiên sẽ không từ chối.

Lục Thừa Phong vui mừng quá đỗi, vội vàng sai người an bài cho bọn họ một tiểu viện độc lập, Dương Khang nói ra yêu cầu, hy vọng là ở tại ven hồ Thái Hồ, hơn nữa, không có chuyện gì thì không nên đi quấy rầy bọn họ. Lục Thừa Phong tự nhiên sẽ không cự tuyệt, phái hạ nhân đi chuẩn bị.

Dương Khang quyết định ở lại Quy Vân trang một thời gian là có kế hoạch, chính là muốn thừa dịp cơ hội này dạy Quách Tĩnh học bơi.

Ở thảo nguyên, không biết bơi không có chuyện gì quan trọng, nhưng đến phía nam, bơi lội là kỹ năng hạng nhất.

Thực tế tối hôm qua, theo như lời Quách Tĩnh nói, nếu biết bơi thì bọn họ cũng không cần ở trong hoàn cảnh chật vậy như vậy. Dương Khang đời trước có biết bơi, nhưng cả đời này còn chưa thử qua. Bất quá tuy thân thể thay đổi, nhưng đối với y mà nói, hẳn là không thành vấn đề.

Bọn họ đêm qua đi vào Quy Vân trang, bởi vì sắc trời đã tối, cũng không có chú ý tới nơi này, nhưng hôm nay xem xét lại, mới biết được cái Quy Vân trang này có nhiều khí thế.

Lục Thừa Phong chuẩn bị cho hai người bọn họ ở bên cạnh Thái Hồ, cách chủ trạch Quy Vân trang rất xa, đi đường cần đến một phút đồng hồ. Bình thường cũng không có ai qua lại, là một tiểu viện độc lập, trong sân còn có ao nhỏ được dẫn nước từ Thái Hồ vào, trong ao chồng chất nhiều loại đá hình thù khác nhau, mà ở trong phòng khi đẩy cửa sổ ra, chính là cảnh sông Thái Hồ rộng lớn bát ngát.

Dương Khang thoả mãn nhìn, nghĩ thầm, cái này nếu ở thời của y, chính là nhà VIP, tuyệt đối đáng giá bạc tỉ.

Quách Tĩnh đang bị cảnh sắc tráng lệ làm rung động mà ngẩn người, liền thấy Dương Khang đem từng kiện từng kiện quần áo thoát xuống, cuối cùng lưu lại một kiện quần áo đơn bạc trên người, cứ như vậy phũ phũ một tiếng, từ cửa sổ nhảy xuống nước.

Quách Tĩnh đang hoảng sợ, lại trông thấy Dương Khang từ trong nước ngoi đầu lên, trên mặt dính đầy bọt nước, ngẩng đầu cười với hắn rồi hô:

“Xuống đây đi, ta dạy cho ngươi bơi lội.”

Dương Khang tâm tình bây giờ rất tốt, Lục Thừa Phong chuẩn bị cho bọn họ cái hồ này không tồi, hồ nước trong xanh có thể thấy đáy, hơn nữa mực nước cũng không sâu, rất thích hợp để bơi lội. Vốn hiện tại thời tiết cũng có chút nóng, mà ở trong hồ nước lạnh buốt này, Dương Khang cảm thấy phiền não trong lòng đều chậm rãi được hòa tan.

Quách Tĩnh không biết Dương Khang học bơi lội ở đâu, nhưng ở trong lòng của hắn, Dương Khang cái gì cũng đều biết.

Quách Tĩnh nhìn Dương Khang phập phồng trong nước, thấy nụ cười sáng lạn trên mặt của Dương Khang, trong nội tâm Quách Tĩnh ngứa ngáy vô cùng. Lập tức cũng học bộ dáng của Dương Khang, cởi áo ngoài, từ cửa sổ nhảy ra ngoài, giẫm lên trên tảng đá lớn bên hồ, từng bước một bước vào trong nước.

Dương Khang nhìn bộ dáng Quách Tĩnh như đối đầu với đại địch, không khỏi nghịch ngợm nắm chân Quách Tĩnh kéo hắn xuống nước. Quách Tĩnh đứng không vững, ngã vào trong nước, tâm hoảng ý loạn, nhất thời uống mấy ngụm nước, hai tay cuống quýt ôm lấy bả vai Dương Khang.

Dương Khang đây là lần đầu nhìn thấy bộ dáng Quách Tĩnh chân tay luống cuống, nhất thời liền có ý xấu dẫn Quách Tĩnh ra xa bờ.

Chân Quách Tĩnh không có chạm đến đáy hồ, chỉ có thể chăm chú vịn vào thân thể Dương Khang, Dương Khang bị lực đạo của Quách Tĩnh khiến cho mắt trợn trắng, đành phải buông tha ý nghĩ trên Quách Tĩnh của mình, nghiêm túc dạy Quách Tĩnh bơi lội.

Bơi lội chỉ đạo, ý chính là khống chế hô hấp, Quách Tĩnh một thân nội công, tinh thông công phu khống chế hơi thở, luyện nửa ngày, đã biết được một nửa.

Mỗi ngày sáng sớm cứ như thế, Quách Tĩnh được Dương Khang chỉ điểm, mỗi ngày ở trong nước tập luyện bốn năm canh giờ, bảy tám ngày sau đã có thể ở trong hồ chìm nổi tự nhiên, hai người trong nước đùa giỡn, bây giờ Quách Tĩnh so với Dương Khang thì kỹ năng bơi còn tốt hơn.

Một ngày nọ hai người bơi nửa buổi, hưng phấn vẫn còn chưa hết, dọc theo ven hồ Thái Hồ, bơi ra vài dặm. Vốn bơi rất khá, nhưng Dương Khang cũng phải nổi lên để thở, phát giác trên mặt nước mất đi thân ảnh Quách Tĩnh.

Dương Khang cảm thấy lộp bộp trong lòng một tiếng, biết rõ tuy Thái Hồ trên mặt hồ gió êm sóng lặng, nhưng dưới đáy nước có dòng nước xoáy thật sự là phi thường khủng bố. Nhưng trước đó Dương Khang có hỏi qua Lục Thừa Phong, hẳn nói vùng này đáy nước phi thường yên tĩnh, bình thường không có dòng nước xoáy, phi thường thích hợp bơi lội.

Dương Khang không có thời gian lo lắng nhiều như vậy, mọi nơi nhìn quanh không thấy Quách Tĩnh, liền hít sâu một hơi, chui vào đáy nước.

Khá tốt lúc này nước hồ không có gì ô nhiễm, nước Thái Hồ rất xanh, Dương Khang liếc nhìn, thấy được tại cách đó không xa, dưới đáy nước, dấy dưng..... Hai bóng người.

Đúng vậy, là hai người.

Dương Khang xem xét liền biết Quách Tĩnh là bị người dưới nước quán lấy, thủy tặc Thái Hồ bọn họ đã gặp qua, không chừng còn có thể gặp được thủy quái.

Thấy “thủy quỷ” buông chân Quách Tĩnh ra, Dương Khang vội vàng hướng Quách Tĩnh bơi qua, lúc này “thủy quỷ” kia lại hướng chỗ Dương Khang bơi tới. Dương Khang thấy thế vội vàng tránh ra, sợ mình cũng sẽ bị tóm, cứ như vậy trong nháy mắt, “thủy quỷ” kia liền bơi sát bên cạnh Dương Khang, Dương Khang ở trong hồ nước nhìn rõ ràng, đối phương hướng y nhếch miệng cười.

Dương Khang giật mình một cái, bọt khí từ trong miệng của Dương Khang toát ra, thiếu chút nữa bị sắc nước.

Vì “thủy quỷ” kia, chính là Hoàng Long!

Dương Khang nhìn Hoàng Long ở trong nước quỷ mị biến mất, Dương Khang lại không rảnh đuổi theo. Dương Khang vội vàng lặn xuống bên cạnh Quách Tĩnh, đem Quách Tĩnh từ trong đáy nước kéo lên bờ. Dương Khang thở hồng hộc cúi đầu nhìn lại thì phát hiện Quách Tĩnh lúc này đã xanh cả mặt, bụng đầy nước.

Dương Khang thấp giọng một tiếng, hít vào một hơi, cúi người phong bế môi Quách Tĩnh, vì Dương Khang muốn hô hấp nhân tạo cho Quách Tĩnh.

Dương Khang đang ở trong trạng thái cực độ khẩn trương, cho nên căn bản không có phát hiện tay Quách Tĩnh đang nắm lại, căn bản không giống người bị hôn mê.....

38. Khang - Chương 38: Nụ Hôn Đầu Tiên

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Lúc môi Dương Khang tiếp xúc với Quách Tĩnh thì Dương Khang biết đối phương không có hôn mê.

Người hôn mê, cơ thể không có căng cứng, trái tim nhảy lên thanh âm to như tiếng sấm a.

Tựa như Quách Tĩnh bình thường hiểu rõ Dương Khang ra sao, Dương Khang cũng rất minh bạch Quách Tĩnh. Cho dù Quách Tĩnh không có nói ra, Dương Khang cũng biết hẳn yêu mến mình.

Chính là, nếu yêu mến y, Quách Tĩnh cũng không nên dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy a?

Dương Khang lúc này hồi tưởng lại, mới phát giác thời gian Quách Tĩnh chìm vào đáy nước cũng không tính lâu, nội lực của hắn thâm hậu, thời gian ngắn như vậy hẳn vẫn có thể chịu đựng được. Vậy hẳn tại sao phải giả hôn mê? Chẳng lẽ bởi vì y vài ngày trước cùng hắn nói qua, người bị chết đuối phải được hô hấp nhân tạo?

Hắn cũng không biết y sợ hắn chết?

Dương Khang tức giận đến toàn thân phát run, càng nổi lên ý muốn trả thù, dán lên đôi môi Quách Tĩnh bắt đầu cố ý vuốt phẳng lên, nhẹ nhàng lè lưỡi phác họa đôi môi của Quách Tĩnh. Dương Khang thỏa mãn nghe được trong cổ họng Quách Tĩnh truyền ra một tiếng rên, còn có hô hấp càng ngày càng thở gấp.

Dương Khang cảm thấy thân thể mình cũng bắt đầu nóng lên, liền mất hứng, một tay chống đỡ thân thể muốn ngồi dậy. Nhưng lúc này Quách Tĩnh đang giả hôn mê phát giác Dương Khang muốn rời đi, thân thể hành động trước đại não, vội vàng nắm Dương Khang lại, xoay một cái liền đặt Dương Khang dưới thân, tìm đôi môi ôn nhuận vừa mới rời đi, hung hăng hôn xuống.

Không giống với Dương Khang trêu chọc, lần này là hàng thật giá thật mà hôn. Quách Tĩnh tuy chưa từng có kinh nghiệm, nhưng hắn cùng Dương Khang ở chung gần hai mươi năm, chỉ từ một phản ứng rất nhỏ của Dương Khang đều có thể phán đoán y có thoải mái hay không, vốn hôn còn đang trúc trắc, sau một lát Dương Khang bắt đầu suy yếu chống trả, Quách Tĩnh liền công thành đoạt đất.

Dương Khang không có kịp phản ứng đến tột cùng chuyện gì xảy ra, y chỉ biết rõ, y giống như biến thành người chết đuối. Từ góc độ của Dương Khang mà nhìn lại, bầu trời xanh thẳm giống như mặt nước, mà y cho dù có làm như thế nào cũng chạm không tới.

Trong lồng ngực không còn nhiều không khí lại bị người phía trên đè ép, Dương Khang tựa như người sắp bị chết đuối, liều mạng bắt lấy cánh tay Quách Tĩnh, đem Quách Tĩnh trở thành một cái cây nổi trên mặt nước, ngửa đầu bị động thừa nhận.

Quách Tĩnh cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới Khang đệ sẽ nằm dưới thân hắn, mặc hắn ‘ta cần ta cứ hôn, ta cần ta cứ vuốt ve’, hắn cũng biết một khi Dương Khang khôi phục thần trí, sẽ không có cơ hội tốt như vậy nữa, lập tức liền đánh bạo, giật ra y phục của Dương Khang.

Hai người bọn họ khi bơi lội, đều mặc quần áo cực mỏng, lại trải qua chuyện ‘chết đuối’ vừa rồi, trên cơ bản quần áo đã sớm giải khai được phân nửa, một cái kéo này của Quách Tĩnh rất dễ dàng. Quách Tĩnh một tay ở giữa ngực và bụng Dương Khang mà dao động, một tay ở chỗ mẫn cảm bên hông của Dương Khang mà chầm ngồi.

Nghe thấy môi Dương Khang thốt ra tiếng rên rĩ, Quách Tĩnh liền càng ra sức, thậm chí tay còn không thành thật càng ngày càng dời xuống..... Quách Tĩnh biết rõ, hắn đối với Khang đệ căn bản không có sức chống cự.

Chỉ là..... Lần này cũng không giống như là phi thường thuận lợi.....

“Thả..... Thả ta ra! Vô liêm sỉ!”

Lúc Quách Tĩnh đụng tới một chỗ của Dương Khang thì trong giây lát Dương Khang liền lấy lại tinh thần, không lưu tình chút nào một quyền đánh ra.

Quách Tĩnh bụm lấy ngực, âm thầm cắn răng đem tụ huyết nuốt xuống.

Dương Khang một phen đẩy Quách Tĩnh nằm trên người mình ra, sửa sang lại quần áo của mình, sau đó nhảy xuống hồ nước lạnh như băng, hướng Quy Vân trang bơi tới. Quách Tĩnh ngơ ngác nhìn thân ảnh của Dương Khang, sau một lát mới lấy lại tinh thần, lo lắng đuổi theo.

Hồ nước lạnh như băng kích thích toàn thân Quách Tĩnh, dục vọng nổi lên cũng giảm đi một nửa, sau đó nhìn Dương Khang dần dần bơi xa, thân thể chậm rãi làm lạnh xuống.

Quách Tĩnh cũng biết chính mình vội vàng xao động, nhưng là..... Từ khi Dương Khang ở kinh thành bị thương, tuy hai người ngày đêm làm bạn thân mật khăng khít, trên mặt cảm tình giống như lại tới gần một tầng, nhưng Dương Khang lại thủy chung không để cho hắn chạm qua y.

Mỗi lần Quách Tĩnh tiến đến bộ vị mấu chốt, sẽ bị Dương Khang không lưu tình chút nào cự tuyệt. Tính cách này căn bản không phải của Khang đệ! Ít nhất là trước kia, cho dù thời gian lâu nhất, một tháng ít nhất cũng sẽ có hai ba lần. Mà bây giờ, đã bảy tháng cũng chưa có một lần.....

Đến tột cùng chỗ nào xảy ra vấn đề?

Quách Tĩnh một bên tỉnh lại suy nghĩ, một bên bơi về tiểu viện của bọn họ.

Quách Tĩnh vừa vào trong phòng, đã thấy Dương Khang thay một bộ quần áo khác muốn ra ngoài. Quách Tĩnh liền vội vàng kéo Dương Khang, không để ý thần sắc lạnh như băng của y, lo lắng mà hỏi thăm:

“Người muốn đi đâu?”

Dương Khang thản nhiên nói:

“Muốn đi thanh lâu.”

Quách Tĩnh nghe vậy ngẩn ngơ, quả thực không tin lỗ tai mình nghe được gì. Lúc này Dương Khang vẫn là nhàn nhạt nói:

“Kỳ thật ta đã sớm muốn đi, nhưng không có tiền. Hiện tại sư huynh cho ta rất nhiều bạc, hôm nay phải đi mở mang tầm mắt. Người muốn đi? Vậy nhanh đi đổi quần áo, chúng ta chuẩn bị xuất phát.”

Quách Tĩnh chấn động, thả cổ tay Dương Khang ra.

“Không muốn đi? Cũng được, ta đây đi một mình.”

Dương Khang lãnh đạm nhìn Quách Tĩnh, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Quách Tĩnh lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng vào nhà lấy một cái ngoại bào, đuổi theo.

Chờ bọn họ đi đến quảng trường, trời vẫn còn sáng. Dương Khang tuy chưa từng đi thanh lâu, nhưng là biết rõ lúc này thanh lâu còn chưa bắt đầu hoạt động.

Dương Khang liền dẫn Quách Tĩnh đi một tiểu lâu kêu vài món, yên lặng ăn. Quách Tĩnh muốn nói chút gì đó để loại bỏ ý niệm đi thanh lâu trong đầu Dương Khang, nhưng hần ăn nói kém cỏi, chớ nói chi là cùng Dương Khang cãi cọ, cho nên, mặc dù lòng nóng như lửa đốt nhưng mà không biết nên nói cái gì.

Trời rất nhanh đã tối, Dương Khang trả tiền cơm, liền phớt xá náo nhiệt nhất đi đến, Quách Tĩnh cảm rằng chỉ có thể đuổi theo.

Kỳ thật hai người bọn họ cái tuổi này đi dạo thanh lâu là bình thường, cho dù bị người quen thấy được, cũng sẽ không nói cái gì. Nhưng không khéo chính là, Dương Khang chọn một cái thanh lâu xa hoa nhất, Ngọc Xu phường, lại gặp được người quen.

Lục Quán Anh lúc này đang ở trên lầu hai Ngọc Xu phường trêu chọc hoa khôi Tử Hồng, liếc thấy vừa đi vào cửa vung tiền như rác là Dương Khang cùng Quách Tĩnh, hần thiếu chút nữa phun ra một ngụm rượu.

“Thiếu trang chủ, người nhận thức hai người kia?”

Tử Hồng giúp Lục Quán Anh thuận khí, hiếu kỳ hướng phía dưới nhìn.

“Đâu chỉ nhận thức.....”

Lục Quán Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Hần cho dù trì độn, cũng biết thân thể của mình là bị Dương Khang động tay động chân, nếu không, hần lưu luyến ở thanh lâu nhiều ngày như vậy, lại một điểm tiến triển đều không có, chỉ có thể cùng mỹ nữ đóng cửa ôm chăn nói chuyện phiếm! Hơn nữa, tiểu tử này còn dám thoả mái xuất hiện ở trước mặt của hần, dùng ngân lượng của Quy Vân trang đi dạo thanh lâu! Thật sự là buồn cười!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, hai người kia không phải một đôi sao? Như thế nào còn có thể kết bạn đi dạo thanh lâu?

Lục Quán Anh tựa ở trên lan can, cẩn thận nhìn lại, đem biểu tình trên mặt Dương Khang cùng Quách Tĩnh thu hết vào mắt, hần vượt cái cảm cười quái dị. Hắc hắc, phụ thân không cho hần đụng tiểu sư thúc, nhưng người khác có thể đụng y, cùng hần một điểm quan hệ cũng không có!

“Thiếu trang chủ, người lại đang nghĩ cái chủ ý quái quỷ gì?”

Tử Hồng kiêu tiểu hỏi.

Lục Quán Anh một phen đem nàng kéo đến, thấp giọng ở bên tai nàng phân phó.

Quách Tĩnh mắt xem mũi, mũi xem tâm ngồi ngay ngắn ở một bên, căn bản không có nhìn mỹ nữ tỷ tỷ ngồi bên cạnh.

Tử Hồng nhú mày, nàng tại thanh lâu lớn lên, khách nhân dạng gì cũng đã thấy qua, bất quá giống như hai vị công tử tuần mỹ này, một người tả ủng hữu bảo liên tiếp uống rượu, một người ngồi nghiêm chỉnh nhìn không chớp mắt, cũng là hiếm thấy.

Tử Hồng nhớ tới lời Lục Quán Anh dặn dò trước đó, thú vị cười cười, cầm lấy chén rượu đến mời rượu Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh lại nhàn nhạt cự tuyệt. Từ đêm Dương Khang bị ám toán trên Thái Hồ, Quách Tĩnh đã quyết tâm ở địa phương kì quái không uống rượu hay ăn cái gì. Bọn họ vừa mới tùy tiện dùng cơm ở tiểu lâu, loại thanh lâu này, hẳn càng không dám khinh thường.

Tử Hồng kinh ngạc, nàng biết mình dung mạo hơn người, nam nhân bình thường không bao giờ cự tuyệt thỉnh cầu của nàng.

Nàng không chịu thua, cẩn thận chu đáo hầu hạ Quách Tĩnh, phát giác hắn luôn khắc chế không ngừng hướng bên kia nhìn lại. Tử Hồng nhếch môi, biết rõ vị công tử này không phải để ý tỷ muội của nàng, mà là nhìn một vị công tử khác trong phòng.

Xem ra Lục thiếu trang chủ cũng rất biết thưởng thức người đẹp nha! Trên mặt Tử Hồng tiểu dung càng sâu.

Kỳ thật Lục Quán Anh cũng không có bảo nàng làm chuyện gì khó khăn, chỉ là bảo nàng dùng tận khả năng mời rượu, cuối cùng lưu hai vị công tử này cùng ở trong một phòng sẽ tốt hơn.

Rượu ở trong thanh lâu này, bình thường đều có thuốc thúc tình, hôm nay vì bọn họ chuẩn bị, càng bỏ thêm gấp bội. Nàng vốn cho rằng Lục Quán Anh là muốn cả hai người, liền bất an không yên, không nghĩ tới hai vị công tử này có nội tình khác a!

Đáng tiếc, vị công tử này nói cái gì cũng không chịu nháp môi.

Tử Hồng vũ mị cười, không uống rượu cũng không quan hệ, cho dù vị công tử này liên tục rót nước uống, mà nàng ở bên cạnh, ánh mắt kia sao có thể lừa được nàng. Nghĩ tới đây, Tử Hồng thấp giọng khẽ cười nói:

“Quách công tử, người yêu mến Dương công tử?”

Quách Tĩnh vẫn là lần đầu bị người xưng công tử, sững sốt một lát mới kịp phản ứng đối phương nói cái gì, lập tức hướng vị nữ tử bên cạnh hắn nhìn lại, thấy trong mắt đẹp của nàng liền hiểu rõ, cười khổ nói:

“Đúng vậy, chính là nam nhân cùng nam nhân là không được. Cho nên..... Cho nên y mới đến thanh lâu.....”

Tử Hồng che miệng cười khẽ, nếu không phải được Lục thiếu trang chủ dặn dò qua, nàng nhất định sẽ nhịn không được mà đem vị tuấn suất công tử này đẩy ngã. Nàng kiêu mị hướng gần đến Quách Tĩnh, vốn bọn họ đã ngồi quá gần, hiện tại giống như là cả người nàng dán dính lên Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh chỉ cảm thấy một cổ nồng đậm làn gió thơm xông vào mũi, không thích ứng liền hít thở không thông, đang muốn hướng bên cạnh tránh đi một chút, lúc này bên tai truyền đến câu nói thành công làm cho Quách Tĩnh quên tránh đi.

“Công tử, kỳ thật nam nhân cùng nam nhân cũng có thể.....”

Tử Hồng mím môi cười nói, dán bên tai Quách Tĩnh tinh tế dạy bảo.

Quách Tĩnh đầu tiên là bán tín bán nghi nghe, sau đó đột nhiên mặt đỏ tới mang tai.

Làn da Quách Tĩnh là màu tiểu mạch sắc khỏe mạnh, người bình thường nhìn sẽ không biết hắn đỏ mặt, nhưng cái này không giấu giếm được Dương Khang.

Dương Khang nhìn Quách Tĩnh cùng Tử Hồng cười cười nói nói, một cổ lửa giận từ đáy lòng dâng lên. Nhưng đến thanh lâu là do y đề nghị, y lại không thể nói cái gì, chỉ có thể tiếp tục rót rượu, một ngụm tiếp một ngụm.

Dương Khang cũng không biết chính mình tổng cộng uống bao nhiêu chén, ngay từ đầu là có người mời rượu, càng về sau căn bản chính là uống rượu giải sầu.

Dương Khang chỉ biết rõ rượu này giống như nước trái cây ngọt ngào bình thường, không có bao nhiêu nồng, nhưng Dương Khang biết là đầu y muốn hôn mê. Chờ y sau khi đi nhà xí trở lại, hỗn loạn trở lại ghế lô, lại phát hiện người ở bên trong không đúng, chỉ còn lại một mình Quách Tĩnh.

“Như thế nào..... Chỉ còn lại có..... Người?”

Dương Khang nói chuyện đều có chút lao lực.

“Nghe nói là có khách quen tới, đem các nàng gọi đi.”

Quách Tĩnh mặt không đổi sắc mà nói dối, dìu Dương Khang ngồi ở trên giường. Quách Tĩnh nhìn dung nhan Dương Khang bởi vì do uống rượu mà phảng phất như hoa đào ngày xuân, xinh đẹp vô cùng. Quách Tĩnh nhớ tới lời của Tử Hồng nói, cảm thấy kinh hoàng.

“Người..... Người nhìn cái gì?”

Dương Khang nheo mắt lại, không vui phát hiện Quách Tĩnh thân cận y quá, gần đến mức Dương Khang có thể nhìn thấy đáy mắt Quách Tĩnh phát ra thâm trầm.

Quách Tĩnh câu dẫn ra một vòng tiểu dung, dưới đáy lòng yên lặng thề, đời này, hẳn chỉ có Dương Khang.

Cho dù phải dùng bất cứ loại thủ đoạn nào, hẳn cũng phải giam Dương Khang trong ngực, không buông tay.

39. Khang - Chương 39: Ta Sẽ Phụ Trách

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang không biết Quách Tĩnh đang suy nghĩ gì, Dương Khang nhìn chăm chăm vào tuần nhan của Quách Tĩnh rồi mỉm cười, đột nhiên không hiểu sao toàn thân Dương Khang nóng lên.

Dương Khang biết rõ Quách Tĩnh lớn lên rất anh tuấn, tràn ngập nam tính. Tuần nhan như vậy thế nhưng Quách Tĩnh rất ít khi lộ ra tiểu dung.

Có đôi khi, Dương Khang còn âm thầm nghĩ, có lẽ Quách Tĩnh mới là người xuyên qua, nếu không, hai người bọn họ cùng một chỗ, thấy thế nào đều cảm thấy Quách Tĩnh càng thêm lão thành ổn trọng a?

Bất quá Dương Khang cũng phát hiện, Quách Tĩnh không phải không thích cười, mà chỉ cười với y thôi.

Phát hiện này từng làm cho Dương Khang rất đắc ý, bởi vì chỉ có y mới biết rõ, Quách Tĩnh cười lên kỳ thật phi thường mê người, giống như là mặt nước yên lặng, đột nhiên được xuân phong thổi qua, nổi lên gợn sóng bình thường làm cho người ta đui mù, chỉ có thể trơ mắt nhìn mặt nước rung động chậm rãi đẩy ra, khuếch tán, sau đó bất tri bất giác phập phồng theo.

Dương Khang thấy Quách Tĩnh cười, đột nhiên ngộ ra.

Quách Tĩnh đối với y có tình cảm, nếu nói Dương Khang cái gì cũng không biết, thật đúng là gạt người. Còn y? Những năm này có phải là cũng rất đáng xấu hổ? Rõ ràng biết tình cảm của đối phương, nhưng vẫn thân nhiên lợi dụng, hưởng thụ không hồi báo.

Hay là y không dám đối mặt?

Quách Tĩnh đối với y từ lúc nào bắt đầu biến thành như vậy, Dương Khang không hiểu được. Chính y từ lúc nào bắt đầu để ý, Dương Khang cũng không hiểu được. Dương Khang chìm vào hôn mê, đầu cũng vô lực đi tự hỏi những vấn đề khó hiểu này, y chỉ biết rõ một điều, y hiện tại rất sinh khí.

Quách Tĩnh phát hiện hai mắt Dương Khang hiện lên một tia tức giận, đang lúc hần suy đoán vì sao, đột nhiên phát giác tay Dương Khang xoa mặt của hần.

Đầu ngón tay Dương Khang xẹt qua đuôi lông mày của Quách Tĩnh, khóe mắt, cuối cùng rơi xuống trên môi của hần. Cảm thấy đầu ngón tay Dương Khang vuốt ve môi của hần, tâm Quách Tĩnh kinh hoàng, lại sững sờ không dám tự ý động.

Quách Tĩnh nghe thấy Dương Khang vênh mặt hất hàm ra lệnh:

“Từ nay về sau không cho phép cười với người khác.”

Như thế nào đột nhiên nói một câu như vậy? Quách Tĩnh khó hiểu, nhưng nhìn gò má Dương Khang đẹp như hoa đào, không khỏi giận dữ nói:

“Người uống say.”

“Không! Ta không có say!”

Dương Khang cũng giống như những người uống rượu khác, tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính mình uống say.

Dương Khang ngoan cường ngồi dậy, ngược lại đem Quách Tĩnh đẩy về phía sau, đem Quách Tĩnh áp ở trên giường, cổ chấp lấy tay vuốt ve môi Quách Tĩnh, kiên trì nói:

“Nói mau, từ nay về sau không cho phép cười với người khác, không cho phép gần gũi bất kỳ nữ nhân nào.....”

Dương Khang dừng một chút, lo lắng nói một câu:

“Nam nhân cũng không được!”

Quách Tĩnh khê giạt mình, từ đáy lòng chậm rãi nổi lên cuồng hỉ, cơ hồ muốn đem cả người hần bao phủ.

Khang đệ ghen!

Quách Tĩnh vốn tưởng rằng, muốn cho Khang đệ thông suốt, sẽ phải chờ thật lâu. Quách Tĩnh từng có chút bi quan nghĩ, hần ở bên cạnh Dương Khang thêm vài năm nữa mới được y hồi báo. Không nghĩ tới, nguyên lai trong nội tâm Khang đệ, sớm đã có hần.....

Quách Tĩnh nghĩ tới đây không khỏi cười khổ, biết mình đây là quá lạc quan, Khang đệ bắt quá xem hần chỉ là đồ vật này nọ của y mà thôi, lần kia hần và Hoàng Long cùng nhau đi, cũng không thấy Khang đệ sinh khí.

Quách Tĩnh nghĩ như vậy, tâm nóng bỏng lại lạnh xuống. Bất quá hần cũng tập mãi thành thói quen, nhiều năm như vậy, sự chịu đựng của hần sớm đã được Dương Khang rèn luyện ngày càng kiên cường hơn, cho nên lúc này tuy thất vọng tới cực điểm, Quách Tĩnh cũng có thể nhanh chóng khôi phục về mặt bình thường, ý định ngồi xuống.

Tuy Quách Tĩnh từ Tử Hồng biết được biết được nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó cũng có khả năng yêu nhau, nhưng Quách Tĩnh cũng không có ý định vội vã hành động.

Dù sao hần cũng hiểu rất rõ Dương Khang, nếu quả thật ba vương ngành thượng cung, nói không chừng sẽ làm hai người bọn họ trở mặt thành thù. Cho nên, Quách Tĩnh hiện tại đối với Dương Khang đang say, dùng lực muốn đẩy Dương Khang nằm trên người mình ra.

Nhưng Quách Tĩnh vẫn là xem thường Dương Khang khi y say, bất quá cũng không thể trách hần, Quách Tĩnh từ nhỏ cùng Dương Khang lớn lên, trên thảo nguyên có nhiều rượu mạnh, không ít lần Quách Tĩnh đã thấy bộ dáng Dương Khang uống rượu.

Cũng có thể là trùng hợp mỗi lần Quách Tĩnh thấy Dương Khang uống rượu đều là y uống rất ít, cũng có thể là do trước kia không có phát sinh chuyện Dương Khang uống rượu giải sầu.

Đêm nay Dương Khang uống không ít, Lục Quán Anh cố ý cho bọn họ uống loại rượu tuy mùi không có nồng, nhưng tác dụng chậm mười phần, lại bỏ thêm bên trong rượu loại thuốc thúc tỉnh, lúc này rượu bắt đầu có tác dụng, Dương Khang càng không thanh tỉnh.

Lúc này thần Dương Khang thần trí không rõ nằm trên người Quách Tĩnh, Dương Khang chỉ biết, y đưa ra yêu cầu với Quách Tĩnh, nhưng hẳn chẳng những không có đáp ứng, ngược lại còn muốn đẩy y ra.

Chuyện này làm Dương Khang tức giận đến không nhẹ, trong nội tâm Dương Khang nhiều lần hiện lên hình ảnh Quách Tĩnh cùng mỹ nữ cười nói vui vẻ, đột nhiên trong thân thể nổi lên một thứ gọi là ghen tị, làm cho đại não đã hỗn loạn càng thêm hỗn loạn.

Dương Khang quyết định làm theo bản năng, đưa tay đem Quách Tĩnh đã ngồi dậy được một nửa đẩy ngã xuống lần nữa, cúi đầu, cứ như vậy kết kết thật thật hôn lên.

Cứ như vậy trong một thời gian ngắn, Quách Tĩnh cả người đều là lâm vào trạng thái ngốc trệ, cho đến khi Dương Khang đem môi dời đi, Quách Tĩnh mới kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, ảo não muốn đem đối phương túm trở về, hảo hảo mà lại hôn lần nữa. Chỉ là Quách Tĩnh còn chưa kịp hành động, liền phát hiện Dương Khang chuyển mục tiêu sang vành tai của hắn, dọc theo cổ của hắn mà mút lên.

“Khang đệ..... Người.....”

Quách Tĩnh nhin không được kéo Dương Khang ngồi trên người hắn, nhìn hai mắt Dương Khang phủ một tầng hơi nước, xinh đẹp vạn phần, bởi vì rượu mà khóe mắt ửng đỏ, còn có bởi vì hôn mà đôi môi trở nên sưng đỏ, khiến Quách Tĩnh không khỏi hít một hơi thật sâu.

Dương Khang phản ứng như vậy, rõ ràng chính là trúng thúc tỉnh.

Quách Tĩnh nhất thời cũng không có nghĩ quá nhiều, rượu trong thanh lâu có thúc tỉnh cũng không có gì là lạ, huống hồ Dương Khang uống rất nhiều, cũng có thể là bị rượu khiêu khích. Chỉ có điều nhìn Dương Khang như vậy, đôi mắt Quách Tĩnh bắt đầu trở nên thâm trầm.

Nếu như..... Nếu như ở tình huống như thế, hắn ôm y, có thể được tha thứ?

Nội tâm Quách Tĩnh kịch liệt giãy giụa, lại chợt nghe tê lạp một tiếng, trên người của mình mát lạnh.

Quách Tĩnh nhìn lại, lúc này mới phát hiện, Dương Khang ngồi trên người của hắn cầm lấy thanh thủy chủ của y, đem y phục của hắn mở ra.

Dương Khang không biết mình là làm sao vậy, y chỉ biết mình rất nóng, phi thường nóng. Mà thân thể trước mặt lại mát mẻ vô cùng, là Quách Tĩnh, Dương Khang càng muốn ôm sát đối phương.

Chỉ là quần áo quá vướng bận, có thể là do Dương Khang thủ cước vô lực, sốt ruột không giải khai được đai lưng của Quách Tĩnh, dưới tình thế cấp bách nghĩ tới chính mình tùy thân mang theo chủy thủ, không cần suy nghĩ liền rút ra.

Quách Tĩnh kinh hồn táng đảm nhìn chủy thủ trong tay Dương Khang chém sắt như chém bùn, hắn không nghĩ tới có một ngày hắn sẽ bị chủy thủ khắc danh tự chính mình mở quần áo. Chỉ là Dương Khang cầm chủy thủ ở tư thế rất nguy hiểm, lại tiếp tục mở quần của hắn, Quách Tĩnh sợ Dương Khang say rượu sẽ làm bản thân y bị thương, liền thân thủ muốn đi đoạt lấy chủy thủ.

Dương Khang tất nhiên là không chịu, hai người cứ như vậy giằng co, chủy thủ rơi xuống, khá tốt là Quách Tĩnh thấy nguy cơ thì lui về sau nửa tấc, lúc này mới không có trở thành thái giám. Nhưng chủy thủ vẫn là rơi trúng đùi của Quách Tĩnh, làm hắn bị thương một chút.

Lần này Quách Tĩnh cả kinh cũng không có, vội vàng thừa dịp Dương Khang không có lấy lại tinh thần, đem chủy thủ ném qua một bên.

Dương Khang cũng không có chú ý tới Quách Tĩnh bị thương, cả người Dương Khang như nằm trên chảo nóng, bị giày vò, một lần nữa đem Quách Tĩnh đẩy ngã, sau đó cúi đầu xuống tại trên thân thể của Quách Tĩnh tàn sát bữa bãi. Dương Khang chỉ theo bản năng thân thể mà di động.

Quách Tĩnh bị Dương Khang làm loạn vốn đã khôi phục bình thường lại lần nữa đứng dậy, hẩn cúi đầu nhìn Dương Khang trước ngực, nhìn không được vươn tay đụng vào gương mặt của y, cố định mặt của Dương Khang, không cho y tiếp tục.

Dương Khang chỉ là sưng sốt một lát, sau đó gãy dựa thân thể.

Bởi vì Dương Khang gãy giữa mà đụng tới một chỗ của Quách Tĩnh, khiến cho hẩn kêu một tiếng, thể nhưng Quách Tĩnh lại cố chấp không có buông Dương Khang ra. Quách Tĩnh nhìn thật sâu vào hai mắt Dương Khang, thông thả mà hỏi thăm:

“Biết ta là ai không?”

Dương Khang khẽ giật mình, hơi nước mờ mịt trong hai mắt biến thành hai đạo trắng non, môi hồng nhuận cười lên, không chút do dự khẽ nói:

“Người là Quách Tĩnh của ta.”

Quách Tĩnh hoàn toàn bị đánh tan lí trí, hai tay như là có ý thức nhanh chóng giải khai quần áo của Dương Khang, hai người da thịt cùng dán vào nhau, cảm giác thoải mái, làm cho bọn họ đồng thời than nhẹ.

Quách Tĩnh muốn mượn cơ hội quay người áp đảo Dương Khang, nhưng giường rất chặt, không cách nào xoay người. Bất quá Quách Tĩnh có thể đứng dậy, nhưng Dương Khang không cho hẩn đứng lên.

Hiện tại trong ý thức của Dương Khang, Quách Tĩnh còn chưa đáp ứng yêu cầu của y, Dương Khang tuyệt đối sẽ không cho Quách Tĩnh chạy.

Quách Tĩnh tuy không thể xoay người, nhưng không thể không thừa nhận, hẩn ở góc độ này, có thể đem biểu tình trên mặt của Dương Khang cùng thân thể y thu hết vào mắt. Đường cong duyên dáng, thân thể màu hồng phấn mê người..... Làm cho Quách Tĩnh hận không thể đặt Dương Khang dưới thân mà hảo hảo nhấm nháp.

Được rồi, kỳ thật Quách Tĩnh chỉ có thể lấy tay để thưởng thức. Quách Tĩnh càng nghĩ càng không cam lòng, nhưng hai tay hẩn một chút cũng không khách khí lướt qua cảnh đẹp trước mắt.

Dương Khang toàn thân đã sớm mẫn cảm đến rồi tỉnh rồi mù, vài tháng đều không có phát tiết qua, Dương Khang thở gấp đem hai tay Quách Tĩnh đang di động kéo đến địa phương đang nóng hổi, đối phương cũng không cần Dương Khang chỉ thị, tự động tự phát thay Dương Khang thư giải.

Dương Khang tỉnh té rên rĩ, toàn thân run rẩy, cho đến khi không thể ngồi thẳng được, Dương Khang dùng trán dán lên ngực Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh cảm thấy ‘vật’ trong tay vừa mềm nhũn xong lại cứng lên, không khỏi tiếp tục động tác, cứ như vậy không biết mấy lần, thể nhưng Quách Tĩnh lại phát hiện, Dương Khang mặt ửng đỏ sớm đã ngủ từ khi nào.

Quách Tĩnh thất vọng chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài, bất quá cũng may, tình huống như vậy hẩn đã gặp qua vô số lần, chỉ có thể thuần thục lặng yên vận Tiên thiên công tự mình giải quyết.....

Dương Khang từ trong ngủ mơ tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là đầu đau muốn nứt ra, sau đó phát giác chính mình nằm trên người Quách Tĩnh, mà hai người bọn họ ai cũng không có mặc quần áo.

Dương Khang thoáng cái ngồi dậy, sau đó thấy trên lồng ngực Quách Tĩnh, tràn đầy vết ứ đọng xanh xanh tím tím cùng vết trảo.

Dương Khang đầu ong một tiếng, càng đau đớn.

Dương Khang theo phản xạ nhìn lại thân thể của mình, trơn bóng như trước, dấu vết gì cũng đều không có. Trí nhớ của Dương Khang sau khi y đẩy ngã Quách Tĩnh thì bị chặt đứt, nhưng y lại biết, trong thân thể của y có một loại cảm giác, giống như là sau khi phát tiết..... Dương Khang không dám nhìn xuống phía dưới, cắn răng vén chắn lên.

Bạch sắc..... Còn có màu đỏ.....

Cho dù sớm đã có chuẩn bị tâm lý, Dương Khang vẫn là bị choáng váng.

Y..... Y quả thật là ra tay với Quách Tĩnh sao?

Khi Dương Khang tỉnh lại Quách Tĩnh cũng đã tỉnh, chuẩn xác mà nói, hẳn kỳ thật không có ngủ. Nhưng khi Dương Khang xốc chân lên, hẳn không thể giả bộ ngủ. Quách Tĩnh mở to mắt, mục quang phức tạp nhìn Dương Khang buồn rầu ôm đầu, hắng giọng một cái muốn nói tối hôm qua kỳ thật y là bị người kẻ đơn.

Nhưng Quách Tĩnh lại không nói ra miệng.

Bởi vì Dương Khang bỗng nhiên thoáng cái đứng lên, biểu lộ nghiêm túc đối với hắn nói ra:

“Yên tâm, ta sẽ phụ trách.”

40. Khang - Chương 40: Thắng Thua

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

“Yên tâm, ta sẽ phụ trách!”

Dương Khang hiên ngang lẫm liệt nói ra những lời này, cũng không có phát giác trên người mình không có mặc quần áo. Thân thể cứ như vậy triển lộ trong nắng sớm, làm cho Quách Tĩnh nằm trên giường ánh mắt sâu thâm thúy thêm vài phần, cứ như vậy sững sờ, cũng không để ý Dương Khang nói cái gì.

Dương Khang thấy Quách Tĩnh biểu lộ hoảng hốt, cho là hắn không tin lời y nói, Dương Khang liền ngồi xổm người xuống, trịnh trọng đối với hắn lặp lại:

“Quách Tĩnh, ta sẽ phụ trách.”

Dương Khang cảm thấy có chút khổ sở, sau đó tự hỏi, nếu như hiện tại người nằm ở trên giường chính là mình, bản thân y có đơn giản cứ như vậy tha thứ cho Quách Tĩnh? Bất luận nam nhân nào cũng không có cam tâm nằm dưới thân nam nhân khác a. Quách Tĩnh không có cùng y trở mặt thành thù, đó là một điều tốt đẹp.

Quách Tĩnh lúc này mới nghe được ‘tuyên ngôn’ của Dương Khang, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc cùng thần sắc không dám tin.

Dương Khang nhìn vào mắt Quách Tĩnh, bá đạo nói ra:

“Không cho phép cự tuyệt.”

Dứt lời còn như tuyên thệ bình thường, Dương Khang cường ngạnh hôn lên môi Quách Tĩnh. Chỉ là hành động của Dương Khang có chút thô lỗ, làm cho răng hai người cắn vào nhau gây đau đớn.

Quách Tĩnh bởi vì đau bụm lấy môi, nương theo động tác này lại xảo diệu che khuất cái nhếch môi ở khóe miệng.

Hắn thật sự là cái gì cũng chưa nói! Hết thấy đều là Khang đệ chính mình quyết định.

Dương Khang từ trên mặt đất tìm được y phục mặc vào, sau đó phát hiện quần áo Quách Tĩnh đã bị xé thành mảnh nhỏ. Dương Khang dưới đáy lòng không ngừng tự trách, y tối hôm qua hóa đã thú? Sao một chút y cũng không nhớ?

Nhưng bằng chứng như núi, Dương Khang cũng biết ý tứ không nên nhìn sắc mặt Quách Tĩnh, thấp giọng nói cho Quách Tĩnh biết y đi ra ngoài trong chốc lát, sau đó liền vượt qua bình phong giống như bay ra ngoài.

Quách Tĩnh nhìn bóng lưng bối rối của Dương Khang, lại trầm xuống, hẳn không phải là quá mức lạc quan?

Dương Khang người này từ nhỏ đến lớn đều không có cái gì ý thức gọi là trách nhiệm, cho dù Dương Khang nói muốn phụ trách, hẳn cũng không nên ôm hi vọng quá lớn.

Quách Tĩnh thở dài, đứng dậy dùng y phục đã rách tả tơi trên mặt đất xoa xoa thân thể. Tối hôm qua không cẩn thận bị chùy thủ cắt đến trên đùi, máu cũng chảy một ít, cùng một ít bạch sắc tạo thành chất lỏng hỗn hợp ở cùng một chỗ, lại ở địa phương nhạy cảm như vậy, cũng khó trách Dương Khang hiểu lầm.

Quách Tĩnh nhớ lại diện mạo khiêu khích lẳng lơ của Dương Khang, âm thầm hối hận đêm qua cơ hội tốt như vậy mà hắn lại bỏ lỡ.

Lúc này gian ngoài cửa phòng mở, sau một hồi ồn ào, Dương Khang từ sau tấm bình phong ló đầu ra, cười hỏi:

“Ta kêu người chuẩn bị nước ấm, muốn hay không tắm rửa? Ta còn mua một bộ quần áo mới, nếu như người không muốn tắm ở trong này, chúng ta trở về.”

Quách Tĩnh sững sờ, Dương Khang mới đi ra ngoài không bao lâu, như thế nào nhanh như vậy đã chuẩn bị hết thảy?

Quách Tĩnh không biết lúc Dương Khang tám tuổi, y đã bắt đầu hầu hạ cuộc sống hằng ngày cho Hoàng được sư, nếu không, dựa vào tính tình hay bắt bẻ của Hoàng được sư, hẳn làm sao có thể dạy toàn bộ võ công đảo Đào Hoa cho Dương Khang?

Trên thảo nguyên cái gì cũng không có, Dương Khang còn có thể phục vụ Hoàng được sư khiến hắn hài lòng, chứ nói chi là ở trong thành thị phồn hoa này. Dương Khang đối với Hoàng được sư tận tâm tận lực như vậy, đó là vì tuyệt học của đảo Đào Hoa. Bây giờ đối với Quách Tĩnh như thế, ngược lại là toàn tâm toàn ý.

Không phải đền bù tổn thất cũng không phải hồi báo, mà là chính thức quan tâm.

Quách Tĩnh có thể từ trong mắt Dương Khang thấy được tâm ý của y, tuy nguyên nhân tạo thành như vậy rất quỷ dị, nhưng Quách Tĩnh một chút cũng không muốn giải thích, nhàn nhạt cười nói:

“Ta trước tắm rửa a.”

Có lẽ, tối hôm qua không có hành động thiếu suy nghĩ, mới là lựa chọn chính xác nhất.

Lục Quán Anh vì xem kịch vui, cố ý dậy thật sớm, kết quả đợi cho đến buổi trưa, phòng bên kia mới có động tĩnh.

Sau đó hắn trừng lớn hai mắt, nhìn Dương Khang bận rộn mà chuẩn bị quần áo cùng nước tắm, cuối cùng còn dìu Quách Tĩnh ra khỏi phòng. Tuy Quách Tĩnh thoát nhìn cùng bình thường không có gì khác nhau, nhưng vẫn có chút bước đi không tiện, trốn không thoát khỏi cặp mắt của Lục Quán Anh.

Cái gì? Chẳng lẽ tiểu sư thúc của hắn không phải ở mặt dưới?

Cầm Lục Quán Anh thiếu điều muốn rớt xuống, trong lòng lại âm thầm may mắn, đêm đó chính mình không có tiếp tục nữa, nói không chừng khi đó bị áp chính là hắn.

Ân..... Như vậy xem ra, vấn đề bất lực của hắn không thể đơn giản giải quyết như vậy..... Lục Quán Anh đứng cạnh lan can, yên lặng chảy xuống hai hàng lệ.....

Đùi của Quách Tĩnh bị chùy thủ đã thương, đi đường vừa vặn ma xát với nhau, tuy hắn hết sức che giấu, nhưng vẫn là có chút không tiện. Dương Khang cố ý kêu một chiếc xe ngựa, Quách Tĩnh nằm ở trong xe, nhìn Dương Khang cẩn cẩn dực dực chiều cổ hắn, lần đầu Quách Tĩnh có cảm giác áy náy.

Dương Khang phân phó xa phu đưa bọn họ về Quy Vân trang, trở lại nằm xuống bên cạnh Quách Tĩnh, oa trong ngực Quách Tĩnh thỏa mãn thở dài. Dương Khang dù sao cũng đã làm ra chuyện đến nông nổi này, y không thể một cước đá văng Quách Tĩnh ra, chỉ đành phải chịu trách nhiệm đến cùng.

Trên thực tế, Dương Khang kỳ thật cũng không có bài xích quyết định này, giống như là rất sớm trước kia, y đã muốn làm như vậy.

“Quách Tĩnh, từ nay về sau không cho phép gần gũi bất kỳ nữ nhân nào, nam nhân cũng không được.”

Dương Khang ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói.

Quách Tĩnh run lên, lời này tại sao cùng đêm qua giống như vậy? Quách Tĩnh còn tưởng rằng Dương Khang nhớ ra cái gì đó, cúi đầu nhìn biểu tình trên mặt Dương Khang.

Dương Khang lại cho là Quách Tĩnh không muốn, cau mày rồi nói tiếp:

“Ta cũng sẽ không đi trêu chọc nam nhân hoặc nữ nhân khác, như vậy công bình đi?”

“Hảo.”

Quách Tĩnh lập tức đáp ứng.

Dương Khang yên lặng nhìn gương mặt không biểu tình nhưng ánh mắt lại lóe hào quang của Quách Tĩnh, thấy thế nào như bản thân đem chính mình cấp bán.

Quách Tĩnh thấy Dương Khang dùng đôi mắt hồ nghi nhìn tới nhìn lui, không chút nghĩ ngợi trực tiếp phong bế môi của Dương Khang. Dương Khang vừa mới toát ra nghi vấn liền bị hôn cho đến thiên hôn địa ám, cho đến khi xe ngựa đến Quy Vân trang, Quách Tĩnh mới buông tha Dương Khang.

Dương Khang đi xuống xe ngựa, trong nội tâm nghĩ, bản thân phải rèn luyện nội tức, nếu không, nội tức y kém xa Quách Tĩnh, từ nay về sau mỗi lần hôn môi đều bị hôn đến không suy nghĩ được gì là không tốt.

Bất quá khi nghĩ đến vấn đề nội tức, Dương Khang liền nhớ lại ngày hôm qua tại Thái Hồ phát sinh sự kiện ‘chết đuối’.

Dương Khang trả tiền cho xa phu, chủ động nắm tay Quách Tĩnh đi vào Quy Vân trang. Quách Tĩnh bị Dương Khang nắm tay làm cho hấn cả kinh, nhưng không có bất luận cái gì khác thường, ngược lại lén lút dùng lòng bàn tay của mình cầm ngược tay Dương Khang.

Dương Khang nhịn không nổi, đi không được vài bước liền hỏi:

“Quách Tĩnh, hiện tại cho ta cái giải thích, ngày hôm qua ngươi cùng Hoàng Long dưới đáy hồ làm cái quỷ gì a?”

Quách Tĩnh thấy Dương Khang vẫn giống như trước đây gọi hấn Quách Tĩnh, sắc mặt buồn bã, trong miệng lại như không có việc gì trả lời vấn đề của Dương Khang, nói:

“Ta không biết, hấn cũng không phải muốn đẩy ta vào chỗ chết, hình như là trêu chọc.”

Dương Khang nghĩ thầm, như thế phù hợp với tính cách Hoàng Long, nhưng là..... Dương Khang không khỏi đỏ mặt lên, hạ giọng tiếp tục hỏi:

“Sau đó vì cái gì lại làm bộ chết đuối?”

Quách Tĩnh thần nhiên cười nói:

“Bởi vì ta muốn hôn ngươi.”

Dương Khang bị thành thật của Quách Tĩnh làm giật mình, lúc ý thức được Quách Tĩnh nói cái gì càng làm cho Dương Khang thêm đau đầu.

Quan hệ của bọn họ hiện tại xem như định ra rồi, cho nên Dương Khang cũng không nên nói hấn cái gì, chỉ có thể hờn dỗi trừng Quách Tĩnh. Quách Tĩnh thấy bộ dáng Dương Khang khả ái như vậy, giống như là muốn chứng thật lời hấn nói, nhìn lướt phụ cận gần đây không có người, Quách Tĩnh liền cúi đầu hôn đôi môi vẫn còn sưng đỏ của Dương Khang.

Dương Khang nghiêng răng nghiêng lợi, thấy Quách Tĩnh chỉ là hôn nhẹ một cái liền rời đi, Dương Khang liền thân thủ giữ chặt vật áo Quách Tĩnh, đem hắt một lần nữa kéo lại, không chút khách khí cùng Quách Tĩnh gấn bó quẩn giao một phen, đợi hai người đều thở hồng hộc thì Dương Khang mới buông Quách Tĩnh.

Dương Khang mặt ửng đỏ ngẩng đầu liếc Quách Tĩnh, cảnh cáo hắt nói:

“Từ nay về sau nếu muốn hôn ta thì hôn, không cần kiếm cớ, chỉ là đừng cho người khác thấy là được.”

Dứt lời liền hừ lạnh một tiếng, dắt lấy Quách Tĩnh tiếp tục đi về phía trước.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nhú mày, hắt đã sớm biết Khang đệ và những người khác bất đồng, nhưng lần này..... Ngược lại vượt quá dự liệu của hắt.

Chỉ là, nếu Dương Khang biết tối hôm qua chuyện gì cũng không có phát sinh, liệu Dương Khang có mãnh liệt như vậy?

Quách Tĩnh tưởng tượng một chút, phát hiện bí mật này hắt vẫn là nên chôn kĩ trong đáy lòng là tốt nhất.

Hắt không phải đã phát qua lời thề, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn gì, đều phải khiến cho Dương Khang ở lại bên cạnh mình sao?

Như vậy hắt không hối hận.

Dương Khang không biết trong nội tâm Quách Tĩnh có tính toán nhỏ nhặt, Dương Khang lôi kéo Quách Tĩnh trở lại tiểu viện của bọn họ trng Quy Vân trang, giúp Quách Tĩnh lên giường nghỉ ngơi.

Tuy Quách Tĩnh thuần khiết đề nghị ngủ cùng nhau, nhưng Dương Khang cảm thấy mình cần phải hảo hảo tỉnh táo một chút, nhả nhận từ chối đề nghị của Quách Tĩnh, một mình chạy tới Thái Hồ ngắm người.

Dương Khang bắt đầu chăm chú nghĩ lại quan hệ của mình và Quách Tĩnh.

Kỳ thật Dương Khang phải thừa nhận, y và Quách Tĩnh hai người ở chung với nhau cũng đã gần hai mươi năm, ai cũng không ly khai ai, nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không tệ, hiện tại lại đi đến một bước cuối cùng, như vậy Dương Khang không thể làm đà điều mà phủ nhận, bọn họ có cảm tình.

Tiếp tục như vậy cũng không có cái gì không tốt. Hoa Tranh không chấp nhận y, Hoàng Dung là nam nhân, Mục Niệm Từ vốn là nương tử của y đã có người trong lòng, hiện tại tâm nàng như đã chết trở thành nghĩa muội của mình. Nói cách khác, nếu bọn họ ở cùng một chỗ, cũng sẽ không phụ cô nương nào, duy nhất không tốt chính là hai nhà Quách – Dương vô hậu.

Đó là một vấn đề nan giải. Dương Quá ngược lại đã có, nhưng Quách Phù nhất định là không thể tồn tại. Tuy Dương Khang phi thường chán ghét đại tiểu thư điều ngoa, bất quá khó khăn nhất là Quách bá mẫu.

Muốn chết, y đem đứa con người ta ăn sạch sẽ, Quách bá mẫu khẳng định đánh chết y.....

Dương Khang phiền não nhả lại lông mày, nghĩ như thế nào có thể bắt cóc con người ta, sau đó đột nhiên phát hiện ảnh ngược trong hồ, trừ Dương Khang ra, không biết khi nào thì bên cạnh còn có thêm một người.

Thanh bào, sừ diện, ngọc bích tiêu.

“Sư phụ!”

Dương Khang kinh hỉ quay đầu lại. Y chỉ biết, Hoàng Long kia là một tiểu tử luyện phụ trầm trọng, chỉ cần hắt xuất hiện, như vậy Hoàng được sư khẳng định sẽ ở tại phụ cận.

Hoàng được sư hướng Dương Khang nhẹ gật đầu, đem mặt nạ da người xấu xí gỡ xuống, lộ ra gương mặt thoát tục. Tuy hắt đã qua tuổi bốn mươi, nhưng nhìn chỉ hơn ba mươi, trên mặt của hắt cũng không có lưu lại nhiều dấu vết của năm tháng. Hoàng được sư khó được từ ái cười cười, hướng Dương Khang tán dương nói:

“Khang nhi, ngươi làm không sai. Rất tốt, rất không tồi.”

Dương Khang nghe vậy ngẩn ngơ, Hoàng được sư tán dương y chuyện gì? Là giúp hắt giáo dục đứa con? Hay là đuổi đi Hắc phong song sát? Hay là tìm đến Lục Thừa Phong?..... Dương Khang mở miệng, mở to mắt hy vọng sư phụ y có thể cho y một điểm nhắc nhở.

Hoàng được sư quay đầu lại nhìn tiểu viện của Dương Khang cùng Quách Tĩnh, lúc Dương Khang và Quách Tĩnh trở về, hắn cũng ở gần đó. Bộ dáng Quách Tĩnh đi đường không tiện hắn có thể nhìn ra. Bên môi Hoàng được sư giờ lên một cái tiểu dung đặc ý, nghĩ thâm, Dương Khang không hổ là đồ đệ của hắn, quả nhiên thắng được đồ đệ người nọ.

Dương Khang lại cảm thấy Hoàng được sư cười đến có chút quỷ dị, liền không hỏi chuyện gì khiến cho Hoàng được sư khích lệ y, mà Dương Khang đi hỏi vấn đề khiến y quần quýt nhiều năm nay.

“Sư phụ, năm đó một đêm kia, người cùng Vương Trùng Dương, rốt cuộc là người nào thắng?”

Tiểu dung Hoàng được sư dừng lại bên môi.

41. Khang - Chương 41: Phụ Trách...

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

“Tất nhiên là ta thắng.”

Hoàng được sư nhàn nhạt nói.

Dương Khang dùng thái độ hoài nghi nhìn Hoàng được sư, tuy chỉ thoáng qua, nhưng Dương Khang rõ ràng nhìn thấy được tiểu dung của Hoàng được sư dừng lại trong chốc lát.

Bất quá ai bảo y là đồ đệ của lão nhân gia, tất nhiên không thể nghi ngờ lời nói của sư phụ, đành phải nói tránh đi:

“Sư phụ, ngày hôm qua ta gặp tiểu sư đệ.”

Tuy Hoàng Long kiên trì nói hắn mới là người nhập môn trước, nhưng Dương Khang như thế nào chịu gọi người nhỏ hơn mình là sư huynh?

“Nghịệt tử kia hiện tại ở nơi nào?”

Hoàng được sư đuôi lông mày nhảy lên, ngữ khí tuy không thay đổi, nhưng Dương Khang cùng Hoàng được sư ở chung vài năm tự nhiên biết rõ, đây là điềm báo sư phụ tức giận.

Di? Chẳng lẽ không phải Hoàng Long đuổi theo Hoàng được sư? Mà là trái lại?

Tiểu tử Hoàng Long kia lại làm chuyện tốt gì?

Dương Khang rất hiếu kỳ, nhưng mà biết mình không thể hỏi, nếu không y sẽ trở thành nơi trút giận. Thầm thở dài, Dương Khang không có tiếp tục hỏi nữa, mà là đem chuyện từ khi từ biệt Hoàng được sư nói qua một lần.

Trên thảo nguyên không có phát sinh chuyện gì đặc biệt, chủ yếu là Dương Khang gặp lại Hắc phong song sát, còn có chuyện Hoàn Nhan Dương luyện Cửu âm bạch cốt trảo.

Kỳ thật Dương Khang có thể lựa chọn không nói chuyện của Hoàn Nhan Dương, nhưng nếu chuyện này để cho Hoàng được sư tự mình phát hiện, hoặc là Hắc phong song sát bị bắt được sau đó nói ra, như vậy mạng nhỏ của Hoàn Nhan Dương khẳng định sẽ không còn.

Tuy Hoàn Nhan Dương không được tốt lắm, nhưng ít nhiều cũng có huyết thống với y, là đệ đệ của y a.

“Người là nói, võ công của đệ đệ người, đã bị phé?”

Hoàng được sư sau khi nghe xong, nhàn nhạt hỏi.

“Hai tay cùng người thường giống nhau, chỉ là không thể ra chiêu, cũng không thể dùng Cửu âm bạch cốt trảo.”

Dương Khang cúi đầu cung kính bẩm báo, kỳ thật khách quan mà nói, võ công Hoàn Nhan Dương không tính là bị phế, hẳn còn có nội lực, còn có thể dùng chân để ra chiêu.

“Làm rất tốt.”

Hoàng được sư tha mẫn gật đầu. Cả đời hẳn đáng tiếc nhất, là đánh gãy chân của bọn đồ đệ vô tội, đuổi bọn họ ra khỏi đảo. Nếu năm đó hẳn còn một chút lí trí, cũng không nên tổn hại thân thể bọn họ mới đúng.

Dương Khang cũng không có bởi vì được Hoàng được sư khích lệ mà đắc ý, ngược lại còn âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Sư phụ y tám phần là tướng y ‘quân pháp bất vị thân’, phế đi võ công của Hoàn Nhan Dương. Dương Khang không thể không biết xấu hổ mà nói y bị Cửu âm bạch cốt trảo của Hoàn Nhan Dương đã thương, động thủ thanh lý môn hộ chính là Quách Tĩnh không phải y.

Nếu nói ra, phỏng chừng sư phụ y sẽ rất tức giận đi. Dạy y võ công sáu năm, vậy mà không đánh lại đồ đệ của Hắc phong song sát! Dựa vào tính tình của Hoàng được sư khi nổi giận, hành động tiếp theo của hẳn là sẽ đích thân phế đi tay của y.

May mắn Hoàng được sư không có quán quyết vấn đề này, thuận miệng trả lời Dương Khang vài cái võ công cùng trận pháp mà y không hiểu, ngược lại hỏi:

“Khang nhi, người gần nhất có hay không gặp qua sư phụ Quách Tĩnh?”

Dương Khang ngần ngừ, sau đó mới hồi phục tinh thần, nguyên lai sư phụ y xuất hiện ở đây không phải vì đồ đệ này, mà là muốn hỏi chỗ của Vương Trùng Dương.

Dựa vào! Đều đã qua cái thời thiếu niên lóc chóc, chẳng lẽ còn một trốn một truy?

Hay là buổi tối nhiều năm trước, hai người này căn bản không có phân ra thắng thua?

Dương Khang buông mi mắt, giấu đi oán giận trong mắt, thành thành thật thật nói:

“Hồi bẩm sư phụ, đệ tử chưa từng gặp qua Vương tiên bối.”

Hoàng được sư thất vọng thở dài, phát phát tay nói:

“Cũng được, người trở về đi, ta đi trước. Không cần nói cho Lục sư huynh người biết ta đã tới.”

Lúc hẳn đem ái đồ ra đánh gãy chân rồi đuổi ra khỏi đảo Đào Hoa, trong lòng của hẳn cũng có xấu hổ, tất nhiên là không muốn tương kiến.

“Dạ, sư phụ.”

Dương Khang tuy rất muốn thay Lục Thừa Phong nói vài lời, nhưng vừa nghĩ tới Lục Quán Anh đáng giận kia, vẫn là đem lời cầu tình nuốt trở về. Muốn trách thì trách Lục Thừa Phong nuôi một cái nghiệt tử a.

Một trận gió thổi qua, Dương Khang ngẩng đầu lên thì phát hiện sư phụ giống như lúc đến, không một tiếng động biến mất.

Dương Khang nhìn bốn phía trống rỗng, bắt đầu có điểm đồng tình Hoàng Long.

Dựa vào tính cách của sư phụ y, nếu không phải bởi vì Vương Trùng Dương, sư phụ y căn bản bản sẽ không ở thảo nguyên thành thành thật thật ngày ngày sáu năm.

Dương Khang cảm khái một chút, hướng phòng nhỏ của y và Quách Tĩnh đi đến. Khi Dương Khang vừa đẩy cửa phòng ra, thì giật mình phát hiện, ngoại trừ Quách Tĩnh, trong phòng còn có thêm một người.

Dương Khang tay còn để trên cánh cửa, dùng công lực của y chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của Quách Tĩnh, Dương Khang rõ ràng thấy được trên ghế còn ngồi một người.

Người nọ ăn mặc một thân bạch y, áo bào màu tro, tuy chỉ là ngồi ở chỗ kia, nhưng vẫn có thể nhìn ra được hẳn có dáng người cao to.

Hắn có ngũ quan cực kỳ anh tuấn, mặt mày tú trường, lại tinh xảo, phong thần tuấn lãng. Liếc nhìn lại, không thể phán đoán tuổi của hắn. Chỉ là khi nhìn vào mắt của hắn, làm cho người ta có cảm giác tuổi của hắn hẳn là không nhỏ. Hơn nữa, Dương Khang cảm thấy người này có điểm quen thuộc, nhưng rõ ràng trong trí nhớ của y không có người này.

Dương Khang khóa căng lông mày, đầu tiên là khoanh chân ngồi trên giường nhắm mắt điều tức liếc Quách Tĩnh, sau đó nhũn mày hướng vị khách không mời mà đến này hỏi:

“Người là ai?”

Người nọ nghe vậy cười khở, Quách Tĩnh lại kinh ngạc giường đôi mắt nói:

“Khang đệ, đây là sư phụ ta, người như thế nào không nhận ra?”

Dương Khang trừng hai mắt, cả người đều cương cứng.

Cái gì? Đây là Vương Trùng Dương?

Lừa gạt ai a? râu mép? Búi tóc? Phất trần? Đạo bào?

Vương Trùng Dương theo thói quen vuốt cái cằm bóng loáng cười khở nói:

“Khang nhi, người như thế nào một bộ dáng gập quỷ?”

Hắn vừa nói như vậy, Dương Khang nhất thời nhận ra thanh âm của Vương Trùng Dương, chỉ là cái tướng mạo này.....

Vì cái gì sau khi cạo đi râu mép lại có khác biệt lớn như vậy a! Hơn nữa còn nhìn trẻ như vậy, cho dù võ công của hắn trác tuyệt, cũng không thể biến thành yêu quái không già không chết a?

Quách Tĩnh đứng dậy đem cả người Dương Khang ngược trệ kéo đến trước giường, giải thích nói:

“Có người truyền ra lời đồn đãi, nói sư phụ ta chưa chết. Sư phụ vì lánh đời, liền đem râu mép cạo đi, khôi phục trang phục tục gia.”

Lánh đời? Hay là vì trốn người nào đó a?

Bất quá Vương Trùng Dương xuất gia làm đạo sĩ, vốn là năm đó hắn cùng Lâm Triều Anh đồ ước, hiện tại Lâm Triều Anh đã chết, Vương Trùng Dương có làm đạo sĩ hay không cũng không có gì. Nghĩ tới đây, Dương Khang nhếch miệng nói:

“Sư phụ ta vừa mới ở bên ngoài.”

Dương Khang không tin Vương Trùng Dương không biết.

Vương Trùng Dương đi tới cửa sổ nhìn, không được tự nhiên nói:

“Khang nhi, đừng nói cho sư phụ người biết ta ở trong này.”

Dương Khang nhún nhún vai nói:

“Dù thế nào thì sư phụ cũng đã đi, ta cũng không biết chạy đi đâu mật báo. Bất quá nếu như sư phụ có trở lại hỏi, ta cũng không thể khi sư diệt tổ a!”

Dương Khang nghĩ thầm, người truyền ra lời đồn đãi, tám phần chính là Hoàng Long. Muốn cho Toàn Chân giáo đem chuông môn trốn đi này trảo trở về, chính mình có thể độc chiếm Hoàng được sư.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Hoàng được sư tức giận muốn trảo Hoàng Long. Bây giờ giang hồ đã biết Vương Trùng Dương chưa chết, cho dù chỉ là lời đồn đãi truyền ra, như vậy cũng gây ra đại loạn. Khó phòng nhất là Âu Dương Phong.

Dương Khang nghĩ tới đây, con mắt đảo vòng vòng cười nói:

“Sư phụ, không bằng người đem Nhất Dương Chỉ truyền cho Quách Tĩnh a.”

“Người bảo ta cái gì?”

“Khang đệ!”

Vương Trùng Dương cùng Quách Tĩnh hai người đồng thời kinh hoảng.

Dương Khang thì liếc qua Quách Tĩnh, hừ nhẹ nói:

“Làm sao vậy? Sư phụ người không phải là sư phụ ta? Chúng ta đều đã có quan hệ như vậy, ta nói rồi, ta sẽ phụ trách nha!”

Quách Tĩnh khê giật mình, không nghĩ tới Dương Khang sẽ thản nhiên như vậy nói ra trước mặt sư phụ hắn, trong nội tâm vừa mừng vừa lo. Hỉ chính là Khang đệ đối với hắn là thật tâm, lo chính là sư phụ hắn sẽ tức giận mắng bọn họ đạo đức bại hoại.

Dương Khang nhìn ra được bất an của Quách Tĩnh, hướng hắn trấn an cười cười.

Nếu ngay cả Vương Trùng Dương không thể chấp nhận cảm tình của bọn họ, như vậy càng không thể chờ mong Quách bá mẫu bên kia.

Y đã quyết định cùng với Quách Tĩnh một chỗ, tự nhiên sẽ nghĩ tới tất cả sự tình. Đối với bọn họ hai người mà nói, những ánh mắt của người đời không quan trọng, tối trọng yếu nhất chính là Quách bá mẫu nuôi lớn bọn họ cùng sư phụ dạy bảo bọn họ.

Hoàng được sư bên kia, Dương Khang ngược lại không lo lắng, thậm chí cả thử đều không cần, Dương Khang tin tưởng sư phụ y sẽ thản nhiên tiếp nhận, nếu không Hoàng được sư cũng sẽ không bị thể nhân xưng là Đông Tà.

Quan trọng nhất là Vương Trùng Dương cùng Quách bá mẫu.

Vương Trùng Dương mặt đỏ như máu, chờ nhìn rõ hai tiểu tử này liếc mắt đưa tình, mới phát hiện chính mình hiểu sai ý. Lập tức ho nhẹ hai tiếng, che giấu chính mình thất thố, lúc này mới nói:

“Khang nhi, ta biết rõ ngươi là muốn dùng Nhất Dương Chỉ đối phó với Cáp mô công của Âu Dương Phong. Nhưng năm đó ta cùng Trí Hưng ước định, ta dạy hắn Tiên thiên công để đối lấy Nhất Dương Chỉ, nhưng hai người không thể dùng võ công của đối phương để dạy đồ đệ.”

Vương Trùng Dương tưởng Dương Khang biết quan hệ của hắn và Hoàng được sư, nên mới gọi hắn là sư phụ, ai ngờ là quan hệ của Dương Khang và Quách Tĩnh.

Dương Khang sững sốt trong chốc lát, mới nhớ tới Trí Hưng trong miệng Vương Trùng Dương là Nhất Đăng đại sư Đoàn Trí Hưng, bọn họ quen biết nhau trước khi Đoàn Trí Hưng xuất gia, Vương Trùng Dương tất nhiên theo thói quen gọi thẳng kỳ danh.

Vương Trùng Dương đã nói hết lời, Dương Khang cũng không cưỡng cầu, y thoả mãn phát hiện Vương Trùng Dương đối với cảm tình của bọn họ không có bài xích, cái này cũng đã đủ. Dương Khang biết sư trò hai người nọ khẳng định còn có lời muốn nói, liền đứng dậy cười nói:

“Các người trước trò chuyện, ta đi đến chủ trạch bên kia tìm một chút điểm tâm đến.”

Quách Tĩnh đưa mắt nhìn Dương Khang đi ra tiểu viện, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, không yên hướng Vương Trùng Dương hỏi:

“Sư phụ, người không phản đối chúng ta……”

Phản đối? Phản đối có làm được cái gì? Vương Trùng Dương cười khỏ, hướng hồ hắn cái này là ‘thượng bất chính’, sao có thể trông mong ‘hạ không loạn’ a?

“Nhân sinh tựa như mây khói, chính mình thoải mái là được. Khang nhi không có xem ta là ngoại nhân, cho nên mới nói ra, chỉ là các người từ nay về sau ở bên ngoài phải chú ý chút ít, dù sao lời người đáng sợ.”

“Dạ, cần tuân sư phụ dạy bảo.”

Quách Tĩnh hưng phấn mà xiết chặt nắm tay. Hắn nguyên bản còn tưởng sư phụ sẽ tức giận mắng hắn, tuyệt đối không nghĩ tới sư phụ rõ ràng còn khuyên bảo hắn.

Vương Trùng Dương cười vỗ vỗ vai của Quách Tĩnh.

“Tĩnh nhi, năm đó ngươi công lực còn thấp, vẫn không thể luyện tầng cuối cùng của Tiên thiên công, ta còn tưởng rằng phải chờ tới ngươi ba mươi tuổi mới có thể dạy ngươi, không nghĩ tới lần này gặp ngươi, nội công của ngươi đột nhiên tăng mạnh, đã có thể luyện, thật sự là không hổ ta năm đó dạy bảo.”

Quách Tĩnh nghe vậy mồ hôi đổ lạnh, nghĩ thầm, nếu như sư phụ hẳn biết, những năm này hẳn luyện công như thế nào, nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm.

Tất cả đều là nước mắt a!

“Tĩnh nhi, ngươi hãy nghe cho kỹ, Tiên thiên công bốn tầng trước chỉ có thể thu không thể phát, chỉ cần ngươi luyện thành tầng cuối cùng, là có thể đạt đến cảnh giới muốn thu liền thu, muốn phát liền phát.”

Đều là người tu luyện Tiên thiên công, Vương Trùng Dương tất nhiên hiểu rõ vấn đề phức tạp của Quách Tĩnh trong những năm này là cái gì, vừa cười vừa nói. Hắn vốn định theo thói quen vuốt chòm râu, nhưng là vừa sờ một cái liền vô ích, đành phải ngưng ngừng sờ lên cái cằm.

Quách Tĩnh tinh thần hưng phấn, lập tức ngưng thần nghe.

Chờ Dương Khang đem điểm tâm đến tiểu viện, đã là buổi chiều, y đẩy cửa ra, phát hiện Vương Trùng Dương quả nhiên đã đi.

Dương Khang nhìn Quách Tĩnh khoan chân vận công, cũng không quấy rầy hắn, hôm nay y gặp được Hoàng được sư cũng đã hỏi được cái nan đề nhiều năm nay, lập tức cũng ngồi dưới đất bắt đầu tính toán theo công thức nâng cao trận pháp.

Mãi cho đến khi mặt trời chiều ngã về tây, trong phòng ánh sáng trở tối, đèn bị xoay một cái điểm sáng, Dương Khang mới lấy lại tinh thần.

Dương Khang dụi dụi mắt, nhìn Quách Tĩnh trước mặt đang cười cười, miễn cưỡng hướng hắn đưa tay ra.

Quách Tĩnh sững nịch duỗi tay ra kéo Dương Khang đứng dậy.

“Nghỉ ngơi một lát a.”

Dương Khang nhìn đồ ăn nóng hổi trên bàn, áy náy nói:

“Vốn hôm nay là ta chiêu cố ngươi.”

Quách Tĩnh nhìn ánh mắt của Dương Khang, cảm thấy phát lạnh, vội vàng ngắt lời, nói:

“Không có gì, thương thế của ta không có gì đáng ngại.”

Chỉ là một vết thương nhỏ, có thể có chuyện gì?

Dương Khang nghe vậy càng thêm áy náy, liên tục gấp rau cho Quách Tĩnh. Quách Tĩnh đành phải buồn bực trong đầu, nội tâm vô cùng vận vẹo, cũng không dám nói thật.

Hai người đều có tâm tư cũng ăn xong bữa cơm, rửa mặt qua, Quách Tĩnh vừa định tiếp tục ngồi xuống luyện công, Dương Khang lau tóc liền từ sau tấm bình phong đi ra, phi thường tự nhiên ngồi ở trên người Quách Tĩnh, cúi đầu hôn.

Quách Tĩnh trong lòng run lên, nhớ tới hôm nay sư phụ nói công dụng tầng cuối cùng của Tiên thiên thần công, cảm thấy toàn thân nóng lên.

Dương Khang hướng ngọn đèn hư chỉ bắn ra, trong phòng một mảnh hắc ám, hai người quần thành một đoàn.

Dương Khang cùng sử dụng lời lẽ và động tác mà giở trò, trước kia mỗi lần hai người làm, đều là Quách Tĩnh chủ động, Dương Khang cho tới bây giờ còn chưa thăm dò qua thân thể của đối phương.

Đương nhiên tối hôm qua không tính, y không có nhớ!

Dương Khang làm không biết một hướng thụ lấy thân thể mang lại cảm giác ôn hòa này, hơn nữa khi nghe Quách Tĩnh ầm nhần rên rỉ, càng làm cho Dương Khang có cảm giác thành tựu.

Đang lúc chiêm ngời, Dương Khang bỗng nhiên thu tay lại.

“Khang đệ?”

Quách Tĩnh khó hiểu mà hỏi, thanh âm khàn khàn tràn đầy dự vọng.

Dương Khang nhìn Quách Tĩnh một chút, tiếc nuối nói:

“Thân thể ngươi còn chưa khôi phục.....”

Quách Tĩnh á khẩu không trả lời, mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, nếu không phải Dương Khang nói vô cùng khẩn thiết, Quách Tĩnh cơ hồ hoài nghi Dương Khang đã nhớ lại chuyện hôm qua, cố ý chỉnh hấn.

Dương Khang không biết tâm tư Quách Tĩnh, vốn định ôm hấn ngủ, nhưng đã thay đổi vài cái tư thế vẫn thấy không thoải mái, đành phải bất đắc dĩ giống như trước, oa trong ngực của Quách Tĩnh ngủ thật say.

Quách Tĩnh mặc niệm Tiên thiên công, bị phần gần chết.

Dương Khang một giấc ngủ này phi thường thoải mái, mơ mơ màng màng cảm thấy người bên cạnh giật giật, Dương Khang liền không chút khách khí thân thủ ôm qua, từ từ.

Di? Ngày hôm nay có mùi điều, hơn nữa đáng người như thế nào nhỏ lại?

Dương Khang sợ tới mức lập tức mở to hai mắt, lại phát hiện nằm ở bên cạnh y là Hoàng Long.

Chỉ thấy Hoàng Long gật gật mắt, ủy ủy khuất khuất nói:

“Ngươi..... Muốn người phụ trách!”

Dựa vào! Dương Khang ngược lại hít một luồng khí, theo phản xạ trực tiếp một cước đem Hoàng Long từ trên giường đạp xuống đất.

42. Khang - Chương 42: Lời Đã Nói Ra

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Kỳ thật chân Dương Khang vẫn chưa đụng trúng Hoàng Long, hấn tự động từ trên giường bật người lên, ưu nhã trên không lượn một vòng, nhẹ nhàng đứng trên mặt đất, giơ lên gương mặt tinh xảo, hướng cửa ra vào cười đến sáng lạn.

Dương Khang theo ánh mắt của hấn nhìn lại, phát hiện Quách Tĩnh đang bưng bữa sáng đi vào, mặt không biểu tình đứng ở cửa ra vào.

Dựa vào trình độ quen thuộc Dương Khang đối với Quách Tĩnh, có thể nhìn thấy được ánh mắt không vui của Quách Tĩnh, Dương Khang liền biết một màn mập mờ kia đã bị Quách Tĩnh xem vào trong mắt.

Bất quá Dương Khang ngược lại cảm thấy không có chỗ nào cần giải thích, phi thường tự nhiên nhảy xuống giường đi ra sau tấm bình phong rửa mặt. Quách Tĩnh thì đem bữa sáng đặt lên bàn, liếc nhìn Hoàng Long, rồi dẫn đầu hướng trong sân đi đến.

Quách Tĩnh đứng dưới ánh mắt ấm áp, tâm lại như rơi vào hầm băng, hấn hít sâu một hơi, quay người lại hướng Hoàng Long đang chậm rì rì đi tới, thần nhiên nói:

“Ngươi cũng biết?”

Hoàng Long trả cho Quách Tĩnh một cái tiểu dung thật lớn, sau đó học ngữ khí Dương Khang, nhiệt huyết nắm tay nói:

“Yên tâm, ta sẽ phụ trách!”

Ngược lại ôm bụng cười đến tùy ý, nói:

“Ha ha! Tiểu tử kia nếu biết chân tướng, có thể hay không tức giận đến thổ huyết?”

Một tia hi vọng cuối cùng trong nội tâm Quách Tĩnh liền bị Hoàng Long tàn nhẫn xóa đi.

Mình như thế nào lại xem nhẹ người này?

Ngày đó mình ở Thái Hồ thiếu chút nữa chết đuối, chính là do hấn tạo thành, sau đó làm sao có thể không hiếu kỳ theo sát bọn họ?

Quách Tĩnh mân khấn khỏe miệng, thật vất vả mới cùng Khang đệ tiến thêm một bước, nhưng loại hạnh phúc này vì sao chỉ có thể bảo trì một ngày?

“Đi? Người không cầu ta thay người giữ bí mật?”

Hoàng Long dừng tiểu dung, lạnh lùng hỏi.

“Bởi vì ta biết rõ, người sẽ ra điều kiện để trao đổi, ta khẳng định làm không được.”

Quách Tĩnh chậm rãi buông nắm tay, cúi đầu nhìn lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, lại chậm rãi nắm chặt lần nữa.

Lần trước là vì Vương Xứ Nhất cùng sư phụ có quan hệ, nên hấn mới đem chỗ ở của sư phụ cấp cho Hoàng Long. Mặc dù nội tâm thuyết phục chính mình là làm đúng, nhưng khi thấy bộ dáng hiện tại của sư phụ, hấn vẫn là có xấu hổ.

Quách Tĩnh tuy không biết cuối cùng Hoàng Long muốn cái gì, nhưng hấn quả thật có thể cảm giác được, Hoàng Long đối với sư phụ hấn có địch ý.

Hấn không thể bởi vì muốn Khang đệ mà bán đứng sư phụ.

Huống hồ, sau đêm đó, Khang đệ một bên tình nguyện nhận định như vậy, hấn không có giải thích rõ ràng cũng là lỗi của hấn.

Loại hạnh phúc trộm được này, mặc dù ngọt ngào, nhưng trong nội tâm cuối cùng vẫn là bất an.

Hoàng Long thấy Quách Tĩnh vẻ mặt kiên định, vốn định bàn điều kiện một chút lại một câu cũng không nói được, không khỏi kinh hoảng nói:

“Người không hối hận? Ta đây đi nói cho Dương Khang biết!”

Quách Tĩnh nhìn thẳng Hoàng Long, sắc mặt bình tĩnh nói:

“Đi đi, đúng lúc ta không có mặt mũi cùng Khang đệ nói.”

Hoàng Long khẽ giật mình, dưới ánh mặt trời, ánh mắt Quách Tĩnh thanh tịnh mà kiên nghị, càng phát ra vẻ hèn mọn, bỉ ổi, đáng xấu hổ, dơ bẩn của mình, mà ngay cả một khắc cũng vô pháp phát ngôn, Hoàng Long quay đầu như một cơn gió lốc bay vào trong phòng.

Quách Tĩnh cũng không có theo sau, mà là ngây người trong sân, trong đầu trống rỗng.

Hấn phải giải thích thế nào? Vạn nhất Khang đệ cùng hấn trở mặt, làm sao bây giờ? Hấn ăn nói kém cỏi, nói như thế nào mới có thể làm cho Khang đệ tin tưởng hấn.....

Quách Tĩnh bất ổn nghĩ, chợt nghe thanh âm Dương Khang từ trong nhà vang lên.

“Quách Tĩnh, ai phạt người đứng? Mau tới ăn cơm a! Món ăn đều ngon.”

Dương Khang ngậm chiếc đũa, từ phía sau cửa thò đầu ra.

Quách Tĩnh cảm giác mình bị thái dương phơi nắng đến hoa mắt, vô ý thức lên tiếng, chết lặng đi về phòng. Hắn nhìn chung quanh một vòng, phát hiện đã không còn thân ảnh của Hoàng Long, không khỏi lấy làm kỳ lạ.

“Người tìm Hoàng Long a? Không biết hắn vừa mới tức giận cái gì, xông vào trong phòng sau đó nhảy cửa sổ ly khai, ngay cả chào hỏi cũng không có, thật sự là không có lễ phép a!”

Dương Khang một bên lải nhải, một bên dọn xong bát đĩa. Vừa nhắc đầu thấy Quách Tĩnh vẫn là thất thần, không khỏi cười nói:

“Nhanh ngồi xuống ăn cơm đi, người cùng Hoàng Long nói cái gì ta mặc kệ, chứ đừng thất hồn lạc phách như vậy, ta sẽ ghen!”

Quách Tĩnh lấy lại tinh thần, thấy được Dương Khang dùng chiếc đĩa xẹt qua bên môi, màu ngà của chiếc đĩa càng làm rõ đôi môi hồng nhuận, đúng là có một phen phong tình khác. Quách Tĩnh cảm thấy xiết chặt, chỉ có thể tranh thủ thời gian ngồi xuống cúi đầu ăn cơm.

Dương Khang nâng cằm, cười yếu ớt nhìn Quách Tĩnh.

Hai người bọn họ cho y là người chết? Đêm hôm đó rốt cuộc có hay không phát sinh chuyện gì, y đã sớm biết rõ chân tướng.

Lúc y thu thập đồ đạc trong thanh lâu, đã phát hiện thanh chủ tử của y có vết máu. Đêm qua cùng Quách Tĩnh thân mật, y lần nữa xác nhận, bên đùi của Quách Tĩnh có một vết thương mới, liền minh bạch cả sự kiện là hiểu lầm.

Lúc xác nhận là hiểu lầm, y một chút cũng không tức giận Quách Tĩnh giấu diếm, mà may mắn là cái hiểu lầm, nếu không, y thực không cách nào tưởng tượng, mình sẽ trong vô ý thức làm bị thương Quách Tĩnh.

Bất quá hiểu lầm thì hiểu lầm, câu ‘phụ trách’ cũng đã nói ra miệng, Dương Khang không nghĩ sẽ thu hồi.

Cũng chính bởi vì chuyện này, làm Dương Khang rất nghiêm túc suy nghĩ một chút về chuyện của y và Quách Tĩnh, mà kết luận là y không bài xích, thậm chí còn rất vui mừng.

Nếu kết luận như vậy, y cần gì phải nhấn nhó? Tuy cùng nam nhân một chỗ không có nằm trong kế hoạch của cuộc đời y, nhưng chỉ cần mình vui vẻ, y cái gì cũng không quan tâm.

Hoàng Long thật đúng là buồn cười, cố ý bò lên trên giường của mình chính là vì câu nói kia? Cho dù bị hắn biết thì thế nào?

Bất quá Dương Khang vẫn là rất vui vẻ, y vốn đang lo lắng Quách Tĩnh sẽ giống như diễn viên trong kịch ngôn tình cầu huyết, sẽ bị Hoàng Long uy hiếp, không nghĩ Quách Tĩnh lại khiến cho Hoàng Long tức giận đến nổi bỏ chạy.

Không hổ là Quách Tĩnh của y.

Dương Khang nghĩ tới đây, càng cười đến sáng lạn, trải qua đời trước, y biết rõ, tìm được một người yêu mình chân thành không dễ dàng, nếu bỏ lỡ, y thật sự là một cái ngu ngốc.

Quách Tĩnh ăn vài miếng cơm, phát hiện Dương Khang cũng không có động đũa, nghi hoặc ngẩng đầu, thấy đôi mắt Dương Khang mang ý cười, thoáng cái liền dời mục quang.

Dương Khang thấy thế cười nói:

“Chúng ta cơm nước xong, phải đi chào từ biệt sư huynh ta, đi Lâm An a.”

Bọn họ ở trong này chậm trễ thời gian rất dài, Dương Khang không muốn lại bị cuốn vào bất luận cục diện rối rắm nào nữa.

Quách Tĩnh nhẹ gật đầu, hắn do dự chốc lát, nghĩ muốn đem chuyện đêm đó nói rõ với Dương Khang, nhưng khi lời nói đến bên miệng, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

“Hừ..... Không cần phải nói ra, ta đều hiểu.”

Dương Khang cười yếu ớt ngẩng trở Quách Tĩnh.

“Mặc kệ chuyện gì xảy ra, hoặc là không có phát sinh cái gì, lời ta nói cũng sẽ không thu hồi.”

Quách Tĩnh đầu tiên là không dám tin mà ngẩn ngơ, sau đó trì hoãn lí giải hàm nghĩa trong lời nói của Dương Khang, toàn thân Quách Tĩnh liền lâm vào cuồng hỉ.

Dương Khang thấy Quách Tĩnh hai mắt sáng ngời như muốn hóa thân thành cầu cầu bổ nhào tới, vội vàng dùng chiếc đũa gỗ đầu của hắn ngăn cản nói:

“Mau ăn cơm, cơm nước xong chúng ta đi gặp sư huynh của ta.”

Quách Tĩnh lập tức nghe lời vội đầu ăn cơm, mà Dương Khang thì vừa ăn vừa cố gắng chăm chú tự hỏi, như thế nào mới có thể chính thức áp đảo một con khuyển khổng lồ.

Có vẻ rất khó a..... Võ công của y không bằng Quách Tĩnh, nội tức cũng không đủ, thể lực càng không được.

Thật sự là đau đầu a.....

Hai người sau khi ăn cơm xong, liền đi chủ trạch Quy Vân trang cùng Lục Thừa Phong chào từ biệt.

Lục Thừa Phong tất nhiên không muốn tiểu sư đệ nhanh như vậy mà đi, liền cùng bọn họ ở tại thư phòng nói chuyện, đột nhiên có hạ nhân gõ cửa đi đến.

“Trang chủ, có người đưa tới cái này, nói muốn thỉnh trang chủ tự mình xem qua.”

Tên hạ nhân cúi đầu đưa tới một cái mâm gỗ, trong mâm để một vật, lại dùng vải xanh bao phủ.

Lục Thừa Phong đem vải xanh xốc lên, rõ ràng là một cái bạch cốt đầu lâu, trên đầu lâu có năm cái lỗ.

Quách Tĩnh cùng Dương Khang liếc nhau một cái, hai người đối với sự việc này không có lạ lẫm, năm đó lúc bọn họ tám tuổi, cũng đã ở trên thảo nguyên thấy qua.

Hấp dẫn chú ý của bọn họ chính là bên cạnh bạch cốt đầu lâu, để một cái ngọc bội thượng đẳng. Dương Khang nheo lại con mắt, đã nhận ra cái ngọc bội này vốn là thuộc về ai.

Lục Thừa Phong lúc này sắc mặt đại biến, run giọng hỏi:

“Cái này..... Ai lấy ra? Ngọc bội của Quán Anh tại sao lại ở chỗ này?”

43. Khang - Chương 43: Cứu Người

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang tuy chỉ nhìn thấy đệ đệ một lần, nhưng Dương Khang biết Hoàn Nhan Dương kia lòng dạ hẹp hòi, vô cùng hẹp hòi.

Cho nên, sau khi Hoàn Nhan Dương chịu nhục liền thỉnh Hắc phong song sát tới báo thù, việc này kỳ thật đã nằm trong dự liệu của Dương Khang.

Dù sao dựa theo nội dung vở kịch, thì vốn là như vậy. Chỉ là tới Quy Vân trang không chỉ có một mình Mai Siêu Phong như trong truyện, vì hiện tại Trần Huyền Phong chưa chết, tiểu tử Lục Quán Anh kia còn đối với Hoàn Nhan Dương làm loại sự tình đó, Hắc phong song sát cùng đến, Lục Quán Anh nhất định sẽ bị lấn qua lấn lại rất thảm.

Dương Khang nhếch miệng, y muốn hôm nay ly khai, cũng là không muốn dính tới cục diện rối rắm, nhưng cục diện rối rắm đều đưa đến trước mặt y, y lại không thể tâm lãnh làm như không thấy.

Dương Khang nhìn đôi mắt Lục Thừa Phong vô thần, cuối cùng nhịn không được hắng giọng một cái an ủi:
“Sư huynh, chúng ta đi.”

Lục Thừa Phong như được đánh thức lại, lắc mạnh đầu nói:

“Không được, tiểu sư đệ, người không biết hai cái kẻ cấp kia võ công cao bao nhiêu.....”

Lục Thừa Phong trong lòng hoảng loạn, năm đó đại sư huynh cùng đại sư tỷ là người có võ công cao nhất trong đám đồ đệ bọn hắn, về sau lại đi trộm Cửu âm chân kinh, khổ luyện chân kinh hơn hai mươi năm, hôm nay đạt tới cảnh giới gì quả thực không dám tưởng tượng, có lẽ ngay cả sư phụ đều.....

Lục Thừa Phong nhìn mâm gỗ, nhìn cái đầu lâu được tạo thành tự nhiên như vậy đã cho thấy, võ công của hai người đó đã cao tới cỡ nào.

Dương Khang sách một tiếng, tiện tay cầm lấy khô lâu nhìn thoáng qua, sau đó ném cho Quách Tĩnh bên cạnh, như không có việc gì cùng Quách Tĩnh nghiên cứu nói:

“Người xem, cùng mười năm trước bọn họ có cái gì bất đồng?”

Quách Tĩnh cúi đầu tường tận xem xét một lát, dùng tay của mình thử một chút năm dấu móng tay, thần nhiên nói:

“Đây là chỉ lực của Trần Huyền Phong, tay Mai Siêu Phong không có lớn như vậy. Thấu xương ngay ngắn bóng loáng, không giống như lúc trước có vết rạn cùng cốt tra, có thể thấy được công lực của hắn phát triển.”

Chỗ Hắc phong song sát luyện võ năm đó, về sau trở thành chỗ luyện võ của bọn họ. Những khô lâu bày trên thảo nguyên, bọn họ trước khi mai táng đều nhìn qua kỹ, so sánh với những bán thành phẩm kia, hiện tại cái này giống như một tác phẩm hoàn mỹ.

Dương Khang tại Lục Thừa Phong kinh ngạc y sờ lên cái cằm, tiếp tục phân tích nói:

“Ta mấy tháng trước cùng bọn họ giao thủ, bọn họ không dám ở trước mặt ta hiển lộ Cửu âm bạch cốt trảo và Tồi tâm chưởng, chỉ dùng võ công đảo Đào Hoa.

Chiêu thức của bọn họ trăm ngàn chỗ hở, xem liền biết những năm này không có luyện qua, chỉ chuyên tâm tu luyện Cửu âm chân kinh. Trần Huyền Phong hẳn là chuyên tu Cửu âm bạch cốt trảo, Mai Siêu Phong chuyên tu Tồi tâm chưởng.

Vợ chồng hai người một vị am hiểu đánh cận chiến, một vị phụ trách công kích, nếu là vợ chồng hai người cùng một chỗ phối hợp, trong chốn võ lâm không địch thủ.”

Trong nguyên tác, Mai Siêu Phong không thể cường đại, đó là bởi vì mắt bị mù, lại thủ tiết, hiện tại Hắc phong song sát kỳ thật lại là một cái siêu cấp, nhưng Hoàng được sư là tử huyết của bọn họ.

Tuy Dương Khang có ý định nói chuyện sư phụ đang ở gần đây để cho Lục Thừa Phong an tâm, nhưng sư phụ y là ‘thần long kiến thủ bất kiến vi’, nói không chừng lúc này đã sớm ở ngoài vài trăm dặm.

“Người đã cùng bọn họ giao thủ?”

Quách Tĩnh nghe xong lời của Lục Thừa Phong liền biến sắc, một phen nắm lấy cổ tay Dương Khang.

Lúc Quách Tĩnh đuổi tới, chỉ thấy Hoàn Nhan Dương gây thương tích cho Dương Khang, không nghĩ tới y đã từng một mình độc chiến với Hắc phong song sát. Quách Tĩnh vừa nghĩ tới chính mình từng để Dương Khang lại một mình, nổi hỏa hận xông lên, hàm răng nghiến đến ken kết.

“Không có việc gì, ta đây không phải đang hảo hảo đứng ở chỗ này sao?”

Dương Khang an ủi vỗ vỗ tay của Quách Tĩnh, đem khô lâu trên tay Quách Tĩnh thả lại mâm gỗ, quay đầu lại cười cùng Lục Thừa Phong, nói:

“Lục sư huynh, Hắc phong song sát phỏng chừng không biết người bọn họ bắt đi chính là con của người, nếu không bọn họ cũng sẽ không có lá gan lớn như vậy uy hiếp người.”

Tuy Dương Khang và Hắc phong song sát chỉ gặp qua hai lần, nhưng Dương Khang có thể đoán tâm tư của đôi vợ chồng này rất tốt.

Đối với sư phụ kính sợ, đối với đồng môn sư đệ xấu hổ.

Nếu bọn họ biết người mà họ bắt cóc là con của Lục Thừa Phong, kết quả tốt nhất chính là lập tức thả, hậu quả xấu nhất là lập tức hủy thi diệt tích, sẽ không lưu lại dấu vết là do ai làm. Cho nên, Hắc phong song sát sẽ không khiêu khích như vậy.

Lục Thừa Phong cúi đầu trầm tư, hẳn tuy không biết tiểu sư đệ này sâu cạn ra sao, nhưng có thể xác thực là y và Hắc phong song sát đã từng giao thủ.

Tiểu sư đệ là đệ tử do sư phụ thu, nói không chừng sư phụ sẽ truyền thụ cho y mấy chiêu khắc chế Hắc phong song sát. Mà thiếu niên trẻ tuổi này đi cùng tiểu sư đệ, tuy không biết sư phụ là người phương nào, nhưng xem ánh mắt cùng khí độ, chắc là danh môn đệ tử. Tuy không trông mong bọn họ sẽ giúp được gì, nhưng tự bảo vệ bản thân hẳn là không có vấn đề.

Nghĩ như vậy, Lục Thừa Phong liền bỏ đi ý niệm bảo hộ rời đi trong đầu. Dù sao bị bắt chính là con của hắn, tuy nó thường khiến hắn sinh khí, nhưng hắn chỉ có một đứa con trai. Có nhiều người hỗ trợ vẫn tốt hơn là đơn thân độc mã.

Lục Thừa Phong tâm tình nhẹ nhàng, gọi quản gia đi tản người trong Quy Vân trang đi tránh nạn. Sự nghiệp Lục gia rất lớn, tất nhiên sẽ không chỉ có một Quy Vân trang là sản nghiệp.

Lục Thừa Phong vội vàng dàn xếp sự vụ trong trang, Dương Khang lại dắt lấy Quách Tĩnh từ trong thư phòng đi ra, vừa cười vừa nói:

“Còn muốn nắm tới khi nào? Cổ tay của ta đều bị người nắm muốn đứt.”

Quách Tĩnh lúc này mới phát hiện, chính mình vừa mới nãy nhất thời kích động nắm lấy cổ tay Khang đệ, vội vàng buông ra, áy náy nhìn cổ tay trắng nõn để lại một dấu vòng tay.

Dương Khang lơ dềnh vuốt vuốt, vẻ mặt tươi cười thấp giọng nói:

“Ta nói muốn lưu lại hỗ trợ, người không có sinh khí a?”

Trước kia Dương Khang tất nhiên sẽ không hỏi câu này, Quách Tĩnh từ trước đến nay đều nghe theo lời của y, nhưng hiện tại quan hệ của bọn họ đã không còn như trước, Dương Khang tất nhiên sẽ tôn trọng ý kiến của đối phương.

Bất quá tình thế cấp bách, lúc ấy không nghĩ tới phải đi hỏi Quách Tĩnh, tuy là thiếu thành ý, nhưng với Dương Khang mà nói, đây là lần đầu tiên.

Quách Tĩnh lắc đầu, tuy hắn không thích Lục Quán Anh.

“Hắn dù sao cũng là sư đệ của người.”

Dương Khang khinh miệt hừ một tiếng, y mới không có loại sư đệ như hắn!

Tại thanh lâu một đêm kia, Dương Khang mặc dù uống nhiều rượu, nhưng về sau cũng có thể cảm giác được trong rượu bị người hạ gì đó. Sáng ngày thứ hai tỉnh lại thì dụng tâm quan sát, tất nhiên không có bỏ qua thân ảnh người nọ trên lan can tầng lầu.

Cho y là đứa ngốc sao? Lần thứ nhất bị giáo huấn còn chưa sợ?

Dương Khang vốn nghĩ đi vội vã, sẽ không cởi bỏ Niêm Hoa châm cho hắn, xem ra y còn có cơ hội trả thù. Ân, nếu muốn phương pháp so với Niêm Hoa châm còn ngoan độc..... Bất quá cái này rất khó a.....

Quách Tĩnh nhìn nụ cười trên mặt Dương Khang càng ngày càng tà ác, không khỏi bất đắc dĩ nói:

“Khang đệ, chúng ta hay là đi bên ngoài tìm Lục Quán Anh a.”

“Hảo, đi!”

Dương Khang nhất thời không biết sẽ chinh Lục Quán Anh như thế nào, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới hẳn bị Hoàn Nhan Dương bắt được, kết cục khẳng định rất thê thảm.

Y không ngại đi xem náo nhiệt a, thật sự.

Dương Khang cùng Quách Tĩnh chia nhau đi tìm người, bọn họ thế nhưng có thể xác định phương hướng để thu hẹp phạm vi tìm kiếm.

Kỳ thật việc này có thể phân tích, cái đoạn tình tiết này trong nguyên tác, viết chính là Hoàn Nhan Khang bị cầm tù, Mục Niệm Từ đi cầu Mai Siêu Phong cứu giúp, Mai Siêu Phong trốn ở cái miếu đồ nát gì đó giả thần giả quỷ.

Nhưng Dương Khang hiện tại sẽ không đi miếu đồ nát tìm người.

Khôi hài a, có tiểu vương gia Hoàn Nhan Dương ở đó, Mai Siêu Phong bọn họ làm sao có thể ở ở trong miếu đồ nát?

Huống chi Hắc phong song sát tại phủ Vương gia trong những năm này ăn uống xa hoa, từ lần trước nhìn thấy khí sắc bọn họ tốt hơn trước, khẳng định ăn không ít mỹ vị.

‘Do kiệm nhập xa dễ, do xa nhập kiệm khó’. Dương Khang mới không tin Hắc phong song sát sẽ giống như đệ tử Cái Bang, đi ngủ miếu đồ nát!

do kiệm nhập xa dễ, do xa nhập kiệm khó: lên voi thì dễ xuống chó thì khó.

Hơn nữa những thủy tặc truy lùng Hoàn Nhan Dương mấy ngày nay vẫn không có đầu mối. Không phải bọn họ không có đối địa phương, chính là sau khi Hoàn Nhan Dương đào tẩu, gần đây vừa mới trở lại, hẳn còn gọi thêm nhân lực. Lấy địa vị tiểu vương gia ra hô, chắc chắn những quan viên ở Thái Hồ sẽ không chiêu đãi ở miếu đồ nát a?

Dương Khang dắt lấy Quách Tĩnh tại trong thành chạy tán loạn, địa điểm tất nhiên là khu nhà giàu. Hiềm nghi lớn nhất chính là quý phủ tri huyện đại nhân.

Nếu như Dương Khang nhớ không lầm, Hoàn Nhan Dương là khâm sử Kim quốc, tuy nơi này là triều đại Nam Tống, nhưng Kim quốc cường đại, những quan viên triều đại Nam Tống cũng chỉ có khúm núm.

Dương Khang cùng Quách Tĩnh ở xa xa đi vài vòng quanh phủ tri huyện đại nhân. Nhưng e ngại trời còn sáng, thoát nhìn thủ vệ còn không ít, không cách nào ẩn vào đi dò xét.

Bất quá điểm ấy không làm khó được Dương Khang, Dương Khang càng xem càng cảm thấy đại viện tri huyện đại nhân kỳ quái, càng quyết tâm muốn đi vào.

Quách Tĩnh muốn khuyên Dương Khang buổi tối lại đến, nhưng cứu người như cứu hỏa. Nhìn Dương Khang đánh xui hai hạ nhân, Quách Tĩnh cũng thuận theo Dương Khang, thay trang phục thành gã sai vặt, giấu đi bội kiếm, cúi đầu cùng Dương Khang trà trộn vào phủ tri huyện.

Nếu nói Quy Vân trang phú, đó là cướp của người giàu chia cho người nghèo. Còn tri huyện cũng phú, là vợ vét của dân, làm chuyện thất đức. Thái Hồ là trọng trấn, Giang Nam đất lành, làm tri huyện là một công việc béo bở, tất nhiên béo đến chảy mỡ.

Đại viện trong tri huyện thật lớn a, hạ nhân cùng thị vệ thật nhiều a, Dương Khang cùng Quách Tĩnh vốn là lần đầu lên vào trong phủ giữa ban ngày ban mặt, còn không nhanh tay nhanh chân sẽ bị người phát hiện, bất quá sau khi đi vào liền phát hiện, trong này không có trận pháp như Quy Vân trang, nhưng lại có đình viện xen kẽ, điển hình là phong cách lâm viên Giang Nam, cũng giống như mê cung làm cho người ta hoa mắt.

Quách Tĩnh và Dương Khang hai người đi dạo một hồi, ngẫu nhiên gặp được người có võ công, làm cho Dương Khang càng xác định suy đoán của mình.

Trong lúc bắt tri bắt giác hai người đi đến một tiểu viện thanh tịnh, bên ngoài viện có thị vệ canh gác, xa xa còn nghe được tiếng khóc.

Hai người liếc nhau một cái, cùng nghe được đây là thanh âm nữ tử, đúng lúc có hai nữ tử mặc bạch y từ trong sân đi ra, Dương Khang tinh tế nghe qua, từ trong miệng các nàng nghe được chút ít tin tức.

Cái gì Trình đại tiểu thư a, cái gì Thiếu chủ a, không ăn cơm a.....

Di? Chẳng lẽ Trình Dao Ca hiện tại đã bị Âu Dương Khắc bắt đến đây? Nguyên lai Hoàn Nhan Dương không chỉ gọi Hắc phong song sát tới trợ giúp, ngay cả Âu Dương Khắc cũng bị kéo tới?

Dương Khang giận tái mặt. Tuy Dương Khang hiện tại không truy cầu nương tử xinh đẹp, nhưng Trình Dao Ca là một thiếu nữ xinh đẹp, thuộc loại mỹ nữ có ‘số lượng không nhiều lắm’ trong Xạ điêu anh hùng truyện, sao có thể bị Âu Dương Khắc giày vò như vậy?

Nghĩ tới đây, Dương Khang liền dắt lấy tay áo Quách Tĩnh, đi ra phía sau sân nhỏ, lại phát hiện cái nhà này xây trên ao nước, ngoại trừ cửa sân, căn bản người khác không thể đi vào.

Dương Khang con mắt chuyển vòng vòng, đi phòng ăn một chuyến, cầm hộp cơm với lý do đưa cơm cho đại tiểu thư. Thủ vệ biết bên trong đại tiểu thư đã đánh đổ hết cơm canh, cho rằng hai thị nữ không muốn đến nên kêu hai gã sai vặt đi thay, cho nên không có hỏi nhiều liền cho vào.

Dương Khang cùng Quách Tĩnh theo tiếng khóc tìm được một gian phòng, cửa ra vào tất nhiên có người canh gác. Bọn họ cúi đầu đẩy cửa vào, Dương Khang liếc thấy một nữ tử ngồi trước bàn đang rơi lệ, trong thoáng chốc lại nhớ về mấy tháng trước. Tại vương phủ đêm đó, ngồi trước bàn là Mục Niệm Từ.

Hiện tại lại đổi thành Trình Dao Ca.

Dương Khang từ đáy lòng bay lên một cổ tức giận.

Y tuy trước đây từng nghĩ muốn phao những muội muội như thế này, nhưng đó là muốn kết hôn làm lão bà chứ không phải một đêm rồi vứt bỏ. Âu Dương Khắc cùng Hoàn Nhan Dương dựa vào cái gì chà đạp lung tung khuê nữ? Không sợ có báo ứng, từ nay về sau vợ của mình cũng bị người ta đối đãi như vậy?

Quách Tĩnh biết Dương Khang sinh khí, chính đáy lòng hắn cũng không chịu nổi, bất quá thoát nhìn Trình Dao Ca vành mắt sưng đỏ, nhưng quần áo vẫn hoàn hảo, tóc tuy tán loạn nhưng không giống bị người chà đạp qua.

Trình Dao Ca thấy thay đổi hai gã sai vặt tiến đến, nàng rốt cuộc là đại tiểu thư phú quý, không biết nói lời cự tuyệt như thế nào, chỉ có thể lạnh như băng từ chối nói:

“Đi ra ngoài, ta không ăn cơm. A! Người làm cái gì?”

Trình Dao Ca kinh ngạc nhìn gã sai vặt nhỏ gầy thoát quần áo, không khỏi đứng người lên lui về phía sau.

Dương Khang cười một cái thật to sau đó trấn an nàng, hạ giọng nói:

“Trình đại tiểu thư, chúng ta là tới cứu người. Người nhanh mặc y phục của ta, để bằng hữu của ta mang người đi ra ngoài.”

“Là..... Là phụ thân kêu các người tới?”

Trình Dao Ca kinh hãi.

Dương Khang không muốn giải thích nhiều, nhẹ gạt đầu, đem quần áo của gã sai vặt đưa tới. Trình Dao Ca nhận lấy vội vàng vọt đến sau tấm bình phong đổi y phục. Dương Khang vừa quay đầu lại, thấy Quách Tĩnh cau chặt lông mày, vẻ mặt lo lắng.

“Yên tâm, sau khi người mang nàng đi ra ngoài, ta sẽ tự mình thoát thân.”

Ao ở tiểu viện này tuy lớn, nhưng cùng Thái Hồ so không bằng. Dương Khang vỗ vỗ vai Quách Tĩnh cười nói.

“Người vẫn chưa yên tâm?”

Thật lo lắng. Quách Tĩnh không biết vì sao Trình đại tiểu thư bị bắt, ai bắt nàng tới. Nhưng nhìn Trình Dao Ca đã mặc xong y phục gã sai vặt, chải búi tóc giống kiểu của Dương Khang từ bình phong đi ra, biết rõ sự tình khẩn cấp, hắn cũng không khả năng thấy chết mà không cứu được.

“Ta đây lưu lại, người cùng vị cô nương này đi ra ngoài.”

“Người nói giỡn à? Lúc tiến vào là một cao một thấp, đi ra ngoài lại thay đổi, sợ người khác nhìn không ra à?”

Dương Khang trừng mắt liếc Quách Tĩnh một cái, Quách Tĩnh cho là ý nguyện ý lưu lại à?

Quách Tĩnh bị nghẹn lời, tuy không muốn thừa nhận, nhưng là biết rõ Dương Khang nói có lý, lập tức đành phải thấp giọng ở bên tai Dương Khang dặn dò:

“Chính người chú ý, ta sẽ trở lại.”

Dương Khang nhẹ gạt đầu, phất tay nhìn bọn họ đi ra ngoài.

Trình Dao Ca so với Dương Khang thấp một chút, nhưng bởi vì đi bên cạnh Quách Tĩnh, sẽ làm cho người ta ảo giác, không quen biết sẽ không chú ý.

Thủ vệ thấy hai gã sai vặt đi ra ngoài, hướng trong phòng nhìn lại, Dương Khang khoác quần áo của Trình Dao Ca, dỡ xuống búi tóc đánh rối lên, cho bọn họ một cái bóng lưng.

Thủ vệ không có chú ý trong phòng kỳ thật đã thay đổi người, chỉ nhìn một cái rồi đóng cửa lại. Dương Khang trong phòng ngậy người trong chốc lát, nghe bên ngoài không có âm thanh hỗn loạn, liền biết ít nhất bọn họ đã bình an đi ra cái tiểu viện này.

Bất quá phải chờ tới bọn họ đi ra khỏi đại viện, mới tính an toàn.

Dương Khang cũng không vội vàng chạy trốn, cực nhàm chán ở trong phòng nhìn loạn, sau đó liền phát hiện trên giá sách bày một trang giấy. Dương Khang không chút khách khí lấy xem, lập tức thay đổi sắc mặt.

Bởi vì đây là Cửu âm chân kinh được viết bằng tiếng Phạn.

Lúc trước cùng Hoàng được sư tập võ, Dương Khang biết Cửu âm chân kinh là cái hồ trong lòng sư phụ, không dám ở trước mặt hần nhắc đến.

Nhưng đối với Vương Trùng Dương, Dương Khang lại biết Cửu âm chân kinh là đại biểu cho võ học của hần. Dương Khang tuy e ngại Hoàng được sư nên không thể hướng Vương Trùng Dương học Cửu âm chân kinh, nhưng Dương Khang có thể cầu Vương Trùng Dương dạy y vài câu tiếng Phạn.

Bởi vì Dương Khang biết, Cửu âm chân kinh là dùng tiếng Phạn để viết, năm đó Vương Trùng Dương trước khi xuất gia đã ở trong cung với Nhất Đăng đại sư mấy tháng, mà Nhất Đăng đại sư biết tiếng Phạn, Vương Trùng Dương khẳng định cũng có học.

Cho nên tuy Dương Khang ở chỗ Vương Trùng Dương học tiếng Phạn không nhiều lắm, nhưng Dương Khang có thể nhìn ra được hai trang giấy trên tay, mở đầu ghi đúng là bốn chữ tiếng Phạn “Cửu âm chân kinh”, nhất định là Cửu âm chân kinh viết bằng tiếng Phạn.

Dựa vào! Chẳng lẽ đây là gian phòng của Âu Dương Khắc? Vật trọng yếu như vậy lại không mang theo bên người mà lại vứt tùy tiện?

Dương Khang vui mừng quá đổi, cũng không có suy nghĩ vì sao Âu Dương Khắc tìm được Cửu âm chân kinh viết bằng tiếng Phạn, phi thường không khách khí mà đem hai trang giấy này bỏ vào trong ngực, kiểm tra thoág cái trong phòng không còn chiến lợi phẩm nào, ý định vỗ vỗ cái mông rồi đi. Bất quá Dương Khang suy đoán, trên người y có hai trang giấy này, rồi đi như vậy sẽ không dễ dàng.

Dương Khang vượt cái cằm nghĩ nghĩ, phát hiện cơ thiếp Âu Dương Khắc đều là ăn mặc áo bào trắng che mặt, như vậy y phải đi gian phòng khác lấy quần áo.....

Không nên không nên, y đường đường một nam tử hán, làm sao có thể mặc nữ trang? Dương Khang lập tức xóa tan ý nghĩ này, đang lúc do dự, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

“Tham kiến thiếu chủ.”

Hai thủ vệ gọi như thế.

Dương Khang không nói gì, như thế nào trùng hợp như vậy? Tính tính thời gian, Quách Tĩnh cùng Trình Dao Ca chỉ sợ còn chưa kịp ra khỏi đại viện, xem ra đành phải day dưa với Âu Dương Khắc một lúc.

Dương Khang một bên thấp giọng nguyên rửa, một bên xông vào nội thất, dùng chân quần mình thành một cái nghiêm nghiêm thực thực.

Bất quá, cụ thể như thế nào để kéo dài thời gian, Dương Khang lại không có thời gian nghĩ.

Vốn trong kế hoạch của Dương Khang, không có tình huống Âu Dương Khắc đột nhiên xuất hiện a! Nhớ tới lần trước ở kinh thành phủ Vương gia, Dương Khang đối Âu Dương Khắc sở tác sở vi, Dương Khang thật muốn lập tức từ cửa sổ nhảy xuống hồ tháo chạy đi.

Nhưng là không được, Dương Khang không nỡ để Cửu âm chân kinh bị ướt.

Đang lúc suy nghĩ, Dương Khang nghe được tiếng bước chân của Âu Dương Khắc vọt vào nội thất, thanh âm trầm thấp lạnh như băng đã lâu chưa nghe vang lên:

“Trình đại tiểu thư, hết thấy đều là hiểu lầm. Thủ hạ của ta tự chủ trương bắt nàng tới, ta cũng là vừa mới biết được. Thật sự xin lỗi.”

Dương Khang nghe vậy không khỏi bắt đầu nghiêng rằng nghiêng lợi.

Hiểu lầm? Hết thấy đều là hiểu lầm sao còn có thủ vệ làm cái gì? Xem nữ hài tử là vật gì, tùy tiện bắt tới lại tùy tiện thả? Một đêm, chỉ cần một đêm, cho dù không phát sinh chuyện gì, danh tiết của người ta cũng là bị hủy a!

Âu Dương Khắc như là nghe hiểu được suy nghĩ của người nằm trong chăn, không khỏi cười khổ nói:

“Tại hạ trước kia xác thực là còn trẻ hết sức lông bông, đã làm một ít chuyện hồ đồ như thế này, bất quá mấy năm gần đây đều không có làm nữa. Những thuộc hạ kia của ta đại khái là thấy tâm tình của ta không tốt, cho nên làm chuyện ngu xuẩn này để nịnh nọt ta, mạo phạm Trình đại tiểu thư, thật sự có lỗi.”

Dương Khang sững sờ, y biết rõ Âu Dương Khắc người này rất xấu, nhưng không có ngờ tới hắn có can đảm tự thừa nhận mình là tiểu nhân.

Thiết, đồ ngụy quân tử!

Lúc này Âu Dương Khắc đứng ở bên giường cũng đã bắt đầu không kiên nhẫn, tuy là hắn sai, nhưng hắn đường đường thiếu công tử Bạch Đà sơn trang lại ăn nói khép nép như vậy, đối phương lại một điểm đáp lại đều không có, làm hắn phi thường khó chịu.

Nhìn xem trên giường nổi thành một đoàn, Âu Dương Khắc vừa định quay đầu rời đi, lại nhìn thấy lộ ra ngoài chăn là một đoạn tóc dài phát ra ánh sáng mê người. Âu Dương Khắc dưới chân dừng lại, đột nhiên sinh ra một tia hiếu kỳ, muốn nhìn xem đệ nhất mỹ nữ Thái Hồ bộ dáng ra sao.

Đương lúc Dương Khang đang cân nhắc nói như thế nào để hống Âu Dương Khắc đi, đột nhiên chân bị xóc lên, trong tầm mắt thoáng cái phát sáng lên.

Thấy Âu Dương Khắc bởi vì giật mình mà trợn tròn đôi mắt màu hổ phách, Dương Khang một bên lộ ra bạch nha cười đến phi thường sáng lạn, một bên sớm có chuẩn bị vận khởi Lan hoa phát huyết thủ, hướng đại huyệt Âu Dương Khắc điểm tới.

“Ha hã! Tiểu Khắc Khắc, đã lâu không gặp!”

44. Khang - Chương 44: Xà Trói

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang vốn là cực kỳ khẳng định chính mình thoảng cái đánh lên sẽ thành công, nhưng khi ngón tay vừa chạm vào huyết vị Âu Dương Khắc, hắn đột nhiên dùng một góc độ không thể tưởng tượng nổi mà né tránh, tựa như một con rắn, làm cho người không thể nào đoán trước được hành động của đối phương.

Dương Khang thầm kêu không tốt, vội vàng biến chiêu, lại cảm thấy trên cổ tay xiết chặt, cổ tay phải đã bị Âu Dương Khắc nắm lấy.

Dương Khang không nghĩ tới võ công của Âu Dương Khắc nhanh nhẹn như thế, tay trái vội vàng chống đỡ, tay phải dùng lực giãy ra, muốn tránh thoát kiềm chế của Âu Dương Khắc. Chính là đối phương khí lực thật lớn, không giãy ra được.

Dương Khang thế mới biết chính mình khinh địch.

Lúc trước Âu Dương Khắc ở trong vương phủ thiếu chút nữa bỏ mệnh, đại khái là vì đại xà của Lương Tử Ông, còn bị Tiểu Thanh vô duyên vô cớ cắn một ngụm rồi bị trúng độc.

Nếu bàn về võ công, từ nhỏ Âu Dương Khắc đã ở bên cạnh Tây độc Âu Dương Phong học tập, công lực hơn hai mươi năm làm sao có thể thua một người mới học võ công mười năm như y?

Dương Khang tuy nhận thức được vấn đề này, nhưng sự tình đã đến tình trạng như thế này, y đành phải dùng tay trái xuất sử chưởng pháp Bích hải triều sinh khúc.

Âu Dương Khắc nhẹ kêu một tiếng, thúc phụ của hắn thân là một trong Ngũ tuyệt, tất nhiên sẽ cùng hắn dạy cách phá giải võ công của bốn người còn lại, một chưởng này của Dương Khang, hắn liền biết rõ đây là võ công đảo Đào Hoa, không khỏi cười hỏi:

“Tiểu tử, Hoàng đảo chủ là gì của ngươi?”

Dương Khang dùng tay trái đấu với tay phải của Âu Dương Khắc, tất nhiên không địch lại, vài chưởng đã bị đối phương cầm cổ tay, Dương Khang nhú mày hừ lạnh một tiếng nói:

“Là sư phụ ta.”

“Đi? Ta còn tưởng rằng ngươi họ Hoàng. Ngươi tên là gì?”

Âu Dương Khắc tinh tế cúi đầu nhìn người bị mình chế trụ trên giường, lần này tương kiến không giống với lần trước, hắn tò mò nhìn đối phương, phát hiện tiểu tử này lớn lên rõ ràng so với cơ thiếp của hắn còn xinh đẹp hơn.

Tuy lớn lên rất giống tiểu vương gia Hoàn Nhan Dương, nhưng mà so với hắn thì xinh đẹp hơn.

“Ngươi thật là nam nhân sao?”

Dương Khang thấy Âu Dương Khắc một bên hỏi một bên lại muốn lấy tay xâm nhập vạt áo của y, không khỏi cả giận nói:

“Ta đương nhiên là nam nhân, ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi nói ta muốn làm cái gì đây?”

Âu Dương Khắc không chút khách khí giải khai quần áo Dương Khang, môi cậu dẫn ra một nụ cười lạnh như băng.

Môi của Âu Dương Khắc không giống với màu môi của người bình thường, là màu đỏ sẫm, làm cho đáy lòng người sinh ra cảm giác hàn khí các loại. Nhưng màu môi như vậy, cùng với đôi con ngươi màu hổ phách và gương mặt trắng bệch, ngược lại dị thường anh tuấn.

Dương Khang nghĩ muốn đạp hắn mấy cước, nhưng y bị điểm huyết đạo, chỉ có thể thất bại nhìn Âu Dương Khắc từ trong ngực mình lấy ra Cửu âm chân kinh, một ít bình bình quán quán, còn có Thông tê địa long hoàn Dương Khang dùng dây xỏ qua đeo trên cổ.

“Ngươi tiểu tử này, thật đúng là không thể xem thường a.”

Âu Dương Khắc cẩn thận đem Cửu âm chân kinh bỏ vào trong ngực mình.

“Hảo hảo, vậy thả ta đi đi?”

Dương Khang hờn dỗi trừng mắt, thật muốn ánh mắt của mình có thể hóa thành dao nhỏ, như vậy có thể đem Âu Dương Khắc xuyên thủng. Nếu mình sớm đi một khắc trước thì tốt rồi, không tham Cửu âm chân kinh, y cũng sẽ không bị lấy mất Thông tê địa long hoàn.

Âu Dương Khắc nghe vậy cười khê, hấn dùng cặp mắt bò sát màu hổ phách quan sát quần áo không chỉnh tề của Dương Khang từ trên xuống dưới, miễn cưỡng nói:

“Đó là vật hoàn cổ chủ, nhưng tiểu tử ngươi hình như đã quên a? Lần trước là ai làm hại ta bị xà quần thân, còn thiếu chút nữa bị độc chết? Ngươi nói thù này ta có nên báo không a?”

Chuyện lần trước, hấn một mực ghi tạc trong nội tâm. Vốn định hảo hảo mà trả thù tiểu tử này, nhưng lo lắng đối phương là đệ tử Hoàng đảo chủ, hấn bắt đầu dao động a.

“Báo a báo a, bị xà quần hay là bị cắn một ngụm? Nhớ rõ trước khi ta độc chết nhớ uy giải được.”

Dương Khang hiên ngang lăm liết nhắm mắt lại, dù sao y cũng không gây ra án mạng, bây giờ bị người bắt được, cho Âu Dương Khắc trả thù cũng không sao. Quân tử trả thù mười năm không muộn. Lần này y lật thuyền trong mương, lần sau nhìn y như thế nào trả thù hấn.

Huống hồ y cũng đã uống huyết xà của Lương Tử Ông, rắn độc bình thường cũng không làm gì được y.

Âu Dương Khắc thấy Dương Khang một bộ dáng hùng hồn hy sinh, ngược lại khiêu khích hứng thú của hấn, từ trong lòng ngực móc ra một cái sáo nhỏ, nhẹ nhàng linh hoạt thổi hai cái.

Dương Khang nhú nhú mày, đang muốn hiếu kỳ mở to mắt nhìn, lại bị một mảnh vải đen bịt lên mắt y.

“Uy uy! Ngươi làm cái gì?”

Dương Khang cuống quýt kháng nghị, vừa há miệng, trong miệng liền bị nhét vào một khối cầu lạnh như băng, đem lời nói của Dương Khang ngăn lại. Dương Khang kinh hãi không hiểu, theo cảm giác, bị Âu Dương Khắc nhét vào trong miệng là Thông tê địa long hoàn.

Người này đang làm cái gì?

Trực giác Dương Khang cảm thấy nguy hiểm, cho dù Dương Khang không thể nhìn thấy, nhưng y có thể cảm giác được Âu Dương Khắc đang phi thường thích thú.

Dựa vào! Âu Dương Khắc không phải chỉ thích nữ nhân sao? Bên người có nhiều cơ thiếp như vậy, hay là nam phần nữ? Hay là muốn đùa giỡn y a?

Dương Khang muốn hỏi rõ ràng, nhưng miệng bị bịt lại, chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô.

“Hừ, như vậy ngươi mới có thể cảm giác được hương vị bị xà quần, tin tưởng ta, sẽ rất mỹ diệu.”

Âu Dương Khắc mang ý cười.

Mỹ diệu cái đầu ngươi a!

Dương Khang tức giận đến sôi máu, âm thầm vận khí giải khai huyết đạo, lại phát hiện thủ pháp điểm huyết của đối phương pháp rất xảo diệu, y không giải được. Đúng lúc này, y nghe được từng đợt âm thanh từ sau phòng truyền đến.

Đó là thanh âm của xà khi di chuyển, nhưng lại không phải chỉ có một con.

Dương Khang thể mới biết vì sao Âu Dương Khắc chọn trú cái tiểu viện này tạm cư, chỉ sợ cái ao này là dùng để nuôi xà, trách không được Trình Dao Ca chạy không thoát.

Dương Khang cầu nguyện vì mình đã uống huyết xà của Lương Tử Ông, trong miệng còn ngậm Thông tê địa long hoàn, nói không chừng những xà kia sẽ không bò tới, kết quả chỉ chốc lát sau Dương Khang liền thất vọng.

Dương Khang cảm thấy trên mắt cá chân truyền đến một cảm giác lạnh buốt, xúc cảm này làm cho người ta cảm thấy chán ghét, thoáng cái khiến cho toàn thân Dương Khang đều nổi lên da gà.

Có lẽ là bởi vì con mắt nhìn không thấy, thân thể càng miễn cảm. Dương Khang cắn răng, không phải chỉ bị xà quần trong chốc lát hay sao? Âu Dương Khắc hình như là coi thường chính mình không chịu nổi.

Nhưng Dương Khang vẫn là đem sự tình nghĩ rất đơn giản, Dương Khang tuy có thể giả bộ chuyện gì cũng có phát sinh, nhưng y không thể che giấu được cảm giác của mình.

Xà kia chỉ quần quanh bên mắt cá chân của Dương Khang trong chốc lát, sau đó bắt đầu từ bắp chân của Dương Khang bò lên. Cùng lúc đó còn có một xà lướt qua bên tai Dương Khang, từ vạt áo len vào trong người.

Cuối cùng còn có một xà bò vào ống tay áo bên phải của Dương Khang, dọc theo tay áo quần cánh tay của y.

Tổng cộng có ba xà, Dương Khang cảm giác được xà cũng không phải rất lớn, đại khái cũng chỉ bằng hai ngón tay, nhưng mà trên thân xà có dịch nhờn, làm Dương Khang cảm thấy vô cùng chán ghét.

Nhưng ngoại trừ chán ghét bên ngoài, còn giống như có những cảm giác khác dần dần sinh ra.

Âu Dương Khắc nói đây là xà gấm, không phải loại xà quý báu gì, thậm chí còn không có độc, nhưng xà này dùng để trừng phạt cơ thiếp không nghe lời.

Bụng xà gấm có lân phiến không giống như xà bình thường, lúc bị xà này quần thân, những lân phiến thật nhỏ này sẽ xẹt qua thân thể, sinh ra khoái cảm rất nhỏ làm cho người ta khó nhận. Chỉ là xà không biết như thế nào thỏa mãn con người, cho nên chỉ có thể khơi mào khoái cảm, lại không thể giải quyết.

Xà gấm bởi vì không có độc, cho nên Thông tề địa long hoàn đối với chúng không có tác dụng.

Âu Dương Khắc vốn muốn gọi một cự xà, làm cho tiểu tử không biết trời cao đất rộng này ném trái cảm giác hít thở không thông, nhưng ở một khắc cuối cùng, khi nhìn thấy gương mặt tinh xảo kia, không biết vì cái gì hần lại tạm thời cải biến chủ ý.

Ân, tại đây một ngày trước, Âu Dương Khắc thề, hần chỉ thích nữ nhân.

Chỉ là hiện tại, nhìn thiếu niên mặt đỏ ửng, quần áo không chỉnh tề ở trên giường, Âu Dương Khắc đột nhiên không xác định được.

45. Khang - Chương 45: Bất An

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Âu Dương Khắc vốn muốn xem trò hay, hần thậm chí còn bảo hạ nhân chuẩn bị một chén trà Thúc Trúc, hảo hảo mà cầm trong tay.

Trà Thúc Trúc, là loại trà tốt nhất ở Thái Hồ được hần phát hiện gần đây, mỗi ngày đều uống. Trà Thúc Trúc này uống ngon nhất là khi còn nóng, nếu để trà nguội đi sẽ không nếm được hương vị thúc trúc.

Chỉ là hiện tại, chén trà nóng đặt ở trong tay, hần nhất thời quên uống.

Âu Dương Khắc ngồi ở trước bàn, neho mắt lại nhìn thiếu niên trên giường hô hấp bắt đầu hỗn loạn, đột nhiên cảm thấy, trà nóng là ở trong tay nhưng bị phỏng là tâm hần.

Xà cùng mỹ nhân, là hai thứ không thể thiếu trong đời Âu Dương Khắc.

Hắn yêu xà, thích người đẹp, cho nên sẽ thường xuyên đem hai thứ này đặt chung ở một chỗ, hắn thuận đường loài xà gấm này cũng là vì như thế. Bất quá loại chuyện này, mấy năm trước hắn đã chơi chán.

Không nghĩ tới, hôm nay nhìn thấy, sẽ làm hắn rung động.

Hai mắt thiếu niên bị che kín bởi đai lưng màu đen, nổi bật lên gương mặt trắng nõn, sau đó không biết là do nhục nhã hay là khó chịu mà xuất hiện một tầng hồng nhạt. Quần áo của thiếu niên bị xà làm cho lộn xộn, lộ ra thân thể đơn bạc nhưng không gây cảm giác gầy nhọc.

So với thân thể nữ nhân mềm mại Âu Dương Khắc đã quen nhìn qua, thiếu niên có tứ chi thon dài thẳng tắp, ở tình huống cực độ khẩn trương, đường cong cơ thể tràn đầy thứ năng lượng tỏa ra mị lực câu dẫn, cực kì giống một con báo săn xinh đẹp.

Chỉ là con báo săn xinh đẹp ấy vốn nên ở trên thảo nguyên tùy ý chạy nhảy, lúc này lại bị xà quấn thân, không cách nào giãy giụa.

Tuy bị điểm huyết, nhưng đầu có thể lay động, thiếu niên liều mạng ngửa đầu ra phía sau, cái cằm xú xiu cùng cái cổ tạo thành một đường cong tinh xảo, cực kỳ giống tế phẩm thuần khiết muốn hiến tế cho Ma vương, làm cho người ta hận không thể nào nhào tới hung ác cắn cho một ngụm.

Ba con xà gấm chậm rãi du động trên người thiếu niên, màu vằn đen trên thân xà quấn quanh da thịt trắng nõn mê người, đối lập mãnh liệt ấy làm cho người ta dời không nổi mục quang.

Lúc này, chắc là có một con xà gấm động đến chỗ mẫn cảm của thiếu niên, thiếu niên rớt cuộc nhin không được rên rỉ một tiếng.

Âu Dương Khắc chỉ thấy yết hầu xiết chặt, cả người khát khô như đang đứng dưới ánh mặt trời gay gắt. Hắn lúc này mới nhớ tới trong tay còn cầm một chén trà, vô ý thức ngửa cổ uống hết, nước trà luân chuyển trong miệng một hồi, liền theo yết hầu chảy xuống, nhưng không có dập tắt được ngọn lửa trong ngực hắn, ngược lại còn làm cho nó bùng cháy mạnh mẽ.

Dương Khang thề, hai cuộc đời của y cộng lại, đều không có trải qua bất lực như vậy. Cho dù trước kia có gặp nguy hiểm, thậm chí là ở đời trước khi bị tai nạn xe cộ, cũng chỉ là trải qua trong nháy mắt. Hiện tại cảm giác của Dương Khang giống như là mình đang bị lăng trì, ăn đủ thống khổ.

Thân xà lạnh buốt tuy lúc đầu làm cho Dương Khang chán ghét, nhưng qua một thời gian dài lại trở thành thói quen. Chỉ là lân phiến ở bụng xà cọ phá da của Dương Khang, dịch nhờn trên thân xà lại dính vào miệng vết thương, gây nên cảm giác tê dại, vừa ngứa vừa đau.

Dương Khang bị điểm huyết, muốn gãi cũng không được, loại cảm giác ngứa đến cực điểm nhưng không thể động thủ thật sự bức Dương Khang muốn điên rồi.

Dương Khang cũng đoán được, trò này là do Âu Dương Khắc phát minh ra để đùa giỡn cơ thiếp của hắn. Bất quá sau khi Dương Khang tự mình thử qua, không khỏi phỉ nhổ, loại phương pháp ngược đãi này tuyệt đối sẽ không khơi mào khoái cảm của con người, ngược lại sẽ hành hạ chết người.

Vừa mới nãy Dương Khang còn oán hận Âu Dương Khắc lấp kín miệng của mình, khiến cho Dương Khang không thể mở miệng mắng hắn, nhưng lúc này Dương Khang lại muốn cảm tạ hắn, nếu không Dương Khang không cách nào tưởng tượng được mình sẽ nói ra lời cầu xin nào. Đến lúc đó thực dọa người a.

Thân thể Dương Khang căng cứng, ngay từ đầu còn sợ xà này sẽ cắn người, nhưng một lát sau liền biết được ba con xà gấm này đã được thuần hóa, chỉ quấn người làm cho hít thở không thông, nó tham luyện cơ thể ôn hòa của con người, quấn quanh tứ phía.

Dương Khang bị lấn qua lấn lại như vậy, liền ra một thân mồ hôi, xà này lại thích cảm giác nhớp nháp, càng điên cuồng quấn lấy.

Ngứa quá!

Dương Khang nhin không được nức nở lên tiếng, thậm chí xú tiểu tử Quách Tĩnh như thế nào còn chưa trở lại cứu mình?

Dựa vào! Xem mình lần sau như thế nào chinh chết Âu Dương Khắc!

Dương Khang hiện tại trong miệng bị nhét Thông tê địa long hoàn, nghiêng rằng nghiêng lợi không được, thậm chí ngay cả cắn răng lực đạo lớn một chút đều không được, Dương Khang sợ đem hạt châu tránh độc trên quý này cắn nát.

Nhưng hạt châu này không phải là của mình, quý trọng như vậy làm gì a?

Xong rồi, tính tình tham tài đời này sẽ hại mình a!

Dương Khang đang nghĩ chuyên loạn thất bát tao đời để đi lực chú ý của mình, lại đột nhiên cảm giác được giường lún xuống, một cái lạnh buốt giống như xà chạm lên ngực của y.

Khi Dương Khang ý thức được đó là tay của Âu Dương Khắc, hận đến cơ hồ muốn đem hần ăn sống nuốt tươi.

Y lần trước đâu có lợi dụng người gặp khó khăn mà sỗ sàng như vậy a? Tiểu tử này dám đối với mình động thủ động cước?

Dương Khang còn chưa kịp phản ứng, bỗng nghe được một tiếng sừ, cả người Âu Dương Khắc trực tiếp đè lên người Dương Khang, biến cố đột nhiên này làm cho ba con xà găm hoảng sợ mà chạy trốn.

Cảm thấy có người đem Âu Dương Khắc bị hôn mê kéo đi, sau đó trở lại đem đai lưng bịt trên mắt Dương Khang tháo xuống.

Hô, Dương Khang nhẹ nhàng thở ra, đang muốn phàn nàn với tiểu tử Quách Tĩnh mấy câu người tới thực chậm, nhưng sau khi khôi phục lại quanh mình, xuất hiện trước mắt là tuần nhan có chút hả hê của Hoàng Long.

Dương Khang dứt khoát nhắm mắt lại.

“Phốc, không muốn được ta cứu a? Yên tâm, tuy ta không thích ngươi, nhưng là đệ tử đảo Đào Hoa, làm sao có thể để mặc cho người khác khi dễ?”

Hoàng Long một bên nói, một bên thử giải huyệt cho Dương Khang.

Trong miệng Dương Khang bị nhét gì đó, không có biện pháp cãi lại. Thực tế Dương Khang cũng không muốn cho Hoàng Long chú ý tới trong miệng mình có một hạt châu tránh độc trên quý, cho nên đem mặt quay sang một bên.

“Còn không cảm kích a!”

Hoàng Long thấy thế lại đổi vài câu, bắt quả hần xác thực là không thể mặc kệ Dương Khang, đảo Đào Hoa tới tốt đẹp chính là có truyền thống bao che khuyết điểm, tuy hần cùng Dương Khang bất hòa, nhưng không thể nhìn ngoại nhân khi dễ Dương Khang.

Chờ Hoàng Long thử đến lần thứ năm, cuối cùng cũng giải được huyệt cho Dương Khang.

Hoàng Long nhìn Dương Khang từ trên giường nhảy xuống, hướng Âu Dương Khắc đang hôn mê trên mặt đất đánh tới, vội vàng nói:

“Uy, có thể trả thù, người đừng đánh chết hần. Thúc phụ của hần không phải nhân vật bình thường a.”

Dương Khang đồng dạng nói:

“Yên tâm, ta chỉ lấy lại đồ bị hần cướp thôi.”

Vừa nói vừa không chút khách khí mà đem đồ trong ngực Âu Dương Khắc nhét vào ngực mình. Nương theo quần áo đưa lưng về phía Hoàng Long, Dương Khang tranh thủ né tầm mắt của hần.

Hắc hắc, có Cửu âm chân kinh bằng tiếng Phạn này, bị xà quần một lát coi như đáng giá. Dương Khang vỗ vỗ ngực, nhin không được mở tiểu dung.

“Đúng rồi, người vào đây bằng cách nào?”

Dương Khang quay người lại, hồ nghi nhìn về phía Hoàng Long.

“Đi theo các người cùng trà trộn vào, sau đó cùng tiểu tử Quách Tĩnh đưa Trình đại tiểu thư ra ngoài. Kỳ thật nhà của Trình đại tiểu thư cũng ở gần đại viện tri huyện a! Ta thấy Quách Tĩnh không quay lại cứu người, cho nên phóng tâm mà chạy về đây một chuyến.”

Hoàng Long nghiêng đầu, không đứng đắn cười, làm cho người ta phân không rõ thực giả.

“Hắn xảy ra chuyện gì?”

Phản ứng đầu tiên của Dương Khang là Quách Tĩnh bị đối thủ lợi hại chặn đường.

Thấy Hoàng Long không trả lời, Dương Khang muốn xông ra ngoài.

“Ai nha nha, từ từ nào, đi theo ta!”

Hoàng Long vội vàng ngăn Dương Khang lại, dẫn đầu từ cửa sổ nhảy xuống.

“Nhớ rõ đi theo bước chân của ta.”

Phía bên ngoài cửa sổ là hồ nước, Dương Khang giật mình khi nhìn thấy Hoàng Long nhảy xuống, vừa mới do dự Cửu âm chân kinh trong ngực có thể bị dính nước, nhưng thấy Hoàng Long rõ ràng là giẫm trên mặt nước, từng bước một đi về phía trước, giống như là có võ công cao cường.

Dương Khang lúc đầu là sững sờ, sau đó mừng rỡ, đề khí đuổi theo. Đại khái là ở dưới nước có cọc gỗ.

“Hi, ta lần trước tới nơi này chơi, phát hiện có một lão nhân biểu diễn Lăng ba vi bộ trên hồ nước, ta mới không tin võ công hắn cao như vậy, cẩn thận nghiên cứu một lát, ta phát hiện hiện nguyên lai có cọc gỗ ở dưới đáy nước.”

Hoàng Long mang theo Dương Khang lướt qua hồ nước, đắc ý cười.

“Từ cửa nam đại viện đi ra ngoài, tòa nhà phía đông chính là Trình gia. Người đi đi.”

“Đa tạ.”

Dương Khang lòng nóng như lửa đốt, cũng không nói thêm lời nào, đi giống như chạy.

Hoàng Long chọn mi nhìn thân ảnh Dương Khang lẩn vào rừng sâu, sau đó quay lại nhìn phòng nhỏ trên hồ nước, trên mặt cười tà, liền xoay người giẫm lên cọc gỗ dưới nước quay trở lại.

Dương Khang không biết Hoàng Long sẽ quay lại lần qua lần lại Âu Dương Khắc, bất quá nếu như Dương Khang biết, cũng sẽ không ngăn cản.

Trong đầu Dương Khang bây giờ chỉ có hình ảnh Quách Tĩnh cùng người ta đánh nhau đến sống chết.

Có thể là ai? Hắc phong song sát? Hay là Âu Dương Phong?

Vừa nghĩ tới Quách Tĩnh có thể bị thương, tâm Dương Khang như bị dao cắt, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Dương Khang xuất sử khinh công nhanh nhất của mình, leo tường ra khỏi đại viện, phi người bay lên nóc nhà Trình gia.

Sau đó, Dương Khang thấy, ở trong sân Trình gia, vây quanh một đám người.

Ở chính giữa, là một vị lão giả, Trình Dao Ca dìu lấy lão, mỹ nhân xấu hổ nhìn Quách Tĩnh trước mặt.

Cũng không có bất luận cái gì đánh nhau, người chung quanh hòa hợp êm thấm, âm thanh khen ngợi không ngừng.

Từ góc độ của Dương Khang có thể thấy được, trên mặt Quách Tĩnh không có biểu tình gì. Về mặt ấy có ý nghĩa gì?

Quách Tĩnh không có đi tìm y, mà lại ở trong này.

Mỗi lần, mặc kệ y ở nơi nào, Quách Tĩnh đều có thể tìm được y.

Lần này, Quách Tĩnh biết rõ y ở đâu, nhưng không có đi tìm.

Tâm Dương Khang trong nháy mắt trở nên lạnh như băng.

Dương Khang biết, cho dù y có quyết định cùng Quách Tĩnh ở một chỗ, tất cả khó khăn đều có lo lắng qua một lần, nhưng ở sâu nhất trong nội tâm cũng có bất an.

Bởi vì Quách Tĩnh từ nhỏ đến lớn, đều không có tiếp xúc qua nữ hài tử.

Vạn nhất, tình yêu say đắm của Quách Tĩnh đối với y, kỳ thật chỉ là phân biệt không được đâu là thân tình, đâu là tình yêu?

46. Khang - Chương 46: Lạc Đường

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang đột nhiên không muốn nhìn tình hình trong nội viện, phi thân lên nằm trên nóc nhà, từng ngậm từng ngậm thở phì phò.

Vừa mới nãy nóng vội lo cho an nguy của Quách Tĩnh, lại một hơi chạy tới đây, lúc này vừa thả tâm xuống, tứ chi bủn rủn vô lực, nơi bị găm xà làm bị thương bây giờ bắt đầu ần ần đau.

Dương Khang dùng sức mở to hai mắt, nghĩ thầm, Âu Dương Khắc nuôi ba con găm xà này không phải là có độc a? Vì sao hiện tại trái tim của mình đau như vậy, ngay cả hít thở cũng khó khăn?

Dương Khang tuyệt đối sẽ không thừa nhận, lòng của y đau, là vì Quách Tĩnh.

Dương Khang nhìn bầu trời xanh thẳm mà phát ngốc, cảm giác giống như qua thật lâu, kỳ thật chỉ là mới một lát, Dương Khang nghe được thanh âm Quách Tĩnh kiên quyết từ già truyền đến.

Tuy không biết tiền căn hậu quả, nhưng Dương Khang cũng có thể ít nhiều đoán được chuyện gì xảy ra.

Nhất định là khi Trình Dao Ca về, Trình lão cha hoài nghi Quách Tĩnh là đầu sỏ, sau đó Trình Dao Ca giải thích, Trình lão cha muốn tạ ơn, muốn giữ lại.

Ở cổ đại, nữ tử bị người bắt đi, danh tiết sẽ bị mất, Trình lão cha thấy Quách Tĩnh tuần tú lịch sự, khẳng định muốn hấn lưu lại làm con rể.

Mà Quách Tĩnh, sẽ không ứng phó được tình huống này, những người kia toàn là cao thủ, cho nên mới không thoát thân được.

Dương Khang hít sâu một hơi, biết rõ tất cả chuyện này đều hợp tình hợp lý, nhưng mà nhịn không được bắt đầu nghĩ đông nghĩ tây.

Cái này không giống y a.....

Tuy y cảm giác được gần đây mình vô tâm vô phách, nhưng mà không nghĩ tới chính mình sẽ yếu ớt như thế, nếu như trước kia, y đã sớm nhảy xuống đem Quách Tĩnh tuyên thệ chủ quyền, không nói hai lời đoạt đi rồi.

Bởi vì càng quan tâm, lại càng chú ý, sợ sẽ mất đi?

Nếu như Quách Tĩnh kỳ thật đối với mình chỉ là tình huynh đệ, y phải làm sao bây giờ?

Ừ..... Hay là trở về trực tiếp áp đảo hắn.....

Bên kia Dương Khang vẫn miên man suy nghĩ, Quách Tĩnh ở trong nội viện nhìn một đám người không ngừng khen ngợi hần, lòng nóng như lửa đốt.

Quách Tĩnh cho tới bây giờ không có bị nhiều người như vậy vây công qua, lần đầu cảm nhận được sức mạnh ngôn ngữ lớn hơn đao kiếm.

Hần sinh trưởng tại thảo nguyên, người Mông Cổ bình thường ngay thẳng, trong nội tâm nghĩ sao nói vậy, tuyệt đối sẽ không quanh co lòng vòng.

“Trình cô nương, ta thật sự phải đi, Khang đệ còn đang ở Tri phủ.”

Quách Tĩnh giận tái mặt nói với Trình Dao Ca. Hần vốn mặt không biểu tình, lúc này lông mày dựng lên, mặt chìm như nước.

Trình Dao Ca đang không biết trả lời như thế nào, Trình lão cha một bên khoát tay nói:

“Không vội không vội, ta sai người đi Tri phủ là được. Hừ! Dám bắt khuê nữ của ta! Thật to gan!”

Trình gia ở đây cũng tính là phú quý, cùng Cái Bang giao hảo, bình thường nhân sĩ cũng không dám tự ý động. Cho nên sau khi Trình Dao Ca mất tích, người Trình gia cũng không có nghĩ tới tri phủ cách vách, ngược lại hướng ngoài thành đi tìm.

Trình Dao Ca cắn môi dưới, cúi đầu nói:

“Quách đại ca, đệ đệ kia của người hần là không quan trọng, người lưu lại ngồi trong chốc lát. Hay là..... Hay là người ghét bỏ ta?”

Trình Dao Ca nói xong lời này, vành mắt đều đỏ. Nàng vốn là đệ nhất mỹ nữ Thái Hồ, xinh đẹp như hoa, lúc này ôn nhu dịu dàng, càng thêm đậm đáng yêu.

Nhưng ở trong mắt Quách Tĩnh, nàng và những người khác không có gì bất đồng, chỉ là người xa lạ mà thôi.

Về phần nàng nói một nửa mang theo ngụ ý, Quách Tĩnh càng nghe không hiểu. Quách Tĩnh lo lắng cho Dương Khang, lập tức ôm quyền nói:

“Ta đi trước, Trình cô nương, cáo từ.”

Trình Dao Ca không nghĩ tới Quách Tĩnh sẽ không cho nàng mặt mũi, những lời này chẳng khác nào nói là ghét bỏ nàng, không khác nào ở trước mặt mọi người quảng cho nàng một cái tát, nước mắt chảy xuống, vội vàng liền giơ tay áo che mặt, hướng trong phòng chạy đi.

Trình lão cha thấy Quách Tĩnh kiên quyết như thế, cũng không lưu giữ đối phương, liền thở dài, sau cũng buông tha.

Quách Tĩnh đâu còn tâm tình đi nghiên cứu vì sao Trình Dao Ca khóc, thừa dịp lúc mọi người đang sững sờ, xoay người rời đi, khi hần từ cửa chính Trình gia bước ra, liếc thấy người nằm trên tượng đá thạch sư, kinh hãi đi qua nói:

“Khang đệ, người trốn ra?”

Dương Khang ngẩng đầu lên, nhìn Quách Tĩnh sắc mặt vui mừng, không khỏi cười chính mình quá nhạy cảm, gật đầu nói:

“Ân.”

“Ân, người có muốn xem Trình cô nương? Nàng cũng nói cảm ơn người.”

Quách Tĩnh do dự một chút, hần không muốn Dương Khang tiếp xúc với bất luận nữ tử nào, nhưng hần lại không thể giấu Dương Khang loại chuyện này.

Dương Khang nghe vậy thiếu chút nữa cuống tiểu, Dương Khang vừa rồi có nghe được câu nói cuối cùng của Quách Tĩnh, cơ hồ vô hạn đồng tình với Trình Dao Ca. Quách Tĩnh không hiểu phong tình có thể bức điên người khác a.

“Không đi, chúng ta không phải còn đi cứu Lục Quán Anh?”

“Ân.”

Quách Tĩnh thật cao hứng, kỳ thật hẳn cảm thấy Trình Dao Ca rất kỳ quái, sau này vẫn là không gặp sẽ tốt hơn.

“Bất quá, ta trước giúp người sơ hạo tóc.”

Dương Khang lúc này mới phát hiện mình tóc còn chưa sơ, liền dắt Quách Tĩnh đến hẻm nhỏ bên cạnh, xoay người cho Quách Tĩnh buộc tóc.

Dương Khang cũng không nói cho Quách Tĩnh biết chuyện mình và Âu Dương Khắc, nếu nói ra, quá phiền toái, chờ có cơ hội lại từ từ nói. Ngược lại Quách Tĩnh đang buộc tóc phát giác có mấy vết trảo không được tự nhiên trên cổ Dương Khang, bất quá hẳn cho là muỗi đốt mà thôi.

Hai người bọn họ vốn định muốn lên vào đại viện tri phủ lần nữa, mới đi được vài bước, gặp được gia đình Lục gia, nói cho bọn họ biết Lục Quán Anh đã trở về Quy Vân trang.

Dương Khang lấy làm kỳ lạ, vội vàng dắt lấy Quách Tĩnh chạy trở về Quy Vân trang, vào đại đường thì liền nhìn thấy Lục Quán Anh đang êm đẹp đứng ở nơi đó, vô cùng rạng rỡ.

“Người không có việc gì?”

Dương Khang nghi hoặc đi vòng quanh Lục Quán Anh vài vòng.

Theo lý thuyết, đệ đệ kia của y hẳn là có thù tất báo, nhất định sẽ phản áp tiểu tử Lục Quán Anh này gấp trăm lần, làm sao có thể không có chuyện gì? Chẳng lẽ đệ đệ bị áp lần nữa? Chính là Lục Quán Anh bị y cho một cái Niêm Hoa châm, hữu tâm vô lực a!

Lục Quán Anh như là nhìn thấu suy nghĩ Dương Khang, nhe răng cười, thấp giọng nói:

“Hắc hắc, còn có ngón tay cùng đạo cụ.....”

Dương Khang trừng mắt, vội vàng thay đổi chủ đề nói:

“Người như thế nào trốn được?”

Dựa vào! Hẳn nói... quá chi tiết, tỉ mỉ a! Nhưng trước mặt Lục Thừa Phong, y muốn bảo trì hình tượng tiểu sư đệ ngây thơ thuần khiết a!

Lần này trả lời Dương Khang không phải Lục Quán Anh, mà là Lục Thừa Phong. Chỉ nghe hắn kích động nói:

“Sư đệ, là sư phụ cứu Quán Anh ra.”

Dương Khang bình tĩnh đại ngộ, nghĩ thầm khó trách.

Chỉ có Hoàng được sư mới không đánh mà vẫn chế trụ được Hắc phong song sát, đáng tiếc y không xem được kịch vui a.

Lúc này Lục Thừa Phong đem mọi chuyện từ đầu đến cuối nói một lần.

Nói đơn giản chính là Hoàng được sư phát hiện chỗ ở của Hắc phong song sát, đi thanh lý môn hộ, Hắc phong song sát quá sợ hãi, Hoàng được sư trùng hợp gặp được Lục Quán Anh, liền đem hắn cứu trở về.

Về phần Hoàn Nhan Dương, bởi vì Dương Khang sớm hướng hắn nói võ công đã bị phế, liền không có truy cứu.

Sau khi đưa Lục Quán Anh về Quy Vân trang, Hoàng được sư thu Lục Thừa Phong làm đồ đệ, dạy hắn một bộ võ công chuyên dụng cho người tàn tật, đây là võ công mà hắn vì đồ đệ của mình nghĩ ra. Cũng nói có thể truyền võ công đảo Đào Hoa cho Lục Quán Anh, dặn dò xong hết thấy liền vội vàng rời đi.

“Hắc hắc, sư tổ còn thuận tiện giúp ta giải Niêm Hoa châm.”

Lục Quán Anh hướng Dương Khang tế mi lộng nhãn. Nhưng mà tuyệt đối không dám lại gần y.

Dương Khang hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm, thực tiện nghi tiểu tử này.

Lục Thừa Phong hôm nay giải khai được khúc mắc quanh nhiều năm, vui mừng quá đỗi càng không chịu để Quách Tĩnh cùng Dương Khang rời đi, ở Quy Vân trang mở một buổi tiệc, cho bọn họ lưu lại uống rượu.

Dương Khang nhìn bầu trời đã đến buổi chiều, liền quyết định lưu lại một đêm. Ngược lại Lục Quán Anh hận không thể để ôn thần Dương Khang này sớm đi một chút. Nhưng Dương Khang đã uống quá chén, vô lực bước đi, muốn đi cũng không được.

Ban đêm, Quách Tĩnh dìu lấy Dương Khang uống đến say khướt về tiểu viện. Dương Khang cực độ không công bằng hét lên:

“Vì cái gì người uống so với ta nhiều hơn, lại không say?”

Quách Tĩnh biết Dương Khang say, chỉ cười không nói.

Ở trên thảo nguyên, hần đều đem rượu mạnh như nước lạnh mà uống, rượu nhạt Giang Nam làm sao có thể khiến hần say?

Bất quá Lục Quán Anh thật không hổ là đứng đầu thủy tặc, cho dù rượu phần lớn là do hần đỡ thay Dương Khang, nhưng đối phương vẫn có năng lực khiến Dương Khang quá chén.

Dương Khang gió đêm thổi lạnh, cảm thấy dưới chân bủn rủn, đặt mông ngồi ở trên tảng đá lớn trong đình viện, hướng Quách Tĩnh duỗi ra hai tay, xấu xa nói:

“Ta đi không được, người công ta.”

Quách Tĩnh nhìn Dương Khang khó được biểu lộ ra bộ dáng làm nũng, hần không có biện pháp cười cười, xoay qua chỗ khác ngồi xỏm người xuống.

Dương Khang không chút khách khí bỏ nhào về phía trước, hai tay ôm cổ Quách Tĩnh, đắc ý cười, nói:

“Quách Tĩnh, còn nhớ rõ không? Buổi tối mười một năm trước, trên thảo nguyên, ta và người lần đầu tiên gặp được sư phụ chúng ta, sau người cũng là đen đui như vậy công ta.”

“Ân.”

Nhớ tới một đêm kia, đường cong trên mặt Quách Tĩnh không khỏi biến thành nhu hòa.

“Quách Tĩnh, người biết không? Từ buổi tối đó, ta mới chính thức nhận định người là huynh đệ của ta.”

“Ân.”

Quách Tĩnh cúi đầu nhìn mũi chân mình, nguyệt quang nhu hòa chiếu vào trong đình viện, hần và bóng dáng của Dương Khang ở cùng một chỗ, phân không rõ ai là ai.

Tuy chuyện lúc nhỏ không nhớ rõ lắm, nhưng Quách Tĩnh lại biết Khang đệ luôn có cảm giác bất an, chuyện gì cũng không dễ tin người khác. Như Đà Lôi là cùng bọn họ lớn lên, vẫn là bất hòa.

“Biết rõ vì cái gì không? Là vì lúc đó ta mới xác định, thật sự vô luận ta ở nơi nào, người đều có thể tìm được ta.”

Dương Khang thì thảo tự nói, hai tay vòng quanh cổ Quách Tĩnh không khỏi xiết chặt.

“Con người của ta, rất dễ lạc đường, tìm không thấy ta, ta rất có thể cứ như vậy lạc mất. Cho nên, đừng để ta bị lạc mất.”

“Ân.”

Quách Tĩnh trân trọng đáp ứng.

Đợi cho một lúc lâu, hần mới cảm giác được lời Dương Khang kỳ lạ, vừa định hỏi, phát hiện hơi thở Dương Khang ổn định, không ngờ là đang ngủ.

Quách Tĩnh cười cười, tiếp tục từng bước một hướng phía trước đi tới, mặc dù trong Quy Vân trang có trận pháp, nhưng hần đã ở đây nhiều ngày, cho nên không cần Dương Khang chỉ điểm, cũng có thể biết rõ đường xá.

Nhưng lúc này, Quách Tĩnh không hy vọng đi hết con đường này, hần tình nguyện cứ như vậy mà đi mãi.

Khi Dương Khang ngủ được một lát thì tỉnh lại, phát hiện mình còn nằm trên lưng Quách Tĩnh, hần vẫn đang công y bước đi trong đình viện dưới ánh trăng sáng ngời, cho rằng Quách Tĩnh lạc đường, cười khổ chỉ rõ phương hướng.

Quách Tĩnh cũng không để ý, công Dương Khang về tiểu viện, hỏi y có muốn uống hay ăn gì đó không.

Dương Khang vịn đầu nói không cần, muốn đi tắm rửa.

Ban ngày bị ba con gấm xà của Âu Dương Khắc thiếu đạo đức gây ra một đồng vết thương, tuy sau đó miệng vết thương đã kết vảy, nhưng thân thể vẫn là có cảm giác không thoải mái, tất nhiên là muốn tắm rửa sạch sẽ mới ngủ.

Vừa nghe Dương Khang muốn tắm rửa, Quách Tĩnh liền đi nấu nước ấm, hiện tại vốn là mùa hạ, nước ấm ngược lại không cần quá nhiều, bất quá chờ hần chuẩn bị cho tốt trở lại phòng ngủ, phát hiện Dương Khang đã nằm ở trên giường ngủ.

Quách Tĩnh biết Dương Khang thích sạch sẽ, ở trên thảo nguyên bởi vì nguồn nước thiếu thốn, nhưng sau khi đến Trung Nguyên, Dương Khang là mỗi ngày cần phải tắm rửa mới có thể chìm vào giấc ngủ.

Cho nên hần cúi người, buồn cười vỗ vỗ gương mặt của Dương Khang nói:

“Khang đệ, có tắm hay không?”

Quách Tĩnh vỗ như vậy một lát, không có đánh thức được Dương Khang, ngược lại làm cho Dương Khang e ngại co rút một chút, ánh mắt lại không mở ra.

“Khang đệ, tỉnh tỉnh, có phải gặp ác mộng?”

Quách Tĩnh cả kinh, vội vàng lắc lắc bả vai Dương Khang.

Dương Khang phút chốc giương đôi mắt, thấy sắc mặt Quách Tĩnh đầy lo sợ sau đó mới bình phục xuống, Dương Khang cầm lấy tay áo của Quách Tĩnh từng ngậm từng ngậm thở phì phò.

Dương Khang chỉ nói là mình bị bóng đè, Quách Tĩnh thay đổi tư thế, Dương Khang nằm trên người hần, Quách Tĩnh một tay vòng quanh eo của Dương Khang, một tay vuốt lưng của y.

Dương Khang nhắm mắt lại ngửi ngửi khí tức của Quách Tĩnh, bình tĩnh một chút. Có thể là ban ngày bị xà quần quá không thoải mái, vừa nãy mơ thấy ác mộng, cả người y rơi vào một động xà, vạ xà quần thân, lần này lại không có người đến cứu y.

Bất quá, chỉ là mộng mà thôi.

Mặc dù là mộng, nhưng kết hợp ban ngày bị xà quần thân, loại cảm giác chân thật này làm cho Dương Khang trong lòng bức bối. Thật sâu thở ra, Dương Khang từ trên người Quách Tĩnh đứng dậy, thần nhiên nói:

“Ta đi tắm rửa.”

Quách Tĩnh khê giật mình, tuy ngọn đèn dầu trong phòng cũng không sáng, nhưng Quách Tĩnh mắt sắc thấy dưới vạt áo Dương Khang, có một vết đỏ. Thật dài, rất giống vết roi.

Quách Tĩnh đang định hỏi rõ ràng, Dương Khang đã vọt đến sau tấm bình phong.

Quách Tĩnh trong đầu đột nhiên hiện ra lời Dương Khang nói khi nãy, cảm giác bất an bao phủ trong lòng, lập tức hướng sau tấm bình phong đuổi theo. Lúc này Dương Khang vừa thoát quần áo, Quách Tĩnh chỉ liếc nhìn, giống như bị sét đánh.

Trên thân thể trắng nõn kia, cơ hồ không có một khối da thịt nào hoàn hảo, toàn thân đều là vết đỏ khiến cho người ta giật mình.

47. Khang - Chương 47: Hiểu Lắm

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang ngẩng đầu, nhìn Quách Tĩnh đột nhiên xuất hiện sắc mặt trắng bệch, vừa định hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, đã thấy hắn trong giây lát hướng ra ngoài chạy đi.

Dương Khang vội vàng mặc quần áo, đuổi theo ra gian ngoài, lại phát hiện Quách Tĩnh đã đi. Dương Khang nhìn chung quanh một vòng, phát giác trường kiếm đặt ở đầu giường đã bị Quách Tĩnh cầm theo.

Đã trễ như vậy, còn đi đâu?

Dương Khang nghi hoặc nghĩ nghĩ, đang muốn đuổi theo thì từ cửa sổ nhảy vô một người, chờ nhìn rõ là ai, Dương Khang tức giận thở dài:

“Người không thể vào bằng cửa chính sao?”

Hoàng Long cười hì hì nhảy đến, hướng Dương Khang vươn tay nói:

“Lấy ra.”

“Muốn cái gì?”

Dương Khang nhú mày.

Tuy y và Hoàng Long quan hệ từ đầu không tốt, nhưng tóm lại vẫn là sư đệ đồng môn, hơn nữa hôm nay lại được hần cứu giúp, thiếu hần một cái nhân tình. Nhưng y cũng không thể đem Cửu âm chân kinh thật vất vả mới lấy được cứ nhẹ nhàng như vậy giao ra?

Hoàng Long lại nói:

“Đừng giả bộ ngốc, ta muốn Thông tê địa long hoàn. Dù sao người cũng uống huyết xà của Lương Tử Ông, đã sớm bách độc bất xâm, mang theo Thông tê địa long hoàn làm gì?”

Dương Khang trong nội tâm kinh ngạc, biết mình hiểu sai ý, chỉ sợ là Hoàng Long căn bản không biết chuyện Cửu âm chân kinh, Dương Khang đơn giản theo lời của Hoàng Long hỏi lại:

“Người muốn Thông tê địa long hoàn làm gì?”

Hoàng Long đem cặp mắt hoa đào nhìn rất giống Hoàng được sư mị lên, vui vẻ dạt dào nói:

“Đó là sinh lễ Âu Dương Khắc chuẩn bị cho nương tử tương lai, ta tất nhiên phải giúp hần đòi lại. Đừng làm biểu tình không tin được nhìn ta, ta cùng Âu Dương Khắc tốt xấu gì thì khi còn bé cũng đã gặp mấy lần, chuyện của hần ta tất nhiên biết rõ, hảo huynh đệ của ta a!”

Dương Khang khiêu mi, trong lòng biết nửa câu đầu của Hoàng Long là thật, nửa câu sau là giả, trong nguyên tác xác thực là như vậy.

Âu Dương Phong mang theo Âu Dương Khắc đi đảo Đào Hoa cầu thân, mang sinh lễ đến đúng là Thông tê địa long hoàn này. Bất quá, nửa câu sau của Hoàng Long làm Dương Khang hơi hoài nghi, Âu Dương Khắc cùng Hoàng Long quan hệ có tốt như vậy sao?

Hôm nay hần một quyền đánh ngất xỉu Âu Dương Khắc nhìn không ra a. Nhưng Dương Khang vẫn đem viên Thông tê địa long hoàn đeo bên hông tháo xuống, thử thăm dò nói:

“Ta cho người hạt châu này, liền triệt tiêu nhân tình hôm nay người cứu ta?”

“Thành giao. Yên tâm, Âu Dương Khắc khi dễ người như thế nào, sư huynh ta đã thay người khi dễ lại hần gấp trăm lần.”

Hoàng Long vỗ ngực đồng ý.

Dương Khang nghe vậy run rẩy, vốn đang muốn hỏi như thế nào khi dễ lại gấp trăm lần, nhưng xem biểu tình thỏa mãn của Hoàng Long, vẫn là bỏ đi ý niệm trong đầu.

Hai người vỗ tay, Dương Khang liền đem Thông tê địa long hoàn cho hắn.

Hoàng Long nói đúng, mình uống huyết xà, đã là bách độc bất xâm. Về phần Quách Tĩnh uống càng nhiều hơn mình, cũng không sợ độc xà. Hạt châu này giữ ở bên người cũng là vương bản, chẳng bằng cho Hoàng Long coi như là thuận nước đẩy thuyền.

Hoàng Long cầm hạt châu trong tay, vui mừng không thôi, trước khi đi thuận tiện nói:

“Đúng rồi, người biết cha ta vì sao giận ta?”

Dương Khang lắc đầu, mình mới không muốn tham dự vào ân oán phụ tử của bọn họ.

“Hi, bởi vì ta sau khi tìm được Vương Trùng Dương, nói cho hắn biết, sư đệ Chu Bá Thông của hắn bị cha ta nhốt hai mươi năm trên đảo, Vương Trùng Dương liền cùng hắn trở mặt. Hắc hắc, nếu như các người muốn xem trò hay, tốt nhất tranh thủ thời gian đi đảo Đào Hoa!”

Hoàng Long nhảy lên bệ cửa sổ, cười tủm tỉm hướng Dương Khang khoát tay áo, liền sáp nhập vào trong bóng đêm.

Dương Khang ngu ngơ đứng tại chỗ, sau nửa ngày mới tiêu hóa tin tức này. Xem ra quả nhiên không thể coi thường tiểu tử Hoàng Long này, một câu như vậy, liền khơi mào mâu thuẫn giữa Hoàng được sư và Vương Trùng Dương, xem ra mình và Quách Tĩnh sợ là phải đi đảo Đào Hoa một chuyến.

Bất quá trời tối như vậy, Quách Tĩnh đi đâu?

Bị Hoàng Long quấy rầy như vậy, Dương Khang coi như là muốn đuổi theo cũng không biết đi hướng nào. đành phải buông tha ý niệm tìm kiếm Quách Tĩnh trong đầu, tắm rửa một cái, leo lên giường nằm đọc sách chờ Quách Tĩnh trở về, chỉ là không đợi được bao lâu, liền ném sách nằm xuống chớp mắt.

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, Dương Khang nghe được tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, không lâu sau, chính mình liền bị một đôi tay hữu lực ôm lấy, lâm vào trong ôn hòa quen thuộc.

“Đã trở lại? Đi đâu vậy?”

Dương Khang nửa mở nửa nhắm mắt hỏi, nhưng không có được câu trả lời. Dương Khang cảm giác được người đứng phía sau cẩn cẩn dực dực ôm mình, tựa như ôm một thứ gốm sứ dễ vỡ, rồi lại vô hạn quý trọng, thân thể còn đang ẩn nhẫn run rẩy, như là đè nén cái gì.

Quách Tĩnh đem mặt chôn ở trong tóc Dương Khang, nhẩn nại nhắc nhở chính mình không được mất đi không khí.

Hắn vừa mới mang theo kiếm đi đại viện tri phủ kiểm tra, tìm được tòa tiểu lâu, xông vào với suy nghĩ nên vì Khang đệ báo thù, chính là trong tiểu lâu đã sớm người đi nhà trống, nhưng ở trong phòng kia, khắp nơi là hương vị đậm mỹ, trên giường dính đầy vết máu và bạch trọc, chứng tỏ ở đây đã phát sinh cái gì.....

Hắn quả thực không dám tưởng tượng Khang đệ đến tột cùng gặp cái gì.

Hắn rõ ràng, không có kịp thời trở lại bên cạnh Dương Khang.

Thậm chí, là ai làm cũng không biết.....

Trách không được khi gặp lại nhau, biểu tình Dương Khang phức tạp như vậy.....

Trách không được Khang đệ nói, đừng có lại đem y lạc mất.....

Trách không được y gặp ác mộng.....

Quách Tĩnh run rẩy đem Dương Khang ôm lấy, tận lực bình tâm miễn cưỡng hỏi:

“Khang đệ, có thể hay không..... Để cho ta nhìn xem thương thế của người.....”

Dương Khang khẽ cười nói:

“Không cần, bị thương không nặng. Ân, người là vì việc này mới đi ra ngoài?”

“Là ai làm?”

Quách Tĩnh cắn răng hỏi, toàn thân căng cứng.

Dương Khang vỗ vỗ tay Quách Tĩnh đang để bên hông mình, nói:

“Là Âu Dương Khắc, cháu của Tây độc Âu Dương Phong. Người vừa mới đi tiểu lâu? Nhìn người như vậy hẳn là không có đụng phải hấn, phỏng chừng đã đi.”

Bị Hoàng Long để ý như vậy, cho dù là Âu Dương Khắc cũng phải mau mau đi thôi. Như vậy tốt nhất, đỡ phải để Âu Dương Khắc còn tìm đến mình, đoạt lại Cửu âm chân kinh. Xem ra chính mình thu hoạch không nhỏ, Dương Khang nghĩ tới đây, không khỏi cười khẽ một tiếng.

Quách Tĩnh nghe được tiếng cười của Dương Khang, cho là y miễn cưỡng cười vui, trong nội tâm Quách Tĩnh càng khổ sở, càng vô cùng tự trách, lòng như dao cắt.

Dương Khang không biết Quách Tĩnh chuyển đi này nhìn thấy gì, hiểu lầm cái gì, liền đem chuyện Hoàng Long nói một lần, cùng Quách Tĩnh thương lượng trước đi đảo Đào Hoa một chuyến, trở về mới đi Lâm An.

Lúc này vô luận Dương Khang nói cái gì, Quách Tĩnh đều đáp ứng, càng đừng đề cập đi đảo Đào Hoa là vì cứu sư thúc hấn, cho nên càng không có dị nghị, hai người liền quyết định ngày mai lên đường đi đảo Đào Hoa.

Thương lượng xong, Dương Khang liền muốn ngủ, đang lúc mơ mơ màng màng, cảm thấy quần áo mình bị khinh thủ khinh cước cởi bỏ, có người dính thuốc mỡ bôi vào vết thương của mình, cẩn cẩn dục dục khẽ chạm vào, từ cánh tay đến bả vai, từ ngực đến thắt lưng.

Bởi vì cảm giác cũng không tệ lắm, độ mạnh yếu thích hợp, vết thương cũng đã kết vảy nên không có cảm giác đau đớn, Dương Khang liền không sao cả cứ mặc kệ. Nhưng là, đợi một chút, như thế nào chỗ kia cũng muốn.....

Dương Khang mở to mắt, bắt được cánh tay Quách Tĩnh đang xuống phía dưới tìm kiếm, đỏ mặt tức giận nói:

“Người làm cái gì? Chỗ đó không có bị thương a!”

48. Khang - Chương 48: Bị Áp? Phản Áp?

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Ngọn đèn dầu hôn ám trong phòng, Dương Khang trừng mắt nhìn Quách Tĩnh, y muốn quát lớn hấn không được tùy tiện động thủ động cước, nhưng mà liếc thấy trên mặt hấn ửng đỏ, lửa giận cùng khóe mắt ửng đỏ, thoáng cái ngậm ngẫn cả người.

“Quách Tĩnh, người làm sao vậy?”

Dương Khang là lần đầu nhìn thấy Quách Tĩnh có vẻ mặt như thế, không khỏi giơ tay lên xoa gương mặt của hấn, lo lắng mà hỏi thăm.

Quách Tĩnh mặt âm trầm, mân khấn môi, không nói một lời.

Trong lòng của hấn đang bị lửa giận thiêu đốt, nếu lúc này đi ngoài có thể tìm thấy thủ phạm để phát tiết, nói không chừng hiện tại hấn sẽ thoải mái một chút, nhưng thủ phạm tìm không thấy lại quay trở về nhìn Dương Khang một thân toàn là vết thương, hấn đã sớm không cách nào kiềm chế.

Có thể hẳn biết rõ, hẳn mặc dù tức giận, cũng tuyệt đối không trút lên người Khang đệ, huống chi y là người bị hại.

Cho nên cỗ lửa giận trong lòng không có phát tiết khiến hẳn cơ hồ nhịn muốn nội thương, nếu không phải những năm gần đây được Khang đệ rèn luyện cho nghị lực cực kì kiên cường, chỉ sợ hẳn hiện tại đã sớm cầm kiếm chạy đi chém lung tung.

Khang đệ từ nhỏ đã được hẳn dốc lòng che chở, lại bị người..... Bị người.....

Dương Khang cũng không phải bỗng nhiên, bởi vì đêm nay uống rượu nên y còn mơ mơ màng màng, nên không có phân tích kĩ tình hình hiện tại mà thôi.

Trước mắt thoảng qua vẻ mặt đặc ý của Hoàng Long, Dương Khang buồn cười mà hỏi:

“Nói nói, người đi tiểu lâu, nhìn thấy gì?”

Quách Tĩnh cắn răng, tuy đau lòng vô cùng, nhưng mà cũng không có giấu diếm, đem chỗ đã thấy nói tất cả một lần.

Hắn vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt Dương Khang, phát giác trên mặt đối phương không có khó chịu, không khỏi tại đáy lòng tuyệt vọng sinh ra một tia hy vọng, chẳng lẽ là mình hiểu sai ý?

Dương Khang chờ Quách Tĩnh nói xong, không khỏi ôm bụng cười, không nghĩ tới tiểu tử Âu Dương Khắc kia lại bị áp, xem ra đây là báo ứng a! Bất quá y xuyên vào thế giới xạ điêu này thật đúng là quỷ dị, như thế nào một đôi đều là nam nhân?

Nhìn bộ dáng Quách Tĩnh không hiểu ra sao, Dương Khang liền đem mọi chuyện đã trải qua cùng Quách Tĩnh nói rõ ràng. Ân oán của y và Âu Dương Khắc bắt đầu từ vương phủ, cho nên tiện thể nói luôn, huyết xà kia cũng là đoạt từ tay Âu Dương Khắc.

Quách Tĩnh không biết Dương Khang từ đâu mà có huyết xà kia, lúc đó hẳn cũng không có hỏi. Chỉ biết là huyết xà kia khẳng định không dễ có, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới quá trình nguy hiểm như vậy.

Quách Tĩnh nghe xong, trầm mặc nửa ngày, sau đó vô cùng nghiêm túc nhìn Dương Khang nói:

“Từ nay về sau, không cho người rời ta nửa bước.”

Dương Khang không cách nào phủ nhận, nhìn vào ánh mắt thanh tịnh mà kiên định của Quách Tĩnh, nghe những lời này, trong nháy mắt làm mình có cảm giác được bảo vệ, gò má không biết vì sao, đột nhiên đỏ lựng.

Ngọn đèn hôn ám, mặt thiếu niên đỏ ửng, mềm mại nằm ở dưới người mình, mà bọn họ hôm nay tâm ý tương thông..... Dù là Quách Tĩnh tâm chí kiên định, cũng không nhịn nổi.

Huống chi tâm tình của hẳn vừa mới thay đổi rất nhanh, cuối cùng xác nhận người trong ngực mình xem như trân bảo không có bị người ta khi dễ, thật là vạn phần may mắn, toàn bộ lửa giận trong lòng Quách Tĩnh tiêu tan, tay cũng nhịn không được giật giật.

Mà trì độ mới kịp phản ứng, ngón tay Quách Tĩnh vẫn một mực đặt ở chỗ tư mật của y, lúc này được một tác lại muốn tiến một thước muốn chui vào bên trong.

“Người..... Người làm gì!”

Dương Khang bất an muốn đem Quách Tĩnh đẩy ra.

Tuy Dương Khang biết nam nhân cùng nam nhân dùng cái chỗ này để làm, nhưng y tuyệt đối không có nghĩ tới bị làm là mình.

Đương nhiên đây là chuyện rất bình thường, chỉ cần là nam nhân bình thường, ai muốn mình bị đặt ở mặt dưới?

Huống chi ở trong khái niệm của Dương Khang, y là người chiếu cố Quách Tĩnh, nhưng trên thực tế y mới là người được chiếu cố nhiều nhất,

Quách Tĩnh lại không hề đơn giản như vậy lui bước, nếu là trước kia, hẳn nhất định sẽ không dám tiếp tục nữa, nhưng hẳn biết rõ, hẳn và Khang đệ bất đồng. Như vậy càng tiến thêm một bước không tính vượt qua a? Quách Tĩnh nghĩ tới đây, không khỏi khẽ cười nói:

“Khang đệ, ngươi không phải nói muốn phụ trách?”

Hắn vừa nói vừa nhin không được tưởng tượng thấy mình có thể hoàn toàn giữ lấy Khang đệ, yết hầu một hồi khát khô.

“Ta là muốn phụ trách ngươi, không phải ngươi phụ trách ta a!”

Dương Khang hốt hể lấy khuỷu tay khởi động thân thể, muốn chạy trốn. Quách Tĩnh nói đùa cái gì chứ, diêm báo này không được hảo nha.

Bọn họ ngủ giường rất lớn, ngủ ba bốn người cũng không thành vấn đề, nhưng Dương Khang hướng giữa giường trốn, ngược lại bị Quách Tĩnh dồn đến chỗ chết.

“Đây là vết thương những xà kia lưu lại?”

Quách Tĩnh bắt lấy mắt cá chân mảnh khảnh của Dương Khang, sau đó nhìn Dương Khang một cái thật sâu, thành kính hướng vết thương hôn xuống.

Khi môi Quách Tĩnh chạm vào vết thương, Dương Khang không khỏi toàn thân run rẩy một chút. Y phải thừa nhận, hình ảnh này rất đẹp mắt, hơn nữa cảm giác cũng rất TMD thật sướng. Chỉ là..... Dương Khang nâng lên cái chân còn lại đập mặt Quách Tĩnh một cái, muốn đem hắn một cước đá văng.

“Đừng..... Ngươi không phải đang bôi dục cho ta sao?”

Quách Tĩnh dễ dàng một lần nữa đem chân kia của Dương Khang chế trụ, cúi đầu khẽ cười nói:

“Cách này cũng không tệ.”

Dứt lời còn tự thể nghiệm cúi đầu dọc theo vẩy kết mà hôn nhẹ, từ bắp chân một mực kéo đến trong đùi.

Dương Khang thở nhẹ, toàn thân nổi lên một hồi run rẩy, lại cảm thấy giờ này khắc này, so với buổi chiều gấm xà quần thân thì còn khó nhịn hơn.

Quách Tĩnh hôn hết hai chân, tiếp tục bắt lấy cánh tay Dương Khang, đem tất cả vết thương trên người Dương Khang đều tinh tế hôn qua một lần.

Môi đến chỗ nào, tựa như châm lửa chỗ ấy, làm cho Dương Khang toàn thân đều nổi lên màu hồng phấn xinh đẹp, những dấu hôn của Quách Tĩnh cùng vết vết thương kia chồng chéo lên nhau tựa như hoa đào nở rộ, mỹ lệ vô cùng.

Những năm này, tuy hai người có thân mật, nhưng Dương Khang chưa bao giờ cho Quách Tĩnh nhìn kỹ thân thể của y, càng đừng nói đến làm việc này với người khác, lại thêm thân thể của Dương Khang không hề có sức chống cự với Quách Tĩnh.

Thần trí Dương Khang đã sớm mê mang không thôi, hết lần này tới lần khác Quách Tĩnh không chịu chạm đến chỗ lửa nóng của y, hơn nữa cũng không cho Dương Khang tự mình chạm, Quách Tĩnh cầm cổ tay của Dương Khang, tiếp tục toàn tâm toàn ý tại trên người y trừ độc.

Cho dù là xà, Quách Tĩnh cũng sẽ không cho phép lưu lại dấu vết trên người Dương Khang.

Dương Khang tâm ngứa, khó chịu giãy dụa thân thể, trước kia chỉ cần là yêu cầu của mình, Quách Tĩnh sẽ thuận theo, làm cho Dương Khang càng ý vào Quách Tĩnh.

Loại cảm giác không chiếm được thỏa mãn này, Dương Khang đã thật lâu không có nếm qua, đối với y càng gian nan.

Lửa nóng nhanh chóng lan ra khắp toàn thân Dương Khang, làm y vừa thống khổ vừa khoái hoạt, ngay cả ngón chân cũng khép lại, nhin không được cong thân thể lên cọ cọ Quách Tĩnh, nỉ non lên tiếng nói:

“Nhanh..... Nhanh lên.....”

“Không vội, còn một chút.”

Quách Tĩnh khí tức cũng là không yên, nhưng hần chấp nhất tiếp tục công việc trừ độc, đợi cho hần chấm dứt chỗ cuối cùng, ngẩng đầu lên, chỉ thấy mắt Dương Khang đã đỏ ửng, lệ quang nhìn hần. Quách Tĩnh trong đầu âm âm vang lên, lần nữa cúi đầu, ngậm lấy một chỗ.

“Người! Ngô!”

Dương Khang phát giác được ý đồ của Quách Tĩnh, cả kinh bán khởi động thân, nhưng sau đó vì chưa bao giờ cảm nhận được khoái cảm cực hạn như vậy nên làm Dương Khang lần nữa vô lực yếu đuối, môi phát ra tiếng rên rỉ dâm mỹ.

Nhưng sau đó Dương Khang liền cảm giác được chỗ tư mật có dị vật xâm nhập, một ngón tay thon dài vuốt lên nếp nhăn, kiên định tiến vào.

Dương Khang thân thể cứng đờ, nhưng mà không cách nào thoát đi, khoái cảm phía trước cùng đằng sau mâu thuẫn, trước sau cảm giác bất đồng, tựa như thân ở giữa lửa và nước, làm cho Dương Khang chịu giày vò không thôi.

Cuối cùng đạt tới khoái cảm, Dương Khang nhắm lại con mắt, Quách Tĩnh khàn giọng ghé vào tai y nói:

“Khang đệ..... Cho ta được không?”

Dương Khang mê mang chỉ chốc lát, Quách Tĩnh từ nhỏ đến lớn ở bên cạnh y, chưa bao giờ cầu y cái gì, cũng chưa bao giờ chủ động muốn vật gì đó, cho nên Dương Khang vô ý thức gật đầu đáp ứng.

Nhưng vào lúc này, Dương Khang mới phát giác được, ngón tay trong cơ thể y đã đi ra ngoài, thay đổi thành một cái cực đại nóng rực đặt tại chỗ mềm mại của y.

Tuy đang mơ hồ, nhưng Dương Khang cũng biết Quách Tĩnh đang làm gì, vội vàng giật mình tỉnh lại, kiên quyết nắm lấy hai vai Quách Tĩnh, tức giận nói:

“Không được!”

“Vì cái gì.....”

Quách Tĩnh vô cùng thất vọng, cực kỳ giống cầu cầu không chiếm được an ủi của chủ nhân.

Dương Khang ngẩng đầu nhìn mồ hôi trên trán Quách Tĩnh, chảy xuôi xuống gò má, sau đó tí tách rơi trên ngực của Dương Khang, như là có chứa một cổ ma lực, thúc đẩy y gật đầu.

Nhưng Dương Khang lại biết mình không thể đáp ứng, y cắn nát môi dưới mới khắc chế chính mình mềm lòng, lắc đầu nói:

“Không được..... Người..... Người chỗ đó quá cường đại, ta chịu không được.”

Dương Khang nói chuyện cũng trực tiếp, cùng Quách Tĩnh cùng một chỗ nhiều năm như vậy, y tất nhiên sẽ không xem nhẹ chuyện này.

Nếu để cho một người mấy canh giờ cũng không thể chấm dứt, vậy lúc ân ái chính là cực hình. Cho nên đây cũng là nguyên nhân không lo lắng chính mình sẽ bị áp, bởi vì y thừa nhận không được a!

Quách Tĩnh mặt âm đạm xuống, nhưng hần biết Dương Khang nói đúng, hần cũng không nỡ để Dương Khang chịu khổ. Hần nhếch môi quật cường nói:

“Sự phụ ta lần này tới nói, chỉ cần có thể luyện thành Tiên thiên công tăng thứ năm, là có thể giải trừ tình huống. Ta..... Ta sẽ hảo hảo luyện công.....”

Dương Khang lần nữa cảm thấy Quách Tĩnh phi thường đáng thương, đều là nam nhân, tự nhiên biết rõ không được phát tiết là thống khổ như thế nào, hơn nữa bộ dáng chán nản này của Quách Tĩnh, làm y tâm ngứa.

Tuy là lợi dụng lúc người gặp khó khăn, nhưng Dương Khang vẫn là không muốn bị đại khuyến này áp a.

Quách Tĩnh đổi lại vẻ mặt bình tĩnh, cởi quần áo, khoan chân lại ngồi, bắt đầu chăm chỉ luyện công.

Dương Khang nghiêng đầu nhìn trong chốc lát, lúc này thần sắc Quách Tĩnh trầm tĩnh thản nhiên, cùng với bộ dáng mất đi tỉnh táo vừa nãy, quả thực chính là hai người khác nhau.

Làm cho Dương Khang thấy thú vị vô cùng, muốn tiến lên đùa giỡn, nhưng vẫn là thu tay lại. Sau một lúc lâu suy nghĩ, Dương Khang quyết định nên dừng lại, hôm nay không phải thời cơ tốt, y cũng không muốn bị tử hình ngay tại chỗ.

Ừ..... Cũng không biết Tiên thiên công tăng thứ năm luyện bao lâu a, lần sau gặp Vương Trùng Dương, nhất định phải hỏi rõ.....

49. Khang - Chương 49: Đảo Đào Hoa

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Ngày hôm sau, hai người chính thức bái biệt Lục Thừa Phong. Dương Khang không chút khách khí cầm lấy một xấp lộ phí dày khi sư huynh đưa tới, dù thế nào đi nữa, y đi Quy Vân trang mục đích vốn là vay tiền, ai biết sẽ ở lại nhiều ngày như vậy.

Thủy trại Thái Hồ cho một con thuyền lớn đưa bọn họ tới đảo Đào Hoa.

Dương Khang cảm thấy may mắn vì có thuyền, nếu không sẽ không có người chèo thuyền đưa bọn họ đi đảo Đào Hoa.

Quách Tĩnh cuộc đời này là lần đầu nhìn thấy biển rộng, so với Thái Hồ, càng rộng lớn hơn. Nghe được vị mặn của biển trong gió, nhìn trời xanh biển rộng, làm lòng người khoan khoái hẳn.

“Thích?”

Dương Khang cùng Quách Tĩnh sóng vai đứng ở mũi thuyền, cười hỏi.

Quách Tĩnh nhẹ gật đầu.

“Vậy sau này chúng ta nghĩ biện pháp ở lại đảo Đào Hoa, thế nào?”

Dương Khang cười tủm tỉm đề nghị.

Quách Tĩnh khiếp sợ mà đem ánh mắt nhìn trên mặt biển thu hồi lại, cúi đầu nhìn về phía Dương Khang. Hắn vô số lần nghĩ tới, từ nay về sau cùng với Khang đệ hai người cùng một chỗ, nhưng đây là lần đầu nghe thấy Khang đệ chủ động nói ra.

“Không muốn cùng ta ở một chỗ sao?”

Dương Khang khiêu mi, bộ dáng bất mãn.

“Nguyên ý?”

Quách Tĩnh nghiêm túc trả lời, cuối cùng còn bỏ thêm một câu:

“Người ở đâu, ta ở đó.”

Dương Khang nhìn thân ảnh của mình trong đôi mắt hắc diệu thạch của Quách Tĩnh, chẳng biết tại sao lại đỏ mặt lên.

Muốn chết, vì cái gì giống như là cầu hôn a?

Dương Khang không được tự nhiên dời ánh mắt làm như đang ngắm phong cảnh, không lâu sau, tại xa xa trên mặt biển thấy được một cái tiểu đảo.

Xa xa nhìn lại, trên đảo xanh um tươi tốt, đáng tiếc bọn họ tới không phải là mùa xuân, nếu không có thể xem được hoa đào.

Thuyền biển chở bọn họ tới bến tàu, Dương Khang khách khí nói nhà dò có thể rời đi, nhưng nhà dò nói là được người nhờ vả, có thể ở chỗ này chờ bọn họ hai ngày.

Dương Khang biết đây nhất định là nể mặt Lục Quán Anh, nhưng vẫn móc ra vài thỏi bạc tạ ơn nhà dò.

Dù sao bạc này cũng là của Lục gia. Dương Khang không có lương tâm nghĩ.

Tâm tư của Dương Khang rất nhanh đã bị ba chiếc thuyền trên bến tàu hấp dẫn, ba chiếc thuyền này không phải của nhà dò, cũng rất nhỏ, có thể thấy được là tự chèo mà đến.

Chẳng lẽ Vương Trùng Dương cùng sư phụ đến? Hay là ba chiếc thuyền nhỏ này là thuyền biển của đảo Đào Hoa?

Bọn họ lần này tới, tiểu hồng mã cũng mang theo.

Tiểu hồng mã ở đã lâu trên thuyền, vừa nhìn thấy cỏ, tất nhiên là không muốn ngốc tại trên thuyền, đạp một cái chân liền lên bờ, không thể chờ đợi được chạy nhảy khắp nơi.

Quách Tĩnh biết ngựa này có linh tính, khi gọi nó liền xuất hiện, liền mặc nó. Dương Khang thì ngẩng đầu nhìn Tiểu Bạch cùng Đại Bạch đang sung sướng khi dễ hải âu, quyết định không đi trông nom bọn nó, dắt Quách Tĩnh lên đảo Đào Hoa.

Bên ngoài đảo Đào Hoa có thiết kế mê trận, đối với Dương Khang mà nói căn bản không thành vấn đề, không bao lâu liền đi tới khu trung tâm của đảo Đào Hoa.

Kỳ thật đảo Đào Hoa cũng không phải cỡ nào thần kỳ, chỉ là hải đảo bình thường, cách trung thổ rất xa, về mặt phương tiện thì chẳng phải xa hoa, phòng ốc đều là nhà gỗ, nguyên liệu là chặt cây tại chỗ, tuy đơn sơ, nhưng tinh xảo, có thể thấy được chủ nhân năm đó bỏ rất nhiều tâm tư.

Mặc dù sân nhỏ không lớn, nhưng đình đài, lầu các, mọi thứ đều có, đình viện bố trí cao mà tinh xảo, khí độ bất phàm.

“Khang đệ, chúng ta không cần ở đây, từ nay về sau, chúng ta tìm một chỗ, tự chúng ta xây.”

Quách Tĩnh nắm chặt tay Dương Khang.

“Ân.”

Dương Khang cười nói, nhưng trong lòng đột nhiên âm thầm buồn bực, y không muốn Quách Tĩnh đi Tương Dương, không biết trong thế giới xạ điêu này đã thay đổi đến loạn thất bát tao gì, không biết còn có thể được như bây giờ.

“Không nói trước cái này, chúng ta đi tìm sư thúc người a.”

Trong những nhà gỗ này cũng không có nhiều người, ngẫu nhiên nhìn thấy vài tên ách phó, cũng không kinh ngạc bọn họ xuất hiện ở đây, bọn họ cũng hỏi không được gì, hai người đành phải chính mình tìm kiếm.

Đảo Đào Hoa không lớn, phía nam là biển, phía tây là nham thạch, phía đông phía bắc đều là hoa thụ, ngũ sắc rực rỡ, không thấy chân trời.

Hai người đi xuyên qua rừng cây phía bắc, Dương Khang lại chợt dừng bước, Quách Tĩnh theo ở phía sau cũng ngừng lại.

Một đường đi tới đều là Dương Khang dẫn đường, cho nên Quách Tĩnh cũng không quá mức để ý. Nhưng thấy Dương Khang ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát mặt đất, cũng không khỏi ngưng thần nhìn lại, cái này xem ra có vấn đề.

“Thiết, ta chín tuổi đã không còn dùng chiêu này tra tấn Đà Lôi, thật không có thưởng thức a!”

Dương Khang lôi kéo Quách Tĩnh nhảy qua bãi rập, ngẩng đầu lên đánh giá “bom” trên cây, hai mắt nguy hiểm mị lên.

Quách Tĩnh khẳng định Dương Khang cân nhắc phương pháp chinh người, hẳn cũng không khuyển can, theo thói quen dựa vào yêu cầu của Dương Khang sửa chữa bấy rập.

Hai người bận rộn trong chốc lát, sau liền núp đằng sau một tảng đá lớn ở cách đó không xa.

Dương Khang là có thể ngồi sẽ không đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, trực tiếp nằm ở trên cỏ, gối lên đùi Quách Tĩnh nghỉ ngơi.

“Khang đệ, trên đảo này có tiểu hài tử? Có thể là đệ đệ Hoàng Long hoặc là muội muội?”

Quách Tĩnh giảm thấp thanh âm hỏi.

Xung quanh bọn họ đều là hoa thụ, hương thơm khắp nơi, từ khe hở của nhánh cây ánh sáng chiếu xuống, Dương Khang nằm trên người Quách Tĩnh mặt mũi tràn đầy hoa ảnh, làm tim hắn đập thành thịch.

Quách Tĩnh vô ý thức dùng ngón tay vuốt gò má Dương Khang, hẳn chỉ muốn cùng Dương Khang ở một chỗ, coi như là lời nói băng quơ cũng tốt.

“Ta vừa rồi nhìn, những nhà gỗ kia không có tiểu hài tử.”

Dương Khang cũng không có tránh đi động tác thân mật của Quách Tĩnh, trong mấy ngày nay, Dương Khang sớm đã tạo thành thói quen Quách Tĩnh thỉnh thoảng trảo y vài cái hoặc cạo hai cái, y cũng không chút khách khí càng thêm ý lại vào Quách Tĩnh, dù thế nào đi nữa y đều quyết định cùng với hắn qua cả đời.

Trên đời không còn có người như Quách Tĩnh, không một câu oán hận sủng ái y, bất kể là nam nhân hay là nữ nhân.

Lúc này một làn gió nhẹ thổi qua, từng mảnh cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống, có một phiến hoa nghịch ngợm rơi trên môi Dương Khang. Quách Tĩnh nhận không ra, rốt cuộc là cánh hoa càng thêm sắc thắm, hay là môi Dương Khang càng thêm óng ánh. Một khắc như vậy, Quách Tĩnh đột nhiên đã quên mình muốn nói gì.

Dương Khang nhắc mắt, vừa vặn thấy ánh mắt si ngốc của Quách Tĩnh, mỉm cười, đưa tay ôm cổ của hắn, có chút dùng lực, liền đem hắn kéo xuống.

Giữa những cánh hoa bay múa đầy trời, hai thiếu niên cùng nhau lớn lên đôi môi đụng vào nhau. Cánh hoa nằm trên môi bị sờ nhẹ, bị kéo ra, bị vỡ vụn, cuối cùng không biết bị cuốn vào trong bụng ai, mang theo mùi hoa cỏ trẻ trung làm hai người càng thêm gần gũi.

Đây là một nụ hôn ôn nhu, song phương đều cẩn cẩn dục dục giao phó chính mình, chậm rãi thử dò xét đối phương, sau đó tuy hai mà một.

Hai người đều nguyện thời gian vĩnh viễn đình chỉ tại thời khắc này, chính là trời không bao giờ cho người đạt được ý nguyện.

“Phù phù!”

Cách đó không xa, trong cạm bẫy vang lên âm thanh.

Hai người đồng thời lấy lại tinh thần, Quách Tĩnh đứng dậy, lưu luyến rời khỏi môi Dương Khang.

“Đi thôi. Ai, hối hận a, nếu biết thế sẽ không dẫn hắn đến sớm như vậy.”

Dương Khang đỏ ửng, trên mặt đều là ảo não, đảo Đào Hoa phong cảnh thật tốt a! Rất thích hợp để nói chuyện yêu đương a!

Dương Khang muốn trước khi Quách Tĩnh luyện được Thiên niên thần công tăng thứ năm, đem Quách Tĩnh áp đảo! Đảo Đào Hoa quả thực là nơi rất thích hợp.

Nhưng Dương Khang hiện tại lại hối hận khi trêu chọc Chu Bá Thông sớm như vậy, kế hoạch có thể không xong.

Dương Khang khó chịu đứng lên, sau đó kéo Quách Tĩnh, hùng hổ hướng dưới chỗ bấy rập đi tới.

Trong lúc này, ở chỗ bấy rập có một người toàn thân dính đầy bùn đất, giơ một chân lên trời, một bên ồm ào, hất một đầu tóc dài, rũ thẳng xuống, lông mày và râu đều dài, che hết mũi miệng.

Râu tóc đương nhiên cũng không là trắng toàn bộ, chỉ là không biết bao nhiêu năm rồi không cạo, nhìn giống như dã nhân, toàn thân đầy lông, thật là dọa người.

Dương Khang đã sớm biết rõ, cho nên cũng không có biểu tình gì, ngược lại Quách Tĩnh sửng sốt một chút, không ngờ tới trong bấy rập đúng là một đại nhân, vội vàng chấp tay bồi tội nói:

“Ngộ thương tiên bối rồi, vãn bối thất lễ.”

Người nọ ha ha cười, làm cái mặt quỷ, thần sắc thật là buồn cười, giống như hài đồng cùng người đùa giỡn.

Hắn nhảy đến trước mặt Quách Tĩnh, tùy tiện vỗ vỗ vai của hắn nói:

“Tiểu oa nhi, cái bấy rập này là người làm? Có tiền đồ a! Dạy ta a! Ân, ta dùng cái gì cùng người đổi? Người nói đi, người muốn cái gì?”

Ngũ khí giống như tiểu hài tử ba, bốn tuổi.

Quách Tĩnh từ khi hành tẩu giang hồ cho đến nay, nhìn thấy trưởng bối đều là cẩn thận hành lễ, liếc thấy một người điên điên khùng khùng như vậy, nhất thời không biết ứng đối như thế nào, liền hướng Dương Khang cầu cứu.

Dương Khang khẽ mỉm cười nói:

“Cái bấy rập này là ta nghĩ ra, hắn giúp ta làm.”

Người nọ lập tức dời mục tiêu, nhảy đến trước mặt Dương Khang, xoa xoa tay vội vàng nói:

“Nhanh! Nhanh dạy ta! Nếu là bấy rập phức tạp càng tốt! Ta muốn chinh Hoàng lão tà!”

Dương Khang ở một bên xem thường, y không muốn chết a. Nhưng trên mặt vẫn là duy trì mỉm cười, khiêu mi nói:

“Vậy người lấy gì cùng ta đổi?”

Người nọ gấp đến độ giậm chân, loạn thất bát tao nói thiệt nhiều gì đó, nhưng đều là đồ chơi của hài đồng.

Dương Khang chẳng muốn nghe hắn nói chuyện phiếm, ngắt ngang lời hắn, nói:

“Chu Bá Thông, ta muốn Cửu âm chân kinh.”

Từ khi lấy được Cửu âm chân kinh viết bằng tiếng Phạn trên người của Âu Dương Khắc, Dương Khang cũng có cân nhắc qua sẽ đưa cho Quách Tĩnh luyện.

Nhưng Dương Khang biết tiếng Phạn quá ít, mà bí tịch võ công chỉ cần sai một chữ, thì có thể làm cho tẩu hỏa nhập ma, cho nên Dương Khang chỉ có thể phần nộ mà đem hai trang giấy dùng bao vải không thấm nước bọc lại, đem theo bên mình.

Cho nên Dương Khang đến đảo Đào Hoa, mới không phải vì cứu Chu Bá Thông, mà là vì thượng sách Cửu âm chân kinh trên người hắn.

Phải biết rằng thượng sách Cửu âm chân kinh này so với hạ sách Bạch cốt trảo của Hắc phong song sát lợi hại hơn mấy phần.

Bất quá Dương Khang cảm thấy mình lấy cái này không có gì không đúng, nghĩ thâm, Cửu âm chân kinh trong tay Chu Bá Thông là do Vương Trùng Dương phó thác hắn trông nom, hiện nay giao cho Quách Tĩnh có gì sai? Dù sao Quách Tĩnh cũng là đồ đệ Vương Trùng Dương a!

Chu Bá Thông nghe vậy lập tức ngẩng người tại chỗ, xoay đầu lại tinh tế nhìn Dương Khang, sau một lát vỗ tay cười to nói:

“Ta nói hài tử nhà ai mà thông minh như vậy, nguyên lai là đồ đệ Hoàng lão tà.”

Dương Khang âm thầm kinh hãi, Chu Bá Thông chỉ cần nhìn vào quy luật hô hấp của y, có thể nhìn ra nội lực như thế nào. Bất quá Dương Khang cũng không để ý, mỉm cười nói:

“Đúng vậy, sư phụ ta chính là Hoàng được sư. Bất quá, người có thể nhìn ra sư phụ của hần là ai chẳng?”

Dứt lời Dương Khang chỉ Quách Tĩnh bên cạnh.

Quách Tĩnh lúc này mới biết người trước mặt là sư thúc của hần, vừa định trực tiếp nhận nhau, lại bị Dương Khang liếc mắt ngăn lại, đành phải cười khổ không thôi cho Chu Bá Thông nhìn từ trên xuống dưới.

Chu Bá Thông đi vòng quanh Quách Tĩnh, lao thao mấy câu cũng không biết nói cái gì, cuối cùng tốc độ xoay vòng càng lúc càng nhanh, trực tiếp thân thủ hướng Quách Tĩnh đánh tới.

“Nhìn cái gì, trực tiếp đánh sẽ biết!”

Quách Tĩnh thân hình vừa động, tránh đi một chiêu này. Nhưng Chu Bá Thông sao chịu cho hần thoát, trong nháy mắt ép lên, còn vừa đánh vừa ồn ào:

“Tiểu oa nhi, không có việc gì, gia gia ta cùng ngươi so chiêu! Không sợ, ngươi trên lưng không phải có kiếm sao? Ta cho ngươi sử dụng kiếm!”

Quách Tĩnh dùng tay không đánh với Chu Bá Thông, nhưng võ công của hần mặc dù cao làm sao có thể đánh lại người có công lực hơn bốn mươi năm như Chu Bá Thông?

Dương Khang ở một bên thấy nhất thanh nhị sở, vừa cười vừa nói:

“Quách Tĩnh, ngươi lấy kiếm ra a, đem chòm râu trên mặt hần đều cạo sạch.”

Râu mép dài như vậy, nhìn thực chướng mắt.

Có Vương Trùng Dương làm tiền lệ, Dương Khang càng đối với gương mặt thật của Chu Bá Thông vạn phần hiếu kỳ.

50. Khang - Chương 50: Chu Bá Thông

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Chu Bá Thông vừa nghe cảm thấy thú vị, hần tất nhiên là không tin người trẻ tuổi này có thể cạo sạch râu mép của hần, cho nên càng thêm ra tay độc ác, buộc Quách Tĩnh rút kiếm.

Quách Tĩnh tránh cũng không thể tránh, đành phải rút kiếm nghênh tiếp. Quách Tĩnh mười năm này chỉ luyện tập kiếm pháp, vừa ra tay mũi kiếm liền chỉ thẳng vào cổ Chu Bá Thông, đúng là kiếm pháp Toàn Chân.

Chu Bá Thông đã sớm nhìn ra nội công của Quách Tĩnh là Toàn Chân giáo chính thống, cho nên khi Quách Tĩnh xuất sử Toàn Chân kiếm pháp thì cũng không có lấy làm lạ, Chu Bá Thông còn tưởng rằng là sư diệt nào thu đồ đệ, nên chỉ dùng năm phần công lực, tự cho là có thể thành công né qua kiếm này.

Nhưng tốc độ xuất kiếm của đối phương thật sự là vượt qua dự liệu của Chu Bá Thông, hàn quang lóe lên, Chu Bá Thông nhanh chóng thối lui, Quách Tĩnh thành công hiện lên kiếm phong, cắt râu của Chu Bá Thông.

Hai người đứng đối diện.

Quách Tĩnh ngẩn ngơ, hần thật sự không muốn cắt đi râu của Chu Bá Thông, nhưng một chòm râu này, ngược lại yên lặng nằm ở trên mặt đất.

Chu Bá Thông không giận mà còn vui mừng, hắn ở đảo Đào Hoa ngây người lâu như vậy, ngoại trừ tiểu tử Hoàng Long kia, không có người cùng hắn giao thủ.

Hoàng Long lần này vừa ra đảo đã đi hai năm, hắn đã sớm ở trong này buồn bực muốn chết, thật vất vả mới bắt được một người có võ công tốt như vậy, đương nhiên tâm tình vui sướng, đồng thời hô to gọi nhỏ, sợ Quách Tĩnh không đến cạo chòm râu của hắn.

Quách Tĩnh khi còn nhỏ cũng có nghe Vương Trùng Dương nhắc đến sư thúc, chỉ là không nghĩ tới hơn mười năm trôi qua, vị sư thúc này vẫn thiên chân vô tà như vậy.

Quách Tĩnh cũng biết, có thể cùng cao thủ so chiêu, là kinh nghiệm hắn khó có được.

Từ lúc luyện võ đến nay, cùng hắn giao thủ cũng chỉ có Dương Khang, sư phụ cũng không cùng hắn so chiêu, cho nên Quách Tĩnh mặc dù luyện Toàn Chân kiếm pháp đến tinh diệu vô cùng, nhưng mà không cách nào che giấu được kinh nghiệm không đủ.

Dương Khang ở một bên quan sát, thỉnh thoảng có điều ngộ ra gật đầu.

Sở học của Dương Khang vô cùng phức tạp, nhưng khi y đối địch thì có thể dùng chiêu pháp đổi chân pháp, thiên mã hành không bị câu thúc.

thiên mã hành không bị câu thúc: thiên bi ến vạn hóa, tùy nghi động thủ.

Mà Quách Tĩnh ban đầu cùng Dương Khang so chiêu, cũng chỉ biết đem Toàn Chân kiếm pháp ra sử dụng, mà lúc đó ngay cả một chiêu đều dùng rất lao lực, cũng là luyện thật lâu mới có thể thông hiểu đạo lý.

Về sau Quách Tĩnh chuyên tâm luyện kiếm, lúc này cùng Chu Bá Thông giao thủ, lại không rơi thế hạ phong, chỉ là Chu Bá Thông chiêu ảnh tung bay, ngược lại không thể lần nữa cắt được chòm râu của hắn, dù chỉ là nửa tấc.

“Quách Tĩnh, biến chiêu.”

Dương Khang đột nhiên lên tiếng. Đối phó Toàn Chân giáo tất nhiên phải sử dụng khắc tinh.

Quách Tĩnh dưới thân kiếm dừng lại, liền đột nhiên chuyển biến kiếm chiêu, kiếm phong hướng Chu Bá Thông, đúng là Ngọc Nữ kiếm pháp.

Quách Tĩnh luyện Ngọc Nữ kiếm pháp tất nhiên là không thuần thực bằng Toàn Chân kiếm pháp, nhưng hai người thù lộ đồng quy, coi như là Quách Tĩnh không có học Ngọc Nữ kiếm pháp cùng nội công phái Cổ Mộ, thì cũng giống như khuôn đúc.

Chẳng những kiếm chiêu sắc bén, hơn nữa chú ý phong thần thoát tục, tư thế thanh tao lịch sự, cả người giống như là từ hiệp sĩ biến thành công tử nhâ nhận, bởi vì kiếm khí của hai người mà cánh hoa bay đầy trời, tư thái bỗng bình như tiên.

Chu Bá Thông trở tay không kịp, bởi vì Ngọc Nữ kiếm pháp hoàn toàn khắc kiếm chiêu của Toàn Chân kiếm pháp, làm hắn nhất thời luống cuống tay chân. Trong miệng còn lẩm bẩm phân tích sư phụ của Quách Tĩnh.

Ngay từ đầu hắn cho là đồ đệ của sư diệt nào đó, thấy Quách Tĩnh xuất sử Ngọc Nữ kiếm pháp lại bắt đầu hoài nghi Quách Tĩnh là đồ đệ phái Cổ Mộ, nhưng nội công của đối phương luyện là của Toàn Chân đạo gia.

Trong đầu hỗn loạn làm cho Chu Bá Thông ra chiêu trì độn, Ngọc Nữ kiếm pháp mãnh khỏe rất nhiều, hư hư thực thực, làm cho người ta khó phân biệt thiệt giả, rất dễ bị lừa, chớ nói chi là như Chu Bá Thông đơn thuần như vậy, khờ dại như vậy.

Bởi vậy nhất thời chỉ thấy râu tóc bay lên, Quách Tĩnh đột nhiên phi thân một cái nhảy ra ngoài vòng tròn, mỉm cười thu kiếm nói:

“Đa tạ tiên bối chỉ giáo.”

Chu Bá Thông sờ lên cái cằm, đơn giản lấy tay đem chòm râu thanh lý sạch sẽ.

“Tiếp tục đánh, tiếp tục đánh! Ta còn chưa có đoán ra sư phụ của ngươi là ai!”

Dương Khang trừng mắt nhìn gương mặt Chu Bá Thông nhẹ nhàng khoan thái, nhin không được phù một tiếng bật cười.

Bởi vì, thật sự là quá đáng yêu.

Được rồi, y cũng biết dùng từ đáng yêu để hình dung một nam nhân hơn 40 tuổi là không thích hợp, nhưng nhìn chòm râu sau khi được cạo sạch của Chu Bá Thông thì phi thường trẻ tuổi, hơn nữa hẳn lại có một bộ mặt bánh bao.

Đúng, chính là mặt bánh bao, trong trắng lộ hồng, mang chút ít hài nhi mập mạp, làm cho người ta nhìn đã nghĩ muốn véo hai cái. Con mắt to tròn, lộ ra khờ dại tinh khiết, người muốn khi dễ hẳn cũng cảm thấy xúc động.

Quách Tĩnh cũng không ngờ tới diện mục của sư thúc lại là như vậy, nhưng thật ra cũng không có quá kinh ngạc, dù sao có sư phụ hẳn làm tiền lệ, thường thường người tu đạo tâm tình đơn thuần, không dễ già đi, huống chi sư thúc hẳn là đại trí giả ngu, đúng là tu đạo tinh tú.

Dương Khang đứng ở trước mặt Quách Tĩnh, ngăn cản Chu Bá Thông tiếp tục quần quít lấy Quách Tĩnh đánh nhau, nói giỡn, cứ như vậy đánh tiếp, trời đã tối rồi.

“Chu Bá Thông, đánh cũng đã đánh, ngươi còn chưa đoán được sư phụ của hẳn là ai chẳng?”

Chu Bá Thông sững sờ lắc đầu, lập tức gấp đến độ giậm chân nói:

“Để cho ta tiếp tục đánh, tiếp tục đánh có thể biết!”

“Chính là râu mép của ngươi đều bị cạo mất, ngươi dùng cái gì làm tiền đặt cược?”

Dương Khang con mắt đảo lòng vòng, cười tủm tỉm mà hỏi. Nhìn song đồng tinh khiết của Chu Bá Thông, làm Dương Khang trong nháy mắt có cảm giác lừa gạt tiểu hài tử.

“Râu mép này là sư huynh bảo ta lưu lại, ta hơn hai mươi năm đều không có cắt bỏ.....”

Chu Bá Thông thương tâm sờ lên gò má lạnh lẽo, rất là không có thói quen.

Dương Khang lật ra cái xem thường, cái khuôn mặt này thật sự là quá hại người, ai nhìn vào cũng muốn khi dễ a! Không che đi quả thực là phạm tội a!

Chu Bá Thông nhớ tới sư huynh, tính toán cũng đã hơn hai mươi năm, liền một bên hô sư huynh, một bên đột nhiên há miệng, cứ như vậy ngồi chồm hổm trên mặt đất oa oa khóc rống lên. Khóc đến kinh thiên động, tựa như hải đồng vài tuổi, không hề có hình tượng của người trưởng thành.

Dương Khang biết Chu Bá Thông tính tình trẻ con, hơn nữa cũng có thể giải thích được.

Đại khái từ nhỏ đã được Vương Trùng Dương bảo vệ rất tốt, mà Chu Bá Thông một mực ở đảo Đào Hoa, không có tiếp xúc qua ngoại nhân, cho nên đạo lý đối nhân xử thế một mực không hiểu.

Quách Tĩnh ngược lại trực tiếp đứng tại chỗ, không khỏi bắt đầu suy tư, chẳng lẽ sư phụ hẳn đi là vì trốn tránh sự đệ này?

Dương Khang dắt lấy Quách Tĩnh ngồi xổm xuống bên người Chu Bá Thông, đem cổ tay đưa tới, ôn nhu khuyên nhủ:

“Đến, ngươi không phải hiếu kỳ sư phụ hẳn là ai sao? Tới thử nội tức của hẳn.”

Chu Bá Thông một bên khóc một bên cầm lấy cổ tay Quách Tĩnh, sau đó tiếng khóc tựa như dừng lại trong cổ họng.

“Ngươi..... Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

Chu Bá Thông dùng hai mắt đỏ hoe nhìn Quách Tĩnh, hẳn tuy khờ dại, nhưng mà không phải là ngốc, tất nhiên vừa mới bắt đầu Dương Khang đã có chủ ý muốn hẳn biết sư phụ Quách Tĩnh là ai.

“Năm nay mười chín tuổi.”

Quách Tĩnh thành thành thật thật hồi đáp.

Chu Bá Thông há to mồm ngơ ngác nhìn Quách Tĩnh, qua nửa ngày, đột nhiên nhảy người lên hoa chân múa tay vui sướng nói:

“Thật tốt quá! Sư huynh không chết! Sư huynh không chết!”

Cái này vừa khóc vừa cười, ngược lại thật sự là nhanh chóng, thật không biết năm đó Vương Trùng Dương như thế nào chịu đựng được hẳn.

Dương Khang xoa xoa huyết thái dương. Y không sợ Chu Bá Thông hoài nghi cái gì, trong cơ thể Quách Tĩnh có Tiên thiên công tinh khiết như vậy, cũng chỉ có Vương Trùng Dương mới có thể dạy bảo ra.

Quách Tĩnh đem Dương Khang kéo ra, lại thấy Chu Bá Thông xoay một cái nhảy đến trước mặt hẳn, đem một cuốn sách được bao bằng vải đưa tới trước mặt hẳn.

“Đây là?”

“Cửu âm chân kinh a! Sư huynh đã không chết, ta mới không cần cầm thứ này, giao cho người, giao cho người!”

Chu Bá Thông hắc hắc cười, lập tức lại nhăn nhó bỏ thêm một câu, nói:

“Bất quá chỉ có thượng sách, hạ sách..... Ách..... Hạ sách bị ta thiêu.....”

Quách Tĩnh không nói gì, hẳn nhìn Dương Khang, không biết có nên hay không đem vật quan trọng này nhận lấy.

Dương Khang biết rõ tâm tư của Quách Tĩnh, bĩu môi nói:

“Nhận lấy a. Ta tin tưởng thứ này ở trong tay người, so với chỗ của hẳn thì an toàn hơn nhiều.”

Chu Bá Thông thật sự là dễ bị lừa, bằng không như thế nào hạ sách sẽ bị Hoàng dưc sư lừa rồi tự mình thiêu hủy?

Quách Tĩnh cũng nghĩ như vậy, cho nên đành phải nhận lấy.

“Quá tốt! Sư huynh không chết! Cửu âm chân kinh cũng không sợ bị mất! Ta cũng không cần ở trong này nữa! Có thể ra đảo chơi!”

Chu Bá Thông mừng rỡ xoa người vài cái, nói:

“Đi, đến sơn động của ta nghỉ một lát!”

Dương Khang lần nữa bất đắc dĩ lật ra cái xem thường, không phải là bởi vì sợ Cửu âm chân kinh bị người lừa gạt đi, Chu Bá Thông mới ở đảo Đào Hoa hơn hai mươi năm a?

Xem ra Chu Bá Thông cũng không phải khờ dại đến bất trị! Tối thiểu nhất còn có tự mình hiểu lấy.

Hai người theo Chu Bá Thông đi đến sơn động của hẳn, trên đường Chu Bá Thông liền giảng bát quái Cửu âm chân kinh, quá trình ngược lại cùng Dương Khang biết trong nguyên tác không sai biệt lắm.

Chính là Vương Trùng Dương chiếm được Cửu âm chân kinh ở lần Hoa Sơn luận kiếm lần thứ nhất, sau đó đem cho Chu Bá Thông giữ, lão bà Hoàng dưc sư vì chép lại hạ sách Cửu âm chân kinh mà sinh non Hoàng Long rồi mất, Chu Bá Thông cho hạ sách Cửu âm chân kinh trên tay là giả, giận quá mà thiêu hủy. Cho nên trong tay chỉ còn lại thượng sách.

Quách Tĩnh nghe xong, càng thêm kiên định không thể đem chân kinh trả lại. Sự thúc của hẳn thật đúng là khờ dại, ngày nào đó bị người ta bán đi còn vui tươi hơn hử thay người ta đếm tiền.

Dương Khang ngồi ở trên tảng đá lớn trong sơn động, uống nước trà nhuận hầu.

Ở đây tuy đơn sơ, nhưng trà được ách phó đưa tới phi thường thơm, nếu so với trà Thúy Trúc của Quy Vân trang thì tốt hơn mấy lần.

Dương Khang bĩu môi, tại sao sư phụ y lại đối đãi tốt như vậy với một tù nhân?

Trà quý báu như vậy, cho Chu Bá Thông uống, phỏng chừng hắn cũng không thưởng thức được.

“Chu Bá Thông, người cùng sư phụ ta có phải là quan hệ rất tốt a?”

Dương Khang đột nhiên hỏi vấn đề này. Y biết rõ Chu Bá Thông không thích những lễ nghi phiền phức, cho nên gọi thẳng tên của hắn.

Chu Bá Thông nghe vậy vui lên, con mắt loạn loạn thành nguyệt, thần bí hề hề nói:

“Hắc hắc, sư phụ ngươi là theo ta từ trong nội cung ra!”

Dương Khang mặt trực tiếp biến thành một chữ “ ”.

Phản ứng đầu tiên của Dương Khang là, Hoàng được sư là thái giám.

Nhưng Hoàng Long ở trước mắt, nếu sư phụ y là thái giám, như thế nào sinh hài tử?

Bên kia Chu Bá Thông còn đang liên miên cần nhần nói:

“Năm đó sư phụ ngươi còn là một thất hoàng tử, ta nghe người ta nói trong hoàng cung rất thú vị, liền tiến vào định ngây người một thời gian, không nghĩ tới trong hoàng cung thật sự là không có gì để chơi.....”

Cái gì? Hoàng được sư là hoàng tộc Đại Tống? Dương Khang trực tiếp chấn kinh.

Bất quá, cẩn thận nghĩ lại, cũng là đúng như vậy.

Hoàng được sư năm đó hành tẩu giang hồ, anh tài ngút trời, nhưng không có người nào biết hắn là người phương nào. Hắn từ chỗ nào học được võ công phức tạp như vậy, ngũ hành bát quái cùng tri thức được lý? Mọi thứ đều tinh thông.

Chỉ có trong nội cung mới có nhiều người tài ba cùng đại nội thư khố như vậy, chính là bởi vì nhiều người dạy hắn, cho nên Hoàng được sư không có sư phụ chính thức.

Hơn nữa tứ tuyệt đều có tên của mình, thậm chí ngay cả Nhất Đẳng đại sư từng làm hoàng đế cũng có danh tự, nhưng vì sao không người nào biết tên Hoàng được sư là gì?

Bỏ qua tên của hắn, là vì hắn là hoàng tộc.

Hắn tự xưng họ Hoàng, đúng, là bởi vì chính mình là hoàng tộc, chữ Hoàng chính là hoàng tộc.

Hắn trời sinh ngạo khí, đó là ngạo khí hoàng tộc.

Người hầu của hắn đều là ách phó, đều là từ trong nội cung mang ra, ăn mặc chi phí không phải tốt nhất, mà là tối tinh xảo.

Ánh mắt hắn không chớp một cái khi đánh gãy chân đồ đệ, là vì hắn ở trong cung đối với mạng người không quan tâm, lại cũng có thể nhận những đồ đệ có tuổi cùng hắn không sai biệt lắm, trên thực tế là thị vệ của hắn.

Cái này cũng có thể giải thích vì sao Quy Vân trang có thể lực tài phú khổng lồ như vậy, cũng có thể giải thích vì sao những sư huynh kia kính sợ sư phụ y như vậy, Hắc phong song sát thậm chí nghe tin đã sợ mất mật.....

Dương Khang khiếp sợ nghĩ, lời Chu Bá Thông không ngừng rơi vào tay y:

“Ta cùng sư phụ ngươi ở trong cung trò chuyện, sau bắt cóc hắn đến trên giang hồ chơi đùa, kết quả sư huynh ta yêu nhất lại bị hắn đoạt đi!”

51. Khang - Chương 51: Cửu Âm Chân Kinh

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

“Cái gì đoạt đi rồi?”

Dương Khang khó hiểu hỏi ngược lại.

Dương Khang vẫn cho rằng Hoàng được sư và Vương Trùng Dương là đối thủ không đội trời chung, không nghĩ tới cảm tình cũng không tệ lắm!

Nghe thấy Dương Khang hứng thú hỏi, Chu Bá Thông đột nhiên ngậm miệng, mặc cho Dương Khang như thế nào lừa gạt cũng không nói một câu.

Dương Khang nhếch miệng, Chu bá Thông lại giở tính tiểu hài tử, cái trò chọc tức chết người vật vãn, nói một nửa rồi lại không cho người ta biết kết quả, úp úp mở mở này y tám trăm năm trước đã không chơi. Dương Khang cũng không để Chu Bá Thông đạt thành ý nguyện, chẳng những không quần lấy hấn mà hỏi, ngược lại còn bí hiểm nhàn nhàn thưởng trà.

Chu Bá Thông gấp đến độ vò đầu bứt tai, nhưng lại không nhận thua chủ động nói ra, liền quần quít lấy Quách Tĩnh bắt đầu hỏi tin tức Vương Trùng Dương.

Dương Khang nghe chán chết, cho đến khi Chu Bá Thông muốn dạy Cửu âm chân kinh cho Quách Tĩnh, Dương Khang biết điều đứng lên.

“Các người cứ trò chuyện, ta đi ra ngoài.”

Lúc này Chu Bá Thông mới phát giác, vội vàng hướng Dương Khang phát tay:

“Đi đi! Không cho người trở lại!”

Quách Tĩnh sững sờ muốn đi theo Dương Khang, hấn tất nhiên sẽ không để Dương Khang chịu đả ngộ như thế, nhưng Dương Khang ngăn Quách Tĩnh lại, cười nói:

“Người ở đây học a, ta thật vất vả mới đến đảo Đào Hoa, sách trong thư phòng sư phụ vẫn xem tốt hơn.”

Quách Tĩnh thấy Dương Khang không có thần sắc bất mãn, lúc này mới yên lòng lại, nắm tay của Dương Khang nói:

“Ân, người cẩn thận chút.”

Tuy không muốn Dương Khang rời đi, nhưng hấn cũng biết Dương Khang nói có lý, mặc dù hai người thân mật khăng khít, nhưng ở trước mặt ngoại nhân, hai người vẫn là đệ tử khác môn phái. Học võ tới kỳ nhất có người môn phái khác ở bên cạnh.

Dương Khang khẽ cười nói:

“Ân, có rảnh phải đi thư phòng tìm ta a.”

Dứt lời Dương Khang tinh thần phấn chấn nhìn Chu Bá Thông giả làm mặt quỷ, ha ha cười mà đi.

Dương Khang đi các nơi ở đảo Đào Hoa dạo một vòng, nhìn phong cảnh khắp nơi, thuận tiện tiêu hóa một chút tin tức sư phụ y là hoàng tử Đại Tống.

Tuy tin tức này thực chất không có làm thay đổi cái gì, nhưng Dương Khang càng khâm phục Hoàng được sư thêm mấy phần.

Một hoàng tử, cho dù không có tài năng nào, nhưng vẫn là người hoàng thất, hưởng chi triều đại hoàng thất Nam Tống con nối dòng gần đây đơn bạc, hoàng tử có thể trưởng thành rất thừa thớt, rất nhiều người chết non.

Cho nên con nối dòng có huyết thống hoàng thất càng thêm quý giá, sư phụ y chịu bỏ xuống vinh hoa phú quý, lưu lạc giang hồ..... Hảo, đây quả thật mới là tính cách của sư phụ y.

Có lẽ Hoàng được sư đối với hoàng thất triều đại Nam Tống bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thói rửa quá mức thất vọng, đơn giản liền buông tha.

Kỳ thật sống trong gia đình đại phú đại quý, cũng không phải chuyện hạnh phúc.

Dương Khang nhìn mặt biển rộng lớn trước mắt, nghĩ thầm, nếu mình giống như trong nguyên tác, vừa sinh ra là tiểu vương gia, căn bản không có cuộc sống vô ưu vô lo như bây giờ, càng đừng đề cập đến chuyện cùng một chỗ với Quách Tĩnh.....

Dương Khang mỉm cười ngậy ngốc, lúc lâu sau mới đi đến bến tàu đảo Đào Hoa, nói cho nhà dò không cần đợi bọn họ, bọn họ sẽ ở trên đảo vài ngày.

Vài ngày sau đó, Dương Khang liền ở trong thư phòng Hoàng được sư.

Ách phó như là đã sớm biết thân phận của Dương Khang, đến giờ sẽ đưa cơm cùng nước đến, bởi vì đối phương vừa điếc vừa câm không cách nào trao đổi, Dương Khang cũng hỏi không ra được cái gì.

Tuy Dương Khang phi thường hoài nghi những ách phó này có hay không thật là vừa điếc vừa câm, nhưng Dương Khang cũng vô pháp chứng minh.

Có thời gian rảnh, Dương Khang sẽ đi xem xét bốn phía đảo Đào Hoa, ngoại trừ đảo ở phía đông một mảnh hoa thụ, Dương Khang không hiểu được trận pháp ở đó, địa phương khác đều đi dạo qua, không có gì dị thường.

Chỉ là Dương Khang có cảm giác, cảm thấy bên trong hoa thụ ở phía đông cất giấu cái gì đó, nhưng Dương Khang tuy được Hoàng được sư dạy bảo vài năm, trận pháp cũng chỉ là biết đại khái mà thôi, trận pháp ở hoa thụ Dương Khang chưa từng thấy qua.

Nếu là Hoàng được sư hao hết tâm tư để bảo vệ chỗ ấy, vậy Dương Khang cũng không thể giả bộ như lỗ mãng loạn nhập, cho nên liền buông tha.

Quách Tĩnh một mực ở trong sơn động cùng Chu Bá Thông học Cửu âm chân kinh, ngay cả ra động cũng chưa có một lần, càng đừng đề cập đến thư phòng tìm Dương Khang.

Ngược lại Dương Khang bớt thời giờ lấy có đưa cơm nhìn Quách Tĩnh mấy lần.

Dương Khang biết Quách Tĩnh học rất lao lực, nhưng một khi quyết định làm chuyện gì, thực sự phi thường chuyên chú, cho nên sẽ không để ý chuyện gì khác.

Ngẫu nhiên có một lần Dương Khang thấy Quách Tĩnh dùng tay trái đánh với tay phải, liền biết Chu Bá Thông dạy gì đó cho Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh một tay dùng Toàn Chân kiếm pháp, một tay sử dụng Ngọc Nữ kiếm pháp, hai tay song kiếm hợp bích, quả nhiên uy lực mười phần. Chỉ là Quách Tĩnh dùng tay trái không quen, tốc độ theo không kịp tay phải, uy lực kiếm pháp này liền giảm đi ba phần.

Quách Tĩnh liền chuyên tâm luyện kiếm bằng tay trái, cứ như vậy, bất tri bất giác bọn họ liền ở đảo Đào Hoa hơn một tháng.

Dương Khang thiếu Quách Tĩnh làm bạn, ngay từ đầu có chút không thích ứng, nhưng thật ra cũng không cảm thấy nhàm chán.

Dương Khang ở đây lâu mới biết, những chiếc thuyền kia ở bến tàu đảo Đào Hoa là được ách phó dùng để đi đất liền mua lương thực và các vật dụng khác.

Không cần phải nói đảo Đào Hoa sử dụng cái gì đó đều là vô cùng tốt, tuy nhà gỗ đơn sơ, nhưng bài trí rất tinh xảo, càng đừng đề cập đến sách vở trong thư phòng, rất nhiều sách quý.

Dương Khang những năm này ở thảo nguyên được Hoàng được sư dốc lòng dạy bảo, nhưng y lớn lên trong bộ lạc Mông Cổ, rất ít thấy sách vở chữ Hán, cho nên những ngày này ngâm mình ở trong thư phòng, đọc qua các loại sách vở, cảm thấy cao hứng, cũng không đi thăm Quách Tĩnh.

Buổi tối hôm nay, Quách Tĩnh đẩy cửa thư phòng, thấy trong ngọn đèn hôn ám, Dương Khang đang nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm một quyển sách, say sưa đọc, ngay cả hắt dấy cửa đi vào cũng không biết.

Một cổ ghen tuông ập đến, Quách Tĩnh đi qua rút quyển sách trên tay Dương Khang ra.

Dương Khang nhìn Quách Tĩnh, kinh ngạc mở to hai mắt, sau đó cười nói:

“Sao ngươi lại tới đây? Bên ngoài mưa rất lớn!”

Vừa nói Dương Khang vừa lấy khăn trong ngăn tủ bên cạnh lau tóc cho Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh cúi đầu xuống, cho Dương Khang thuận tiện lau tóc. Tuy động tác của Dương Khang làm cho Quách Tĩnh thoải mái chút ít, nhưng trong miệng vẫn là lên án nói:

“Mấy ngày nay ngươi không có tới thăm ta.”

Dương Khang đang mở búi tóc ướt đầm của Quách Tĩnh ra, nghe vậy khẽ cười, nói:

“Đọc sách mê mẩn a! Hơn nữa, vì cái gì ta đi thăm ngươi, ta cũng muốn ngươi đi thăm ta a!”

Quách Tĩnh sững sờ, tuy Dương Khang từng nói qua hẳn có thể tới tìm y, nhưng hẳn cảm thấy hẳn đến thư phòng Hoàng được sư không được thỏa đáng, cho nên mới một mực chịu đựng không có tới.

Tối nay trên đảo mưa to, lại liên tiếp thiệt nhiều ngày không có gặp Dương Khang, hẳn thật sự nhịn không được mới chạy tới.

Thở ra một hơi, Quách Tĩnh có chút không được tự nhiên nhìn Dương Khang, không khỏi ảo não mà đem vùi đầu vào cổ Dương Khang, cảm giác mình thật là dằn.

Lớn lên cùng Khang đệ, hẳn như thế nào đã quên tính tình Khang đệ, nói như vậy, vài ngày trước Dương Khang đi thăm hẳn, đã là không dễ dàng.

“Ngươi toàn thân đều ướt đầm, thay y phục a.”

Dương Khang bắt mãi đẩy Quách Tĩnh ra, Chu Bá Thông ở trong sơn động kia, tất nhiên là không có ô, Quách Tĩnh một đường chạy tới, toàn thân đều ướt đầm.

Tuy đang là mùa hè, nhưng khí hậu đã bắt đầu chuyển sang lạnh lẽo, đảo mắt cũng sắp nhập thu.

Quách Tĩnh cũng không có nghĩ nhiều như vậy, hẳn hít vào một hơi thật sâu, cảm thụ được khí tức quen thuộc của Dương Khang, lẩm bẩm nói:

“Ta rất nhớ ngươi.”

Dương Khang cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, vốn tay đặt ở bả vai hẳn, liền biến thành ôm hẳn.

Dương Khang và Quách Tĩnh hai người từ nhỏ ngủ cùng một cái giường, gần hai mươi năm đều không có tách ra, nhưng từ khi đến đảo Đào Hoa, lại tách ra hơn một tháng.

Nghe tiếng mưa rơi ngoài phòng, nghĩ Quách Tĩnh mạo hiểm mưa lớn như vậy chạy tới gặp mình, Dương Khang tràn ra tiểu dung, thành thực nói:

“Ta cũng nhớ ngươi.”

Quách Tĩnh không nói gì thêm, chỉ là ôm Dương Khang chặt hơn.

Dương Khang lau tóc cho Quách Tĩnh, cười đề nghị nói:

“Đêm nay lưu lại ngủ chung đi.”

Lời này vừa nói xong, Dương Khang cảm thấy ở cổ truyền đến tiếng hít thở nặng nề.

Trời đất chứng giám, y thật sự rất thuần khiết đề nghị hai người chỉ là ngủ mà thôi, không có bất luận ý gì khác.

Bất quá, Dương Khang quả thật rất muốn có ý khác.

Dương Khang phất tay dập tắt ngọn đèn, liền đột nhiên phát hiện mình bị Quách Tĩnh đặt dưới thân. Đó là một báo hiệu không tốt lắm, cho nên Dương Khang đoạt trước nói:

“Ta là muốn làm, bất quá không muốn làm phía dưới! Ngươi còn chưa luyện xong Tiên thiên công tăng thứ năm a?”

Quách Tĩnh cọ cọ ở cần cổ Dương Khang.

“Khang đệ, ta..... Ta gần đây có điểm không thích hợp.....”

“Nói cụ thể.”

Dương Khang toàn thân cứng ngắc, một cử động cũng không dám, bởi vì y phát hiện giữa hai người, có một vật thể cứng rắn đang lớn dần lên, hơn nữa rõ ràng không phải của y. Bọn họ không phải cái gì cũng chưa có làm sao? Quách Tĩnh như thế nào nhanh như vậy thì có phản ứng?

“Ta..... Chu sư thúc dạy ta khẩu quyết Cửu âm chân kinh. Nhưng sư thúc không cho ta luyện, chính là ta cuối cùng nhịn không được nghĩ đến Cửu âm chân kinh, rồi..... Bất tri bất giác luyện.....”

Quách Tĩnh một bên đứt quãng nói, một bên nhịn không được bắt đầu mút nhẹ cổ Dương Khang, hai tay cũng kiềm chế không ngừng vói vào y phục của Dương Khang mà vuốt ve.

Dương Khang vốn định ngăn cản động tác của Quách Tĩnh, nhưng mà bị lời của Quách Tĩnh chấn trụ.

Y rõ ràng quên, Vương Trùng Dương năm đó ở Hoa Sơn luận kiếm lấy được Cửu âm chân kinh, thế nhưng hần lại vượt qua dự liệu của tất cả mọi người, không có luyện võ công trong Cửu âm chân kinh.

Vì sao hần vất vả mới đoạt được bí tịch lại không thèm nhìn một cái?

Là vì hần phát hiện Tiên thiên công cùng Cửu âm chân kinh có xung đột?

Dương Khang vì ý nghĩ này mà chấn kinh, vội vàng muốn hỏi Quách Tĩnh rốt cuộc là lạ ở chỗ nào, nhưng lúc này ngực lại truyền đến một hồi tê dại, nhanh chóng khuếch tán đến toàn thân, Dương Khang nhịn không được rên rỉ một tiếng.

Lúc này Dương Khang mới phát hiện, vật áo của mình sớm đã bị Quách Tĩnh cởi bỏ, Quách Tĩnh ra sức chui đầu vào lưu lại ấn ký trên người mình, tay Quách Tĩnh ở bên hông Dương Khang tìm kiếm điểm mềm của y, tùy ý trượt.

“Trước..... Trước thả ta ra!”

Dương Khang thở hổn hển, y lo lắng cho Quách Tĩnh, căn bản không có tâm tình làm loại sự tình này, nhưng Quách Tĩnh lại giống như quyết tâm không buông y ra, mặc cho Dương Khang giãy dụa như thế nào, Quách Tĩnh cũng không động nửa tắc.

Dương Khang lúc này mới phát giác tình trạng của Quách Tĩnh có điểm gì là lạ, toàn thân nhiệt độ cao đến dọa người, nhưng mà không phải bởi vì gặp mưa mà sinh ra phát sốt, ngược lại giống như nội lực trong cơ thể không được giải phóng.

Chẳng lẽ Tiên thiên công cùng Cửu âm chân kinh không thể đồng thời luyện? Nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma?

Dương Khang một bên hỗn loạn nghĩ, một bên đẩy Quách Tĩnh ra, nhưng khí lực Quách Tĩnh so với Dương Khang thì lớn hơn rất nhiều, mắt thấy tay của Quách Tĩnh đã xuống phía dưới tìm kiếm, Dương Khang bị Quách Tĩnh khiến cho ý loạn tình mê, cơ hồ bắt đầu muốn buông tha chống cự, chợt nghe trong tiếng mưa rơi, cửa phòng ngoại thất thoáng mở ra.

Quách Tĩnh tuy rơi vào trạng thái hỗn loạn nhưng nghe được tiếng động này, tay cũng dừng lại.

Dương Khang nghe được tiếng bước chân hướng trong này mà đến, cúi đầu nhìn mình và Quách Tĩnh quần áo không chỉnh tề, vội vàng dắt lấy Quách Tĩnh đứng dậy, vọt đến sân nhỏ phía sau thư phòng.

Sân phơi này là lộ thiên, mưa lớn bên ngoài cũng dập tắt hỏa của hai người.

Dương Khang thấy Quách Tĩnh trong mắt khôi phục thanh minh, nhẹ nhàng thở ra, lúc này không phải thời gian truy vấn, thấy trong thư phòng ngọn đèn lóe lên, hiện ra hai bóng người, Dương Khang vội vàng lôi kéo Quách Tĩnh núp ở góc ngọn đèn dầu chiếu không tới.

Dương Khang đang nghĩ ngợi có thể hay không là ách phó mang tới điểm tâm, liền nghe trong phòng truyền tới tiếng nói:

“Cha, ta muốn người theo giúp ta đi Bạch Đà sơn cầu thân.”

52. Khang - Chương 52: Đêm Mưa

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Nghe thanh âm nói chuyện đúng là Hoàng Long đã lâu không thấy, như vậy người còn lại trong phòng xác thực là Hoàng được sư.

Không nghĩ tới bọn họ cũng trở về đảo Đào Hoa, Dương Khang thề y không cố ý muốn nghe lén, nhưng y cùng Quách Tĩnh vừa mới thành dạng như vậy, thật sự không thể cho người bên ngoài biết.

Bất quá khi Dương Khang nghe thấy Hoàng Long muốn đi Bạch Đà sơn cầu thân, thiếu chút nữa bật cười. Không nghĩ tới Âu Dương Khắc còn có hôm nay, trong nguyên tác, hắn và Âu Dương Phong đến đảo Đào Hoa cầu thân, hiện tại lại trái ngược.

Ừ, nói về một khía cạnh nào đó, Âu Dương Khắc coi như là được đền bù tâm nguyện?

Dương Khang có chút hả hê nghĩ, đột nhiên cảm giác được chính mình bị Quách Tĩnh ôm vòng chuyển một cái, mặt đối mặt. Dương Khang cả kinh, cho rằng Quách Tĩnh còn chưa có khôi phục thần trí, nhưng Dương Khang nhúc nhích không được.

Dương Khang khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn lại, phát hiện Quách Tĩnh cúi đầu ngăn cản mưa hắt vào y, trong bóng tối không thấy rõ nét mặt của Quách Tĩnh, nhưng mà có thể thấy một đôi đồng tử hữu thần, yên lặng nhìn y.

Dương Khang cho Quách Tĩnh một cái tiểu dung, sau đó lôi kéo hắn vào mình sát một chút, tuy mái hiên rất chật vật, nhưng vẫn là có chỗ để tránh mưa, nhưng chỉ có thể chứa một người đứng thẳng, hai người đành phải đứng sát nhau.

Lúc này trong phòng yên tĩnh rất cực bị phá vỡ, Hoàng được sư giống như từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, nhàn nhạt nói ra:

“Người xác định là đi cầu thân, mà không phải đi gả?”

“Cha, ta ở mặt trên.”

Ngữ khí Hoàng Long nghiêm túc.

Trong phòng lại lâm vào trầm mặc.

Dương Khang lại bắt đầu tâm ý viên mãn.

Vừa nãy Dương Khang và Quách Tĩnh ở trong phòng đều là quần áo bán giải, căn bản không rảnh sửa sang lại, hiện tại dựa vào gần như vậy, căn bản chính là da thịt cùng dán.

Mưa tháng chín không lạnh như vậy, ngược lại rất thoải mái.

Nương theo ngọn đèn dầu yếu ớt trong phòng, Dương Khang nhìn một giọt mưa trượt xuống gò má cương nghị của Quách Tĩnh, sau đó rơi xuống làn da tiểu mạch sắc của hắn, theo cái cổ chậm rãi lăn xuống phía dưới.

Dương Khang nhìn giọt mưa không chớp mắt, ngọn đèn dầu trong phòng phản xạ hiện ra một điểm ánh sáng, sau đó ma xui quỷ khiến, Dương Khang hơi thấp đầu, dùng môi phủ lên.

Quách Tĩnh chấn động thoáng cái, nhưng không có né tránh.

Giọt mưa bị hút vào trong miệng, thấm ướt môi, nhưng Dương Khang lại cảm giác mình càng khát.

Cảm xúc dưới môi trơn nhẵn mềm dẻo, Dương Khang nhịn không được duỗi đầu lưỡi ra một chút, thoả mãn cảm thấy cơ thể dưới đầu lưỡi căng thẳng lên, nhưng không có tránh đi.

Quách Tĩnh ẩn nhẫn cắn răng không để phát ra âm thanh, tuy tiếng mưa rơi che giấu tất cả thanh âm, nhưng trong phòng Hoàng được sư vô công cái thế, chỉ sợ hô hấp của hắn hơi hỗn loạn một ít, cũng sẽ phát giác được sự hiện hữu của bọn họ.

Dương Khang cũng biết điều đó, càng không kiêng nể gì tác quái trên người Quách Tĩnh. Vừa mới này y bị hắn khiến cho chật vật như vậy, cái này nhất định phải trả thù.

Mưa chung quanh bọn họ hình thành một mảnh màn nước, hắc ám khiến cho bọn họ không thấy rõ xung quanh, bọn họ cứ như đang đứng trong một kết giới bí ẩn giữa không gian.

Cửa sổ còn lộ ra ánh sáng, trong phòng còn có người đang nói chuyện, Quách Tĩnh biết không nên tiếp tục nữa, hắn hẳn là nên ngăn cản Khang đệ, nhưng hắn không có làm như vậy.

Người trong phòng nói cái gì, hắn đều nghe không được. Bên tai chỉ còn lại có tiếng mưa rơi ầm ầm, chỉ còn lại nhiệt độ trong ngực.

Quách Tĩnh cảm thấy đầu ngón tay của Dương Khang chạm lên sau lưng hắn, chậm rãi trượt dọc theo sống lưng, mang theo một hồi run rẩy.

Quách Tĩnh cảm thấy Dương Khang dùng chân đẩy ra hai chân của hắn, tại chỗ lửa nóng, nhẹ nhàng ma xát.

Quách Tĩnh cảm thấy Dương Khang cúi đầu trước ngực của hắn, mở miệng gặm cắn, đem hành động lúc này của hắn làm trên người Dương Khang toàn bộ hoàn trả trên người hắn.

Quách Tĩnh biết khí tức của mình bắt đầu dồn dập.

Dương Khang một bên châm ngòi Quách Tĩnh, một bên còn chú ý cuộc nói chuyện trong phòng.

Bất quá Dương Khang ngược lại thất vọng, rõ ràng Hoàng được sư cùng Hoàng Long quan hệ phụ tử không quá tốt, cũng cơ bản không có nói cái gì bí mật, sau trầm mặc thật lâu, Hoàng được sư nói một chữ “Hảo”, liền xoay người rời đi.

Tiếng đóng cửa làm cho thần kinh căng cứng của Quách Tĩnh buông lỏng xuống, cho rằng hai người đều đã đi, nhịn không được rên lên một tiếng.

Quách Tĩnh vừa để lộ ra nửa cái âm tiết, Dương Khang liền ôm cổ hắn, đem môi chần lại những tiếng rên rỉ.

Quách Tĩnh lúc này mới phát hiện ngọn đèn dầu trong phòng không có tắt, vẫn còn lưu lại một bóng người, toàn thân liền khẩn trương lên.

Dương Khang mừng rỡ, bị Hoàng Long phát hiện ngược lại không có gì, dù thế nào đi nữa, hắn đã sớm biết rõ chuyện của bọn họ.

Lúc này cho dù Dương Khang cùng Quách Tĩnh đi vào phòng, cũng không tính cái gì, chỉ là Dương Khang rất ít khi thấy Quách Tĩnh bối rối như thế, cho nên động tác trong tay càng thêm quá phận.

Quách Tĩnh hận không thể lui về sau một bước đứng trong mưa để tỉnh táo một lát, nhưng mà thật sự không chế không nổi hành động của mình.

Trên người cũng không biết là mưa hay là mồ hôi, khi Dương Khang nghiêng người, hôn dọc theo thân thể của hắn, Quách Tĩnh cảm giác mình rất cuộc không kiên trì nổi.

Đúng lúc này, ngọn đèn trong phòng chợt tắt, tiếng đóng cửa lập tức vang lên, đúng là Hoàng Long ly khai.

Dương Khang tiếc nuối đứng người lên, ý định nhanh chóng thoát đi hiện trường. Ai ngờ đẩy Quách Tĩnh không ra được, ngược lại bị hắn xoay người, lưng đặt lên trên vách tường.

“Châm lửa xong, muốn trốn?”

Quách Tĩnh thanh âm khàn khàn, hàm chứa dục vọng.

Dương Khang trực giác cảm thấy nguy hiểm, cái nóng rực đặt ở giữa đùi y càng làm cho y cảm thấy bất an. Dương Khang liếm liếm môi, vô tội đề nghị nói:

“Không bằng người luyện công a, người không phải đã nói, luyện công như vậy rất nhanh?”

Quách Tĩnh trầm mặc, sau nửa ngày thật đáng tiếc nói:

“Khang đệ, Tiên thiên công của ta, hiện tại không có tác dụng.”

“Cái gì?!”

Dương Khang âm điệu lập tức đề cao, vừa nghĩ tới chính mình lửa cháy đổ thêm dầu, càng hận không thể lập tức biến mất.

Khóc, y là y vào dù sao Quách Tĩnh thế nào cũng có thể tự mình giải quyết, dựa vào miễn tử kim bài như vậy y mới tùy ý làm a!

“Đúng vậy, từ khi ta luyện Cửu âm chân kinh, giống như cứ.....”

Quách Tĩnh thì thào nói, vừa nói còn bên cạnh khó nhịn tại sau lưng Dương Khang giật giật, ý bảo chính mình cũng không nói dối.

Dương Khang liên tục hút không khí, thực tế lúc bàn tay Quách Tĩnh tiến vào trong lưng quần Dương Khang, càng làm toàn thân y bủn rủn vô lực, ngay cả sức lực giãy ra cũng không có. Dương Khang sắp chết giãy dựa nói:

“Đừng..... Đừng ở chỗ này.....”

Quách Tĩnh cũng không có động, hắn đã nhẫn nại tới cực điểm, nhưng hắn cũng không muốn bởi vì vội vàng mà làm Khang đệ hắn một mực quý trọng bị thương, chỉ là đem lửa nóng của mình bỏ vào giữa hai chân của Dương Khang, chậm rãi ma sát.

Dương Khang thấy Quách Tĩnh không có làm thật sự, liền nhẹ nhàng thở ra, càng không dám lộn xộn sợ kích thích đến hắn. Sau một lát, cũng bởi vì tay Quách Tĩnh bốn phía dao động, mà lâm vào trong mê loạn.....

Đêm đó mưa rơi, thật sự rất lâu.

53. Khang - Chương 53: Rời Đảo

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang ngồi giật giật, cảm thấy bên đùi lạt lạt một mảnh đau đớn, e ngại nhìn Hoàng Long ngồi trước mặt với bộ dáng xem kịch vui, Dương Khang chỉ biết kéo kéo khóe miệng.

Tối hôm qua giằng co gần hai canh giờ, Quách Tĩnh còn chưa tiết hỏa, Dương Khang muốn đẩy ra, nhưng Quách Tĩnh không chịu, nếu không phải là Dương Khang, hắn làm sao giải quyết a?

Bởi vì mắc mưa đêm qua, Dương Khang có chút cảm mạo, Dương Khang ho khan một chút, đối diện ánh mắt trêu tức của Hoàng Long, bĩu môi cười nói:

“Sư đệ, sư phụ có phải cũng đã trở về?”

Tối hôm qua nghe được tin Hoàng được sư trở lại đảo, Dương Khang đoán tám phần là Vương Trùng Dương cũng tới đây. Đại khái là tới cứu Chu Bá Thông.

Cho nên buổi sáng y đuổi Quách Tĩnh đi tìm Vương Trùng Dương, nhất định phải giải quyết chuyện xung khắc giữa Tiên thiên công và Cửu âm chân kinh, Dương Khang còn đưa Cửu âm chân kinh viết bằng tiếng Phạn lấy từ chỗ Âu Dương Khắc đưa cho Quách Tĩnh, thuận tiện cho Vương Trùng Dương dịch lại luôn.

Chỉ là không biết Hoàng được sư ở nơi nào, y lại rơi vào trạng thái này, cũng không thể ở trên đảo loạn kiếm, bởi vậy mới đến tìm Hoàng Long.

Hoàng Long cười tủm tỉm cầm lấy chén trà nhỏ nhấp một miếng, nói:

“Sư đệ, người vì sao biết rõ còn cố hỏi?”

Hai người bọn họ đúng là ai cũng không chịu tự nhận là sư đệ.

Dương Khang biết Hoàng Long nói lời này, tất nhiên là hắn biết rõ tối hôm qua y và Quách Tĩnh hai người núp ở sân thượng, Dương Khang khẽ mỉm cười nói:

“Ta đây còn muốn chúc mừng sư đệ, cầu chúc sư đệ lần đi Bạch Đà sơn cầu thân thành công a!”

Dương Khang vừa nói vừa thoả mãn nhìn Hoàng Long thay đổi sắc mặt, không khỏi cảm thấy lấy làm kỳ lạ, nguyên lai Hoàng Long đối với Âu Dương Khắc đúng là thật tình.

Hoàng Long buông chén trà nhỏ, so với Dương Khang cùng Quách Tĩnh phi thường thân mật, hắn và Âu Dương Khắc quả thực chính là oan gia cừu nhân.

Lần này mặc dù nói Hoàng được sư cùng hắn đi Bạch Đà sơn cầu thân, nhưng đáy lòng Hoàng Long bất an, chỉ sợ lần đi Bạch Đà sơn này, ngược lại làm cho mâu thuẫn của hắn và Âu Dương Khắc trở nên gay gắt hơn.

Dương Khang hấp hấp cái mũi, khó được hảo tâm nói:

“Sư đệ, Âu Dương Khắc muốn cái gì, người tốt nhất phải làm cho tinh tường.”

Hoàng Long khẽ giật mình.

Dương Khang nhìn phong cảnh bên ngoài. Đêm qua mưa rất lớn, nhưng sau cơn mưa trời lại sáng, bầu trời giống như được rửa qua càng xanh thẳm, làm cho người ta nhìn cũng có cảm giác tâm tình thư sướng.

“Âu Dương Khắc cùng tiểu vương gia Kim quốc ở cùng một chỗ, hắn cầu chính là vinh hoa phú quý? Hay là quan to lộc hậu?”

Nhìn Hoàng Long thay đổi sắc mặt, Dương Khang liền không nói nữa.

Hoàng Long là người thông minh, tất nhiên hiểu rõ ý của mình. Không nói đến Hoàng Long có biết thân phận Hoàng được sư hay không, nhưng Âu Dương Khắc cam nguyện ở dưới vuốt Hoàn Nhan Dương, sở cầu tất nhiên là không nhỏ.

Hoàng Long sắc mặt khó coi phẩy tay áo bỏ đi, Dương Khang lại nhún nhún vai tiếp tục uống trà ngắm phong cảnh.

Kỳ thật đáy lòng của Dương Khang cũng có bất an, trong nguyên tác, Quách Tĩnh thủ Tương Dương hơn ba mươi năm, cuối cùng chết trận ở Tương Dương, hắn là người đại nhân đại nghĩa, là kẻ vì nước vì dân.

Nhưng Dương Khang là người ích kỷ, y không muốn Quách Tĩnh lãng phí cuộc đời mà thủ thành không còn hi vọng kia.

Triều đại Nam Tống, căn bản chỉ là kéo dài hơi tàn. Ngay cả Hoàng được sư là hoàng tử mà còn không chút nào lưu luyến từ bỏ thân phận tôn quý hành tẩu giang hồ, huống chi Dương Khang đến từ hiện đại, y không muốn vì triều đình yếu ớt kia mà bán mạng.

Nhưng, vạn nhất Quách Tĩnh, đời này muốn học tập Nhạc Phi, vì triều đại Nam Tống cống hiến cả đời thì sao?

Dương Khang nhíu mày tư khổ, nhưng không nghĩ được biện pháp nào. Cho đến khi tối mịt Quách Tĩnh trở về, Dương Khang mới biết được Vương Trùng Dương cùng Chu Bá Thông đã rời đảo, Hoàng được sư cùng Hoàng Long đuổi theo.

Vậy trên đảo chỉ còn y và Quách Tĩnh, ừ, còn có vài người ách phó.

Dương Khang hắt hơi một cái, phát giác cảm mạo càng thêm nghiêm trọng. đành phải từ bỏ ý niệm đi Bạch Đà sơn xem náo nhiệt, hướng hồ hiện tại Âu Dương thúc chất hai người tám phần đang ở trong hoàng cung tìm kiếm Võ mục di thư, Hoàng được sư cùng Hoàng Long rất có thể chỉ là đi không công một chuyến.

Quách Tĩnh cầm Cửu âm chân kinh tiếng Phạn đến chỗ Vương Trùng Dương, nói là Dương Khang muốn Vương Trùng Dương dịch lại để tu luyện. Về phần Quách Tĩnh, Cửu âm chân kinh tất nhiên là không thể tiếp tục luyện, nhất định phải tĩnh tâm lại tu luyện Tiên thiên công tăng thứ năm.

Dương Khang nghĩ nghĩ, ngoại trừ đảo Đào Hoa, bọn họ tạm thời không có tìm thấy chỗ nào có đầy đủ thức ăn, che gió che mưa, phong cảnh tú lệ, có chỗ bế quan tu luyện, cho nên liền không chút khách khí ở lại.

Hai tháng sau, Dương Khang đem Cửu âm chân kinh tiếng Phạn luyện đến thất thất bát bát, liền ngồi không yên bắt đầu nghiên cứu trận pháp. Mười ngày sau, rốt cục phá giải được trận pháp hoa thụ ở phía đông, Dương Khang phát hiện, đó là một vườn thuốc.

Bên trong trồng rất nhiều dược liệu trân quý, hơn nữa không có người chăm sóc, tinh khiết tự nhiên sinh trưởng.

Sư phụ y tự xưng là Hoàng được sư, tất nhiên về phương diện dược vật hẳn phải có chỗ vượt trội, Dương Khang có học qua, nhưng vẫn còn khuyết thiếu rất nhiều. Lúc này nhìn vườn thuốc to như vậy, Dương Khang liền bắt đầu nghiên cứu chế thuốc. Mà vật thí nghiệm tốt nhất chính là Quách Tĩnh.

Mỗi đêm, Quách Tĩnh nằm ở trên giường, bất đắc dĩ nhìn Dương Khang ngồi ở bên giường.

Dương Khang cầm giấy, kỹ càng ghi chép lại kết quả thí nghiệm. Nhiều lần hỏi Quách Tĩnh mấy vấn đề, Dương Khang đắc ý cười nói:

“Hắc hắc, xem ra cái Thập hương gân tán đã thành công. Tuy chưa làm được vô sắc vô vị, nhưng mà có thể làm cho người trúng độc mất hết nội lực, cùng thường nhân không khác mấy.”

Quách Tĩnh cười khổ:

“Khang đệ, giải được.”

Dương Khang gãi gãi đầu, không có ý tứ cười nói:

“Giải được còn chưa có làm, hắc hắc, bất quá không vội, ngày mai ta làm.”

Quách Tĩnh ngửa mặt lên trời thở dài, hẳn biết ngay mà.

Dương Khang đem giấy vứt qua một bên, cười hắc hắc nằm trên người Quách Tĩnh.

Dương Khang kỳ thật nghiên cứu Thập hương gân tán là không có hảo ý. Nội tức, võ công thậm chí hình thể của y cũng không bằng Quách Tĩnh, vì áp đảo đối phương, Dương Khang đành phải dùng thủ đoạn hạ hạ nhưng hiệu quả nhất, kẻ đơn.

Quách Tĩnh làm sao không biết Dương Khang đang nghĩ gì, thở dài cười nói:

“Khang đệ, người kỳ thật không cần kẻ đơn, người muốn, ta cho người cũng được.”

Trong thư phòng Hoàng được sư, các loại tạp thư cái gì cũng có, hẳn cũng có xem qua vài lần, tất nhiên mình bạch tất cả.

Dương Khang lập tức đỏ mặt, thậm chí không dám nhìn thẳng vào hai mắt Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh cười xoa gò má Dương Khang, nói:

“Dù sao..... Dù sao ta không chiếm được khoái hoạt, ta tình nguyện để người khoái hoạt.”

Dương Khang bị một câu nói kia triệt để đả bại, chán nản nằm trong ngực Quách Tĩnh.

Từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, giữa hai người chỉ có y một mình hưởng thụ, xác thực không quá công bình, cũng thật khó cho Quách Tĩnh. Thật lâu sau, Dương Khang cuối cùng ở trong ngực Quách Tĩnh lâm lâm nói:

“Ta chờ người.”

Nụ cười trên mặt Quách Tĩnh càng sâu.

Hôm sau, Dương Khang nghiên cứu chế tạo giải dược, sau đó liền không bao giờ chế tạo dược lý nữa, chuyên tâm luyện tập Cửu âm chân kinh.

Mùa đông không nên rời đảo, cho nên hai người bọn họ tại đảo Đào Hoa ăn đến hết Tết âm lịch, vốn định xuân về hoa nở thì liền rời đảo hướng Lâm An mà đi, nhưng hoa đào trên đảo nở, Dương Khang nhịn không được muốn ở lại, cho đến tháng tư hoa đào rụng hết, mới cùng Quách Tĩnh rời đảo.

Dương Khang và Quách Tĩnh tại đảo Đào Hoa ở hơn tám tháng, rất có cảm giác thế ngoại đào viên. Ách phó đảo Đào Hoa trực tiếp hộ tống bọn họ đến bến tàu Lâm An, Dương Khang nhìn phố xá náo nhiệt, có chút không thích ứng.

Tiểu hồng mã ngược lại đã sớm nhịn không được, tuy ở trên đảo vô câu vô thức, nhưng từ nam diện chạy đến bắc diện, làm cho nó rất là khó chịu, lúc này trở lại đại lục, tất nhiên là nhịn không được muốn chạy nhảy khắp nơi. Cho nên chờ Quách Tĩnh sau khi lôi kéo Dương Khang lên ngựa, không đợi Quách Tĩnh quát cương đã tung vó.

“Khang đệ, tiểu hồng mã giống như có điểm gì là lạ.”

Để tiểu hồng mã chạy một lúc, Quách Tĩnh nhíu mày nói ra. Hắn từng thử mấy lần kéo nó dừng lại hoặc là giảm bớt tốc độ, chính là đều không có thành công.

“Để cho nó chạy đi, nó cũng như Tiểu Bạch, giống như phát hiện cái gì.”

Dương Khang chú ý tới tiểu hồng mã ngẫu nhiên ngẩng đầu hướng bầu trời nhìn, lúc này mới phát hiện rõ ràng bầu trời chỉ có Đại Bạch và Tiểu Bạch đang bay, thế nhưng ở phía xa xa có một vòng chấm đen.

Quách Tĩnh lúc này cũng nghe được xa xa có tiếng kêu to, đơn giản buông dây cương để tiểu hồng mã tự chạy.

Không bao lâu, tiểu hồng mã chạy vào một mảnh rừng rậm, Quách Tĩnh cùng Dương Khang xa xa thấy một người sinh tử không rõ nằm ở trong bụi cỏ. Tiểu Bạch thì quần chiến trong một vòng quạ đen, vũ mao hắc sắc bay tứ tán, lộ ra một cổ khí làm lòng người lạnh ý.

Quách Tĩnh và Dương Khang liếc nhau, nhìn trong mắt đối phương thấy được bất an. Đại Bạch cùng Tiểu Bạch tại sao lại dẫn bọn họ tới đây? Nhất định người này cùng bọn họ quen biết.

Quách Tĩnh vội vàng xuống ngựa, Dương Khang thì nhặt vài cục đá trên mặt đất, hướng mấy con quạ đen còn ngoan cố bắn ra, trong nháy mắt liền đánh gục mấy con, mấy con còn lại thì cạc cạc bay cao, từ trên cao nhìn bọn họ chằm chằm.

Lúc này liền nghe được Quách Tĩnh cả kinh kêu lên:

“Đà Lôi!”

Dương Khang sững sờ, bước nhanh đi tới, chỉ thấy nam tử kia ăn mặc phục sức người Hán nhắm chặt hai mắt, cũng thấy ngoại thương, nhưng xanh cả mặt, hiển nhiên là nằm ở đây đã lâu. Nguyên lai để râu quai nón là tiêu chí đánh giá của dân tộc Mông Cổ, nhưng sau khi biến mất liền lộ ra gương mặt anh tuấn

54. Khang - Chương 54: Ích Kỷ

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Đà Lôi còn sống, nhưng tình huống phi thường không tốt, đã hấp hối, nếu không cũng sẽ không đưa tới nhiều quạ đen ngập nghé như vậy.

Thoạt nhìn, Đà Lôi nằm ở trong rừng rậm không người này ít nhất cũng đã một ngày một đêm.

Đà Lôi bị nội thương rất nghiêm trọng, ngực bị người đánh một chưởng, chưởng ấn hiện ra đen nhánh, Quách Tĩnh cùng Dương Khang kinh nghiệm giang hồ đều rất ít, nhìn vết thương không biết hung thủ là ai, đành phải trước uy Đà Lôi hai khóa Cửu hoa ngọc lộ hoàn để bảo toàn tánh mạng.

Quách Tĩnh đem Đà Lôi hôn mê đặt trên lưng tiểu hồng mã, Dương Khang tìm được ở phụ cận có một gian miếu đồ nát, ba người một con ngựa liền ở trong này tạm thời dàn xếp xuống.

Nội lực Quách Tĩnh thâm hậu, bắt đầu khoan chân vì Đà Lôi chữa thương. Dương Khang vì Quách Tĩnh hộ pháp, Tiểu Bạch cùng Đại Bạch cũng không nhàn rỗi, bắt ba con gà rừng trở về, Dương Khang liền đơn giản nướng gà ăn mảy.

Ừ, đáng tiếc y nướng gà ăn mảy không có Hồng Thất Công nhảy ra cổ động.

Dương Khang khuấy động đồng lửa, nghĩ thầm, y còn chưa gặp qua Cửu chỉ thần cái nổi tiếng thiên hạ, bắt quá thấy cũng không có gì hữu dụng, y cũng không muốn làm đầu bếp miễn phí cho đối phương, lại càng không muốn đổi cái gì Đả cầu bổng pháp với Giáng long thập bát chưởng, phải biết rằng, nếu học mấy chiêu đó, có thể sẽ phải tiếp nhận Cái Bang, sẽ đại loạn a!

Vừa nghĩ tới đám khát cái, Dương Khang nhịn không được run rẩy một chút. Nghĩ đến không có dụng qua Hồng Thất Công, vẫn là rất may mắn.

Lại qua hồi lâu, sắc trời cũng bắt đầu tối, trong miếu đồ nát mới truyền đến một chút tiếng nói.

Dương Khang đem cháo gà còn nóng đi vào, biết rõ Đà Lôi vừa mới tỉnh, chỉ sợ ăn không được dầu mỡ gì đó. Dương Khang liền đem lương khô cùng thịt gà xé nát, chế một chút nước, dùng tảng đá đeo thành chén, miễn cưỡng xem như một chén cháo gà.

Trong miếu đồ nát rất tối, Dương Khang đem bát đá đưa cho Quách Tĩnh, chính mình lại đi ra ngoài nhặt một chút nhánh cây, tại trong miếu đồ nát điểm một chút lửa.

Rét tháng ba vẫn còn rất lợi hại, nhiệt độ trong rừng vào đêm có chút thấp, sau khi có lửa, nhiệt độ trong miếu đồ nát mới hơi ấm một chút.

“Dương Khang, ta muốn ăn thịt.”

Đôi mắt Đà Lôi trông mong nhìn Dương Khang đang cầm thịt gà nướng đi đến.

Dương Khang liếc mắt nhìn Đà Lôi, đưa thịt gà nướng tới, nhưng lại đưa đến bên miệng Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh một tay vịn thân thể Đà Lôi, một tay cầm bát đá, rất tự nhiên trước ánh mắt phần hận của Đà Lôi há mồm ăn thịt.

“Nói đi, người gặp phải chuyện gì? Như thế nào lại xuất hiện tại Trung Nguyên?”

Dương Khang một bên chính mình ăn một bên uy Quách Tĩnh, thậm chí còn bớt thời giờ đem một con gà xé hai nửa ném cho Tiểu Bạch cùng Đại Bạch. Tuy lương chích đại điều này khẳng định ở bên ngoài đã vô ăn, bất quá chúng nó cũng thích ăn chín, nhưng không thể ăn nhiều.

Đà Lôi hung hăng nhìn chằm chằm vào lương chích đại điều, lại nhìn chén cháo chỉ có tí ti thịt trước mặt, buồn bực không thôi. Nhưng đói bụng đã lâu, đã sớm kêu gào, đành phải đem cháo trong tay Quách Tĩnh uống hết, thở dài nói:

“Ta tới Trung Nguyên tìm các người, không nghĩ tới gặp phải kẻ cướp, tiền tài đều bị cướp sạch, rồi gặp ám toán. May mắn các người ở tại phụ cận, nếu không ta đây cũng không còn mạng.”

Dương Khang mắt nhìn Đà Lôi, đưa tay ngăn Quách Tĩnh muốn đặt câu hỏi, vẫn cười đến ý vị thâm trường. Quách Tĩnh thuận theo ý của Dương Khang, không có mở miệng, ngay cả hán cũng có thể nhìn ra Đà Lôi nghĩ một đằng nói một nẻo, Dương Khang khẳng định cũng phát hiện.

Đà Lôi thấy ánh mắt Dương Khang nhìn mình giống như nhìn con mèo liền cảm thấy sợ hãi, sợ Dương Khang không tin Đà Lôi liền bổ sung, nói:

“Là thật, Quách bá mẫu muốn cùng Triết Biệt sư phụ thành thân, ta đến Trung Nguyên tìm các người trở về tham gia hôn lễ.”

Những lời này làm cho Quách Tĩnh cùng Dương Khang đều kinh ngạc, Quách Tĩnh là kinh hãi, mẫu thân nửa đời sau có người làm bạn, Dương Khang thì nghi hoặc, trong nguyên tác không có tình tiết này a, hơn nữa Lý Bình cùng Triết Biệt những năm này cũng không có động tĩnh gì, như thế nào bọn họ vừa ly khai thảo nguyên, lại phát triển thần tốc đến đàm hôn luận giả?

“Ta cùng Khang đệ đi Lâm An tìm Đoàn Thiên Đức báo thù, sau đó sẽ trở về thảo nguyên.”

Quách Tĩnh từ từ nói ra.

Dương Khang cũng không có phản bác, y biết rõ Quách Tĩnh rất ít khi tự mình quyết định, trừ phi hẳn biết rõ Dương Khang nhất định sẽ đáp ứng.

Quách bá mẫu muốn thành hôn, tất nhiên là phải trở về ăn mừng, hướng chi y và Quách Tĩnh đã đi hơn một năm, mà chỉ mới tới vùng ngoại ô Lâm An mà thôi. Chỉ là, nhìn Đà Lôi nhẹ nhàng thở ra, Dương Khang khẽ mỉm cười nói:

“Đà Lôi, người ngay cả chúng ta cũng dám giấu? Đến Trung Nguyên kêu chúng ta trở về, chuyện này cũng không cần phải nhờ đường đường tứ vương tử điện hạ a? Hướng chi làm bị thương người, người nọ trên giang hồ hẳn là cao thủ, làm sao giống tiểu tặc giữa đường cướp bóc?”

Đà Lôi tất nhiên là không biết Dương Khang căn bản nhìn không ra ai đã thương hắn, nhưng Đà Lôi không biết loại võ công này, cho rằng Dương Khang xem thấu lời nói dối của mình, vốn sắc mặt tái nhợt càng thêm trắng bệch.

Dương Khang còn không có ý định buông tha Đà Lôi, móc ra khăn tay cho Quách Tĩnh lau miệng, dùng ngữ khí nhàn nhạt như nói chuyện phiếm nói ra:

“Đà Lôi, kỳ thật người tới Lâm An, là tìm Võ mục di thư a?”

Đà Lôi hoàn toàn bị đả bại, thấy đã bị vạch trần, cũng sẽ không giấu diếm, thành thành thật thật mà đem chân tướng nói tất cả một lần, cho đến khi Đà Lôi giải thích rõ ràng, trời bên ngoài đã tối đen.

Đà Lôi bị nội thương nghiêm trọng, lại ở trong rừng rậm hai ngày, ngay cả chớp mắt cũng không dám, toàn bộ dựa vào thể chất cường kiện cùng nghị lực cứng cỏi để chống đỡ. Dương Khang cấp thuốc còn Quách Tĩnh dùng nội lực làm cho Đà Lôi tỉnh, nhưng nội thương cùng thân thể suy yếu xác thực cần phải tĩnh dưỡng, chờ sau khi nói xong, liền phóng tâm đi ngủ.

Quách Tĩnh cõi ngoại bào đắp cho Đà Lôi, lại thêm chút ít củi, thấy Dương Khang vẻ mặt trầm tư, cũng không có mở miệng nói chuyện, đem Dương Khang ôm vào trong ngực, cho Dương Khang dựa vào nghỉ ngơi.

Dương Khang nhìn ngọn lửa cháy đỏ rực, lo lắng chuyện Đà Lôi vừa mới nói.

Quách bá mẫu cùng Triết Biệt xác thực là sự thật, nhưng mà cũng không phải nguyên nhân chủ yếu để Đà Lôi đến Trung Nguyên.

Dương Khang không nghĩ tới, Thốc Tát Hợp và Đà Lôi lại tồn tại cảm tình như thế, hồi tưởng lại, giống như Hoa Tranh đã từng nói trước đó, nhưng lúc đó Dương Khang coi như gió thoảng qua tai.

Không nghĩ tới hai người này lại có cảm tình, lại ảnh hưởng tới nghiệp lớn Thiết Mộc Chân muốn thống nhất thảo nguyên, đến bây giờ tộc Thốc Tát Hợp còn chưa bị Thiết Mộc Chân thu phục, mà Đà Lôi đến Trung Nguyên ý định trộm đi Võ mục di thư để làm vui lòng Thiết Mộc Chân. Chỉ là không nghĩ tới ở trong hoàng cung Lâm An bị người âm toán, thuộc hạ Đà Lôi dẫn dắt địch nhân đi chỗ khác, mà Đà Lôi thì kiệt lực chạy trốn tới nơi này.

“Khang đệ, chuyện Võ mục di thư này không thích hợp.”

Quách Tĩnh đột nhiên giảm thấp xuống thanh âm, tại bên tai Dương Khang nói.

Dương Khang nhẹ gật đầu.

“Không phải chỉ có Đà Lôi, chỉ sợ Hoàn Nhan Hồng Liệt bọn họ đã đánh chủ ý với Võ mục di thư từ lâu.”

“Kỳ quái, nếu trong hoàng cung sớm đã có Võ mục di thư, vì sao các tướng quân trong triều đình không đi dùng, ngược lại đặt ở trong hoàng cung để cho bụi bám?”

Quách Tĩnh nhíu mày phân tích.

“Cho nên đó là một âm mưu.”

Dương Khang khẽ cười nói, Dương Khang tất nhiên biết rõ Võ mục di thư ở đâu, hiện tại chính là giấu ở trên đỉnh núi Thiết Chưởng.

“Nếu không, Đà Lôi ở thảo nguyên xa như vậy, như thế nào lại biết sự tồn tại của Võ mục di thư? Chỉ sợ là ca ca của Đà Lôi, khuyến khích hắn tới.”

“Người..... Làm sao người biết?”

Đà Lôi vốn đang ngủ, đột nhiên mở to mắt nói. Đà Lôi vốn ngủ không sâu, liền đem toàn bộ lời nói của Quách Tĩnh cùng Dương Khang nghe vào trong tai.

Dương Khang cũng không quá mức để ý, y và Quách Tĩnh đã sớm nghe được hô hấp của Đà Lôi có chỗ biến hóa.

“Đà Lôi, dù cho không cần nhìn Võ mục di thư, ta cũng biết có một kẻ sách gọi là kẻ điều hổ ly sơn. Chỉ sợ là ca ca của ngươi, hoặc là cha của ngươi, cố ý đem ngươi dời đi thảo nguyên, sau đó ra tay với Thốc Tát Hợp.”

Sắc mặt Đà Lôi trở nên trắng bệch. Rất lâu sau đó, mới khàn giọng nhỏ ra một câu:

“Không phải, phụ..... Đại Hãn....”

Dương Khang hai mắt nhíu lại, từ nhỏ đến lớn, Đà Lôi đều gọi Thiết Mộc Chân là phụ thân, mà hôm nay lại cải biến xưng hô.

“Đà Lôi, ngươi nếu muốn cùng Thốc Tát Hợp ở cùng một chỗ, ngươi nhất định phải có được thân phận ngang với hắn.”

Dương Khang nhàn nhạt nói, trong đó có tâm tư khác.

Đà Lôi trầm ngâm không nói. Chính hắn cũng biết, Thốc Tát Hợp là con trai duy nhất của Tang Côn, là người nối nghiệp duy nhất của Tang Côn, nhưng Đà Lôi chỉ là tứ nhi tử của Thiết Mộc Chân, phía trên hắn, còn có ba ca ca khôn khéo, như thế nào cũng không tới phiên hắn.

Nhưng mà, hắn không cam lòng.

Dương Khang không nói nữa, y biết mình đã đem một khóa hạt giống gieo rắc vào nội tâm Đà Lôi, về phần khóa hạt giống này có thể nảy mầm lớn lên hay không, vậy phải trông chờ vào Đà Lôi. Dương Khang oa tại trong ngực Quách Tĩnh, mười ngón tay của hai người cùng cài một chỗ.

Dương Khang không muốn cho Quách Tĩnh tuổi già còn hao tổn thủ trong thành, như vậy căn bản đã giải quyết được vấn đề.

Mấy đứa con của Thiết Mộc Chân tranh đoạt quyền kế thừa, như vậy hắn sẽ không có dư lực đi thu phục bộ tộc Tang Côn, không cách nào thuận lợi thống nhất thảo nguyên, như vậy sẽ không cách nào vùng binh xuôi nam.

Về phần Kim quốc, lục vương gia Hoàn Nhan Hồng Liệt là người có chí lớn, có âm mưu đoạt quyền, như vậy Kim quốc sẽ không yên, nên hoàn toàn không có năng lực đi chinh phạt triều đại Nam Tống. Tạo thế chân vạc, tất nhiên là có thể duy trì cân đối, ít nhất có thể duy trì vài thập niên.

Về phần chuyện vài thập niên sau, Dương Khang cũng không muốn trông nom, cũng vô lực trông nom.

Dương Khang mỉm cười, càng thêm nắm chặt tay Quách Tĩnh.

Y chỉ muốn lưu lại một mảnh ôn hòa.

Y chỉ là người ích kỉ mà thôi.

55. Khang - Chương 55: Thù Cha

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang biết mình quá dễ tâm vào chuyện vụn vặt, tuy Quách Tĩnh gọi là Quách Tĩnh, nhưng hắn đã không còn là ngọc tử mặt ngu trong nguyên tác nữa.

Nhưng y không muốn mạo hiểm.

Tương Dương không có Quách Tĩnh thủ thành, tự nhiên sẽ có những người khác đến thủ, thời thế tạo anh hùng, chỉ có điều tên anh hùng không giống mà thôi.

Nhưng y vẫn sợ, vạn nhất máu hiệp nghĩa trong người Quách Tĩnh vẫn còn thì sao?

Nếu như Quách Tĩnh tỏ vẻ muốn đi thủ Tương Dương, y căn bản không có cách nào cự tuyệt hoặc là thay đổi ý nghĩ của hắn, y không thể từ chối ý nguyện của Quách Tĩnh, cho nên chỉ có thể thay đổi tình thế, ngăn chặn loại khả năng này trước.

Đà Lôi là người rất thông minh, tuy hắn là tứ hoàng tử của Thiết Mộc Chân, nhưng là một người cực kỳ xuất sắc.

Trước đó Đà Lôi không có ý nghĩ đoạt vị, là không muốn cùng huynh trưởng của hắn trở mặt, nhưng hiện tại Đà Lôi tuyệt đối sẽ trở nên nhẫn tâm. Mà càng làm cho Đà Lôi tâm lãnh chính là, phụ thân Đại Hãn Thiết Mộc Chân biết được việc này, nhưng không có ngăn cản.

Việc này kỳ thật dưới đáy lòng Đà Lôi cũng biết, nhưng không có người nói ra, chính hắn cũng không chịu đối mặt. Cho nên Dương Khang chỉ nói một chút, dù sao nếu như không có chuyện này, mặc cho Dương Khang nói lời ba hoa chích choè gì cũng đều không hữu dụng.

Hoàng tộc không có tình phụ tử.

Đà Lôi kỳ thật rất rõ ràng đạo lý này.

Cho nên, Đà Lôi sau khi khôi phục thể lực, liền muốn trở lại thảo nguyên. Dương Khang cũng không có ngăn cản, chỉ là đưa Đà Lôi đến thôn xóm gần đó, mua ngựa cho hắn, hơn nữa đem ngân phiếu phân cho hắn một nửa, đại khái tất cả mọi người cho rằng Đà Lôi đã chết rồi, bởi vậy hắn trở lại thảo nguyên trên đường không có nguy hiểm gì.

Nhìn bóng lưng của Đà Lôi, Quách Tĩnh mặc dù không biết trong nội tâm Đà Lôi đã hạ quyết tâm thật lớn, nhưng vẫn có thể cảm giác được bằng hữu nổi khổ này có tâm tình biến hóa.

Khi muốn bảo hộ một người quan trọng nào đó, mới có thể kiên cường như vậy. Quách Tĩnh cúi đầu nhìn Dương Khang bên cạnh, nhin không được đi tìm tay của Dương Khang, chăm chú nắm lấy.

“Đi thôi, chúng ta đi Lâm An.”

Dương Khang quay mặt lại cho Quách Tĩnh một cái tiểu dung.

“Ân.”

Quách Tĩnh thuận theo gật gật đầu.

Tin tức Đoàn Thiên Đức ở Lâm An, là bọn họ ở Quy Vân trang từ Lục Thừa Phong biết được.

Đoàn Thiên Đức ở nha môn Lâm An làm một cái tiểu quan, rất không thu hút, cũng rất dễ tìm. Quách Tĩnh cùng Dương Khang ở quán trà trông chừng, hai ngày sau đó cũng rất thuận lợi mà đem hắc bắt được.

Đoàn Thiên Đức là tiểu nhân, cũng là tiểu nhân vật, thậm chí cho dù biến mất trên đời này, cũng sẽ không có người chú ý tới. Nhưng nhìn thấy hắc trương ra cái mặt hèn mọn, bỉ ổi, than thở khóc lóc quỳ trên mặt đất, Quách Tĩnh vẫn là sinh ra một cổ cảm giác thất bại.

Vì cái gì phụ thân của mình lại bị người như vậy giết chết? Chính là người như vậy làm hại bọn họ hai nhà Quách Dương cửa nát nhà tan?

Dương Khang đã sớm điểm á huyết Đoàn Thiên Đức, y chán ghét thanh âm giống như giết heo của người này. Dương Khang vẫn còn nhớ rõ cái khuôn mặt này, lúc ấy y vừa mới xuyên qua đến nơi đây, liền thấy được gương mặt đáng ghê tởm của người này.

Quách Tĩnh hoảng hốt chỉ trong chốc lát, nhìn linh vị phụ thân trên bàn, trầm giọng đối Dương Khang nói ra:

“Khang đệ, người nếu là không muốn xem, quay mặt đi thôi.”

Dương Khang lập tức xoay người, tuy Đoàn Thiên Đức chết không đáng tiếc, nhưng y không muốn gặp ác mộng.

Tuy y đời trước đã xem nhiều loại phim kịch truyền hình trong đó có huyết tinh đầm máu, nhưng đó đều là phim có kỹ xảo đặc biệt, không phải thật sự.

Nghe sau lưng thanh âm rút kiếm cùng thanh âm chém người, mùi máu tươi dày đặc truyền vào xoang mũi, Dương Khang tim đập mạnh và loạn nhịp một chút, nhin không được bắt đầu phát ngốc.

Không biết qua bao lâu, Dương Khang cảm thấy mình bị người từ phía sau một mực ôm lấy, khí tức quen thuộc bao phủ quanh người, hai người đều thở dài một hơi. Rất lâu sau đó đều không có nói chuyện.

Dương Khang cảm thấy tim Quách Tĩnh bắt đầu đập ổn định lại, khẽ cười nói:

“Buông tay a, trước mặt Quách bá phụ, thành bộ dáng gì nữa?”

Quách Tĩnh nghe vậy liền nghe lời buông lỏng tay, Dương Khang còn không kịp xoay người, liền phát giác chính mình bị Quách Tĩnh kéo đi, đến trước mặt linh vị.

Thi thể Đoàn Thiên Đức đã được Quách Tĩnh xử lý xong, chỉ để lại trên mặt đất một bãi máu dọa người, Dương Khang ngơ ngác nhìn, liền phát hiện Quách Tĩnh bên cạnh đã thẳng tắp quỳ xuống, bình tĩnh hướng linh vị từ từ nói ra:

“Cha, đứa con bất hiếu, đời này không thể thay Quách gia nối dõi tông đường.”

Dương Khang lại càng hoảng sợ, mặc dù y không tin quỷ thần, nhưng y biết rõ Quách Tĩnh khẳng định giữ lời. Trước linh vị Quách Khiếu Thiên trịnh trọng thề như vậy, cơ hồ giống như Quách Tĩnh đang cầu hôn.

Quách Tĩnh ngẩng đầu lên, nhìn Dương Khang thật sâu. Hắc cái gì cũng chưa nói, nhưng trong ánh mắt đã bao hàm hết thảy.

Dương Khang cảm thấy lòng bàn tay ra mồ hôi, y không ngờ ngày hôm nay Quách Tĩnh lại nói ra một lời kinh thế hãi tục như thế.

Không biết như thế nào, Dương Khang mặt cũng đỏ hồng một mảng. Gục đầu xuống sọng vai quỳ gối bên cạnh Quách Tĩnh, sau đó hướng linh vị trước mặt dập đầu một cái. Lại ngẩng đầu lên, mặt mũi tràn đầy tiểu dung.

“Quách bá phụ, Quách Tĩnh con của người ta tiếp thu, nếu có bất mãn, ngàn vạn lần đừng tới tìm chúng ta, đi tìm cha ta tính sổ a!”

Quách Tĩnh bên cạnh nhìn Dương Khang cười cười, đỡ Dương Khang đứng lên.

Dương Khang cau mày lo lắng, có lẽ nghĩa muội Mục Niệm Từ của y đang mang thai Dương Quá, như vậy Dương gia cũng không tính là tuyệt hậu, huống chi mẹ y Bao Tích Nhược căn bản sẽ không để ý đến việc này. Nhưng Quách bá mẫu nhất định sẽ để ý.

Dương Khang giấu không được lo lắng, không được tự nhiên chỉ trong chớp lát trực tiếp lên tiếng hỏi:

“Quách Tĩnh..... Quách bá mẫu có thể hay không bức người thành thân?”

Quách Tĩnh đưa tay đem tóc trên trán Dương Khang vén ở sau tai, vừa cười vừa nói:

“Người là lo lắng Quách gia tuyệt hậu? Yên tâm, ta nghe có nghe nương nói qua, cha ta kỳ thật xem như là bàng chi Quách gia, có họ hàng xa rất nhiều, chỉ là nhiều năm không lui tới.”

Dương Khang lúc này mới yên lòng lại, bất quá, loại sự tình này Quách Tĩnh nên sớm cho y biết rồi chứ? Hẳn như thế nào làm cho mình luôn có cảm giác áy náy?

Quách Tĩnh thấy Dương Khang nheo lông mày nhỏ nhắn bắt đầu suy tư, liền không chút hoang mang nói tránh đi:

“Thù cha đã báo, chúng ta trở lại thảo nguyên?”

Quách Tĩnh vốn tưởng rằng Dương Khang sẽ đồng ý, nhưng mà phát hiện y khóa khẩn lông mày, hiển nhiên là có tâm sự. Lập tức cũng không thúc y, chỉ là chờ y nghĩ thông suốt.

Quả nhiên không lâu sau, Dương Khang do dự nói:

“Người thấy Võ mục di thư như thế nào?”

Quách Tĩnh không biết Dương Khang như thế nào lại đột nhiên nhắc tới cái này, nhưng hẳn xác thực cũng nghĩ qua việc này, suy nghĩ một chút nhân tiện nói:

“Nghe nói đó là một quyển binh thư, tuy ta không biết là một quyển binh thư có thể chuyển biến chiến sự gì, cổ có Tôn Tử binh pháp ba mươi sáu kế, chư tướng đều quen thuộc.

Bất quá Võ mục di thư có thể khiến cho mọi người tranh đoạt, chủ yếu là bởi vì quyển sách này là do Nhạc tướng quân viết. Nhạc tướng quân cùng quân Kim tác chiến mấy năm, cho nên ta cảm thấy được bản binh thư này rất lạ, chắc là bí kế phá Kim.”

Dương Khang nhẹ gật đầu, Quách Tĩnh tuy gần đây ít nói, nhưng khi nói, khẳng định nói trọng điểm.

“Cho nên Thiết Mộc Chân muốn quyển sách này, bởi vì hắn muốn chiếm Kim quốc. Mà Kim quốc càng muốn quyển sách này, bởi vì không chừng trên đó có nhược điểm của bọn họ, có thể cho quân đội của bọn họ càng thêm cường thịnh.”

Quách Tĩnh phụ họa gật đầu, lập tức khó hiểu nói:

“Khang đệ, người nói như thế nào nhắc đến cái này?”

Dương Khang ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Quách Tĩnh nói:

“Nếu nói là, ta biết rõ bản Võ mục di thư ở nơi nào, người cảm thấy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Tim Dương Khang đập cực kỳ lợi hại, nếu như Quách Tĩnh sẽ giống như nguyên tác nguyên ý vì triều đại Nam Tống thủ thành, vậy thì y sẽ cùng với hắn, tuy y không muốn như vậy, nhưng vẫn muốn cùng Quách Tĩnh một chỗ.

Quách Tĩnh tuy kỳ quái tại sao Dương Khang lại biết Võ mục di thư giấu ở đâu, nhưng khi nghĩ tới thân phận Hoàng được sư, liền bình thường trở lại.

Hoàng được sư vốn là hoàng tử triều đại Nam Tống, trong thư phòng hẳn nếu có bút ký hoặc là tranh vẽ ghi lại chỗ giấu Võ mục di thư, do đó bị Dương Khang trong lúc vô tình nhìn thấy, cái này cũng chẳng có gì lạ.

Nhìn lại, Quách Tĩnh thấy trên mặt Dương Khang khó được xuất hiện thần sắc nghiêm túc. Quách Tĩnh nghiêm túc nghĩ nghĩ, mới nói:

“Chúng ta đi lấy Võ mục di thư, sau đó tìm một hảo tướng quân trong triều đình, tặng hấn, như thế nào?”

Quách Tĩnh không biết mình nói đúng hay sai, nhưng hấn lại biết rõ, sau khi hấn nói những lời này, vốn biểu lộ khẩn trương Khang đề đột nhiên thoải mái lên, khoe miệng nhếch nhẹ giống như một đóa hoa đào, làm hấn nhẹn không được nghiêng thân hôn lên.

Dương Khang cười ngênh đón nhiệt tình của Quách Tĩnh, đang hôn đến loạn ý tình mê, liền thấy dư quang trong khoe mắt, hình như là thấy được có một thân ảnh màu trắng thoáng một cái bay qua.

“Làm sao vậy?”

Quách Tĩnh phát giác được Dương Khang phân tâm, tại phần môi nỉ non mà hỏi thăm.

“Giống như có người.....”

Dương Khang nhú nhú mày. Y vừa dứt lời, Quách Tĩnh liền mang theo y cùng một chỗ vọt tới ngoài cửa.

Trên đường cái Lâm An nhiều người đi lại, phi thường náo nhiệt, coi như là vừa mới có người theo dõi, lúc này cũng tìm không được đến tột cùng là ai.

56. Khang - Chương 56: Thiết Chưởng Phong

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang cũng không biết ngày đó có người nghe lén bọn họ nói chuyện hay không, hay là y nhất thời hoa mắt. Nhưng Dương Khang vẫn là cẩn thận cùng Quách Tĩnh sau khi ra đi khỏi thành Lâm An, cố ý đi vòng vo, mới hướng núi Thiết Chưởng mà đi.

Hai người một đường hướng tây đi đến, qua Thường Đức, trải qua Đào Nguyên, Hạ Nguyên Lăng, kỳ thật lộ trình cách Lâm An không đến một ngày, nhưng Dương Khang đi ba ngày mới đến.

Rất xa có năm ngọn núi, nhìn giống như năm ngón tay, chính giữa cao nhất, hai bên lần lượt hạ thấp dần. Kỳ lạ nhất chính là mỗi ngọn núi lại phân thành ba đoạn giống như đốt ngón tay bình thường, ngọn núi trung tâm cao nhất.

Quách Tĩnh đã sớm nghe Dương Khang nói qua, Võ mục di thư được giấu ở ngón giữa đốt ngón tay thứ hai của núi Thiết Chưởng, lúc ấy còn không có nghe hiểu gì, nhưng khi nhìn thấy hình dáng ngọn núi, liền không thể không cảm thán thiên nhiên điều luyện sắc sảo.

Lúc này sắc trời đã tối, hai người đơn giản ăn lương khô, đem tiểu hồng mã để lại chân núi, đi ra sau ngọn núi cao nhất, dùng khinh công bay lên.

Dương Khang biết đây là địa bàn của Thiết Chưởng bang, đốt ngón tay thứ hai kỳ thật chính là nơi chôn hài cốt của bang chủ Thiết Chưởng bang đời trước, mà ở đốt ngón tay thứ ba, chính là Thiết chưởng bang.

Ban đêm trong rừng cây tùng, ánh sáng đèn dầu lập lòe từ xa xa truyền đến, tuy Thiết chưởng bang có nhiều người, nhưng cũng chỉ là bang phái bình thường, Dương Khang cùng Quách Tĩnh chỉ cần cẩn thận, liền thuận lợi leo lên đốt ngón tay thứ hai.

Hai người dụng tâm tìm kiếm, rất nhanh phát hiện một sơn động. Miệng động như ngọc thạch, được tu kiến cực kỳ chỉnh tề, Dương Khang đề phòng trong động có cơ quan ám khí, nhắc nhở Quách Tĩnh đi phía trước chú ý cẩn thận, lại bình an vô sự bước vào trong động.

Quách Tĩnh nhẹ nhàng thở ra, đã thấy Dương Khang sau lưng dừng bước, không khỏi thấp giọng hỏi:

“Khang đề, làm sao vậy?”

Hắn tuy giảm thấp thanh âm xuống, nhưng trong sơn động tối đen lại ầm ầm truyền ra tiếng vang.

Dương Khang ngẩn người, cau mày nói:

“Chúng ta đi đoạn đường này có điểm quá thuận lợi.....”

“Thuận lợi còn không được?”

Quách Tĩnh nhin không được cười lên.

Dương Khang nghe vậy cũng không khỏi cười khẽ một tiếng, y đại khái là có chút thần kinh quá nhạy cảm, dọc theo đường này y ít nhiều có vài cái vòng luẩn quẩn, hơn nữa đi đều là đường nhỏ, không có bất luận dấu hiệu nào có người theo dõi. Dương Khang nghĩ tới đây, lấy lại bình tĩnh, cầm củi trong tay nhen nhóm, nường theo ánh lửa, hai người đi vào trong thạch động.

Cái thạch động này thật lớn, có rất nhiều thạch nhũ, trên vách động còn có thiết nhiều động khẩu, không chừng còn có thể thông với thạch động khác. Trên mặt đất còn có mấy cổ hài cốt đang nằm hoặc ngồi, chắc là bang chủ Thiết chưởng bang đời trước. Dương Khang đang ở trong động cẩn thận tìm kiếm Võ mục di thư, chợt nghe một thanh âm uy nghiêm nói:

“Tiểu tặc phương nào? Dám xâm nhập nơi cấm địa của Thiết chưởng bang chúng ta?”

Âm thanh này đột nhiên xuất hiện, làm cho Dương Khang cùng Quách Tĩnh không kịp đề phòng giật nảy mình. Chỉ thấy từ một động khẩu nào đó xuất hiện một lão giả, râu bạc trắng, áo bào tro, trong tay còn cầm một cây quạt.

Dương Khang thấy ánh mắt lão nhấp nháy bất định, nhất thời liền muốn nâng người đi tới, vừa cười vừa nói:

“Người nói nơi này là cấm địa, vậy người ở trong này làm cái gì?”

Chắc hẳn cái này là vừa ăn cướp vừa la làng, lão nhân kia chính là Cừu Thiên Nhận, đệ đệ sinh đôi của Cừu Thiên Trượng, đến cấm địa Thiết Chưởng bang trộm bảo vật.

Cừu Thiên Nhận quả nhiên bị Dương Khang nói trúng, lão vốn định một câu liền đem hai người trẻ tuổi này dọa đi, nhưng không nghĩ tới bị mất một quân. Dương Khang thấy lão lại muốn há mồm bịa chuyện, vung tay bắn cục đá, liền phong bế huyệt đạo của lão.

Quách Tĩnh lo lắng nên lại điểm thêm vài cái đại huyệt, lúc này mới cùng Dương Khang bắt đầu tìm Võ mục di thư. Không bao lâu liền phát hiện một hài cốt trong tay ôm một cái hộp gỗ, trên đó viết “Phá Kim bí kế”, vừa mở ra, đúng là hai quyển sách Võ mục di thư.

“Ai, một quyển binh thư như vậy, lại bị chôn cùng người chết, cũng không biết bang chủ đời trước của Thiết chưởng bang nghĩ như thế nào.”

Dương Khang thở dài, nguyên bản còn muốn vợ vét chút ít châu báu lợi khí mang đi, nhưng mà sợ vạn nhất có lai lịch gì đó, bị nhận ra rồi vướng vào rắc rối, liền kiềm chế tâm tình, đem hộp gỗ vứt bỏ, chỉ lấy ra hai bản binh thư đem giấu hảo, ý định cùng Quách Tĩnh theo đường cũ trở ra.

Hai người cứ như vậy quay người lại, Dương Khang lại phát hiện trên mặt đất vốn là Cừu Thiên Nhận bị điểm huyệt không cách nào nhúc nhích lại không thấy đâu, Dương Khang giật mình muốn lên tiếng cảnh báo Quách Tĩnh, dị biến nổi lên. Quách Tĩnh phía sau Dương Khang đem y ôm vào trong ngực.

“Phanh!”

Một âm thanh vang lên, là tiếng bàn tay đánh vào thân thể người, Dương Khang cảm thấy một chất lỏng ầm ập phun tại căn cổ chính mình, mà ở sau lưng Quách Tĩnh, chính là Cừu Thiên Nhận đang nhe răng cười.

Dương Khang kinh hãi, tay run lên, nhánh củi đang cháy trên tay bị rơi lỏng rơi xuống mặt đất.

Trong động trở lại một mảnh hắc ám.

Dương Khang ôm Quách Tĩnh hôn mê bất tỉnh vọt đến một bên, đồng thời nhặt lấy hài cốt trên mặt đất, không ngừng ném đi bốn phía, để tránh đối phương dựa vào âm thanh để xác định vị trí của bọn họ.

Dương Khang không biết tại sao lại biến thành như vậy. Rõ ràng trong động chỉ có Cừ Thiên Nhận, y không có nghe thấy bất luận thanh âm kẻ nào vào. Chính là Cừ Thiên Nhận không thể làm Quách Tĩnh bị thương nặng như thế, chẳng lẽ Cừ Thiên Nhận đúng là bang chủ Thiết Chưởng?

“Tiểu tử, người không cần phí sức.”

Trong bóng tối, thanh âm lão giả chậm rãi truyền ra.

“Trước khi người đi làm một tiểu quỷ ta sẽ nói cho người biết a. Cừ Thiên Nhận chính là Cừ Thiên Trọng, chúng ta hai người một thể. Ha ha, bất quá ta nói như vậy, tiểu tử người phỏng chừng cũng sẽ không hiểu.”

Nhưng Dương Khang lại hiểu.

Dựa vào! Cái thể giới xạ điêu này thật sự là quỷ dị, rõ ràng còn có mặt này!

Hơn nữa, tuy Cừ Thiên Nhận cùng Cừ Thiên Trọng hai người dùng chung một thân thể, nhưng Cừ Thiên Trọng căn bản không thể tự thân vận nội lực, chỉ có Cừ Thiên Nhận mới có thể. Vậy người bị điểm trúng huyết là Cừ Thiên Trọng, sau đó Cừ Thiên Nhận mới xuất hiện. Sớm biết như vậy sẽ không mềm lòng, một đao đem lão giết mới đúng.

Có thể hiểu như thế này: 2 người này giống như có nhân cách phân liệt, khi 1 nhân cách bị uy hiếp tính mạng, nhân cách khác mạnh hơn sẽ xuất hiện để bảo vệ => người Dương Khang gặp đầu tiên là Cừ Thiên Trọng không biết võ công, sau khi bị điểm huyết, Cừ Thiên Nhận biết võ công xuất hiện.

Dương Khang nghiêng răng nghiêng lợi, cảm giác được khí tức Quách Tĩnh càng ngày càng yếu, càng thêm lo sợ không yên.

Phải tốc chiến tốc thắng.

Cừ Thiên Nhận đứng ở trong bóng tối mỉm cười, thưởng thức khoái cảm mèo vờn chuột. Lão có thể nghe được động tĩnh của người nọ trong động, nhưng lão không vội.

Mặt khác, người trẻ tuổi kia kết kết thật thật bị trúng một chưởng của lão, nếu không kịp thời chữa thương, sớm muộn sẽ đi diện kiến Diêm vương. Cho nên đối phương chỉ là gương đồng kích tây để dụ địch, hy vọng lão rời đi động khẩu. Lão cũng muốn nhìn xem, đến tột cùng bọn họ có thể nhịn bao lâu.

“Sát!”

Hỏa quang lóe sáng.

Cừ Thiên Nhận hướng bên trái hỏa quang dấy lên nhìn lại, chỉ thấy trên vách động có một cây đuốc oanh một tiếng bùng cháy. Mà cùng lúc đó âm thanh xé gió truyền đến, Cừ Thiên Nhận mỉm cười, thấy đối phương cầm chủy thủ đánh tới, không chút hoang mang lui về phía sau nửa bước, lại bị phản quang chủy thủ nổi lên làm lóa mắt, không tự chủ được mị một chút.

“Phập.”

Ngực kịch liệt đau nhức, Cừ Thiên Nhận cúi đầu nhìn chủy thủ cắm trên ngực mình, nhìn tay người nọ cầm chủy thủ, không cam lòng lui về phía sau.

“Hô, người thì chỉ có một, nhưng chủy thủ lại có hai cái.”

Dương Khang đem chủy thủ rút ra, tiện tay vẩy vẩy vết máu. Đây là chủy thủ Khuru Xứ Cơ tặng, sắc bén vô cùng, dính máu không để dấu vết, căn bản không cần chà lau.

Lúc này Dương Khang nhẹ nhàng linh hoạt không tiếng động, từ trên người Quách Tĩnh lấy thêm một cây chủy thủ giấu trong lòng bàn tay. Mà Cừ Thiên Nhận cũng quá chủ quan, nghĩ nếu Dương Khang không đánh lén, Quách Tĩnh cũng sẽ không dễ dàng làm lão bị thương.

Dương Khang cất kỹ chủy thủ, đi nhanh đến ngồi bên cạnh Quách Tĩnh, cõng y phục của hắn xem xét, chỉ thấy trên lưng Quách Tĩnh xuất hiện hai dấu bàn tay đen như mực, âm trầm khủng bố. Dương Khang tranh

thủ thời gian vận công thay hần chữa thương, nhưng đưa nội lực vào giống như đá chìm đáy biển, không có nửa phần đáp lại.

Nhìn Quách Tĩnh hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng như giấy, sinh tử khó liệu, tâm Dương Khang quả thực đau như dao cắt.

Dương Khang mớm vài khỏa Cửu hoa ngọc lộ hoàn, cẩn thận uy vào miệng Quách Tĩnh, lại liều mạng đưa nội lực vào để trợ giúp cho được thêm hiệu quả, rốt cục làm cho cơ thể Quách Tĩnh có nhiệt độ trở lại, một lần nữa mở mắt.

Dương Khang cũng biết Quách Tĩnh chỉ là tỉnh lại, chứ không phải nội thương có chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn là làm cho Dương Khang yên lòng, chăm chú ôm Quách Tĩnh không buông tay.

Quách Tĩnh chịu đựng trong lồng ngực kịch liệt đau nhức, nhìn thi thể Cừu Thiên Nhận nằm ở mộ bên, gian nan nói:

“Chúng ta..... Trước xuống núi.”

“Ân.”

Dương Khang biết rõ, nếu trời sáng bọn họ sẽ không xuống núi được, vì sẽ đụng phải người của Thiết Chuông bang. Về phần Cừu Thiên Nhận, hiện tại thực sự là hải cốt của bang chủ Thiết Chuông bang, thật cũng không tính bạc đãi lão.

Dương Khang thu thập xong tâm tình, vịn Quách Tĩnh cẩn thận xuống núi. Trên đường Quách Tĩnh dĩ nhiên đi không được, Dương Khang liền đem hần công trên lưng.

Quách Tĩnh cười khổ nói:

“Khang đệ, ta cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày được người công trên lưng.....”

Dương Khang nghe hần suy yếu nói, càng cảm thấy đau lòng muốn chết, nhưng vẫn là giả ngữ khí thoải mái, cười nói:

“Chờ người thương thể tốt lên, lại cho người công ta.”

Dương Khang lúc này biết mình trên mặt thần sắc khẳng định cực kỳ khó coi, không khỏi cảm thấy may mắn Quách Tĩnh hiện tại ở trên lưng mình, nhìn không thấy nét mặt của mình.

Thương thể kia vốn hần là y chịu, Dương Khang tình nguyện hiện tại hấp hối chính là mình.

Tại y không cảnh giác.

Dương Khang cảm thấy người trên lưng hô hấp yếu xuống, liền biết Quách Tĩnh lại lâm vào hôn mê, tốc độ dưới chân không khỏi nhanh hơn. May mắn khi đến được chân núi, đều không có kinh động người Thiết Chuông bang, Dương Khang đem Quách Tĩnh đặt ở trên lưng tiểu hồng mã, xoay người trầm giọng hỏi:

“Là ai lén lén lút lút theo ở phía sau?”

Lúc Dương Khang đi qua Thiết Chuông bang, liền phát giác sau lưng theo một người, hơn nữa càng làm cho Dương Khang hoảng sợ, là vì đối phương cố ý để lộ mình mới phát giác sự tồn tại của đối phương.

Lúc này tay Dương Khang đặt trên mông tiểu hồng mã, một khi tình huống có biến, sẽ làm cho tiểu hồng mã mang theo Quách Tĩnh một mình rời đi. Chỉ là Quách Tĩnh hiện tại bản thân bị trọng thương, nếu cứ như vậy làm cho tiểu hồng mã mang hần đi, cũng chỉ có con đường chết. Cho nên Dương Khang cũng không có lập tức làm như vậy.

Chỉ thấy phía sau một gốc cây, xuất hiện một người.

Dưới nguyệt quang chiếu xuống, Dương Khang thấy rõ người này là một tên khất cái trung niên, hể ra gương mặt hình chữ nhật, hải hạ vi tu, tay chân thô to, y phục trên người đầy miếng vá nhưng sạch sẽ, trong tay cầm một cây trượng Lục Trúc, oánh bích như ngọc, trên lưng mang một cái hồ lô lớn.

Cái cách ăn mặc này, Hồng Thất Công? Dương Khang không có ngờ tới sẽ ở giờ khắc này nhìn thấy người nọ, không khỏi sững sờ. Nhưng đáy lòng hoài nghi vẫn là lớn hơn mừng rỡ, dù sao đây cũng quá xảo đi.

“Ai, tiểu oa nhi, bằng hữu của ngươi bị thương vô cùng nặng. Cho Thất Công nhìn một cái, như thế nào?”

Hồng Thất Công cầm lấy hồ lô uống một hợp rượu, dùng đũa cầu bồng chỉ chỉ Quách Tĩnh nằm trên lưng tiểu hồng mã.

Dương Khang lại lắc đầu, nói:

“Thất lễ.”

Sau đó Dương Khang liền đạp thân tiến đánh Hồng Thất Công, dưới ánh trăng, chưởng ảnh tung bay, đúng là tuyệt học đảo Đào Hoa, Lạc anh thần kiếm chưởng.

Hồng Thất Công cũng không để ý, ngược lại ha ha cười, một tay dùng đũa cầu bồng đỡ chiêu của đối phương.

Hắn trong lòng biết người trẻ tuổi kia chỉ là thử võ công của mình để dò lai lịch của hắn, mà một chiêu của y cũng dùng đến cực kỳ xảo diệu, càng thêm hướng hắn tuyên cáo lai lịch của mình.

“Tên Hoàng lão tà kia thu đồ đệ thật đúng là ánh mắt tốt!”

Dương Khang qua năm chiêu, liền biết rõ người trước mặt là Cửu chỉ Thần cái Hồng Thất Công, Dương Khang thu chiêu mà đứng, khó hiểu mà hỏi:

“Tiền bối vì sao ở trong này?”

Hồng Thất Công cười nói:

“Ngươi cho rằng chỉ có Kim cẩu mới khẩn trương Võ mục di thư? Ta không ngờ tới, đồ đệ của tên Hoàng lão tà kia lại biết chỗ giấu Võ mục di thư. Tiểu tử ngươi gian trá a! Tại trong thành Lâm An đi khắp nơi hỏi tin tức, chỉ cần liên quan đến Thiết Chưởng bang ngươi chỉ hỏi lần thứ nhất. Cho nên ta liền biết rõ mục đích của ngươi, sớm ở đây chờ ngươi a!”

Dương Khang khóe miệng run rẩy, không nghĩ tới thế lực của Cái Bang lớn đến tình trạng như thế. Bất quá Dương Khang cũng chẳng muốn cùng Hồng Thất Công đấu võ mồm, vội vàng đem Quách Tĩnh từ trên lưng tiểu hồng mã xuống, cho Hồng Thất Công chẩn đoán.

Hồng Thất Công vừa đáp trên cổ tay Quách Tĩnh, biểu tình trên mặt liền trở nên thập phần đặc sắc. Dương Khang trong lòng biết hắn dò ra võ công của Quách Tĩnh, liền không chút do dự đem chuyện Vương Trùng Dương chưa chết đơn giản nói một lần.

Bất quá sau khi nhìn Hồng Thất Công từ sắc mặt thoải mái trở nên ngưng trọng, tâm Dương Khang không khỏi cũng bị treo cao. Qua một chén trà, Hồng Thất Công mới giận dữ nói:

“Bị thương quá nghiêm trọng, may mắn hắn có Tiên thiên công, công lực thâm hậu, mới không có bị mất mạng tại chỗ. Trên đời này người có thể cứu hắn, trừ sư phụ hắn ra, thì chỉ còn lại có một người. Đáng tiếc, người nọ cách chỗ này quá xa, dựa vào nhiều nhất chỉ có ba ngày tạnh mạng, chống đỡ không được a!”

Dương Khang trong lòng biết Hồng Thất Công nói chính là Đại Lý Đoàn hoàng gia, hiện tại là Nhất Đẳng đại sư. Đại Lý cách nơi này ít nhất nửa tháng lộ trình, mà Vương Trùng Dương lại không biết đi vào cõi thần tiên ở phương nào.....

Chẳng lẽ thật không có biện pháp sao?

Dương Khang cắn răng, từ trong lòng ngực móc ra Võ mục di thư vừa mới lấy được, giao cho Hồng Thất Công.

“Tiền bối, đây là Võ mục di thư, tin tưởng ở trong tay tiền bối, sẽ có tác dụng càng lớn.”

Hồng Thất Công sững sờ, cũng không chối từ, hắn ở chỗ này, xác thực chính là vì bộ binh pháp này. Hắn đem binh thư thu vào trong ngực, nói lời thăm thía:

“Hài tử, trời không tuyệt đường người, ngươi cùng ta dẫn hắn trở lại Lâm An a, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp.”

“Không cần, tiền bối, sau này còn gặp lại.”

Dương Khang lắc đầu cự tuyệt, ôm Quách Tĩnh lên tiểu hồng mã, không nói một lời, dứt khoát mà đi.

Hồng Thất Công nhìn hai người này lâm vào hắc ám, biết rõ lần từ biệt này chỉ sợ không có ngày gặp lại, không khỏi thở dài, buồn bực trong ngực thật lâu không cách nào tán đi.

Dương Khang mới không có ý niệm tìm chết trong đầu, lại càng không trở mắt nhìn Quách Tĩnh ở trước mặt mình chết đi.

Trong thượng sách Cửu âm chân kinh, có một chương chữa thương, viết rằng, nếu bị cao thủ dùng khí công đả thương, sẽ lấy khí công điều trị chân nguyên, trị liệu nội thương.

Dương Khang tìm một chỗ yên tĩnh không có người, căn cứ vào pháp môn của chân kinh, hai người tay đối chưởng, đồng thời vận khí, dùng công lực của y trợ Quách Tĩnh trị thương. Mà khó một cái là trong bảy ngày bảy đêm, hai bàn tay không thể rời đi dù chỉ một chút, cũng không thể di chuyển nửa bước. Nếu là có người tiến đến quấy rầy, chẳng những toàn bộ uổng phí, hơn nữa nhẹ thì bị thương, nặng thì tán thân.

May mắn bọn họ hiện tại đang ở trong thâm sơn cùng cốc, Dương Khang đi sơn thôn mua lương khô cùng nước uống dùng cho bảy ngày, chọn một sơn động không người trong rừng rậm, liền cùng Quách Tĩnh bắt đầu chữa thương.

Cửu âm chân kinh viết bằng tiếng Phạn Dương Khang đều nhớ rõ, tuy không biết có thể hay không đối với Tiên thiên công của Quách Tĩnh có chỗ ảnh hưởng, nhưng vẫn là nói cho Quách Tĩnh nghe.

Hết một ngày, Quách Tĩnh cảm thấy từ trong lòng bàn tay của Dương Khang truyền tới nhiệt khí, chậm rãi tán nhập quanh thân mình, dần dần cảm giác khó chịu ở ngực hơi có chút buông lỏng, thư sướng rất nhiều, làm cho Quách Tĩnh đều cảm thấy sáng khoái tinh thần.

Cứ như thế, sắc mặt Quách Tĩnh càng ngày càng chuyển biến tốt, tâm tình Dương Khang cũng càng ngày càng nói lỏng, đến buổi sáng ngày thứ sáu, hai người ngồi trong động chữa thương, lại nghe từ động khẩu truyền đến tiếng vó ngựa, đồng thời thay đổi sắc mặt.

Dương Khang biết rõ tiểu hồng mã bị mình đuổi đi, nhưng vẫn ở tại phụ cận, bọn họ không gọi sẽ không tự tiện tiến đến. Dương Khang đang âm thầm kêu không tốt thì có một nam tử một thân bạch y tiến vào động khẩu, hừ lạnh nói:

“Dương Khang, cuối cùng đã tìm được người! Vô mục di thư?”

Dương Khang đại hận, người tới chính là Âu Dương Khắc. Vốn đang khó hiểu tại sao hắn lại tìm được nơi này, nhưng chứng kiến trên cổ tay Âu Dương Khắc có một con rắn đang quấn quýt, liền biết đối phương nhất định là hạ bệ được gì đó trên thân tiểu hồng mã. Mà tiểu hồng mã lại ở phụ cận, do không ở bên cạnh bọn họ, cho nên Âu Dương Khắc khẳng định lại mất chút thời gian mới tìm được bọn họ.

Quách Tĩnh vừa nhìn thấy Âu Dương Khắc, không cách nào không chế được phần nộ. Nghĩ tới tại Thái Hồ đêm đó, Khang đệ bị hắn khiến cho thương tích đầy mình, Quách Tĩnh đã nghĩ muốn đem Âu Dương Khắc băm thây vạn đoạn. Nhưng Dương Khang lại hướng hắn lắc đầu, hắn cũng biết bọn họ còn kém một ngày mới có thể đại công cáo thành, đành phải đè xuống tức giận, trầm giọng nói:

“Vô mục di thư không có ở chỗ chúng ta.”

Âu Dương Khắc cảm thấy quái lạ, hắn biết rõ Quách Tĩnh là không bao giờ nói dối, tuy khó hiểu hai người bọn họ vì sao khoan chân đối chưởng, nhưng có thể đoán ra được hai người này là đang chữa thương.

Âu Dương Khắc như thế nào lại chịu buông tha cơ hội tốt như vậy, Âu Dương Khắc cười hướng sau lưng Dương Khang ngồi xổm xuống, trước ánh mắt giết người của Quách Tĩnh, Âu Dương Khắc hướng vạt áo của Dương Khang tìm kiếm.

“Dương Khang, người giống như thiếu nợ ta thiệt nhiều gì đó a?”

Dương Khang cũng không sợ Âu Dương Khắc tìm được Cửu âm chân kinh vì y sớm đã nhớ hết trong đầu, Cửu âm chân kinh bằng tiếng Phạn đã bị y xé bỏ, thượng sách ở trong tay Chu Bá Thông. Trên người y cái gì cũng đều không có.

Dương Khang cười hì hì, mặc cho Âu Dương Khắc tại trong ngực của mình tìm kiếm, nhớ tới Hoàng Long muốn đi Bạch Đà sơn cầu hôn, cũng không biết có thành công hay không. Bất quá nhìn Âu Dương Khắc lẻ loi một mình, chỉ sợ cầu hôn này không có thành.

Âu Dương Khắc tìm nửa ngày, chỉ tìm được một ít bình bình quán quán, thậm chí trên người Quách Tĩnh hẳn cũng tìm nhưng không có, nhìn vật phẩm trong động liền hiểu ngay, căn bản không có Cửu âm chân kinh bằng tiếng Phạn và Võ mục di thư.

Âu Dương Khắc đại hận, chắc chắn bọn họ nhất định là đem giấu rồi.

“Ai, thật sự là không có a.”

Dương Khang thở dài.

Âu Dương Khắc hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn vạt áo Dương Khang bị chính mình giật ra, chợt nhớ tới ngày đó chứng kiến cảnh đẹp mỹ lệ, lại lập tức nhớ tới sau đó chính mình bị đối đãi thế nào, lửa giận trong ngực chợt dâng cao.

Âu Dương Khắc khép lại cây quạt cầm trong tay, quỳ một gối xuống sau lưng Dương Khang, hướng Quách Tĩnh có dụng ý khác câu dẫn ra một vòng tiểu dung, chậm rãi nói:

“Các người đang chữa thương? Có phải là không thể động? Rất tốt, các người đã không nói thứ ta muốn ở nơi nào, ta đây muốn nhìn xem các người có thể chịu tới khi nào.....”

Hắn vừa nói, bên cạnh dùng cây quạt đem vạt áo của Dương Khang rộng mở, chậm rãi gạt mở.....

57. Khang - Chương 57: Hết Cùng Lại Thông

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Nói thực ra, Dương Khang đối với hành động không có ý tốt của Âu Dương Khắc chỉ là bất đắc dĩ, nhưng Dương Khang lại biết, hết lần này tới lần khác đối với Quách Tĩnh rất hữu dụng.

Từ trong lòng bàn tay truyền đến nội tức đại loạn, Dương Khang cố gắng ngăn Quách Tĩnh xúc động đứng lên, Dương Khang dùng tay trái nhàn rãi gạt cây quạt của Âu Dương Khắc ra, nhàn nhạt nói:

“Âu Dương Khắc, người muốn Cửu âm chân kinh ta có thể lý giải, nhưng người muốn Võ mục di thư làm cái gì?”

Âu Dương Khắc sững sờ, những lời này trước đó không lâu có người hỏi qua hắn, lúc đó hắn đã trả lời như thế nào?

“Ta nhầm chán.”

Dương Khang không nói gì, lý do này, thật đúng là rất giống loại người phú gia công tử như Âu Dương Khắc mới có thể nói ra. Nếu không, hắn ở tại phía xa Tây Vực Bạch Đà sơn, cần gì phải chọn rộn chạy tới Trung Nguyên tham gia vào cục diện rối rắm này?

Bất quá Dương Khang không biết Âu Dương Khắc có phải chỉ là tùy tiện nói qua loa tắc trách hay không, dù sao Âu Dương Khắc là người Tây Vực, không phải Hán nhân, đối với Trung Nguyên có gấp ghé chỉ tâm cũng không phải không có khả năng.

Dương Khang tăng tốc độ đưa nội lực vào lòng bàn tay, kỳ vọng có thể ở cuối cùng trước mắt trợ Quách Tĩnh chữa thương thành công, ngoài miệng vẫn không quên vì kéo dài thời gian cùng Âu Dương Khắc nói chuyện phiếm:

“Người muốn Cửu âm chân kinh, là vì thúc phụ người a? Là hần muốn, cũng không phải người muốn luyện a?”

Âu Dương Khắc nhẹ gạt đầu, đối với Dương Khang sinh ra tri kỷ chi tâm, bá một tiếng mở ra cây quạt, không nhanh không chậm đứng dậy.

“Luyện công mệt chết đi, bây giờ bốn công tử cũng đã đủ tự bảo vệ mình, vì sao phải luyện thêm võ công cao như vậy? Lại phải chịu nghiêm khắc cùng thống khổ như vậy? Bốn công tử tình nguyện ngủ nhiều một lát. Nói đi phải nói lại, tiểu tử người thế nhưng lại trốn đến cái nơi thâm sơn cùng cốc này, hại quần áo của ta đều dơ.”

Dương Khang khoe miệng run rẩy hai cái, không chỉ có bởi vì lời nói ăn chơi trác táng của Âu Dương Khắc, mà còn bởi vì Âu Dương Khắc nói xong thì trong lòng tức giận nổi lên, bắt đầu dung túng con rắn trên cổ tay của hần bò lên cổ của Dương Khang.

Vừa tiếp xúc với cảm giác lạnh buốt, trong nháy mắt khiến cho Dương Khang toàn thân đều nổi lên da gà.

Quách Tĩnh muốn lấy tay thay Dương Khang đánh rơi con rắn kia, nhưng khoảng cách hai người khá xa, cho dù Quách Tĩnh duỗi thẳng cánh tay, căn bản không chạm được đến thân thể Dương Khang, Quách Tĩnh gấp đến độ ánh mắt đều trừng ra.

Dương Khang ngược lại không sao cả, chỉ là một tiểu xà mà thôi, Dương Khang dứt khoát đưa tay đối chưởng với tay kia của Quách Tĩnh, tăng tốc độ chữa thương.

Kỳ thật loại phương pháp chữa thương này, hai tay đối chưởng với nhau sẽ tăng hiệu quả gấp đôi, nhưng một khi lòng bàn tay tương đối, sẽ không thể tách ra, như vậy trong bảy ngày bảy đêm không cách nào uống nước ăn cơm, cho nên mới dùng một tay đối chưởng.

Nhưng bọn họ cũng đã chữa thương đến phần cuối cùng, cho nên loại tình huống này, xác thực là cần làm như vậy, chỉ là có một khuyết điểm, chính là bọn họ trước khi đại công cáo thành, lòng bàn tay không thể tách ra.

Kỳ thật chuyện chữa thương này, Dương Khang cũng có thể dùng Võ mục di thư cầu Hồng Thất Công làm hộ pháp, nhưng Dương Khang không muốn nợ đối phương một cái đại nhân tình.

Dù sao mặc kệ như thế nào, Hồng Thất Công là hướng về phía Võ mục di thư tới, vì cái gì nhất định là thiên hạ phúc lợi, những này Dương Khang không có hứng thú, lại càng không muốn Quách Tĩnh dính vào, cho nên đêm hôm đó căn bản là không muốn cho Hồng Thất Công hộ pháp.

Có thể Dương Khang hiện tại hối hận không kịp, nếu như có Hồng Thất Công ở đây, Âu Dương Khắc còn có thể kêu ngạo như vậy?

Hai người song chưởng cùng dán, từ bàn tay truyền tới nội lực, trong thân thể vận chuyển một vòng, lại theo hữu chưởng tâm vận chuyển lần nữa, Quách Tĩnh cảm thấy nội thương ở ngực ứ đọng cuối cùng cũng có một chút tiêu tán, hần cũng biết còn kém một chút nữa sẽ thành công, liền miễn cưỡng chính mình quên đi Âu Dương Khắc đang ở bên cạnh, chuyên tâm chữa thương.

Dương Khang nhất thời cũng bởi vì áp lực trong cơ thể đột nhiên tăng mà nói không nên lời, cái này làm Âu Dương Khắc đứng xem một bên đột nhiên cảm thấy bị coi thường nên hần không vui, nhú mày đem xà bò trên người Dương Khang ném qua một bên, trực tiếp thay tay của mình, theo vạt áo bán mở rộng dò xét đi vào.

Quách Tĩnh thân hình chấn động, lập tức muốn đứng lên, lại lập tức bị Dương Khang dùng mười ngón cái lại, ngạnh sinh đè ép Quách Tĩnh lại.

Hai người bọn họ đang tới chỗ quan trọng, làm sao có thể thất bại trong gang tấc?

“Quách Tĩnh, nhắm mắt lại.”

Dương Khang thở dài nói. Như vậy làm cho Quách Tĩnh nhìn, chính mình cũng chịu không được.

Quách Tĩnh lại đem con mắt mở thật to, thậm chí cũng không nháy một cái, rất nhanh hai mắt liền đỏ ngầu một mảnh.

Dương Khang đối với Âu Dương Khắc sau lưng có thể nói là hận đến nghiến răng nghiến lợi, Âu Dương Khắc muốn binh pháp, Dương Khang đúng là không có giữ, nhưng lại không thể nói ra, nếu không khó giữ được tâm ngoan thủ lạt như Âu Dương Khắc dứt khoát trực tiếp đem bọn họ hai người đánh chết. Nhưng Dương Khang lại không thể nhẫn, một tay của Âu Dương Khắc lạnh như băng tại trên người mình sờ tới sờ lui.

Âu Dương Khắc chính là hưởng thụ cảm xúc như lụa dưới lòng bàn tay cùng đối diện mục quang giết người của Quách Tĩnh, hắn không rõ rốt cuộc đây là loại cảm giác gì lại làm cho hắn sung sướng như vậy, với hắn mà nói, rất là thú vị. Âu Dương Khắc nheo lại song đồng màu hổ phách, môi mỏng nâng một vòng cười tà.

Đúng lúc này, Dương Khang đột nhiên chuyển hướng ra động khẩu, kinh ngạc nói:

“Hoàng sư huynh, người như thế nào đến đây?”

Âu Dương Khắc sợ tới mức tay đang dò xét liền co rút lại.

Quách Tĩnh biết Dương Khang chỉ là đang nói dối, nếu không y như thế nào chịu gọi Hoàng Long là sư huynh?

Quách Tĩnh cảm thấy càng thêm lo lắng, không biết Âu Dương Khắc bị chọc giận sẽ trả thù như thế nào, hắn cực lực thúc giục nội lực trong cơ thể, muốn mạnh mẽ đi đột phá. Dương Khang biết rõ tâm tư của hắn, tuy kinh mạch trong cơ thể có chút chịu đựng không được nội lực như vậy nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

Âu Dương Khắc tuy nhắc đầu không có phát hiện thân ảnh Hoàng Long, nhưng mà vẫn lo lắng tại bốn phía xem xét một vòng, mới vững tin là Dương Khang lừa hắn, lại bình tĩnh hé ra khuôn mặt tuần tú.

Âu Dương Khắc ngồi xuống sau lưng Dương Khang, tay duỗi ra liền đem y ôm vào lòng, lạnh lùng nói:

“Người là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao?”

Dứt lời liền hướng cần cổ Dương Khang muốn hôn tới.

Quách Tĩnh thấy thế râu tóc dựng ngược, chỉ cảm thấy từ đan điền khí hướng xông lên, lửa giận công tâm, lập tức muốn liều lĩnh đứng dậy ngăn cản.

Dương Khang thấy môi Âu Dương Khắc sắp chạm tới mình, không chút hoang mang nói:

“Âu Dương Khắc, tiểu tử ta chính là sáu ngày sáu đêm không có tắm rửa, người nếu còn có tình thú, xin cứ tự nhiên.”

Động tác Âu Dương Khắc lập tức dừng lại, giống như người đang bị điểm huyệt.

Dương Khang đối với sự giận dữ của Quách Tĩnh lộ ra một cái tiểu dung trấn an, hắc hắc, Âu Dương Khắc muốn cùng y đấu, còn sớm!

Theo vừa rồi trong lúc nói chuyện với nhau, Dương Khang biết vị công tử gia này phi thường thích sạch sẽ, thậm chí ngay cả bạch y nhiễm một chút tro bụi đều không thể chịu được.

Quách Tĩnh miễn cưỡng bẻ khí kiềm chế, đem nội tức bức trở lại đan điền, ép mình tĩnh tâm vận công chữa thương. Chỉ cần trong chốc lát.....

Âu Dương Khắc thì ở trong nội tâm đối với chính mình thích sạch sẽ làm đấu tranh, tuy trước mặt là phiến da thịt trắng nõn nhìn bất luận không có cái gì bụi đất, nhưng lý trí lại nhắc nhở, thân thể y không có tắm rửa. Đang lúc đấu tranh, chợt nghe người trong ngực giương giọng cười nói:

“Hoàng sư đệ, người quả nhiên đến đây.”

“Cái gì sư huynh sư đệ? Tiểu tử người hôm nay trốn không thoát!”

Âu Dương Khắc bị Dương Khang ba lần bốn lượt trêu chọc khiến hắn lên cơn giận dữ, liều lĩnh muốn hôn Dương Khang.

Thế nhưng, hắn đột nhiên phát hiện một thanh âm căn bản không có khả năng xuất hiện ở nơi này lại từ phía sau hắn truyền đến:

“Âu Dương ca ca, ngươi muốn làm gì?”

Song đồng màu hổ phách của Âu Dương Khắc mở to, hắn cảm thấy trên bờ vai mình xuất hiện hai tay, đang dùng lực nắm hắn. Tựa như bị một con ếch bắt được xà, đối mặt thiên địch, xà cho dù có mở ra răng nọc thì uy, nhưng căn bản vô lực chống cự.

Dương Khang háng giọng một cái, vui vẻ dạt dào nói:

“Sư đệ, nhớ rõ đem sủng vật của ngươi mang đi hảo hảo giáo dục lại, đừng có lại đơn giản phóng xuất làm hại nhân gian.”

Hoàng Long hừ lạnh một tiếng, cũng không có nói cái gì. Cũng không nhìn Dương Khang một cái, xách cổ áo Âu Dương Khắc, cứ như vậy đem hắn ném ra sơn động. Tuy thân hình của Hoàng Long nếu so với Âu Dương Khắc thì thấp một chút, nhưng khí thế so với Âu Dương Khắc lại gấp đôi.

Nghe tiếng vó ngựa ngoài động dần dần đi xa, rốt cục trong sơn động lại khôi phục sự yên lặng, nụ cười trên mặt Dương Khang cũng dừng lại.

Vừa mới nãy Quách Tĩnh tăng tốc độ chữa thương nhanh hơn, y vẫn là nỗ lực duy trì.

Nội lực Quách Tĩnh so với y thâm hậu hơn nhiều, kinh mạch cũng to lớn hơn, nội lực hai người không chút nào ngăn cản trong cơ thể y va chạm, chẳng khác nào đem nước trong Trường Giang và Hoàng Giang đổ vào suối nhỏ. Tuy nhiên, y biết rõ, nếu bản thân cố gắng gượng qua ải này, kinh mạch sẽ được mở rộng, võ công có thể được nâng cao thêm một bước. Nhưng loại sự thể này cứ như đang tàn phá kinh mạch y, cơ thể tổn thương thật lớn, hiện tại y chỉ mong có thể gượng qua.

Tuy Dương Khang muốn khống chế lực lưu chuyển làm tốc độ chậm lại, nhưng nước sông vỡ đê là không dễ dàng như vậy bị chặn lại, đành phải cắn răng kiên trì.

Dương Khang nhắm mắt lại, cố gắng không cho Quách Tĩnh phát giác khác thường, nếu như bị Quách Tĩnh biết được, hắn nhất định sẽ không để ý thương thế của mình, cường chế đem song chưởng thu hồi, ngăn cản tiếp tục chữa thương.

Vậy cũng thật sự là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Không biết qua bao lâu, Dương Khang mất đi khái niệm thời gian, giống như có nghe được Quách Tĩnh gọi mình, thế nhưng y lại không cách nào trả lời, hoàn toàn lâm vào trong bóng tối.

Chờ Dương Khang lần nữa khôi phục lại ý thức, liền phát giác mình nằm ở trên một cái giường sạch sẽ.

Quần áo trên người cũng đã được thay qua, làn da thư thái cùng mái tóc dễ chịu, hắn là đã được tắm rửa qua, có người đang khinh thủ khinh cước thay y lau sạch tóc dài. Khí tức cùng động tác quen thuộc như vậy, Dương Khang không cần gương mặt nhìn cũng biết là Quách Tĩnh.

Dương Khang dần dần trong chốc lát, mới nhớ lại trước đó xảy ra chuyện gì, Dương Khang lúc này mới phát hiện mình gối lên đùi Quách Tĩnh, vội vàng xoay người ngồi dậy, đánh giá Quách Tĩnh từ trên xuống dưới:

“Thương thế của ngươi ra sao?”

Quách Tĩnh hai mắt lấp lánh nhìn Dương Khang, bên môi tràn ra một tiểu dung âm áp, nói:

“Đều tốt lắm.”

Dương Khang không tin cầm cổ tay của Quách Tĩnh xem xét, phát giác trong cơ thể hắn nội lực thuần hậu, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Quách Tĩnh thấy Dương Khang vừa tỉnh liền quan tâm tới mình, cảm thấy cảm động lại đau lòng, không khỏi chăm chú đem y ôm vào trong ngực.

Y có biết hay không, vì trợ hắn chữa thương, cuối cùng y thổ huyết hôn mê.

Y có biết hay không, khi hắn mở mắt, thấy trên người y đầy máu, tâm tình của hắn ra sao?

Y có biết hay không, ở trước mặt y, hấn không bảo vệ được y, tâm tình của hấn ra sao?

May mắn máu kia chỉ là tụ huyết trong ngực.....

May mắn y bây giờ vẫn còn nằm trong ngực của hấn.....

Dương Khang có chút khó hiểu nhìn Quách Tĩnh đột nhiên xuất hiện kích động, chẳng lẽ mình bởi vì kinh mạch bị hao tổn, mạng không còn lâu?

Dương Khang tranh thủ thời gian vận khởi nội lực xem xét thoáng cái, phát hiện kinh mạch mình được mở rộng rất nhiều, hơn nữa công lực lại tiến bộ rất nhiều, không khỏi mừng rỡ, lập tức nhớ tới những ngày sau này sẽ được thoải mái, không khỏi cũng đưa tay ôm Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh cũng đã tắm rửa qua, tóc vẫn còn ẩm ướt, toàn thân tản ra hương vị dễ ngửi, làm cho Dương Khang hít hà mấy cái.

Trong lúc bất tri bất giác, Dương Khang cảm thấy thân thể mình đang từ từ bị đặt xuống giường, trong đầu liền báo động một cái, đang muốn không dấu vết đẩy Quách Tĩnh ra, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp của Quách Tĩnh ghé vào lỗ tai y vang lên:

“Khang đệ, Tiên thiên công tăng thứ năm của ta đã luyện hảo.....”

58. Khang - Chương 58: Đêm Xuân

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

“Khang đệ, Tiên thiên công tăng thứ năm của ta đã luyện hảo.....”

Dương Khang vừa nghe được câu này, phản ứng đầu tiên chính là kinh ngạc.

Vương Trùng Dương tuy chưa nói qua bao lâu Tiên thiên công tăng thứ năm mới có thể thành công, nhưng ít ra sẽ không giống như Quách Tĩnh, luyện không đến một năm đã đột phá, xem ra bọn họ lần này dùng Cửu âm chân kinh chữa thương, không chỉ mình y có thu hoạch, ngay cả Quách Tĩnh cũng có lợi.

Dương Khang vừa định chúc mừng Quách Tĩnh, lại phát hiện căn cổ truyền đến cảm giác tê dại, lập tức minh bạch ngụ ý của Quách Tĩnh.

Thiết, mình lại như thế nào chịu khinh địch như vậy để cho hấn áp đảo?

Dương Khang ôm lấy hai chân Quách Tĩnh, tạo thành tư thế đấu vật Mông Cổ, rất nhẹ nhàng trở mình, đem Quách Tĩnh đặt dưới thân. Không đợi Dương Khang lộ ra nụ cười chiến thắng, đã bị Quách Tĩnh dùng đồng dạng kỹ xảo một lần nữa đè ép trở về. Dương Khang tất nhiên là không chịu phục, lần nữa đè lên, bị áp.....

Hai người khi còn bé lúc chưa học võ, sẽ cùng Triệt Biệt học đấu vật, lúc này ai cũng không muốn đơn giản nhận thua, đồng thời ăn ý không dùng nội công, toàn bộ đấu vật bằng kỹ xảo.

Hai người đều có kỹ xảo đấu vật ngang nhau, ưu thế chính là sức mạnh cùng hình thể. Hai điểm này Dương Khang không sánh bằng Quách Tĩnh, cho nên sau mấy lần giao phong, y bị Quách Tĩnh đặt ở dưới thân, Dương Khang thở hồng hộc, ra một thân mồ hôi. Trái lại trên người là Quách Tĩnh biểu tình thoải mái, Dương Khang không khỏi ảo não, chính mình quả nhiên đang ở thế hạ phong.

Quách Tĩnh cười nắm cổ tay Dương Khang, đang muốn bắt lấy thời cơ hôn đôi môi hấn mong chờ đã lâu, Dương Khang lại đột nhiên kịch liệt ho khan lên.

Quách Tĩnh cho là mình không cần thận làm Dương Khang đau, vội vàng buông tay ra, muốn đi rót cho y chén nước.

Nhưng khi Quách Tĩnh vừa buông tay ra, một hồi thiên toàn địa chuyển, hắn bị Dương Khang áp đảo tại trên giường, tay phải cũng bị đối phương dùng dây lưng cột ở trên giường.

Quách Tĩnh bất đắc dĩ cười, tay trái còn được tự to không khỏi muốn chạm vào môi Dương Khang, đang giờ giữa không trung cũng bị y bắt lấy.

“Hắc hắc, người nói Tiên thiên công tăng thứ năm đã luyện hảo? Không được, ta muốn kiểm tra một chút.”

Tay phải của Quách Tĩnh đã bị Dương Khang dùng thất lưng của chính mình buộc lại, cho nên Dương Khang lấy thất lưng bên hông của Quách Tĩnh, đem tay trái Quách Tĩnh cũng cột vào trên giường, sau dang chân ngồi ở trên người Quách Tĩnh, nhìn khuôn mặt Quách Tĩnh, đắc ý cười.

Quách Tĩnh đối với tiểu dung của Dương Khang chính là không có cách nào khác chống cự, dung túng cười nhẹ nói:

“Hoan nghênh kiểm tra.”

Quách Tĩnh thanh âm trầm thấp, khàn khàn mang theo từ tính, lời nói mập mờ không khỏi làm Dương Khang mặt đỏ tai hồng.

Từ sau khi gặp lại Đà Lô, bọn họ một đường đều phi thường mạo hiểm, thật vất vả hết cùng lại thông, Dương Khang cũng không khỏi quý trọng thời gian hai người ở chung. Thực tế lúc quỳ trước linh vị của Quách Thiếu Khiên, sau khi được Quách Tĩnh cầu hôn, Dương Khang luôn luôn muốn cùng hắn thân thiết hơn.

“Tĩnh ca ca, chúng ta động phòng a.....”

Dương Khang cúi đầu, nhẹ giọng nỉ non bên tai Quách Tĩnh, một bên đưa tay vào vạt áo Quách Tĩnh thăm dò. Dương Khang tận lực gọi danh xưng kia, bởi vì y biết rõ, Quách Tĩnh đối với danh xưng này căn bản không có sức chống cự.

Cũng không biết là bởi vì đầu ngón tay hơi lạnh của Dương Khang, hay là bởi vì xưng hô Quách Tĩnh đã muốn nghe từ lâu, thân thể Quách Tĩnh kịch liệt run lên. Hắn ngừng thở, áp lực nói:

“Khang đệ, đem thất lưng cởi bỏ a.....”

Dương Khang trầm thấp cười, y không muốn bị tử hình tại chỗ a, mới sẽ không cởi bỏ! Dương Khang cố ý hiểu lầm lời Quách Tĩnh, cười tủm tỉm nói:

“Đi? Là muốn ta cởi bỏ vạt áo của người? Đã giải khai a!”

Dương Khang vừa nói vừa cởi bỏ quần áo Quách Tĩnh, ánh mắt Dương Khang mị lên, cho dù Dương Khang xem bao nhiêu lần, cũng không khỏi hâm mộ cùng ghen tị thân hình hoàn mỹ của Quách Tĩnh, dưới ngọn đèn lập lòe, giống như đá cẩm thạch được điêu khắc tinh xảo, tản ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt, làm cho Dương Khang không tự chủ được vươn tay ra đụng chạm.

Có lẽ bởi vì vừa mới tắm rửa qua, hoặc là hai người vừa mới đầu vạt ra một tầng mồ hôi, xúc cảm dưới lòng bàn tay mềm dẻo lại có lực, thật giống như là có thêm sức hút, làm cho người ta lưu luyến không rời.

Dương Khang cảm giác được mục quang bất bình của Quách Tĩnh, y cười sau đó hôn lên môi hắn một cái, sau đó ngồi thẳng lên, khẽ mỉm cười nói:

“Người không hài lòng? Ta đây cũng cởi bỏ.”

Dứt lời, Dương Khang từ trên cao nhìn xuống Quách Tĩnh, dùng một tốc độ phi thường tra tấn của con người, chậm rãi trút đi quần áo đã bán giải khai ở trên người, khoe mắt có thể làm cho người ta vui vẻ điên cuồng.

Dương Khang lớn lên chính là kẻ gây tai họa, mặt thon dài, ngũ quan tinh xảo, môi mỏng đỏ tươi. Lúc này dụng tâm làm ra thần sắc mị hoặc, càng làm cho người ta không thể chống cự.

Hô hấp của Quách Tĩnh lập tức trở nên nặng nề. Cùng màu da tiểu mạch sắc của Quách Tĩnh bất đồng, làn da Dương Khang giống như bạch ngọc, đơn bạc nhưng không gầy yếu, từ lọn tóc đến đầu ngón tay, không có một chỗ bất hoàn mỹ.

Quách Tĩnh biết thân thể này, nếu chạm vào sẽ rất thoải mái, hắn không khỏi giật giạt tay, lại bất đắc dĩ phát hiện hai tay của mình đều bị cột vào trên giường, không cách nào nhúc nhích.

“Khang đệ.....”

Quách Tĩnh nhịn không được thấp giọng kêu.

Dương Khang dùng ngón tay xoa môi của mình, khẽ cười nói:

“Muốn hôn? Ở đây? Hay là ở đây?”

Dương Khang vừa nói, một bên ngón tay chậm rãi dời xuống, xoa mọi chỗ trên thân thể của mình, một điểm lại một điểm từ từ xuống phía dưới, ánh mắt mập mờ vô cùng. Lúc xẹt qua hai điểm trước ngực, cổ ý thỏa mãn thở khẽ một tiếng.

Quách Tĩnh toàn thân chấn động, mục quang nóng bỏng nhìn ngón tay Dương Khang đang di động, thân thể càng ngày càng nóng, loại tình huống nhìn được nhưng không chạm được làm hắn hồi hận không thôi, sớm biết như vậy, hắn sẽ không mềm lòng.

Dương Khang cảm thấy biểu tình không cam lòng của Quách Tĩnh cực kỳ thú vị, vốn đang nghĩ muốn đùa hắn một chút, nhưng chính mình lại nhịn không được, nhào tới bắt đầu hưởng dụng bữa tiệc lớn.

Hai người những năm này da thịt thân cận, Dương Khang tuy không hiểu rõ lắm chỗ mẫn cảm của Quách Tĩnh, nhưng Quách Tĩnh đã làm hết thầy với y, dựa vào trí nhớ trả lại Quách Tĩnh, cho dù chỉ làm được ba phần, cũng đủ khiến Quách Tĩnh điên cuồng.

Hết lần này tới lần khác không vỗ về chỗ đang lửa nóng, mà cứ đem người treo giữa không trung, không cố gắng sức lại không phiêu khởi, phác thảo làm nhân tâm ngứa ngáy khó nhịn.

Dương Khang cảm giác khi môi y hạ xuống khiến cho Quách Tĩnh căng cứng. Tuy bị Quách Tĩnh hung hăng nhìn chăm chăm, có chút chột dạ, nhưng y đã buộc chặt hai tay của hắn, cho nên rất phóng tâm mà tại trên người hắn muốn làm gì thì làm.

Từ hầu kết đến xương quai xanh, từ trước ngực đến bên hông, Dương Khang làm không biết mệt mà cứ thăm dò.

Quách Tĩnh cảm giác được đôi môi nóng rực của Dương Khang khi hạ xuống thân thể hắn, vài sợi tóc thuận theo động tác của Dương Khang, cũng rơi xuống thân thể của hắn, càng làm cho người ta có cảm giác tê dại khó nhần nhịn.

Toàn cơ thể của Quách Tĩnh đều căng cứng, loại tâm ngứa khó nhịn quả thực làm hắn muốn điên rồi.

Dương Khang cảm nhận được ánh mắt Quách Tĩnh, nhịn không được ngẩng đầu nhìn lại. Dương Khang phát hiện, tuy trong mắt Quách Tĩnh hừng hực dục vọng, nhưng không có mất đi khống chế, thậm chí cực kỳ giống hổ báo chờ đợi con mồi, kiên nhẫn nhìn con mồi khiêu khích chơi đùa, cuối cùng một kích trí mạng.

Dương Khang bị Quách Tĩnh nhìn vậy có chút hoảng hốt, nhưng Dương Khang như thế nào lại buông tha cho cơ hội tốt như vậy, lần sau khẳng định sẽ không có. Dương Khang nhịn không được liếm liếm môi, quyết định tiếp tục.

Quách Tĩnh lúc đầu còn không biết Dương Khang muốn tiếp tục làm cái gì, hắn chứng kiến Khang đệ có phong tình khác liếc mắt nhìn hắn, sau đó di chuyển xuống lửa nóng phía dưới, cúi đầu lè lưỡi, lướt qua.

Quách Tĩnh kêu rên một tiếng, cắn răng nuốt vào rên rỉ xông lên cổ họng.

Hắn không dự liệu được Khang đệ sẽ làm đến trình độ này.

Khang đệ hắn, chưa bao giờ từng vì kẻ nào cúi đầu, nhưng lúc này lại đem hết khả năng nịnh nọt hắn. Quách Tĩnh cơ hồ cho là mình đang ở trong mộng, hình ảnh trước mắt quá mức tươi đẹp, hắn cảm thấy máu toàn thân đều muốn sôi trào.

Dương Khang phân thần ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Quách Tĩnh si ngốc nhìn mình, trên trán đã ra một tầng mồ hôi mỏng, vài sợi tóc dán ở trên mặt, nhìn thật gợi cảm mê người.

Khó được chứng kiến phong cảnh như thế, Dương Khang cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cười trêu nói:

“Không cần phải kêu âm thanh quá lớn a! Ta nhớ rõ khách *** cách âm không tốt lắm.....”

Quách Tĩnh nhìn cặp môi đỏ mọng của Dương Khang vẽ ra một vòng tuyệt đẹp, giống như là một đóa hoa non mềm trên thảo nguyên nở rộ trong xuân phong, ngực một hồi lửa nóng, không khỏi theo bản năng, đỉnh lên một cái.

Dương Khang đối diện chỗ lửa nóng của Quách Tĩnh, một câu kia lời còn chưa nói hết, liền phát giác trong miệng không kịp đề phòng bị đỉnh vào, không khỏi kêu rên lên tiếng.

Quách Tĩnh cảm giác mình được vây quanh ở nơi nhẵn nhụi ướt át, trong tai mơ hồ nghe được tiếng rên rỉ của Dương Khang, nhin không được nâng eo lên.

Dương Khang chưa bao giờ cảm thấy quần bách như vậy, tiếp tục cũng không được, lui ra phía sau cũng khó. Nhưng Dương Khang đã hạ quyết tâm muốn phục vụ ‘đến nơi đến chốn’, liền cố gắng thừa nhận.

Nhưng vật thể trong miệng càng lúc càng lớn, động tác cũng càng lúc càng nhanh, Dương Khang cẩn thận căn cứ theo eo của Quách Tĩnh, cất lực khống chế tốc độ quá nhanh của hân, trong miệng tận lực không dùng hàm răng đả thương đối phương, miệng muốn trương đến cực hạn, nhất thời làm Dương Khang cực kỳ vất vả.

Không cách nào nuốt nuốt bọt vào nên nó chảy xuôi xuống chỗ hai người đang giao nhau, Dương Khang cảm thấy hô hấp cũng bắt đầu khó khăn, Dương Khang lúc này không khỏi nhớ tới sức chiến đấu bền bỉ của Quách Tĩnh, không khỏi âm thầm kêu khổ một câu.

Tiếp tục như vậy, hân muốn làm đến khi nào thì a? Lấy tay thay hân làm đều vô cùng đau nhức, chớ nói chi là chỉ dùng miệng.

Nhưng Dương Khang không nghĩ tới, loại chuyện này cũng sẽ có quán tính, y mỗi lần muốn chạy trốn, đối phương sẽ hợp thời truy đuổi đi lên, mang theo y lên lên xuống xuống, làm y không thể nào tránh né.

Chờ Dương Khang nhớ tới mình phải khởi động thân thể để đào thoát, hai tay đã sớm không có sức lực, chỉ có thể mềm mại vịn vào thân thể Quách Tĩnh, thuận theo động tác của Quách Tĩnh.

Dương Khang nghĩ muốn mở to miệng để thở, cảm giác mình sắp hít thở không thông, Dương Khang theo bản năng dùng đầu lưỡi đi ngăn cản tiến công của đối phương, lại giống như làm cho đối phương càng thêm hưng phấn.

Dương Khang cảm thấy trước mắt có một tầng hơi nước, cũng không biết qua bao lâu, Quách Tĩnh lần thứ nhất động thân, giống như chạm đến chỗ sâu trong yết hầu của Dương Khang. Loại xâm nhập này, làm cho Dương Khang theo bản năng nuốt một chút.

Quách Tĩnh trong nháy mắt cảm thấy ý chí khó có thể khống chế, phảng phất có vật gì đó muốn từ trong đầu gào thét ra, có một loại khoái cảm khó có thể hình dung nổi lên, hân từng ngậm từng ngậm thở phì phò, loại khoái cảm này hân chưa bao giờ nhận thức qua, hân vô ý thức nâng đầu lên.

Khang đệ cũng đang giơ mặt lên, mờ mịt nhìn hân, trong đồng tử mờ mịt hơi nước, gương mặt xinh đẹp mang theo yếu ớt khó thấy, môi sưng đỏ hé mở, lại không ngừng tràn ra chất lỏng bạch sắc, mĩ loạn đến làm cho người ta khó có thể tin.

Quách Tĩnh cảm thấy trong đầu có cái dây thần kinh nào đó triệt để đứt đoạn.

Cái này còn chưa đủ.

Quách Tĩnh ngạnh sinh kéo đứt dây lưng, đem Khang đệ chờ mong đã lâu ôm vào trong ngực, hôn lên đôi môi muốn hành hạ người khác.

“Ngô.....”

Dương Khang chỉ kịp phát ra một cái đơn âm, liền không hề có sức chống cự mà bị đánh tơi bời. Bất quá đang loạn ý tình mê, Dương Khang vẫn còn thất thần.

“Hô..... Người không chuyên tâm.....”

Quách Tĩnh bất mãn kháng nghị nói:

“Đang suy nghĩ gì?”

Dương Khang vẫn còn đang quẩn quanh mùi vị đạo lúc nãy vô ý thức hồi đáp:

“Nguyên lai Tiên thiên công tăng thứ năm của người thật sự luyện thành công a.....”

Quách Tĩnh cũng không biết là nên sinh khí hay là nên bật cười, than nhẹ một tiếng liền đem Dương Khang đặt dưới thân.

“Đương nhiên luyện thành công, người có thể tiếp tục thể nghiệm.”

Bị đặt tại trên giường, Dương Khang nhanh chóng làm một cái phán đoán, vừa mới phục thị người quả thực làm y một mẻ chết khiếp, vừa rồi không có hưởng thụ, mà còn phải cố hết sức nịnh nọt Quách Tĩnh.

Hơn nữa, lực bền bỉ của Quách Tĩnh có vẻ cũng không khủng bố như trước nữa. Y vốn kiên trì tuyệt đối không cho Quách Tĩnh áp, đó là sợ lực bền bỉ siêu cấp cường giả của hắn, hiện tại đã không thành vấn đề, Dương Khang cũng không có khái niệm ai ăn trước thiệt thòi.

Cho nên Dương Khang rất không có lập trường mà dao động, chỉ do dự trong chốc lát nhân tiện nói:

“Được rồi, ta cho người làm, bất quá nếu để cho ta bị đau, sẽ không có lần sau.”

Quách Tĩnh mừng rỡ, đã thú trong thân thể bị ấn nhẫn lâu ngày, thoáng cái phá chuồng thoát ra, đem hết khả năng khơi mào dục vọng Dương Khang, tại trên người Dương Khang để lại ấn kí thuộc về mình.

Quách Tĩnh vốn vô cùng quen thuộc thân thể của đối phương, tận lực nịnh nọt phía dưới, Dương Khang rất nhanh đầu hàng, tiếng rên rỉ trong phòng vang lên.

Quách Tĩnh cười đem lời Dương Khang vừa mới nói lúc nãy trả lại:

“Không cần phải kêu âm thanh quá lớn a! Ta nhớ rõ khách *** không có cách âm tốt.....”

Dứt lời còn cố ý ngâm lấy chỗ lửa nóng của Dương Khang.

“Ngô..... Đáng giận.....”

Dương Khang cắn chặt môi dưới, muốn nhin xuống tiếng rên rỉ, nhưng không chút nào có hiệu quả, loại rên rỉ mê người cứ đứt quãng vang lên, đến chính mình nghe còn cảm thấy đỏ mặt. Đến cuối cùng cũng không khống chế được, dù sao cách âm cũng không tốt, cá nước thân mật là chuyện bình thường, làm gì che che lấp lấp?

Cuối cùng cũng buông xuôi tăng cố kỵ, hai thân thể trẻ tuổi như củi khô lâu ngày gặp lửa, oanh một cái liền dấy lên ngọn lửa ngập trời.

Dương Khang đang hưởng thụ khoái cảm quen thuộc, lại đột nhiên cảm thấy sau lưng từ chỗ tư mật truyền đến cảm giác lạnh buốt, không khỏi rung mình, bất an mà hỏi:

“Đó là cái gì?”

“Là thuốc mỡ, ta không muốn làm người bị thương.”

Quách Tĩnh dùng ngón tay dính thuốc mỡ tốt nhất, cẩn thận vẽ loạn tại chỗ hồng nhật, sau đó chậm rãi để ngón tay xâm nhập vào.

“Quách Tĩnh người..... Người..... Học từ chỗ nào?”

Dương Khang bởi vì đột nhiên xuất hiện dị vật mà căng cứng thân thể, ngẩng đầu lên nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

“Ân, trong thư phòng sư phụ người, có thiệt nhiều loại sách này.”

Quách Tĩnh cười nhẹ, cảm thụ được đầu ngón tay truyền đến cảm giác tê dại. Dựa vào cảm giác, cẩn thận bắt đầu chuyển động, chạm vào chỗ mềm mại bên trong, tưởng tượng thấy chính mình sắp chiếm lĩnh chỗ này, không khỏi tim đập thình thịch.

“Dựa vào..... Ồ.....”

Dương Khang nộ. Y thật sự là xem thường Quách Tĩnh, y ở đảo Đào Hoa phá trận, thắc mắc tại sao Quách Tĩnh không thích đọc sách lại ngày ngày đến thư phòng của sư phụ, còn che che lấp lấp.

“Đi? Còn có công phu nghĩ sự tình khác a..... Xem ra ta còn chưa đủ cố gắng.”

Quách Tĩnh càng ra sức, cố gắng làm cho Dương Khang buông lỏng thân thể.

Dương Khang cũng rất phối hợp, nhưng thân thể bị xâm nhập, cảm giác cũng không thoải mái lắm, dựa vào cảm giác, Dương Khang biết phía sau đã gia tăng lên ba ngón tay.

Quách Tĩnh rất ôn nhu, cũng rất kiên nhẫn, chậm rãi hầu hạ dục vọng phía trước của y, dần dần, Dương Khang liền bắt đầu xem nhẹ cảm giác bất an sau lưng, trong khoái cảm quen thuộc liền rơi vào tay giặc.

Chờ Dương Khang sau khi phát tiết trong miệng Quách Tĩnh, Dương Khang mê mang nhìn chằm chằm vào đầu giường phát ngốc, cho đến khi Quách Tĩnh bắt mãn gặm cắn cùng chỗ mềm mại sau lưng chống đỡ một vật thể nóng rực, mới đem Dương Khang từ trong khoái cảm kéo trở về.

“Khang đệ.....”

Quách Tĩnh khó nhịn tại lối vào cọt cọt.

Dương Khang kinh ngạc, nghĩ thầm Quách Tĩnh bị mình dạy bảo quả nhiên rất tốt, không được mình đồng ý, tuyệt đối sẽ không tự tiện hành động.

Dương Khang giương mắt, nhìn gương mặt tuấn tú quen thuộc kia, bay giờ đã nhuộm đầy dục vọng điên cuồng, trong song đồng tinh sáng như hắc diệu thạch, đều là hình ảnh của mình.

Dương Khang trong nội tâm bị ý nghĩ yêu thương đánh gục, đưa tay vuốt giọt mồ hôi trên gò má Quách Tĩnh, nhẹ nhàng cười nói:

“Không cần nhịn nữa.....”

Quách Tĩnh kêu lên một tiếng, nhận được sự cho phép, không thể chờ đợi được rồi lại cắn cắn dục dục chen vào dùng đạo chờ mong đã lâu.

Dương Khang cắn chặt hàm răng, không muốn cho âm thanh đau đớn của chính mình thoát ra. Y mặc dù vừa mới nói với Quách Tĩnh, nếu đau y sẽ không cho hắn tiếp tục làm, nhưng y cũng biết, làm loại sự tình này làm sao có thể không đau?

Thân thể nam nhân cấu tạo vốn sẽ không giống nữ tử, hướng chi đây là lần đầu của y, mặc dù Quách Tĩnh làm đủ tiên hí cùng bôi trơn, nhưng ‘thứ’ của Quách Tĩnh khác hẳn với thường nhân, căn bản không có khả năng không đau.

Dương Khang không thể kêu lên đau đớn, bởi vì y biết rõ, chỉ cần y làm ra một chút biểu tình không thoải mái, Quách Tĩnh khẳng định cũng không tiếp tục làm nữa. Bọn họ đều lần qua lần lại nhiều năm như vậy, chẳng lẽ sau này cứ như vậy mà không hề tiến triển?

Dương Khang không cam lòng, nhưng cho dù y nhẫn nại như thế nào, biểu tình trên mặt cũng không có khả năng thoải mái. Quách Tĩnh vốn cắn cắn dục dục nhìn nét mặt của Dương Khang, thấy thế lập tức lo lắng dừng lại động tác, cả người bắt đầu đấu tranh.

Dương Khang cảm thấy xâm nhập sau lưng ngừng lại, vừa mở mắt liền thấy được biểu tình phức tạp trên mặt của Quách Tĩnh, liền biết rõ hắn đang nghĩ cái gì. Dương Khang miễn cưỡng cười cười nói:

“Ta không sao, loại đau đớn này còn có thể chịu được.”

Quách Tĩnh lại thật sự không đành lòng thấy Dương Khang thống khổ, đang do dự muốn lặng lẽ vận Tiên thiên công đánh tan dục vọng, liền phát hiện Khang đệ đột nhiên đem hắn đẩy ngã trên giường.

Ăn, như vậy cũng tốt, đổi thành hấn chịu đau đớn cũng không sao.

Quách Tĩnh trong nội tâm vừa bay lên ý nghĩ này, lại ghen hòng nhìn trần trối Khang đệ vịn dục vọng của hấn, kiên định thông thả ngồi xuống.

“Ngô.....”

Hai người đồng thời kêu rên một tiếng, chỉ có điều, một cái là vì khoái cảm, một cái là vì đau đớn.

Dương Khang thà đau dài không bằng đau ngắn, cắn răng một mực ngồi xuống, từng ngậm từng ngậm thở phì phò, cuối cùng vô lực nằm trên người Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh đau lòng vuốt lưng trần của Dương Khang, tuy hạ thân truyền đến khoái cảm cơ hồ muốn đem hấn bức điên, nhưng hấn vẫn là cố kỵ cảm thụ của Dương Khang, cố gắng không đi xúc phạm tới y.

Dương Khang nghe tiếng tim đập như sấm của Quách Tĩnh, sau khi thở xong, có lẽ là lúc này Quách Tĩnh mở rộng cho y rất tốt, giống như cũng không phải đặc biệt đau đớn. Nhưng Dương Khang phát hiện Quách Tĩnh vẫn không dám tự ý động, đang chờ đợi chỉ lệnh của y, Dương Khang nhịn không được khởi động thân thể, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Động a!”

Lời này Dương Khang vừa mới thoát ra khỏi miệng, Quách Tĩnh khó nhịn được lập tức cởi bỏ cái áo vướng víu, nhờ sức nặng từ thân thể của Dương Khang mà chỗ kết hợp càng sâu thêm, lần này càng chạm vào đến chỗ sâu nhất, khiến Dương Khang kêu đau một tiếng, lần nữa khiến Quách Tĩnh bất an.

Dương Khang cảm thấy Quách Tĩnh ngừng lại, y cũng biết Quách Tĩnh lo lắng thân thể của mình, Dương Khang cũng rất cảm tạ đối phương sẵn sàng.

Phải biết rằng những tiểu thuyết long dương kia trong thư phòng Hoàng dục sư, Dương Khang kỳ thật cũng có xem qua. Nếu như ‘công’ nhịn không được mà tiến công, ‘thụ’ căn bản không cách nào thừa nhận được.

Thực tế đều là nam nhân, Dương Khang tất nhiên biết rõ, dưới loại tình huống này, Quách Tĩnh đến tốt cũng có bao nhiêu gian nan, bất quá cũng nhờ nhiều năm chịu thiệt thòi tôi luyện được lực nhẫn nại, nếu không mình khẳng định thảm.

Dương Khang chậm rãi ngồi thẳng lên, nghênh tiếp ánh mắt lo lắng và vội vàng của Quách Tĩnh, thở dài nói:

“Hay là ta động a.”

Lời này vừa nói ra, dù là da mặt vô cùng dày, Dương Khang cũng nhịn không được mà đỏ mặt tới mang tai.

Quách Tĩnh kỳ thật đã nhịn tới cực điểm, lực nhẫn nại của hấn đã được luyện nhiều năm, nhưng đó là chưa có hưởng thụ qua khoái cảm sau khi phát tiết được dục vọng. Tựa như lão hổ từ nhỏ một mực ăn cỏ, ngẫu nhiên một ngày đột nhiên được ăn thịt, vậy nó tuyệt đối sẽ không trở lại ăn cỏ nữa.

Quách Tĩnh cũng giống như vậy, trong đầu của hấn vẫn còn lưu lại khoái cảm lúc này, thân thể hấn đang được Khang đệ bao quanh, tuy lý trí còn nhắc nhở hấn không thể làm động tác quá lớn làm bị thương Khang đệ chính mình trân quý nhất, nhưng một tia lý trí này cũng đã nhanh chóng bị trừ khử không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cho nên hấn căn bản là không có nghe Dương Khang đang nói cái gì, chỉ là nhìn đôi môi sưng đỏ của Khang đệ hé ra hợp lại, gò má đỏ ửng mê người, sau đó..... Sau đó Khang đệ chính mình động!

Khoái cảm quá mức mãnh liệt, làm cho Quách Tĩnh gầm nhẹ một tiếng, nhịn không được duỗi ra hai tay đỡ lấy thân mình mảnh khảnh của Dương Khang, không biết là muốn dập lửa do Dương Khang tự đốt, hay là giúp Dương Khang động được nhanh hơn một chút.

Dương Khang cắn răng, cố gắng giật giật eo.

Ừ, quả nhiên là không quan hệ ở dưới hay ở trên, y thích chính là loại cảm giác chủ động này.

Dương Khang nở nụ cười, tâm tình thoải mái, trực tiếp thả lỏng thân thể.

Quách Tĩnh cũng rất cục nịnh không được mà động theo Dương Khang, mỗi lần ma sát bên trong, Dương Khang đột nhiên cảm thấy đối phương đỉnh lên một chỗ, cự đại khoái cảm tựa như dòng điện bay thẳng vào trong óc, làm Dương Khang đột nhiên trừng lớn hai mắt, thân thể căng thẳng lên.

Quách Tĩnh đang cùng Dương Khang thân mật, làm sao không biết biến hóa của y, biết rõ tìm được địa phương trong truyền thuyết, Quách Tĩnh cũng nịnh không được nữa, xoay người đem Dương Khang đặt ở dưới thân, không hề khách khí nhắm ngay nơi ấy mà tấn công.

Dương Khang rốt cuộc vô lực tự hỏi, loại khoái cảm này căn bản không giống với kinh nghiệm trước kia của y, khó có thể tin là làm toàn thân y run rẩy. Vốn đang nhìn rõ ràng bỗng hai mắt bịt kín một tầng sương mù, loại khoái cảm lạ lẫm này làm Dương Khang vừa sợ hãi vừa không nở buông tay,

Hơn nữa Quách Tĩnh tiến công càng ngày mãnh liệt, làm Dương Khang không khỏi rên rỉ thành tiếng.

“Chậm..... Chậm một chút.....”

Dương Khang gian nan phun khí, Quách Tĩnh nghe lời động tác chậm lại nhưng lại làm cho Dương Khang cơ hồ muốn nổi điên, níu lấy tóc của hắn cả giận nói:

“Nhanh lên..... A..... Ngô.....”

Vô lực nói ra, Dương Khang chỉ phải đem chính mình giao cho đối phương, khoái cảm như thủy triều từng lớp sóng đánh tới, cọ rửa toàn thân của y, ngay từ đầu y còn có thể theo cuộn sóng phập phồng, nhưng cuối cùng chỉ có thể vô lực nằm đó, mấy lần thiếu điều chút nữa bị nhấn chìm trong thủy triều.

Dương Khang liền nghiêng răng nghiêng lợi, y không hiểu, lần đầu tiên Quách Tĩnh rõ ràng rất nhanh phát tiết, như thế nào lần thứ hai thời gian dài như vậy tinh thần vẫn còn sáng láng?

Dương Khang đã sớm mơ hồ không có khái niệm về thời gian, chỉ biết là ngọn đèn trên bàn mỡ đều đã khô mất, tới lúc y đặt tới khoái cảm lần thứ ba, bắc đèn tắt một tiếng rồi tắt luôn.

Sau đó Dương Khang cũng không thấy rõ biểu tình của Quách Tĩnh, chỉ có thể ôm chặt đối phương, mặc cho hắn đem y loay hoay thành các loại tư thế.

Dương Khang muốn hô ngừng, nhưng mỗi lần lời nói đến bên miệng, đều biến thành tiếng rên rỉ, ngữ không thành câu.

Cho đến khi Dương Khang hoảng hốt phát hiện, loại khoái cảm vô tận này sẽ vĩnh viễn không ngừng lại, một loại bất lực làm cho Dương Khang không thêm bận tâm cái gì mặt mũi, nức nở nghẹn ngào lên tiếng nói:

“Tĩnh ca ca.....”

Kỳ thật Dương Khang gọi rất nhẹ, nhưng Quách Tĩnh lại cứ nghe chéch vào trong tai. Loại cầu khẩn mang theo âm thanh nức nở xin khoan dung, lại gọi danh xưng của hắn, quả thực chính là lực sát thương chí mạng của hắn.

Dương Khang cảm thấy Quách Tĩnh gằm nhẹ một tiếng, dùng sức chạy nước rút vài cái, chăm chú ôm y, hai người run rẩy cùng một chỗ đặt tới khoái cảm.....

Hết chap 58.

Miu Miu nói ra suy nghĩ của mình:

vuốt mồ hôi Chương này dài thiệt, nhưng H không có dài chu mỏ bất mãn

Đọc biết bao nhiêu cảnh H, ta chưa bao giờ thấy anh công kiêu này nha, nhục nhả quá anh ơi ánh mắt khinh thường

Và theo như ta đã nói, H = hết, cho nên, chương sau nữa là hoàn rồi, và cũng rất tiếc thông báo luôn, truyện này không có phiên ngoại, thể đây =3=

59. Khang - Chương 59: Đại Kết Cục

Edit: Miu Miu.

Beta: Bạch Hồ.

—oOo—

Dương Khang mở to mắt.

Khoái cảm dần dần đi xa, chiếm lĩnh thân thể chính là mỗi một cùng vô lực.

Quách Tĩnh tuy làm rất lâu, nhưng mà không có làm y bị ngắt đi. Huống chi thể chất của y rất tốt, cho dù bị người đánh một chưởng bị nội thương cũng sẽ không đơn giản té xỉu, huống chi là chuyện này.

Chỉ là, Dương Khang cảm giác trong cơ thể vật thể kia không có rời đi, dần dần lại bắt đầu cứng lên, miễn cưỡng nói:

“Ta muốn tắm rửa.”

Quách Tĩnh cũng nhìn ra được Dương Khang thật sự là một đến muốn ngắt đi, tuy hẳn rất muốn, nhưng hẳn vừa nhắc đầu liền cải biến chủ ý, nghiêng thân hôn lệ thủy bên khóe mắt Dương Khang.

Lúc Quách Tĩnh đứng dậy, mặc dù động tác rất nhẹ, nhưng Dương Khang nhện không được vô ý thức rên rỉ một tiếng, thiếu chút nữa làm cho Quách Tĩnh phá công. Quách Tĩnh cứng ngắc lại thoáng chút, dùng ý chí không gì so sánh nổi, rút ra.

Dương Khang cảm thấy thân thể dần dần bị mỗi một bao phủ, đang lúc mơ mơ màng màng cũng không biết xảy ra chuyện gì, cho đến khi địa phương chịu đủ ‘bi thương’ kia lại bị xâm nhập, mới đột nhiên cả kinh tỉnh lại.

Tiếng nước sóng sánh bên tai, Dương Khang lúc này mới phát giác chính mình đang ngồi ở trong bồn tắm, Quách Tĩnh sau lưng ôm y tắm rửa, đang cố gắng giúp y thanh lý đồ vật bên trong.

Dương Khang sau khi minh bạch chuyện gì đang xảy ra, lại lần nữa thả lỏng xuống. Vừa đúng lúc nước ấm làm y thoải mái đến cực điểm, Dương Khang tựa vào ngực Quách Tĩnh, đương nhiên để cho Quách Tĩnh phục thị chính mình tắm rửa.

Ừ, ngoại trừ lúc đầu có một chút đau đớn, nhưng sau đó cũng rất thoải mái. Hơn nữa Quách Tĩnh tuy làm kịch liệt, nhưng tâm tâm, không có làm y bị thương. Nói tóm lại, ở phía dưới rất hưởng thụ a..... Dương Khang nheo mắt lại, quyết định sau này mình sẽ tiếp tục hưởng thụ.

Trước đó hai người cũng đã tắm rửa qua một lần, cho nên Quách Tĩnh chỉ là thanh lý bên trong cho Dương Khang, sau đó không có làm tiếp cái gì. Thừa dịp nước còn chưa nguội, liền ôm lấy Dương Khang, lặng lẽ ngồi ở trong thùng tắm.

Hai người da thịt cùng dán một chỗ, cái gì cũng không nói, hai người mặc cho nước ấm đem bọn họ bao quanh, ôn hòa từ da thịt truyền đến tâm, dần dần tiếng tim đập đều cùng đập một nhịp. So với lúc này vừa mới điên cuồng, như bây giờ lặng lẽ ôm nhau, càng giống như là cuộc sống bình thường.

Tuy bình thản, nhưng phi thường ấm áp.

Hai người cùng thả lỏng, không muốn làm bất cứ động tác dư thừa nào.

Dương Khang đã sớm khép lại hai mắt, tựa vào bả vai Quách Tĩnh, trước khi ngủ, nhàn nhạt mở miệng nói:

“Ta muốn ngủ, vật kia của người tự giải quyết đi.”

Quách Tĩnh thân thể cứng ngắc lại một chút, sau đó lại lần nữa khôi phục bình thường.

Dương Khang được Quách Tĩnh ôm ra thùng tắm, trước khi chìm vào mộng đẹp, không khỏi trong đầu thầm nghĩ: Tiên thiên công tăng thứ năm, có thể thu có thể phát, quả nhiên không phải gạt người a.....

Sau đó vài ngày, hai người bọn họ đều ở trong khách điểm, thức ăn cũng là do tiểu nhị đưa lên, một bước cũng không ra khỏi phòng.

Quách Tĩnh nhiều năm như vậy mới quen tư vị, đột nhiên ăn biết vị, dĩ nhiên không ngừng nhắm nháp. Dương Khang là người dục vọng chí thượng, chỉ cần Quách Tĩnh không làm y bị thương, sau khi thể lực khôi phục liền tùy ý Quách Tĩnh, may mắn Quách Tĩnh bị Dương Khang huấn luyện có thể phát có thể thu, nếu không thay là người thường, bị lặn qua lặn lại như vậy sớm đã chết.

Hai người không biết qua mấy ngày, cho đến khi hai người đều cảm thấy không thể cứ như vậy, mới vội vàng rời đi, cũng không dám đi bằng cửa chính, trực tiếp trong phòng ném một thổi bạc, xuyên cửa sổ mà đi.

Hai người một con ngựa, chạy ra khỏi thành trấn rất xa, Dương Khang mới thở nhẹ một hơi nói ra:

“Khái..... Từ nay về sau nhắc nhở ta, đừng đến thành trấn này.....”

Quách Tĩnh cũng khó được sung ái Dương Khang, đồng ý gật gật đầu.

“Chúng ta trở lại thảo nguyên?”

Dương Khang nghĩ nghĩ, nói:

“Nơi này cách Ngưu gia thôn không xa, chúng ta trở lại cố hương liếc mắt nhìn a. Nếu như có vật kỉ niệm gì đó, cũng có thể mang về cho Quách bá mẫu nhìn. Hơn nữa, nghĩa muối Mục Niệm Từ của ta hẳn là đang ở Ngưu gia thôn, đã hơn một không gặp nàng.”

Ngồi ở sau lưng Dương Khang, Quách Tĩnh hôn hôn gương mặt của y. Hắn biết rõ Dương Khang nói như vậy, nhưng thật ra là muốn nịnh nọt mẫu thân hắn. Trong lòng của hắn cũng là không yên, sợ mẫu thân hắn kiên quyết phản đối bọn họ cùng một chỗ.

Bất quá cho dù mẫu thân hắn phản đối, hắn cũng sẽ không buông tay.

Chỉ là, hắn rất muốn mẫu thân chúc phúc.

Dương Khang tất nhiên biết Quách Tĩnh lo lắng cái gì, cười vỗ vỗ tay Quách Tĩnh đặt ở bên hông y, nói:

“Không có việc gì, quá trình nhất định là gian khổ, nhưng Quách bá mẫu hiểu rõ chúng ta nhất, nàng cuối cùng nhất định sẽ đồng ý.”

Quách Tĩnh cảm thấy an tâm một chút, hắn không tin người khác, chỉ tin Khang đệ. Dựa vào thông minh tài trí của Khang đệ, nhất định sẽ thuyết phục được mẫu thân hắn. Nếu không, hắn sẽ một mực quỳ gối trước mặt mẫu thân, cho đến khi nàng đồng ý mới thôi.

Quách Tĩnh âm thầm hạ xuống quyết tâm, hướng người qua đường hỏi phương hướng Ngưu gia thôn, liền phi ngựa đi tới.

Ngưu gia thôn là chỗ cũ của hai nhà Quách Dương, ngôi nhà vẫn là bộ dáng năm đó khi Dương Khang mới xuyên qua. Chỉ là nhiều năm không có người ở, rách nát không thôi. Quách Tĩnh nhìn thấy cái gì cũng đều cảm khái, tại trong phòng Quách gia chọn lấy vài món, tại trong tủ chén tìm được ngoại bào của phụ thân năm đó, đều cẩn thận thu lại, ý định mang về cho mẫu thân tưởng nhớ.

Dương Khang không có hứng thú tìm kiếm gì đó trong phòng cũ, bởi vì đại bộ phận Dương gia đều bị Hoàn Nhan Hồng Liệt đem đến vương phủ trong kinh thành, cho nương y là Bao Tích Nhược tùy ý an bài.

Dương Khang đang ở trong Ngưu gia thôn lắc lư một vòng, phát hiện không có bóng dáng nghĩa muối Mục Niệm Từ của y, cuối cùng hỏi một nhà đầu thôn, liền biết được Mục Niệm Từ một năm trước có tới Ngưu gia thôn. Sau đó nàng sinh hạ một đứa con, bởi vì sinh non, mà thiếu chút nữa mất mạng, tuy được cứu trở về, nhưng mà vẫn bị một hồi bệnh nặng, mấy tháng sau liền qua đời.

Dương Khang trợn mắt há hốc mồm mà nghe, cho là mình đang nghe thiên thư. Mặc dù bởi vì y đến, cho nên thế giới xạ điêu đã không giống với lúc trước, không nghĩ vận mệnh Mục Niệm Từ vẫn thế thâm như vậy.

“Tiểu huynh đệ, người họ Dương? Gọi Dương Khang?”

Vị đại thẩm kia còn đang nói, từ trong nhà ôi ra một tiểu oa nhi.

“Mục cô nương nói với ta, nếu như có một người nam tử tên là Dương Khang tới tìm nàng, hãy đem đứa bé này giao cho y.”

Dương Khang máy móc tiếp nhận hài tử trong tay đại thẩm, cúi đầu nhìn hài nhi mới sinh được có mấy tháng, da thịt trắng nõn vô cùng đáng yêu, đang tò mò mở to một đôi mắt đen như mực nhìn y. Dương Khang nhin không được lấy tay nhéo nhéo gương mặt của nó.

“Nàng có nói tên đứa nhỏ là gì không?”

Tuy hỏi như vậy, nhưng Dương Khang trong nội tâm sớm đã có đáp án.

“Nó gọi Dương Quá.”

Quách Tĩnh kinh ngạc nhìn Dương Khang đi vào trong phòng, chỉ là tách ra một lát, Khang đệ như thế nào lại ôm một hài tử trở về?

Dương Khang sắp xếp lại câu chữ, đem chuyện Mục Niệm Từ nói thoáng qua, sau đó dùng khẩu khí thương lượng hỏi:

“Dựa theo bối phận, ta là cậu đứa nhỏ này, cũng là thúc thúc, ta muốn nuôi nó, thế nào?”

Quách Tĩnh cười cười, biết rõ Dương Khang trước kia tuy chuyên quyền độc đoán, nhưng từ khi hai người thay đổi quan hệ, đại sự đều rất tôn trọng ý kiến của hắn.

Kỳ thật căn bản không cần như vậy, vô luận Dương Khang nói cái gì, hắn đều đồng ý.

Bất quá không thể không thừa nhận, Dương Khang mỗi lần làm như vậy, trong nội tâm hắn đều ngập tràn hạnh phúc. Quách Tĩnh cười đến vẻ mặt ôn nhu:

“Đương nhiên, ta cũng rất yêu mến tiểu hài tử.”

“Hắc hắc, chúng ta đây từ nay về sau nên thu dưỡng vài tiểu hài tử nữa.”

“Hài tử kế tiếp sẽ theo họ của ta, tốt nhất là nữ hài nhi. Ân, nữ hài nhi tốt nhất mặt như phù dung, gọi Quách Phù.”

“.....”

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-anh-hung-xa-dieu-tinh-khang>